

Sở Trường Chính Là Phan Gấp

Contents

Sở Trường Chính Là Phan Gấp	2
1. Chương 1: Lấy Thân Trả Nợ	2
2. Chương 2: Bị Ăn Trắng Rồi	7
3. Chương 3: Quá Trình Quen Biết	11
4. Chương 4: Ưu Thê Sân Nhà	16
5. Chương 5: Phải Dã Chiến Sao	20
6. Chương 6: Ghế Sau Cửa Bmw	25
7. Chương 7: Buổi Tối Ngày Đó	28
8. Chương 8: Một Sáng Nào Đó	34
9. Chương 9: Ở Chung Ăn Ý	39
10. Chương 10: Biểu Đồ Tâm Trạng	44
11. Chương 11: Muốn Ngoại Tình À	48
12. Chương 12: Người Ngoại Quốc Hardcode	53
13. Chương 13: I Love Made In China	57
14. Chương 14: Lập Trường Cá Nhân	63
15. Chương 15: Có Người Bị Bệnh	68
16. Chương 16: Quà Tặng Đặc Biệt	74
17. Chương 17: Quá Trình Chữa Bệnh	79
18. Chương 18: Hậu Kỳ Trị Liệu	84
19. Chương 19: Phong Cách Sinh Hoạt	88
20. Chương 20: Có Người Ấm Giường	93
21. Chương 21: Cùng Ăn Điểm Tâm	97
22. Chương 22: Cần Phải Tính Số	103
23. Chương 23: Muốn Tổ Tình Rồi	108
24. Chương 24: Nội Dung Cầu Huyết	114
25. Chương 25: Vật Tụ Theo Loài	119
26. Chương 26: Nguyên Tắc Làm Bạn Trai	124
27. Chương 27: Hai Người Suy Nghĩ	130
28. Chương 28: Ở Chỗ Ấm Ấp	136
29. Chương 29: Làm Rõ Quan Hệ	142
30. Chương 30: Bạn Trai Chính Thức	147
31. Chương 31: Tâm Tư Hai Người	151
32. Chương 32: Quả Quýt Tình Yêu	156
33. Chương 33: Chăm Sóc Người Bệnh	161
34. Chương 34: Ngọt Như Tình Đầu	167
35. Chương 35: Chăm Sóc Tận Giường	172
36. Chương 36: Cùng Nhau Sinh Hoạt	177
37. Chương 37: Nào Chúng Ta Cùng Ngốc	182
38. Chương 38: Người Thích Hợp Nhất	187
39. Chương 39: Câu Chuyện Sau Cùng	191
40. Chương 40: Điện Thoại Liên Lạc	199

41. Chương 41: Điện Thoại Đàm Tình	203
42. Chương 42: Điện Thoại Đàm Ái	209
43. Chương 43: Điện Thoại Thỗ Lộ	214
44. Chương 44: Điện Thoại Giao Hẹn	219

Sở Trường Chính Là Phan Gấp

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, hài, hiện thực, ngạo kiều công x vô lại thụWarning: R-18 for language & s*xMột câu chuyện tình duy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-truong-chinh-la-phan-gap>

1. Chương 1: Lấy Thân Trả Nợ

Đặng Thiên Vũ đang rất vui vẻ. Vất vả hơn nửa năm trời, cuối cùng anh đã đổi được xe mới.

Mặc dù chiếc xe này chỉ là BMWs đời 3 khoảng 30 mấy vạn, nhưng cũng là anh tự mình vất vả kiếm tiền mua được, vẫn quý hơn nhiều so với đám nhà giàu lấy tiền cha mẹ mà khoe khoang.

Hôm nay buổi chiều, khí trời cũng không tệ, anh chào tạm biệt nhân viên trong cửa hàng rồi lái xe chạy về nhà, tính toán tắm rửa thay đồ rồi buổi tối đi đâu đó chơi.

Dạng người như anh, tầm 27-28 tuổi đã có hai cửa hàng đại lý di động, bộ dạng cũng đẹp trai nên vốn không thiếu người nhắm làm đối tượng kết hôn. Đáng tiếc, Đặng Thiên Vũ đã come out với người nhà từ khá sớm. Mặc dù gia đình không dễ dàng tha thứ cho chuyện này, nhưng chí ít cũng không ép buộc chuyện cưới xin nữa.

Không cần lo lắng bị gia đình dục cưới, cuộc sống đương nhiên là hạnh phúc.

Khởi động chiếc BMWs vừa mới mua, Đặng Thiên Vũ thầm mơ mộng về hoàng tử bạch mã từ nhỏ của mình.

Cho nên... các em đẹp trai ở bar, cứ chờ anh đến đi!!

Mặc dù anh cũng đã lái xe nhiều năm rồi, nhưng chiếc xe này là đồ mới cứng, bảo không nâng như trứng hứng như hoa cũng lạ. Thế nên Đặng Thiên Vũ lái xe rất cẩn thận, để ý an toàn giao thông, giữ khoảng cách nhất định với các xe khác, lúc rẽ qua đường luôn luôn bật xi nhan đằng hoàng. Từ lúc có con xe mới này, anh lái xe chẳng khác nào lúc vừa mới lấy bằng lái, rất quý củ thận trọng.

Đáng tiếc... Chiếc xe tải bên phải thấy cự ly xe của anh với phía trước khá xa nên tính vượt qua, nhưng lại không thêm bật xi nhan. Chiếc xe vừa vượt lên có lẽ nhận thấy khoảng cách quá sát với xe đằng trước nên

đã thắng lại.

Vì thế... Chiếc xe màu trắng của Đặng Thiên Vũ không thể tránh được cảnh ôm hôn nồng nàn với đuôi của chiếc xe vận tải màu xanh kia.

Rầm!!

Đội Đặng Thiên Vũ đạp thắng lại thì xe của anh với chiếc xe phía trước đã va chạm. Anh hoảng hốt kéo phanh, nhả đèn hai cái rồi xuống xe xem xét.

Mẹ kiếp, khung bảo vệ màu vàng phía sau đuôi xe kia vừa vắn cạ vào phía trước của xe anh, làm cho miếng lưới sắt lôm vào, hộp đèn trước cũng nứt ra luôn.

Không phải chứ, BMWs của anh!!! Mua còn chưa đến một tháng đấy!!!!!!

Trong khi Đặng Thiên Vũ đang xem xét tình hình thì chiếc xe tải kia cứ nhiên... chạy mất!

Lúc anh nhận ra thì chỉ kịp nhìn thấy biển số đằng sau đuôi của nó là MB250.

MB250 hả?! Để cho anh đây tìm được mày, mày nhất định phải chết.

Tấn Tiểu Lỗi huyết sáo, đem xe tải đậu ở phía dưới lầu phòng thuê, định trở về ngủ một giấc thật đã. Chạy hai ngày đường dài vừa mới về, mệt đến độ hần suất nửa ngủ gục trên xe.

Vừa mới nhảy xuống xe, hần phát hiện có một người đàn ông ăn mặc lịch sự, ngoại hình khá tốt nhưng vẻ mặt hung thần ác sát đang đứng đợi phía trước, ánh mắt nhìn hần như thể vừa bị cướp mất vợ vậy.

“Chiếc xe tải biển số MB250 này là của anh phải không?!” Đối phương đi đến đối diện với Tấn Tiểu Lỗi. Hai người cao ngang ngửa nhau, dù vóc người không cường tráng được như hần nhưng áp lực tỏa ra lớn.

“Đúng, làm sao vậy?” Hần sững sốt một chút, đây là sao? Chủ nợ à?

“Làm sao vậy?” Đối phương nắm cổ áo của hần, hung dữ nói: “Năm ngày trước ở đường XX anh vượt ẩu thắng gấp khiến xe của tôi húc vào đuôi xe của anh, phí sửa chữa là mười nghìn đồng [*], trả tiền đi.”

[*] Tính theo Nhân Dân Tệ.

Nghe người kia nói như vậy Tấn Tiểu Lỗi mới nhớ ra. Hôm đó hần lái xe vội vàng đi giao hàng, đuôi xe của hần quẹt phải một chiếc xe, sợ dừng lại mà cảnh sát giao thông đến xử lý thì sẽ bị tịch thu xe bèn cầm cổ

chạy. Không ngờ đối phương có thể tìm đến cửa, xem ra người này không đơn giản chút nào. Có điều đòi bồi thường? Hắn còn thiếu tiền muốn chết, bảo hắn trả là không có cửa, hoàn toàn không có khả năng.

Dưới tình huống thế này, chỉ có thể dùng một biện pháp – ăn vạ.

“Ê, anh quẹt vào đuôi xe tôi mà đòi tôi trả tiền, bộ tưởng tôi không hiểu luật hả? Ai chẳng biết người tung xe mới là người phải chịu trách nhiệm chứ!” Tấn Tiểu Lỗi cảm thấy người đàn ông này tức giận nhìn rất vừa mắt, nếu có thể cùng đối phương làm một lần thì tốt. Đáng tiếc nhìn người ta ăn mặc thế này, còn có chiếc xe hôm trước là biết người này với hắn không cùng một giai cấp rồi.

“Anh vượt ẩu thắng gấp, thậm chí quẹt xe xong còn bỏ chạy. Nhìn là biết anh thuộc kiểu thường xuyên vi phạm an toàn giao thông. Tin tôi báo công an không, anh theo mà so đo.” Đặng Thiên Vũ bị Tấn Tiểu Lỗi chọc giận mất, người gì quá vô sỉ.

Thấy mặt đối phương đỏ lên, Tấn Tiểu Lỗi chợt muốn đùa giỡn người này một chút. Hắn nói: “Tiền thì tôi không có, mạng thì còn một cái, cùng lắm tôi đem cái thân hơn trăm cân này bồi thường cho anh nhé.”

Lời này vừa thốt ra, hai cặp mắt trừng nhau nhìn.

Có lẽ là tâm linh cảm ứng đồng loại, Đặng Thiên Vũ không ngờ theo bản năng đồng ý: “Được, lấy thân trả nợ.”

Tấn Tiểu Lỗi thiếu chút nữa tự sắc. Không phải chứ, tình tiết như phim vậy mà cũng có hả! Thuận miệng nói nhảm vài câu mà gặp ngay đồng loại?

Bất quá... Cùng người này làm một lần cũng không tệ.

Nhìn đối phương mặt mày hơn hử, Đặng Thiên Vũ cảm thấy mình hình như bị hố rồi.

“Phí sửa xe tổng cộng 10547 đồng, làm chẵn cho anh là mười nghìn đồng. Anh muốn bồi thường thế nào?”

Trong căn phòng chưa đến mười mét vuông của Tấn Tiểu Lỗi, Đặng Thiên Vũ như một đại gia ngồi chễm chệ ở trên giường, cũng nơi duy nhất có thể ngồi ở đây. Tấn Tiểu Lỗi đầu toàn mồ hôi đứng ở bên cạnh, cầm chai nước ngọt có ga vừa mua ở dưới lầu đưa cho đối phương. Phòng của hắn chỉ có mỗi cái quạt bàn, dù đã mở hết cỡ nhưng vì nhiệt độ cao nên thổi ra cũng toàn là hơi nóng.

Đặng Thiên Vũ lúc mới ra trường cũng phải thuê phòng ở, khi đó anh cũng không có cảm giác gì. Bây giờ sống sung sướng mấy năm, mùa hè không có máy lạnh thật đúng là cực hình. Anh cởi bớt hai nút cổ áo sơ mi mà vẫn nóng. Uống hai hộp nước có ga mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Tấn Tiểu Lỗi vội vàng cầm cuốn tạp chí trên giường quạt cho Đặng Thiên Vũ, bị Đặng Thiên Vũ ngăn lại.

Thấy anh không thích, Tấn Tiểu Lỗi lại đem cuốn tạp chí cất đi. Mặc dù chỉ là tạp chí nam giới phát miễn phí ngoài đường, nhưng bên trong cũng không thiếu trai mát mắt. Còn chưa nói trên bìa mặt là một chàng đẹp trai mặc mỗi quần lót, dù không biết là ai nhưng lúc cần quay tay đem ra nhìn vẫn hữu dụng chán.

“Cuốn tạp chí nát như vậy mà còn cất?” Đặng Thiên Vũ thấy hắn cẩn thận như vậy thì không vừa mắt, bèn nói một câu.

“Đây chính là bảo điển quay tay của tôi đấy!”

“...” Đặng Thiên Vũ hết nói nổi...

“Được rồi, anh muốn tôi trả như thế nào, bao nhiêu tiền một lần, nói thử xem.” Tấn Tiểu Lỗi cũng không ngại. Hắn đôi khi không thích tự xử cũng sẽ ra nhà vệ sinh công cộng ở công viên tìm bạn. Có người thì miễn phí, có người phải trả tiền, dù lấy tiền cao nhất cũng tầm ba mươi năm mươi đồng, thậm chí có người còn kiếm được hơn ba trăm đồng một ngày. Tuy nhiên... nếu chỉ lấy của người này năm mươi đồng, tính ra... mười nghìn chia năm mươi... là hai trăm lần? Làm đến tình tận nhân vong cũng không trả nổi. Hắn còn phải đi lái xe kiếm tiền trả nợ trong nhà, ai mà rảnh nằm trên giường suốt ngày làm mấy chuyện đó không?

Trước giờ Đặng Thiên Vũ trên cơ bản đều chỉ đi tìm tình một đêm. Hai người ra ngoài thuê khách sạn rồi sau đó anh trả tiền phòng mà thôi, dùng tiền mua mấy vụ này anh chưa thử qua bao giờ. Cho nên anh thật sự không biết phải ra giá như thế nào. Suy nghĩ một chút, bình thường trả tiền phòng cũng tầm khoảng năm trăm mấy, như vậy...

“Năm trăm đồng một lần.”

Thấy Đặng Thiên Vũ ra giá như vậy, Tấn Tiểu Lỗi hơi hở ra mặt. Không ngờ bản thân lại đáng giá như vậy, một tên đàn ông thô lỗ như hắn cũng có thể được năm trăm đồng một lần? Quá hời. Đúng lúc dạo này không có phát tiết, bây giờ có người đưa lên cửa, làm nhiều lời nhiều. Không hiểu tên này đến đòi nợ kiểu mà chẳng khác gì đi cho đồ miễn phí.

Làm tình không không hai mươi lần, ai không làm mới ngu.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn bên ngoài trời vẫn còn sáng, vội vàng kéo rèm cửa lại rồi bắt đầu cởi quần áo. Mùa hè vốn mặc chẳng bao nhiêu lớp, cởi hai ba cái là sạch bách.

“Đến đây đi!” Hắn hoàn toàn không ngại, trần truồng đứng trước mặt Đặng Thiên Vũ để cho anh nhìn.

Đặng Thiên Vũ trợn mắt há mồm nhìn người đàn ông trần trụi trước mặt, suýt chút nữa ngất. Trời nóng như vậy, người này lại muốn làm ngay bây giờ... Hai người đứng không mà mồ hôi đã đầm đìa, nếu làm vận động kịch liệt thì...

Tần Tiểu Lỗi quanh năm lao động chân tay cho nên dáng người của hắn không khỏe đẹp hoàn mỹ như đám luyện từ gym ra, nhưng lại có một vẻ tự nhiên phóng khoáng. Mặc dù là một gã thô thiển nhưng nhìn có cảm giác chắc chắn hơn so với những tên anh biết trong bar. Đặng Thiên Vũ nhìn có chút miệng đắng lưỡi khô, nhưng vẫn nói: “Trời quá nóng, không muốn làm ở đây.”

“Vậy sao?” Tần Tiểu Lỗi trực tiếp đẩy ngã Đặng Thiên Vũ, cười lên người lột áo sơ mi của anh ra, móng chà xát một chút vật cứng ở phía dưới, nói: “Nhưng cơ thể anh hình như không quá tán thành với câu anh nói cho lắm.”

Đột, mấy bữa nay lo tìm cho ra thằng khốn quệt xe của anh đòi nợ nên vẫn không đi ra ngoài giải tỏa, hiện tại cư nhiên vừa thấy đàn ông đã cứng.

“Khốn khiếp, trên người của anh toàn là mồ hôi, tôi có hứng cũng không muốn đụng. Nhanh đi rửa dít cho sạch sẽ rồi đến đây cho tôi.” Đặng Thiên Vũ đẩy người đang tháo dây nịt của mình ra.

“Anh là ở trên? Nhìn anh da trắng mềm mại thế này tôi cứ tưởng là ở dưới.” Tần Tiểu Lỗi mỉm cười một cái, rời khỏi người anh đi vào phòng tắm.

Nghे thấy tiếng nước chảy vang ra từ phòng tắm, Đặng Thiên Vũ ngồi lại đằng hoàng nhìn cửa phòng, trong lòng không khỏi oán hận.

Mẹ kiếp, anh là đến đòi nợ, sao giờ lại thành thế này. Nếu như ngớ ngẩn ngần ngần để tên kia làm thật thì không phải anh tự hiến thân cho người ta sao? Làm xong còn phải đưa tiền cho đối phương? Vớ vẩn vãi ra! Anh vốn luôn là 1.

Tần Tiểu Lỗi phấn khởi tắm rửa. Trước giờ đi nhà vệ sinh ở công viên cũng chỉ sóc lọ hoặc mút một chút, đã lâu không chơi súng thật đạn thật. Nhìn bộ dạng người kia được như vậy, không biết kỹ thuật thế nào?

Hắn đang rất mong chờ.

Tần Tiểu Lỗi ướt nhẹp đi ra khỏi phòng tắm thì nhìn thấy Đặng Thiên Vũ vẫn ăn mặc đằng hoàng ngồi bên giường, không biết đang suy nghĩ cái gì. Hắn cúi người nhặt lấy quần áo vừa ném xuống đất lúc nãy lên, lau bớt nước trên người mình rồi lại quăng trở về chỗ cũ.

Lúc này tắm hắn có rửa bên trong một chút, không cần thận động tay nên bây giờ đã hơi cứng lên. Cứ tưởng ra cửa sẽ bị làm trực tiếp luôn, không ngờ lại rầy rà như vậy.

Hắn ngồi xuống bên giường bắt đầu cởi thắt lưng của Đặng Thiên Vũ, anh cũng phối hợp thẳng lưng lên cho đối phương cởi ra.

Tần Tiểu Lỗi trực tiếp nằm trên giường, dặng chân ra nói: “Đến luôn đi, tôi đã chuẩn bị xong rồi.”

Thân thể Đặng Thiên Vũ cứng ngắc, da mặt có chút co giật, thậm chí còn muốn phá cửa chạy đi.

Mẹ kiếp, sao kiểu gì cũng cảm giác như mình mới là đứa sắp bị lên thớt vậy?

2. Chương 2: Bị Ăn Trắng Rồi

“Này anh không có bao sao?” Khi hai người đều giáp lá cà chuẩn bị vào hiệp thì Đặng Thiên Vũ chợt nhớ tới chuyện quan trọng nhất. Nhìn đối phương có vẻ thuần thực như vậy chắc cũng đã từng làm với không ít người, nhờ đâu người này có bệnh gì thì phiền. Nhiều đó tiền cũng không đáng để đem sinh mệnh của mình ra đùa giỡn được.

Tần Tiểu Lỗi cũng nghĩ vậy. Hắn lấy cái bọc to để phía trên gối, móc ra một chiếc hộp bao cao su bên trên in chữ “Hàng miễn phí của nhà nước” ra, nói: “Dùng đi, tôi còn nhiều lắm.”

Đặng Thiên Vũ chảy mồ hôi, nhãn hiệu này chưa thấy qua bao giờ, có an toàn không vậy?

Nhìn đối phương có vẻ lo lắng thì Tần Tiểu Lỗi trấn an: “Yên tâm đi, tôi nhận được từ tổ dân phố đây, rất an toàn. Phụ nữ mang thai còn có thể đến lấy miễn phí. Đáng tiếc chúng ta hẳn là không có được đãi ngộ đó đâu.”

Đặng Thiên Vũ chịu thua, người này quá kinh khủng. Mỗi một câu nói hay động tác của tên này đều thử thách sức chịu đựng của anh, như thể chưa bức điên anh thì không chịu nổi vậy.

Trong phòng trọ của hắn, trừ một cái giường và tủ vải ra chỉ có một cái bàn để tivi, quần áo và vớ bẩn quăng lung tung khắp nơi, trong phòng tắm hình như chỉ có một cái khăn rửa mặt, ngay cả bàn chải đánh răng cũng không có. Người này không phải là không đánh răng đó chứ? Hèn gì hắn không thích hôn môi, nếu không thì... nghĩ tới thôi đã nổi hết da gà.

Người sinh hoạt như tên này rõ ràng thuộc thành phần lưu manh của xã hội. Anh nói như thế nào cũng là người địa phương, từ nhỏ cũng chẳng mấy khi chịu khổ. Cho dù sau khi tốt nghiệp đại học được coi là giai đoạn khổ cực nhất thì cũng có cha mẹ đứng sau nâng đỡ để gây dựng sự nghiệp, sau này góp vốn cùng gia đình bạn học mở cửa hàng đại lý di động, cuộc sống dần thảnh thơi hơn.

Cho nên... sống như Tần Tiểu Lỗi, anh thật sự chưa bao giờ nghĩ đến.

Nếu theo đúng sở thích của Đặng Thiên Vũ thì với tính tình này của đối phương, anh đã quay đầu đi từ lâu, nói như thế nào nhỉ, tính anh đặc biệt thận trọng.

Thế nhưng bây giờ— anh đang là chủ nợ, chính anh muốn đối phương lấy thân để trả. Nếu không làm thì không phải quá tốt cho người này sao?

Bất luận thế nào thì nhất định cũng phải làm!

Mặc dù có vài thứ anh không thích lắm, nhưng khi thực sự làm rồi thì cảm giác cực kỳ đã.

Cơ thể Tần Tiểu Lỗi rất rắn chắc, lực co rút siêu tốt, giữ chặt đến mức làm anh dục tiên dục tử. Nhất là khi anh nghĩ đến việc mình đang đè người đàn ông cường tráng này cày cấy thì nhiệt huyết sôi trào, máu trong não đều hùng hục chảy xuống phía dưới.

Hai chân Tần Tiểu Lỗi kẹp lấy thắt lưng của Đặng Thiên Vũ, cánh tay ôm lấy cổ anh kêu lên: “Đừng... có... ngừng... Nhanh một chút... Thật sướng... Đừng có ngừng~~~”

Bị âm thanh như thế kích thích, Đặng Thiên Vũ làm liên tiếp hai lần, cuối cùng thể lực không chịu nổi ngã lên người Tần Tiểu Lỗi.

“Lâu rồi không đã đến vậy, thêm một lần nữa được không?” Thấy anh không còn sức lực, Tần Tiểu Lỗi đảo người cười lên người đối phương. Đặng Thiên Vũ bị liếm vài cái lại cứng lên rồi bị Tần Tiểu Lỗi cười ở trên người đến thêm một lần.

“Thoái mái quá!” Sau khi đã thỏa mãn, Tần Tiểu Lỗi cả người mồ hôi nằm úp sấp lên người Đặng Thiên Vũ, cứ thế ngủ.

Đặng Thiên Vũ cũng mồ hôi nhễ nhại nằm trên giường, bị Tần Tiểu Lỗi đè nặng, đè đến độ mắt anh trợn trắng.

Anh thực sự lố, lố thâm đến vốn!

Tần Tiểu Lỗi viết vào một cuốn sổ nhỏ: “XX năm X tháng X ngày, phòng trọ, lần thứ ba”, sau đó đưa cho Đặng Thiên Vũ ký tên làm anh giận đến phát run. Khốn khiếp, anh chỉ làm có hai lần chứ mấy? Lần thứ ba là tự người này đến mà cũng tính hả? Đạo lý đó từ đâu chui ra vậy?

“Này, lần thứ ba là anh chủ động đâu có tính?” Đặng Thiên Vũ cò kè.

Tần Tiểu Lỗi nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi gạch số ba đi đổi thành hai, xong đưa sổ qua.

Đột nhiên, Đặng Thiên Vũ rất muốn tự vả vào mặt mình. Anh làm với người này một lần đã ớn, giờ còn giảm cho đối phương một lần như vậy thì đến bao giờ mới làm hết hai mươi lần chứ.

Rõ ràng là anh muốn trả đũa thẳng khốn quệt xe vô trách nhiệm, sao bây giờ ngược lại anh mới là người bị hành thế này? Mẹ kiếp, trò này éo vui.

Khi anh đưa tay run run ký tên xuống thì Tấn Tiểu Lỗi nhìn qua nói: “Đặng Thiên Vũ, tên hay đấy. Đáng tiếc viết chữ hơi xấu.”

Vì run đấy cha. Nếu không do thằng khốn khiếp anh khiến tôi tức đến run người thế này thì chữ viết đâu có xấu như vậy. Đặng Thiên Vũ chuyện gì không biết nhưng viết tên mình luôn rất nắn nót, có điều bây giờ... anh hoàn toàn không giữ nổi hình tượng.

“Được rồi, tôi hỏi chút, mút có tính là một lần không?” Tấn Tiểu Lỗi nhìn thẳng vào Đặng Thiên Vũ, hỏi rất nghiêm túc.

... Không còn gì để nói. Đặng Thiên Vũ da mặt co giật trả lời: “Mút bắn thì tính.”

“Vậy quay tay thì sao, có tính không?”

Đặng Thiên Vũ chỉ muốn một đám đánh chết hắn.

Sau đó mấy tháng, Đặng Thiên Vũ không đi tìm Tấn Tiểu Lỗi nữa. Giữ khoảng cách càng xa càng tốt. Anh không muốn gặp lại tên vô sỉ đó. Một lần làm cùng tên kia quả thực mất mười năm tuổi thọ.

Anh lại bắt đầu tìm tình một đêm ở bar. Đối tượng luôn phù hợp theo sở thích của anh, nói chuyện hợp thì đi ra tìm khách sạn vận động một chút. Lúc đầu thì cũng không sao, nhưng cứ cảm giác thiếu thiếu gì đấy.

Tại sao ở nơi không khí thoải mái thế này làm tình vẫn có chút nhàm chán nhỉ? Ngày đó trong phòng nóng nực muốn chết, vừa làm vừa chảy mồ hôi, giường thì cọt kẹt kêu còn dưới thân là một thằng đàn ông thô thiên.

Có điều... Tại sao lúc ấy lại dễ chịu như vậy? Tại sao làm với người nào đi chẳng nữa thì trong đầu anh vẫn nghĩ tới tên khốn khiếp mặt dày thô ráp kia?

Chẳng lẽ, anh kỳ thật là một thằng bị ngược cuồng?

Tấn Tiểu Lỗi bị tiếng gõ cửa đánh thức. Hắn vất vả vận chuyển hàng về xong, đang mơ màng ngủ thì nhận được điện thoại của Đặng Thiên Vũ nói là muốn qua đây. Hắn ừ một tiếng rồi tiếp tục ngủ cho đến khi bị tiếng gõ cửa kéo đầu dậy.

“Tôi đã đến đây rồi mà còn ngủ cái mẹ gì, đi đánh răng rửa mặt đi!” Đặng Thiên Vũ rất thần kỳ lấy từ sau lưng ra bộ bàn chải đánh răng đưa cho Tấn Tiểu Lỗi.

“Sao tự nhiên muốn tôi đánh răng?”

“Bởi vì tôi muốn anh mút cho tôi.” Đặng Thiên Vũ đi về phía giường ngồi xuống, bắt đầu cởi dây nịt.

“À.” Tấn Tiểu Lỗi lơ đãng đi đến WC, gần đến nơi thì quay đầu nói: “Nhớ mút cũng tính là một lần đấy.”

Đến khi Tấn Tiểu Lỗi chùi bọt biển ở khóe miệng đi ra khỏi WC, đồng thời bật đèn phòng và kéo rèm cửa lại, Đặng Thiên Vũ đã cởi quần ngồi ở trên giường đợi hắn. Vật kia vẫn đang ngủ say như thể lúc này anh chưa làm gì cả mà chỉ chờ Tấn Tiểu Lỗi đến hầu hạ.

Tấn Tiểu Lỗi cũng không để ý nhiều, ai bảo người trước mặt là chủ nợ của hắn chứ.

Hắn đi qua đứng ở trước mặt Đặng Thiên Vũ, tách đùi của đối phương ra để bản thân chen vào. Cúi người kéo ra cái ghế nhựa ở dưới đất rồi ngồi giữa hai chân Đặng Thiên Vũ, tầm mắt vừa vịn đối diện với vật thể đầy hấp dẫn kia khiến hắn suýt chảy nước miếng.

Lần trước thử một lần, phân thân của người này từ hình dạng đến tính năng đều không tồi. Hắn vô thức liếm liếm môi, thò tay cầm lấy vật trước mặt cẩn thận quan sát.

Đặng Thiên Vũ vốn là đến đòi nợ, nhưng bị động tác của Tấn Tiểu Lỗi làm có chút sợ hãi. Đối phương nhìn đồ vật của anh như thể thật lâu rồi không được ăn ngon vậy.

“Ê, anh tính ngồi đến bao giờ vậy?” Cho dù ai bị người kéo một cái ghế ngồi giữa hai chân, còn cầm lấy của quý đều sẽ cảm thấy không được tự nhiên, Đặng Thiên Vũ cũng không phải ngoại lệ. Anh nuốt nước bọt dò hỏi, sợ Tấn Tiểu Lỗi khó chịu mà manh động thì phiền.

“Tôi nhớ vật này của anh lần trước hơi bị dài hơi, sợ mút lâu sẽ mệt, ngồi như vậy sẽ không sao, chứ chẳng lẽ anh còn muốn tôi quỳ trên mặt đất mới được?” Tấn Tiểu Lỗi ngẩng đầu nhìn Đặng Thiên Vũ, thành thật nghĩ chủ nợ của hắn đúng là rất đẹp trai.

Thật sự, hắn ở nhà vệ sinh công cộng chơi nhiều lần rồi, cho tới bây giờ vẫn chưa thấy người đàn ông nào đẹp trai cỡ này—chưa kể còn không lấy tiền, lại có thể trả nợ, một lần tận năm trăm đồng.

Bị Tấn Tiểu Lỗi nhìn đến hoảng hốt, Đặng Thiên Vũ vội dè lại đầu của hắn nói: “Làm việc đi nhanh lên.”

Tấn Tiểu Lỗi lập tức mở miệng liếm vật kia một cái, quan sát thứ đã khiến cho hắn điên đảo lần trước. À, còn có mùi vị của sữa tắm, người này đã tắm rồi mới đến đây.

Lông phía dưới của Đặng Thiên Vũ tựa hồ đã có chỉnh sửa nên phân bố rất đều ở xung quanh phân thân. Tấn Tiểu Lỗi bĩu môi. Xem ra Đặng Thiên Vũ cảm thấy kích cỡ của bản thân vẫn không đủ lớn nên mới cạo lông. Trong GV của Nhật cũng thường cảm thấy phân thân của họ khá ngắn nhỏ so với Âu Mỹ, ngoại trừ vấn đề chủng tộc ra thì còn một phần là do diễn viên của Âu Mỹ đều có cạo chỉnh lông nên mới tạo cho người ta cảm giác vật kia to lớn đặc biệt.

Tấn Tiểu Lỗi ngược lại không quan tâm lắm vật đó thô dài thế nào, chỉ cần có thể chạm đến điểm mẫn cảm của hắn là được. Dựa trên lần trước mà nói thì vật này của Đặng Thiên Vũ là quá đạt tiêu chuẩn rồi.

Đầu tiên là liếm lên đỉnh, rồi liếm đi xuống, một tay sờ hai nang hoàn phía dưới, một tay vuốt ve theo chiều dài phân thân. Đầu lưỡi chuyển động phía trên mắt nhỏ, quấy ở giữa thớ vài cái thì vật này lập tức cương thẳng lên. Hắn áp dụng kỹ thuật thực tiễn học được ở nhà vệ sinh công cộng lúc trước lên người Đặng Thiên Vũ, quả nhiên hiệu quả trông thấy.

“Nhanh ngậm vào...” Hơi thở của Đặng Thiên Vũ có chút phập phồng, hai tay giữ đầu Tấn Tiểu Lỗi ấn xuống.

Tấn Tiểu Lỗi há to miệng ngậm cả vật vào, bắt đầu hành động.

Đặng Thiên Vũ bình thường chỉ thử qua kiểu mút mềm nhẹ mà thôi, với kỹ thuật hoang dã dữ dội mà Tấn Tiểu Lỗi học được từ WC thế này anh căn bản bị kích thích đến không thể khống chế. Tấn Tiểu Lỗi mút làm thất lực anh mềm nhũn ra, ngồi cũng không nổi, cả người ngã trên giường, một bên khê rên rĩ, một bên nắm lấy tóc đối phương, không được bao lâu thì gờ vũ khí đầu hàng.

Trong khi Đặng Thiên Vũ chưa kịp hoàn hồn lại sau khi lên đỉnh, Tấn Tiểu Lỗi cùng lúc đã cởi sạch quần áo, đưa tay nhỏ ra dịch thể rồi xoa lên phía sau của mình.

Khà khà khà, hình như hơn tháng rồi chưa làm, không thể không nói hắn khá nhớ vật này của Đặng Thiên Vũ đây

3. Chương 3: Quá Trình Quen Biết

Đặng Thiên Vũ sống hai mươi mấy năm luôn cảm thấy mình rất đàn ông. Nhưng bây giờ anh rất muốn bắt chước mấy cô gái trong phim truyền hình bị cưỡng hiếp, ôm chăn khóc thảm thiết một lần. Đáng tiếc giờ đang là mùa hè, nóng muốn chết mà ôm chăn sẽ phát bệnh mất, cho nên anh chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nuốt uất ức vào bụng.

Đáng ghét, anh tối hôm qua đến là để tới đòi nợ, ai mà ngờ rằng... được mút một lần xong thì bị cười hai lần. Mặc dù rất thoải mái nhưng rõ ràng Tấn Tiểu Lỗi còn sướng hơn anh!!!! Không phải theo lẽ thường người đòi nợ phải hung thần ác sát còn người thiếu nợ thì khúm núm yếu thế sao? Sao giờ... cứ cảm giác người thiếu nợ mới là đại ca vậy?

Tối hôm qua thể lực của anh tiêu hao khá nhiều nên bắt giấc ngủ qua đêm luôn ở trên giường của Tấn Tiểu Lỗi.

Gọi là giường nhưng thực chất chỉ có tấm chiếu trải trên ván giường, nằm cứng ngắc. Chưa kể gối đầu bốc mùi mồ hôi nồng nặc, chắc chắn là rất lâu rồi không giặt.

Trong phòng này trừ một số vật dụng cơ bản hằng ngày, cơ hồ chẳng còn gì. Nếu nói khoa trương một chút thì gián ở trong này cũng chết đói mất.

Có một cánh tay khoác lên lưng của anh, không cần nói cũng biết đó là Tấn Tiểu Lỗi. Tối hôm qua hai người làm xong là ngủ. Ngay từ đầu do nóng quá nên anh ngủ không yên được, lúc sau bắt đầu có gió nên căn phòng mới mát mẻ hơn được chút, cũng không nghĩ tới anh ngủ một mạch đến sáng.

Qua đêm cùng với người khác... Chuyện xưa nay chưa xảy ra với Đặng Thiên Vũ bao giờ. Trước kia toàn giải quyết xong là đi, anh cũng không bao giờ đến nhà người khác, cũng không đem người về nhà. Nếu không phải vì không muốn phí phạm thêm tiền thuê khách sạn với Tấn Tiểu Lỗi thì anh cũng chẳng muốn làm ở đây.

Kết quả... Một lần sảy chân nghìn năm di hận...

Chiếc điện thoại Iphone nhái đặt trên bàn đột nhiên vang lên bài quốc ca, Tấn Tiểu Lỗi bật người đứng dậy, trực tiếp phóng vào WC, tiếng nước ào ào truyền ra. Hắn dùng quần áo ngày hôm trước lau người rồi lấy chiếc quần cộc trong tủ vải mặc vào. Đợi đến khi quốc ca kết thúc, hắn mới tắt chuông báo của di động đi.

Tấn Tiểu Lỗi tỉnh queo nói với Đặng Thiên Vũ, anh vừa bị chuông báo thức làm giật mình: “Này... Ông chủ Đặng, tôi sắp phải ra ngoài giao hàng, anh tính khi nào đi?”

Đặng Thiên Vũ lơ đãng ngồi dậy, nhìn có vẻ đã bắt đầu tỉnh nhưng không nghe rõ hắn đang nói cái gì.

Tấn Tiểu Lỗi thấy như vậy thì vui vẻ. Hắn vội vàng lấy cuốn sổ lần trước ra, dùng bút bi viết xuống XXXX năm XX tháng XX ngày, lúc này hắn dừng một chút, hỏi Đặng Thiên Vũ: “Lần trước anh nói nếu tôi chủ động thì không tính phải không?” Cũng không đợi Đặng Thiên Vũ trả lời hắn lập tức viết “lần một”, sau đó đưa cho Đặng Thiên Vũ ký tên.

Đặng Thiên Vũ vừa muốn ký thì phản ứng kịp. Sao chỉ có một lần đi? Tối hôm qua anh được người này mút một lần, sau còn bị nhào lên cưỡi hai lần, tại sao bây giờ viết một lần?

Thấy ánh mắt nghi vấn của Đặng Thiên Vũ, Tấn Tiểu Lỗi vô liêm sỉ giải thích: “Anh bảo mút ra thì tính một lần, nhưng tôi chủ động sẽ không tính nên đêm qua chỉ có thể coi là một lần. Ày, tôi còn hy vọng sớm trả hết nợ chứ. Ai biết tối hôm qua vất vả như vậy chỉ tính có một lần.”

Một quả núi lửa tên Đặng Thiên Vũ suýt nữa thì phun trào.

Khốn khiếp, tối hôm qua ai là người ấn anh xuống giường rồi tự ngồi lên cưỡi. Anh đã cố gắng lật người nhưng vẫn bị người này đè xuống không làm gì được. Vất vả đem người này đè xuống đâm được vài cái rồi chả hiểu sao lại trở thành thế ngồi thiền.

Cho dù cơ thể cảm thấy rất sướng nhưng cứ ở thế bị động như thế này trong lòng Đặng Thiên Vũ thực sự

rất khó chịu.

Anh biết nếu mình còn chơi trò này với dạng người như Tấn Tiểu Lỗi càng lâu thì bản thân sẽ càng thiệt.

Sau lần này, Đặng Thiên Vũ thề sẽ không bao giờ đi đòi nợ nữa. Khốn khiếp, đó mà đòi nợ cái vẹo gì, rõ ràng là anh đi trả nợ — Mỗi lần làm xong là một tuần sau đó anh chẳng còn hứng thú gì, làm thêm mấy lần nữa thì thành tinh tấn nhân vong thật.

Dù sao xe cũng đã sửa xong, tốt nhất cứ đem chuyện này quên đi. Nợ tiền khó đòi như vậy coi như hết, anh cũng không thiếu tiền, nợ tình thôi thì cứ kệ đi.

Nói văn hoa thì vậy thôi, nói thẳng ra thì là: giữa đòi tiền và mạng sống chọn cái nào, Đặng Thiên Vũ dĩ nhiên phải giữ mạng.

Bởi vậy sau khi đi đòi nợ lần thứ hai về, việc đầu tiên anh làm là xóa số điện thoại di động của Tấn Tiểu Lỗi đi, như thể cuộc sống của anh chưa bao giờ xuất hiện người này.

Cuộc sống của Đặng Thiên Vũ gần như trở về với quỹ đạo “bình thường”. Ngày thường dạo ở các cửa hàng, ăn cơm cùng đám bạn hợp tác, thi thoảng đến bar kiếm một người thuận mắt làm tình một đêm.

Trên cảm giác thì có vẻ bình thường nhưng không biết tại sao, mỗi lần trả tiền phòng anh luôn cảm thấy đau lòng. Tiền trả cũng không nhiều lắm nhưng loại cảm giác này cực kì khó chịu.

Bình thường Đặng Thiên Vũ đi khách sạn đều là khoảng năm trăm đồng, cho nên lúc trước anh mới đề nghị giá như vậy với Tấn Tiểu Lỗi. Bây giờ anh mới nhận ra, Tấn Tiểu Lỗi kỳ thật không đáng giá đến từng ấy tiền. Cái loại khôn lỏi chèn ép người như vậy khiến cho anh gặp hai lần cũng không muốn thấy thêm lần thứ ba. Mà tính ra kiểu đó, thì bình quân một lần làm đến tận năm nghìn đồng! Phá sản mẹ nó rồi. Lỗ đứt của tên đó có nạm vàng đi chẳng nữa cũng không mắc đến cỡ đó.

Mỗi lần nghĩ vậy xong anh đều có xung động muốn đi đòi nợ Tấn Tiểu Lỗi lại, nhưng ngay lập tức anh còn muốn tự đánh mình hơn.

Anh cũng không phải bị ngược cưỡng, đương không đi kiếm chuyện tự ngược để làm gì?

Lễ Quốc Khánh và Trung thu thường cũng không chênh nhau mấy ngày, nhưng năm nay hai lễ này lại trùng nhau nên mọi người được hảnh một tuần lễ vàng.

Tuần lễ vàng với người bình thường là một dịp đi chơi mua sắm, còn với dân kinh doanh buôn bán mà nói là khoảng thời gian hốt bạc. Mỗi lần đến thời kỳ này, các cửa hàng đều đồng loạt khuyến mãi, tặng kèm các thể loại. Là một ông chủ của chuỗi cửa hàng đại lý di động, đây là thời kỳ bận rộn của Đặng Thiên Vũ.

Nhìn thấy sắp đến cuối tháng chín, Đặng Thiên Vũ bắt đầu lấy hàng để trữ, chuẩn bị chương trình khuyến mãi, đi kiếm quà tặng. Nếu bây giờ không lo chuẩn bị cho tốt thì sau này chỉ có nước khóc hận.

Đến một cửa hàng đối tác chuyên về quà tặng, anh đi tham khảo các thể loại quà khuyến mãi, chọn ra mấy thứ có thể thu hút khách hàng như cốc đôi, hộp âm nhạc, móc điện thoại di động, thảm lông, đồng hồ các thể loại. Sắp xếp ổn thỏa thì cùng ngồi uống cafe với quản lý Ngô ở đó.

Bọn họ cũng coi như qua lại đã nhiều năm, quan hệ của hai người cũng rất tốt.

Quản lý Ngô cũng không biết chuyện của anh, bởi vậy nên luôn đòi giới thiệu cháu gái người quen của mình cho ông chủ trẻ đẹp Đặng Thiên Vũ, hy vọng để thể hợp tác gần kết hơn.

Quản lý Ngô muốn giới thiệu chính là em họ bà con xa của vợ ông ấy, nghe bảo cô kia rất xinh đẹp, ngoại hình cũng chuẩn, điều kiện gia đình thì khỏi phải chê, nếu Đặng Thiên Vũ kết hôn với nàng không chừng có hai căn nhà làm của hồi môn.

Đặng Thiên Vũ trong lòng khinh thường. Anh không phải là trai bao, tại sao cứ phải cường điệu vụ chỉ cần cưới cô gái kia thì sẽ được hai căn hộ? Nếu cô gái kia cần đến hai căn hộ làm của hồi môn mới gả đi được thì điều kiện chắc chắn cũng không tốt như quản lý Ngô giới thiệu.

Anh ậm ừ cho có, mắt lơ đãng hết nhìn đông đến nhìn tây.

Trong lúc vô ý, anh phát hiện chiếc xe tải dưới lầu có biển số khá là quen mắt – MB250?

Vừa nhìn thấy xe đã nghĩ ngay đến người đàn ông kia, sau đó lại nghĩ đến một số hình ảnh không đứng đắn, chuyện này là sao đây!!

Đặng Thiên Vũ bên ngoài không biểu hiện gì nhưng nội tâm của anh đang bị một số hình ảnh không đứng đắn kia làm mưa làm gió khiến anh không khỏi rít gào: “Tần Tiểu Lỗi tên âm binh! MB với chả 250, cút khỏi đầu của anh đây ngay!!”

Đúng lúc này, ở đằng xa đó xuất hiện một người đàn ông mặc áo ba lỗ với quần soóc đến mở thùng xe, có mấy người công nhân vác đồ để vào bên trong. Mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng nhưng Đặng Thiên Vũ liếc mắt đã nhận ra được người này ngay, không phải nhân vật chính trong mấy cái hình ảnh không đứng đắn trong đầu anh thì là ai vào đây nữa. Tại sao? Rõ ràng là sắp quên được rồi thì người này lại xuất hiện.

Quản lý Ngô nói nửa ngày mới nhận ra Đặng Thiên Vũ không lên tiếng, thấy anh đang hướng mắt về phía dưới cửa sổ cũng nhìn theo.

“Cậu Đặng cũng tinh mắt nhỉ. Chiếc xe kia chính là xe giao hàng đến cửa hàng của anh. Hiện tại đang chất hàng lên, một chút nữa sẽ chuyển đến ngay.” Quản lý Ngô nhìn thấy hình ảnh phía dưới, rất chuyên nghiệp giới thiệu.

“Sao tôi chưa thấy chiếc xe này bao giờ?” Nghe thấy quản lý Ngô giới thiệu, có cảm giác ông biết Tấn Tiểu Lỗi. Đặng Thiên Vũ lúc này chợt nhớ lần đi tìm Tấn Tiểu Lỗi đòi nợ thì cảm giác hần rất bần cùng. Trước kia không nghĩ nguyên nhân, bây giờ lại không nhận được muốn dò hỏi quản lý Ngô.

“Ha ha, trí nhớ anh thật tốt. Vốn không có chiếc xe này đâu, nhưng dạo này bận rộn quá nên mới kiếm thêm một vài xe về.”

“Anh kiếm từ bao giờ vậy? Tay tài xế này có đáng tin không?”

“Tiểu Tấn rất cần mẫn, lại chịu khó chịu vất vả.” Quản lý Ngô khen.

Nghe được câu này của quản lý Ngô, Đặng Thiên Vũ trong lòng thầm bổ sung “Còn rất *** nữa.”

“Tiểu Tấn là đồng hương của tôi, số cũng khổ. Vậy nên tôi mới ráng giúp đỡ, cậu ta dù sao cũng là một người rất kiên cường.” Quản lý Ngô nói một câu khiến cho Đặng Thiên Vũ rất hiếu kỳ, nhận không được hỏi thêm một chút. Ông cũng là một máy hát, rất nhanh kể vanh vách hết câu chuyện.

Nhà của Tấn Tiểu Lỗi ở một thành phố nhỏ, còn có một người em trai nhỏ hơn tám tuổi. Vốn nhà cũng bình bình bậc trung, ai ngờ mười năm trước khi hần vừa thi lên đại học thì bà mẹ mắc bệnh nặng. Lúc đó nhà hần vì chữa trị cho bà mà bán nhà bán cửa, nợ nần chồng chất khiến cơ hội học đại học của hần cũng tiêu thành mây khói. Mà đến mức đó rồi bà mẹ cũng không cứu được.

Sau đó bố con nhà hần đi làm công kiếm tiền, cố gắng trả nợ. Vất vả nhiều năm cuộc sống mới có chút hi vọng thì ông bố lại xảy ra chuyện, đi làm công trình bị vật liệu xây dựng rơi trúng đầu trở thành người sống thực vật, chữa chạy thì tiếp tục nợ nần. Tấn Tiểu Lỗi luôn miệt mài cày cuốc để trả nợ từ đó đến giờ, sắp đến ba mươi rồi mà vẫn không có bạn gái.

Quản lý Ngô kể chuyện hết sức sống động, Đặng Thiên Vũ ngồi nghe mà không khác gì đang xem phim truyền hình thường chiếu lúc 8 giờ.

Có câu: “Gia đình hạnh phúc thì chỉ có một loại hạnh phúc, còn gia đình bất hạnh thì đủ loại bất hạnh” hần là chỉ ý này.

Xem ra thái độ lần trước của Tấn Tiểu Lỗi với anh là vì đã thiếu nợ quen rồi nên chẳng buồn phản ứng nữa.

Người bình thường nếu từ nhỏ đã gặp biến cố gia đình thế này hần là có chút hận đời, có một số người sẽ đi theo con đường bất chính để kiếm tiền nhanh nhất, còn vài người da mặt dày sẽ lập tức bốc hơi khỏi nhân gian, quịt tiền. Thế nhưng Tấn Tiểu Lỗi không làm vậy, chẳng những không làm thế mà còn sống rất lạc quan nữa.

“Tiểu Lỗi, xong rồi đấy.” Vốn ngồi xổm một bên hút thuốc, Tấn Tiểu Lỗi nghe vậy liền ném tàn thuốc xuống đất, di chân cho tắt lửa rồi đi về phía tiếng nói.

“Tiểu Lỗi, lần này bọn anh bận quá nên không thể đi cùng cậu được. Cậu đi cẩn thận một chút, đừng để sai sót gì nhé.” Một nhân viên đưa một cái bảng cho hắn: “Bọn anh đã liên lạc với bên kia. Cậu đến nơi bọn họ sẽ chuyển đồ xuống, sau đó đợi họ kiểm tra xong xuôi hết thì bảo ký tên vào đây.”

“Không thành vấn đề, trước giờ em cũng thường hay làm rồi mà.” Tấn Tiểu Lỗi cười sáng lạn. Giao cho hắn càng nhiều việc thì hắn sẽ có càng nhiều tiền. Hắn không sợ phiền toái, chỉ sợ không có tiền.

“Anh cũng biết cậu hay làm, nhưng anh thấy dạo này tinh thần của cậu không được tốt. Chắc mệt mỏi quá hả? Cũng không cần phải liều mạng như thế đâu.” Nhân viên này cũng là đồng hương với Tấn Tiểu Lỗi, biết chuyện nhà của hắn nên khuyên: “Nợ sớm muộn gì cũng sẽ trả hết, ngàn vạn lần đừng phá hủy sức khỏe của mình.”

Tấn Tiểu Lỗi miễn cưỡng cười. Dạo này hắn bận nhiều việc thật, cũng hơi mệt một chút. Trước kia dù có mệt thế nào chỉ cần lên giường đánh một giấc là xong, mà bây giờ lại luôn cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

Suy nghĩ kỹ thì nguyên nhân chắc do là dạo này chủ nợ của hắn không có đến đòi nợ nữa. Người Tấn Tiểu Lỗi nợ thì rất nhiều, nhưng người có thể khiến hắn bận tâm thì chỉ có một.

Tên kia vừa kiêu ngạo lại khiết phích, nhìn là biết người không bao giờ chịu khổ, giống như một chú công kiêu ngạo không bao giờ để thiên hạ vào mắt. Cho nên hắn đặc biệt thích chọc tức người đó, chỉ cần thấy đối phương khó chịu là hắn sẽ vui vẻ hẳn lên.

Nghĩ lại cũng lâu lắm không nhìn thấy chủ nợ, có chút nhớ anh ta.

Hắn lên xe, chuẩn bị xuất phát thì cửa bên phụ lái mở ra. Hắn còn tưởng có người đi cùng, ai ngờ quay đầu qua thì phát hiện đối phương không ai khác là chủ nợ mà hắn nhớ mong.

“Cho tôi quá giang một chút nhé.” Đặng Thiên Vũ cười lộ ra sáu cái răng trắng bóc.

“Được thôi.” Tấn Tiểu Lỗi cũng cười tít mắt, vật nhỏ trong quần soóc của hắn vừa nhìn thấy người này lập tức cứng rắn.

4. Chương 4: Ưu Thế Sân Nhà

Một thời gian không gặp, Tấn Tiểu Lỗi so với trước đen hơn một chút, gầy hơn một chút, sắc mặt cũng không được tốt lắm, xem ra hắn gần đây thật sự rất bận.

Thế nhưng...

Ánh mắt của Đặng Thiên Vũ rất tinh, lập tức phát hiện ở giữa quần cộc của Tấn Tiểu Lỗi có thứ gì đó gồ lên. Người này toàn thân chắc chỉ có nơi đó là tinh thần tốt nhất.

“Anh dạo này rất bận?” Đặng Thiên Vũ biết rõ còn cố hỏi.

Tấn Tiểu Lỗi cũng biết anh đang nhìn đũng quần của mình nhưng da mặt của hắn vốn dày, Đặng Thiên Vũ muốn nhìn thì để anh nhìn, dù sao cũng không thiệt gì.

“Ừ, tuần lễ vàng mà, mấy nhà buôn bận rộn thì tôi lại càng nhiều việc.” Hắn vừa nói, vừa bình thản đeo dây an toàn, khởi động ô tô rồi lập tức lái xe đi. Hắn không hỏi Đặng Thiên Vũ muốn đi đâu, cũng không hỏi Đặng Thiên Vũ tại sao lại muốn quá giang xe của mình. Tấn Tiểu Lỗi đang đi giao hàng, lúc rảnh thì thư thả nói chuyện phiếm chả sao, lúc bận thì vừa đi vừa nói cũng được.

Thái độ của hắn khiến Đặng Thiên Vũ buồn bực. Anh cứ tưởng lên xe ngồi thì Tấn Tiểu Lỗi sẽ hỏi tại sao anh không đi xe của mình, lúc đó anh sẽ nói vừa uống rượu với quản lý Ngô nên không thể lái xe. Sau đó Tấn Tiểu Lỗi có thể sẽ hỏi anh quản lý Ngô nào thì anh sẽ trả lời người đó là ai. Nếu Tấn Tiểu Lỗi có chuyện gì cần giúp đỡ có thể nói với quản lý Ngô hắn là bạn của anh vân vân và vũ vũ. Kết quả Tấn Tiểu Lỗi chẳng hỏi một câu, làm anh cũng không biết nói gì cho phải.

Đặng Thiên Vũ nhìn chằm chằm đũng quần của Tấn Tiểu Lỗi nửa ngày, một số hình ảnh không đứng đắn dần dần hiện ra trong đầu, đến lúc bị phanh gấp một cái anh mới giật mình tỉnh lại.

Anh lúc này mới nhận ra kỹ thuật lái xe của Tấn Tiểu Lỗi thật sự rất kinh dị, liên tục vượt xe xin đường, còn vượt cả đèn vàng. May mắn là anh đang ngồi trên xe của Tấn Tiểu Lỗi, nếu lái xe theo sau thì chắc bị bỏ lại từ đời nào rồi.

“Wa, anh lái dạn tay nhỉ, ai dạy lái vậy?” Đặng Thiên Vũ bắt chuyện.

“Dạy lái? Tôi không phí tiền vào mấy chỗ đó đâu, tôi tự học thành tài đấy.” Tấn Tiểu Lỗi đắc chí nói.

“Gi?” Mặt Đặng Thiên Vũ hơi co giật, anh muốn xuống xe quá.

Thấy vẻ mặt táo bón của Đặng Thiên Vũ, trong lòng Tấn Tiểu Lỗi vui vẻ. Quả nhiên ức hiếp người này rất dễ chịu.

“Ông chủ Đặng không cần căng thẳng như thế đâu. Cứ thả lỏng đi, chả mấy người dám đụng xe tôi đâu.” Tấn Tiểu Lỗi thừa dịp đèn đỏ quay đầu lại mỉm cười với Đặng Thiên Vũ.

Nói nhảm, xe của anh là xe tải, ngoại trừ xe công vụ và container ra thì còn ai dám đụng với xe của anh hả? Đặng Thiên Vũ chầy mô hôi. Đụng độ với xe tải? Chiếc xe yêu quý của anh là ví dụ điển hình. Sau vụ hôn lẩn đó xe của anh sửa tốn đến cả vạn, trong khi xe của Tấn Tiểu Lỗi chỉ bị tróc chút sơn mà thôi.

Nhìn cái khung an toàn trầy trụa như vậy là biết chuyện quẹt xe không phải lần một lần hai. Rõ ràng là Tấn Tiểu Lỗi rất hay thắng gấp kiểu đó.

“Để tôi bật chút nhạc cho anh nhé, nghe nhạc sẽ không căng thẳng nữa.” Thấy bộ dạng khấn trương của Đặng Thiên Vũ, Tấn Tiểu Lỗi tự quyết.

Bật nhạc? Đặng Thiên Vũ nhìn bộ điều khiển của chiếc xe, lại chảy mồ hôi.

Xe này nhìn bên ngoài còn có vẻ mới, kỳ thực bên trong nát nát, chỉ cần di chuyển là run lật bật. Trong xe chỗ nào cũng phủ một lớp bụi, có đủ thứ vớ vẩn lặt vặt, thậm chí là tắt bần nhưng lại không có GPS, không có điều hòa, ngay cả dàn radio cũng không. Bật nhạc ở đâu ra, muốn anh nghe âm thanh của xe sao?

Sai rồi, Tấn Tiểu Lỗi thật sự là bật nhạc.

Hắn lấy di động của mình ra, tìm kiếm một chút rồi âm nhạc lập tức vang lên.

Trước khi nghe được tiếng nhạc thì Đặng Thiên Vũ thật sự có ý định bịt lỗ tai lại vì anh không tin tưởng lắm với gu âm nhạc của Tấn Tiểu Lỗi, chắc hẳn phải là loại tạp nham gì đó nghe kinh dị lắm. Nhưng kỳ thật khi âm thanh vang lên thì anh nhận ra gu của Tấn Tiểu Lỗi cũng không tệ như anh nghĩ.

Bởi vì nhạc phát ra từ di động của Tấn Tiểu Lỗi đều là những bản nhạc kinh điển!

Không sai, “Đông Phương Hồng” vừa hết thì “Ruộng đồng của chúng ta” tiếp đến là “Khúc ca nông dân đổi mới” “Hoa nhài sao đỏ như thế” “Châu Á hùng phong” “Câu chuyện mùa xuân”... Nhìn thấy danh sách bài hát của Tấn Tiểu Lỗi, Đặng Thiên Vũ thật sự không có can đảm lấy di động của mình ra cho hắn nghe.

So với những bài hát này thì nhạc trong di động của anh chỉ là hư vô mà thôi.

Nhạc hot USUK, ca sĩ nổi tiếng các thể loại đều không thể sánh bằng được.

Vì vậy ngồi nghe giai điệu muốn thuộc lòng của những bài hát bất hủ này, Đặng Thiên Vũ lại cứng họng.

Tấn Tiểu Lỗi một bên lái xe, một bên ngâm nga theo của những bài này cũng, tiếng ngâm nga thật ra cũng rất dễ nghe.

Nhìn thấy sắp đến kho của cửa hàng, Đặng Thiên Vũ hỏi: “Dạo này anh có rảnh không?”

“Sao vậy? Muốn tôi trả nợ? Dạo này thật không rảnh, ngày nào cũng bận bù đầu.” Tấn Tiểu Lỗi thuận thực lái xe vào khu dỡ hàng, theo sự điều khiển của nhân viên ở đó đậu đúng vị trí rồi tắt máy. Hắn tắt nhạc rồi nhét điện thoại vào túi, tính toán xuống xe.

“Này!” Đặng Thiên Vũ muốn giữ hân lại, nhưng không biết nói gì, chỉ có thể nhìn Tấn Tiểu Lỗi xuống xe.

Tấn Tiểu Lỗi xuống xe chào hỏi nhân viên dỡ hàng, đợi đối phương kêu thêm vài người đến chuyển đồ xuống.

Thật ra hàng lần này không nặng, chỉ là nhiều loại nên kiểm kê khá rườm rà.

Trong khi mọi người đang kiểm tra hàng thì Đặng Thiên Vũ xuống xe. Vừa thấy anh xuất hiện đã có người nhanh chân đến chào hỏi: “Ông chủ, anh đích thân đi theo xe sao?”

“Anh là chủ của nơi này hả?” Tấn Tiểu Lỗi nhìn Đặng Thiên Vũ khá ngạc nhiên.

Đặng Thiên Vũ thấy vẻ mặt của hân có chút vui vẻ trong lòng.

Ha ha ha ha, ai bảo chú mày không để ý đến anh, giờ thì biết mặt nhau rồi chứ. Anh chính là ông chủ ở đây đây. Mày thì dám không để ý đến anh!

Tấn Tiểu Lỗi lập tức đến bắt chuyện: “Anh là ông chủ ở đây thì tốt rồi. Cho mượn WC dùng chút được không?”

Đặng Thiên Vũ cảm thấy gân xanh của mình nổi lên, mượn WC? Tính tự thẩm?

Nhớ đến chỗ gỗ lên ở đống quần của Tấn Tiểu Lỗi, anh tin chắc suy nghĩ của mình là đúng.

Mang Tấn Tiểu Lỗi đến một phòng họp gần kho, anh đóng cửa lại rồi chỉ vào WC bên trong nói: “Đi đi.”

Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy không có ai, trực tiếp kéo tay của anh để lên hạ bộ của mình rử: “Cùng làm nhé?”

“Không!” Đặng Thiên Vũ rút tay lại, ra vẻ nghiêm túc nói: “Muốn thì tự làm lấy.”

“Không làm thật?” Tấn Tiểu Lỗi tiến sát lại, để đống quần mình áp sát lên đối phương: “Nhưng có vẻ nó muốn ấy.”

“Khốn kiếp vừa phải thôi cha!!!” Đặng Thiên Vũ bị Tấn Tiểu Lỗi dứt khoát kéo vào nhà vệ sinh.

Hơn nửa tiếng sau, Đặng Thiên Vũ nằm nghỉ ngơi trên ghế sofa trong phòng, cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình. Tấn Tiểu Lỗi kiểm một tờ giấy, một bên viết: “XX năm XX tháng XX ngày...” một bên lẩm bẩm: “Giúp anh sục một lần, mút một lần là hai lần, nhưng anh cũng giúp tôi một lần... Uhm, cùng nhau xử coi như huê, tính một lần mút thôi.”

Khi nhìn thấy tờ giấy ở trước mặt mình thì Đặng Thiên Vũ chỉ muốn giật lấy xé nát nó, nhưng vừa mới được mút quá sướng nên chân của anh vẫn còn bủn rủn.

“Ký đi!” Tấn Tiểu Lỗi đưa cả giấy lẫn bút đến trước mặt anh.

“F*ck!” Mặc dù rất khó chịu nhưng Đặng Thiên Vũ vẫn cầm lấy ký tên mình xuống. Đương nhiên, vì anh quá tức giận nên ký tên lại run nữa.

“Muốn f*ck tôi hả? Đạo này thì không được rồi, đợi thêm một khoảng thời gian nữa muốn làm gì thì làm nhé?” Tấn Tiểu Lỗi gấp cẩn thận tờ giấy rồi nhét vào túi quần, nhìn dáng vẻ ung dung của hắn chỉ làm Đặng Thiên Vũ muốn khóc.

Tuần lễ vàng qua đi, sau mấy lần hẹn rút cuộc Đặng Thiên Vũ cũng tóm được Tấn Tiểu Lỗi.

“Tôi đang qua bên chỗ anh đấy. Anh tắm rửa đi rồi xuống, ăn mặc đàng hoàng một chút. Tôi ở dưới lầu chờ.” Đặng Thiên Vũ mặc một bộ chuyên dụng đi của trai, chạy con BMWs màu trắng của mình tính hẹn Tấn Tiểu Lỗi đi ra ngoài, muốn dùng ưu thế sân nhà để chiến thắng Tấn Tiểu Lỗi.

Đúng vậy, phải chiến thắng. Qua mấy lần chinh chiến, anh đã rút ra kinh nghiệm đau thương. Không thể đấu với Tấn Tiểu Lỗi đang khi ở sân nhà của hắn, nếu không anh sẽ bị Tấn Tiểu Lỗi hành đủ.

Vậy nên anh muốn đem Tấn Tiểu Lỗi đến khu vực của mình, dùng vẻ ngoài nhã nhặn anh tuân đúng chuẩn bạch mã hoàng tử của mình áp chế để cho Tấn Tiểu Lỗi biết anh không phải loại dễ bị ức hiếp.

Con xe trắng của anh dừng trước căn hộ chưa đến năm phút đồng hồ thì Tấn Tiểu Lỗi mặc quần jean áo ba lỗ từ bên trong đi ra. Nhìn thấy xe của Đặng Thiên Vũ, hắn huyết sáo một cái, khoanh tay đi dạo một vòng rồi mới mở cửa ngồi lên.

Có điều... Hắn không ngồi ở ghế phụ bên cạnh Đặng Thiên Vũ, mà ra sau ngồi.

“Có người từng nói rằng ‘Thà ngồi sau BMWs khóc, chứ không cần ngồi sau xe đạp cười’. Anh lái xe này tới là muốn tôi khóc sau xe phải không. Vậy đi đâu tìm lệ một chỗ vắng vắng rồi đến làm tôi khóc đi.” Tấn Tiểu Lỗi loay hoay tìm tư thế thoải mái cho cái lưng mỏi, rồi quyết định nằm xuống.

5. Chương 5: Phải Đã Chiến Sao

Đặng Thiên Vũ ban đầu tính đem Tấn Tiểu Lỗi đến quán bar quen thuộc để hắn thấy được thanh thế của anh lớn thế nào, có điều...

Nhìn con người nằm xuống ghế không đến hai phút đã ngủ kia, Đặng Thiên Vũ thay đổi quyết định.

Từ lần đầu tiên gặp nhau anh đã biết vóc người của Tấn Tiểu Lỗi nhìn còn đẹp hơn mấy tên đầy tạ. Cơ ngực thì nở nang, cơ bụng lại sáu múi, chưa nói hông vừa tròn vừa cong, sờ lên cực kỳ sướng tay. Nếu bị cái hông ấy kẹp chặt thì sẽ thoải mái đến mức không thể ngậm miệng được, còn để cái miệng kia mút một chút thì khỏi nói, cả hồn cũng bị mút bay đi.

Mặc dù ngoại hình Tấn Tiểu Lỗi bình thường, nhưng mày rậm mắt to, hơn nữa dáng người thế này, kỹ thuật thế này, lại thêm cái vật kia còn muốn to hơn của anh... Nếu mang người này đến cái động bàn tơ nhiều 0 ít 1 đó không chừng chớp mắt chưa được hai cái thì hắn đã bị đám kia bắt cóc đi mất rồi.

Có thể anh có tiền thật, nhưng phòng vạn nhất vẫn hơn nhất vạn, lỡ Tấn Tiểu Lỗi bị thằng đại gia nào đó coi trọng thì không phải anh đưa dê lên miệng cạp sao?

Anh đâu có ngu vậy, đồ tốt không thể chia xẻ với người khác được.

Cho dù Tấn Tiểu Lỗi khá khốn nạn, độc mồm độc miệng nhưng cũng là của anh.

Từ từ, anh vừa mới nghĩ gì vậy!!! Rõ ràng chỉ là quan hệ nợ nần, sao tự nhiên anh lại đem Tấn Tiểu Lỗi trở thành vật sở hữu của mình?!!

Đáng ghét, người này ăn mặc áo ôm như vậy làm gì? Cánh tay và tấm lưng rắn chắc đều để lộ ra, cơ ngực và cơ bụng nhìn thấy đã. Còn cái quần jean kia nữa, vừa người như thế để làm gì? Lộ cái hông thật căng tròn. Thật sự là muốn nhào ra phía sau, trực tiếp kéo quần của hắn xuống tách hai cái hông ra rồi xông thẳng vào quaaaaá!!!!

Đặng Thiên Vũ huyễn tượng nửa ngày mới phát hiện — anh vẫn còn đang đậu xe dưới lầu phòng trọ của Tấn Tiểu Lỗi, từ này giờ hoàn toàn không nhớ đến việc lái xe đi!!!

Thật vất vả đè xuống dục vọng của mình, Đặng Thiên Vũ khởi động máy.

Đặng Thiên Vũ vốn là muốn đi đến chỗ nào nhộn nhịp một chút nhưng chả hiểu vì sao lại lên cao tốc, sau đó rẽ vào một khu nào đó, đi trên con đường nào đó rồi chạy vào một con đường vắng nhỏ.

Đợi đến khi tỉnh ra thì anh đã đậu xe ở một rừng cây gần bãi biển.

Nơi này là khu đất bí mật anh và một thằng bạn vô tình phát hiện một năm về trước, cách đường cái khoảng mấy chục mét. Đường vào đây rất ít xe, lại có rừng cây che phủ nên buổi tối càng chả có ai để ý đến. Thật sự là một địa điểm lý tưởng để dã chiến.

Anh cũng từng có ý định đem ai đó đến đây chơi trong xe một lần, đáng tiếc dù đã biết chỗ này hơn một

năm, trừ khi anh muốn một mình mà đến đây tỉnh tâm thì chẳng bao giờ mang theo ai cả.

Có điều sao lần này lại muốn mang người này đến đây?

Đậu xe xong anh tắt máy, nhìn một mảng đen kịt trước mắt, lắng tai nghe tiếng sóng biển dạt dào, tự nhiên chẳng biết mình muốn làm gì cả.

Cái loại cảm giác này rất kỳ quái, trong đầu chợt trắng xóa một mảng, cảm thấy như vô cầu vô dục. Nói văn hoa là linh hội, nói trắng ra là ngây người.

Lúc này một âm thanh vang lên bên tai anh: “Chờ anh cả nửa ngày rồi đấy, rốt cuộc dẫn tôi tới đây để làm gì?”

Đặng Thiên Vũ còn đang cảm xúc dạt dào bị tiếng nói này làm tan thành mây khói, mờ mờ, trả lại giây phút tỉnh tâm linh ngộ lại cho anh!!!

Không khí thanh tịnh bị Tấn Tiểu Lỗi phá hư, Đặng Thiên Vũ đành thay đổi, chỉnh sửa kế hoạch thành phiên bản mới — đem Tấn Tiểu Lỗi làm đến khóc.

Chờ một chút... Không phải nguyên bản kế hoạch của anh đầu tiên là đem Tấn Tiểu Lỗi đến sân nhà mình, phô trương thanh thế để Tấn Tiểu Lỗi mặc cảm tự ti, sau đó dùng kinh nghiệm tán trai lâu năm để chinh phục người này sao? Như thế nào lại biến thái thành đem Tấn Tiểu Lỗi làm khóc vậy?

Quên đi, cứ đem kế hoạch ban đầu đổi thành: “Dùng kỹ xảo làm tình và tính năng cao siêu áp đảo Tấn Tiểu Lỗi, làm đến khi nào hắn khóc mới thôi” là được.

Bất quá Đặng Thiên Vũ cũng tự biết thể lực của Tấn Tiểu Lỗi tốt hơn nhiều so với mình. Dựa trên kinh nghiệm hai lần trước là biết, nếu dùng bản lĩnh thật sự của anh thì dù có làm đến chết cũng không thể khiến Tấn Tiểu Lỗi khóc được.

Nói vậy... xem ra phải dùng mách khéo một chút.

Quay đầu nhìn Tấn Tiểu Lỗi ở phía sau đang cởi quần, Đặng Thiên Vũ cắn răng liều mạng.

Anh lấy ra bình nước cách thủy, lắc lắc vài cái rồi mở nắp ra uống hết. Anh đã bỏ thêm một chút thuốc vào trong bình nước, với dược tính của thuốc này chỉ cần không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì anh tuyệt đối có thể đem Tấn Tiểu Lỗi làm đến khóc. Phải liều mạng uống thuốc chỉ để áp đảo đối phương, anh rốt cuộc bị cái gì vậy trời!?! Vừa uống xong Đặng Thiên Vũ lập tức hối hận, còn có xung động muốn nhảy xuống biển cho tỉnh người lại.

Hít sâu vài cái, anh rời khỏi ghế trước, mở cửa phía sau chui vào. Dù sao xung quanh cũng không có người

nên cũng không cần đóng cửa xe, Đặng Thiên Vũ cứ như vậy một chân ở ngoài, một chân chống vào ghế đem Tần Tiểu Lỗi đè xuống.

Mặc dù trước khi đi Tần Tiểu Lỗi đã tắm rửa nhưng trên người hắn không có bao nhiêu mùi của sữa tắm mà lại nhàn nhạt mồ hôi. Với cái tính đại khái của người này thì đảm bảo là do sữa tắm hết nên ngại không đi mua.

Khi Đặng Thiên Vũ cởi quần của Tần Tiểu Lỗi thì hắn rất phối hợp mà nâng eo lên, chẳng mấy chốc cái quần jean kia đã bị ném sang một bên. Đặng Thiên Vũ ở trên người hắn, cách lớp áo cần ***g ngực của hắn. Với kinh nghiệm làm tình nhiều năm qua của Đặng Thiên Vũ, chớp mắt đã khiến vật kia của Tần Tiểu Lỗi cứng rắn cần lên bụng anh.

Theo Đặng Thiên Vũ tính toán thì khoảng hai mươi phút sau thuốc mới có tác dụng. Vậy nên trong khoảng thời gian này chỉ có thể làm tiền hí. Mấy lần trước toàn là mì ăn liền, bây giờ nhớ đến mới phát hiện là quên vụ này. Lần này anh không thể phạm sai lầm được nữa.

Phải dùng kỹ thuật, nếu không dùng thể lực được thì nhất định phải lấy kỹ thuật đánh bại Tần Tiểu Lỗi.

“Ê cần nhẹ một chút...” Tần Tiểu Lỗi một tay hóm đầu của anh, tay kia đã linh hoạt cởi quần của Đặng Thiên Vũ, đưa tay vuốt mông anh.

“Không được sờ mông tôi!” Đặng Thiên Vũ hất tay của hắn qua một bên. Đáng ghét, người này đáng ghét quá. Không thể cứ để người này lấn át mãi được, anh dù sao cũng là chủ nợ mà.

Tay của Tần Tiểu Lỗi lại luồn vào áo sờ eo của Đặng Thiên Vũ, nhưng lần này cũng không trượt xuống dưới mà hướng lên trên, ôm lấy lưng trần của anh. Hai đùi của hắn cũng mở ra gác lên lưng anh.

Chỗ riêng tư của hai người chà xát với nhau không bao lâu, Đặng Thiên Vũ cũng đã cứng rắn không chịu nổi.

Xem ra cho dù được tính chưa kịp phát tác thì anh cũng chuẩn bị tốt tinh thần để chiến đấu rồi.

Nhận ra khiêu khích của Tần Tiểu Lỗi sẽ khiến bản thân hưng phấn, Đặng Thiên Vũ bực mình. Rõ ràng anh chỉ mới dùng một chút kỹ thuật trên người Tần Tiểu Lỗi, dù người này cũng vô cùng phối hợp đi chăng nữa thì anh vẫn còn chưa xuất hết chiêu, sao chưa gì đã có cảm giác muốn bắn là cái khỉ gì?

Anh dùng cần Tần Tiểu Lỗi ngực cho hả giận khiến cho hắn phải kêu lên một tiếng: “Đau quá, anh cần nhẹ cái coi.”

Đặng Thiên Vũ đắc ý nhếch khóe miệng, đang định cười thì nghe Tần Tiểu Lỗi nói tiếp: “Cái áo này mới mua đó, đừng có cần hư.”

Nghe thấy lời này, Đặng Thiên Vũ giận sôi gan. “Mới cái đầu anh, tôi không những muốn cắn mà còn muốn xé quách đi!”

Vì vậy, chiếc áo ba lỗ của Tần Tiểu Lỗi cứ như thế bị Đặng Thiên Vũ xé rách.

Cái cảm giác này... thật là có thành tựu... Tự nhiên, Đặng Thiên Vũ cảm thấy mình có chút gì đó biến thái.

Xé rách áo của Tần Tiểu Lỗi làm Đặng Thiên Vũ cảm giác dục vọng trong thân thể của anh tựa như núi lửa bạo phát, anh chỉ muốn cứ thế đi vào. Dục vọng tới quá nhanh, anh vội đến độ không kịp cởi quần áo, chỉ kéo khóa quần giải thoát cho thứ đang cứng đến phát đau của mình, đồng thời đưa tay sờ đến phía sau của Tần Tiểu Lỗi, rất dễ dàng đưa hai ngón tay vào — Xem ra người này lúc tắm cũng đã chơi một lúc.

Không cần chuẩn bị đã có thể trực tiếp làm... dù là cưỡng hiếp cũng không cảm thấy thành tựu nổi!!

Thôi kệ, giờ tên đã lên dây quan tâm nhiều như thế làm gì? có thể làm là tốt rồi. Như thế này cũng tốt hơn vào thô kiểu chiến trường nơi hoang dã, dù Tần Tiểu Lỗi lúc đó khóc thật đi nữa thì khả năng anh bị thương cũng rất cao.

Đặng Thiên Vũ lấy ra một chiếc bao cao su từ túi đựng đồ ở bên cạnh mang vào, xoa ắn ở cửa một chút thấy không có vấn đề thì lập tức đâm thẳng vào.

Thật quá thoải mái. Một dòng điện xuất hiện từ chỗ kết hợp của hai người, trực tiếp xông thẳng lên não khiến đầu óc Đặng Thiên Vũ trở nên mơ hồ, suýt chút nữa bắn. Đúng ngay lúc này, động tác của Tần Tiểu Lỗi khiến anh tỉnh lại.

Vì bị anh đâm vào đột ngột khiến Tần Tiểu Lỗi nhất thời kích động, dùng lực xé rách áo của Đặng Thiên Vũ.

Này là gì, anh xé áo tôi nên tôi xé lại?

Chỉ có điều áo của Tần Tiểu Lỗi chẳng bao nhiêu tiền nhưng áo của anh là LV chính hãng để đi của trai, một cái mấy ngàn đồng lận đấy!!! Đặng Thiên Vũ mặc dù là có chút tiền, nhưng dù sao cũng xuất thân từ gia đình bình thường nên vẫn còn có suy nghĩ của những người bình thường. Ngày thường anh cũng chỉ xài đồ tầm tầm bậc trung mà thôi. Chỉ có một số trường hợp quan trọng cần đến thể diện Đặng Thiên Vũ mới mặc mấy bộ đồ đắt đỏ ấy để giữ mặt mũi, tỷ như lần này chẳng hạn, thế mà...

Bởi vì tiếc cái áo, Đặng Thiên Vũ biến bi thương thành sức mạnh, bắt đầu rong ruổi trên người Tần Tiểu Lỗi.

Đối với hành động của anh, Tần Tiểu Lỗi hiển nhiên vô cùng hoan nghênh, chủ động đem chân gác lên vai để anh có thể thuận lợi tiến vào.

“A...” Thở dài một tiếng, Đặng Thiên Vũ rút cục ngã vào người của Tấn Tiểu Lỗi. Trong lúc làm tình, với tinh thần chiến đấu cùng với tác dụng của thuốc mà Đặng Thiên Vũ trở nên rất dũng mãnh, liên tục dùng lực đâm vào trong người Tấn Tiểu Lỗi. Mặc dù trong xe khá nhỏ nhưng Tấn Tiểu Lỗi rất phối hợp nên cũng thay đổi không ít tư thế, khiến cho anh rơi vào trạng thái cuồng hóa mà chiến đấu cho đến khi thể lực bị bòn rút hết.

Dù liều mạng đến như vậy, đáng tiếc Tấn Tiểu Lỗi vẫn không bị làm khóc. Chẳng những không khóc mà còn khiến hân sướng muốn chết.

Trước kia Tấn Tiểu Lỗi hân đều chỉ làm ở nhà vệ sinh công cộng, dĩ nhiên không thể lớn tiếng. Nơi bọn họ làm lúc nào cũng có thể có người xuất hiện nên Tấn Tiểu Lỗi phải khống chế âm thanh của mình. Còn hiện tại bốn bề vắng lặng, Đặng Thiên Vũ lại dũng mãnh như vậy, hân cũng không cần kiêng nể gì mà kêu to.

Âm thanh *** đến độ Đặng Thiên Vũ vừa làm xong một lần, muốn nghỉ ngơi một chút cũng không ngừng được, làm một hơi bốn lần liên tiếp cho đến khi hai người bọn họ đều chịu không nổi nữa mới thôi.

Đặng Thiên Vũ đang nằm sắp nghỉ ngơi trên người Tấn Tiểu Lỗi thì nghe hân nói: “Nãy giờ đều là anh tới, tôi không chủ động nên... tính đủ bốn lần nhé.”

6. Chương 6: Ghế Sau Của Bmw

Tấn Tiểu Lỗi quả nhiên là chuyên gia phá bình. Khi hai người vừa mới nằm cùng một chỗ ôm nhau, Đặng Thiên Vũ suyết nửa thì mong muốn không khí hài hòa này có thể giữ nguyên lâu thêm chút nữa. Thế nhưng nghe câu này của hân xong, ai không mất hứng mới là lạ.

Đặng Thiên Vũ trước kia có rất nhiều bạn tình, thế nhưng chỉ có thân thể Tấn Tiểu Lỗi là hợp cạ với anh nhất, dù cho ngay từ đầu mang tiếng là lấy thân trả nợ. Thật ra mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi anh đã thầm khen trong lòng dáng của người đàn ông này đẹp thật, nếu có thể đè hân ở dưới nhất định sẽ rất dễ chịu.

Cho nên khi Tấn Tiểu Lỗi vừa nói câu đem cái thân hơn trăm cân này gán cho anh thì Đặng Thiên Vũ mới đòi lấy thân trả nợ như thế.

Nếu lúc ấy đứng ở trước mặt anh là một thằng chướng tai gai mắt nào đấy thì Đặng Thiên Vũ tuyệt đối sẽ đòi tiền cho ra nhẽ, đồng tính luyến ái cũng có mất phẩm mỹ của đồng tính chứ. Hơn nữa, loại người như Đặng Thiên Vũ muốn tìm một người ngủ một đêm cũng không khó nên làm gì có chuyện chỉ cần là đàn ông thì ai anh cũng sẽ đồng ý.

Thế nhưng... Tấn Tiểu Lỗi người này sao chẳng biết điều tỵ nào vậy?

Thật là hao tâm tổn trí!

Đặng Thiên Vũ rời khỏi người Tấn Tiểu Lỗi ngồi xuống bên cạnh, đem bao cao su lột ra thắt gút lại ném qua một bên rồi lấy khăn giấy lau người.

Tấn Tiểu Lỗi bắn ra vừa nhiều vừa mạnh báo hại dịch thể dính đầy người anh, ngay cả trên cổ cũng có.

Vì không thể thấy rõ, Đặng Thiên Vũ bật đèn trong xe lên, cẩn thận lau sạch sẽ chất lỏng dính ở nơi riêng tư của mình, để nó khô dính vào lông sẽ rất phiền toái. Đặng Thiên Vũ suy nghĩ lần sau muốn làm nhất định phải bỏ thêm khăn ướt lên xe mới được.

Tấn Tiểu Lỗi cũng ngồi dậy lấy khăn giấy lau người. Vì Đặng Thiên Vũ trong suốt quá trình đều mang bao cho nên phía sau của hắn chỉ bị đổ một chút chứ không bị dính gì dơ. Hắn dùng khăn giấy lau vài cái rồi nhặt lên quần jean bị ném một bên mặc vào. Tính kiếm áo mặc tiếp thì mới nhớ áo đã bị Đặng Thiên Vũ xé nát.

“Này ông chủ Đặng, anh vừa mới xé nát áo của tôi đấy, giờ làm sao đây?” Hắn cầm tàn tích của cái áo, quay đầu hỏi Đặng Thiên Vũ.

Đặng Thiên Vũ còn đang cố gắng chùi đi chất lỏng khô đóng dưới bụng mình, vừa nghe hắn nói thế mới nhớ ra, vội vàng đi tìm cái áo lúc nãy bị Tấn Tiểu Lỗi cời ném đi, nhìn thì thấy trên lưng áo có một lỗ hổng bị rách ra.

“Aaaa— Áo sơ mi LV của tôi, cái áo hơn tám nghìn đồng!!!! Tôi còn chưa mặc được mấy lần!!!” Đặng Thiên Vũ hét thảm, anh thế nào thiếu chút nữa quên mất việc này chứ.

Nhìn thấy Đặng Thiên Vũ như vậy, Tấn Tiểu Lỗi dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai nói: “Hàng hiệu thì ghê lắm sao? Áo của tôi cũng là hàng hiệu vậy, cái hăng lưng đối lưng ấy!”

Kappa? Tấn Tiểu Lỗi mà cũng mua áo nhiều đó tiền? Không đời nào, với tính keo kiệt của người này mà nói nếu không mua áo ở ven đường thì thôi, làm gì có chuyện đi vào cửa hàng mua đồ.

Đặng Thiên Vũ lấy cái áo từ trên tay Tấn Tiểu Lỗi qua nhìn một chút, logo đúng là lưng tựa lưng thật, nhưng là hai người đứng dựa vào nhau. Chảy mồ hôi hột, cái này logo anh đã từng thấy qua. Ở gần một cửa hàng di động của anh từng có một cửa hiệu tên là “Quần áo hàng hiệu quốc tế” – nói thẳng ra là hàng nhái. Áo thun trong cửa hàng đó thường thường treo 29.9 đồng khuyến mãi cực lớn, cho nên cái áo này kiểu này bán 9.9 đồng là đắt rồi.

Bất quá chuyện này cũng chưa là gì, điều khiến Đặng Thiên Vũ thực sự đau lòng còn ở phía sau.

Đó là... khi đèn xe chiếu sáng, anh mới phát hiện ở lưng ghế có cái gì đó ánh ánh, nhìn lý một chút trên ghế, trên trần xe, trên cửa chỗ nào cũng có.

Đây là cái gì? Đặng Thiên Vũ đưa tay sờ một chút mới phát hiện... là lúc nãy bắn ra... dịch thể của đàn

ông. Lúc làm tình anh luôn mang bao nhưng Tấn Tiểu Lỗi thì không, chưa kể lực bắn của hắn rất mạnh, hai người lại thay đổi vài tư thế nên có dính lung tung cũng không phải lạ.

Tieu đời. Kiểu này làm sao anh đi rửa xe được chứ... Vừa nghĩ đến nhân viên mở xe ra rửa sẽ nhìn anh bằng ánh mắt gì...

Tấn Tiểu Lỗi bắn ra tinh, anh muốn ói ra máu!

Bởi vì lúc đó dự vọng tới quá nhanh, quần áo và giày của Đặng Thiên Vũ là vừa làm vừa cởi. Đêm tối đen như mực trong khi cửa xe còn mở nên trời mới biết mấy thứ kia bị ném ở chỗ nào rồi. Bây giờ làm xong, hai người tỉnh táo một chút mới nhớ ra cần phải tìm quần áo.

Thấy áo rồi anh lại đi tìm quần, trên xe tìm mãi không thấy, xung quanh xe thì đen thui nhìn không được.

Biến cố này khiến Đặng Thiên Vũ hoàn toàn trần trụi, chỉ mang mỗi đôi tất ngồi đằng sau nhìn cái áo rách của mình ngẩn người.

Rốt cuộc Tấn Tiểu Lỗi cầm đèn pin trên xe xuống tìm một chút, ở dưới gầm xe tìm thấy đôi giày da của Đặng Thiên Vũ. Mặc dù bị dính rất nhiều cát nhưng hắn vẫn chịu khó giữ cho sạch.

Nhìn thấy quần của anh bị gió thổi mắc vào cành cây gần đó, hắn kéo quần xuống nhưng không cẩn thận làm cây kéo rách một đường. Cho dù Tấn Tiểu Lỗi da mặt dày thật nhưng lúc này hắn cũng có chút khó xử. Trong lúc kích động xé nát áo người ta thì thôi, giờ còn kéo rách cả quần, chẳng lẽ thật sự muốn Đặng Thiên Vũ *** ra đường mới được?

Mặc dù hắn khá thích ức hiếp người này, nhưng không có nghĩa muốn làm anh mất mặt.

Hắn thích nhìn tên khó hầu này bị mình chọc giận. Thế nhưng giờ Đặng Thiên Vũ đã tức đến muốn ói ra máu, không thể làm quá được nữa. Tấn Tiểu Lỗi cũng không biết làm sao, vội vàng đưa quần qua cho Đặng Thiên Vũ.

May là cái quần màu đen nên Đặng Thiên Vũ không nhìn thấy được. Tính mặc vào thì anh mới phát hiện... không tìm lấy quần lót. Cuối cùng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể sọt thẳng vào luôn. Dù thắt lưng vì vận động mạnh có chút đau nhức nhưng Đặng Thiên Vũ vẫn cố đứng lên mặc quần vào, đúng lúc đó thì anh nhận ra ống quần ở trên đùi có một vết rách rất dài.

Rốt cuộc, Đặng Thiên Vũ sụp đổ. Vốn là vận động quá độ, lại bị đá kích liên tiếp, anh ngã vào ghế sau không động đậy.

Nguyên bộ LV này cũng phải hơn một vạn đồng. Lúc mua cũng là cẩn rắng mua lấy, bình thường anh không dám mặc vì tiếc sợ nhờ có chuyện gì. Giờ thì cả bộ đều rách cả, nhìn thấy quần áo lại nhớ đến tiền, bị ai tràn đầy cõi lòng khiến nước mắt phải chảy ra.

Mặc dù Tấn Tiểu Lỗi cũng chỉ mặc một cái quần, nhưng chí ít là một cái quần lành lặn. Còn Đặng Thiên Vũ thì sao? Từ áo đến quần đều rách. Nhìn thấy bộ dạng của Đặng Thiên Vũ lúc này, Tấn Tiểu Lỗi cảm giác nếu để cho người ta thấy thì ai cũng sẽ nghĩ hẳn vừa cưỡng hiếp Đặng Thiên Vũ xong.

Ở cạnh biển nên khu này gió rất to. Hai người bọn họ cũng không thể làm xong rồi ngồi đây đợi trúng gió được, cần phải đi về.

Có điều Đặng Thiên Vũ vẫn cứ ngẩn người, Tấn Tiểu Lỗi chỉ còn cách lấy chìa khóa rồi tự mình lái. Với tình hình này thì không thể mang Đặng Thiên Vũ về chỗ mình được — Hắn chỉ có vài bộ đồ y chang nhau, nếu bắt Đặng Thiên Vũ mặc thể nào người này cũng phải khóc tiếp.

Cho nên Tấn Tiểu Lỗi ngồi ở ghế lái, quay sang hỏi Đặng Thiên Vũ nhà anh ở đâu. Đáng tiếc người kia vẫn chìm đắm trong đau khổ, căn bản không để ý đến hắn.

May mà Tấn Tiểu Lỗi lái xe quen, nhìn thấy trên xe có GPS cũng an tâm. Khởi động ô tô xong hắn mở GPS ra, chỉnh chỉnh mấy cái thì thấy được dấu hiệu nhà trên màn hình. Hắn biết ngay mà. Rất nhiều người cài đặt địa chỉ nhà của mình làm mặc định để phòng trường hợp đi đến chỗ lạ, đến lúc về không biết đường thì chỉ cần ấn nút là có thể tìm được đường quay về.

Hắn lái xe dựa theo chỉ dẫn của GPS ra đường, hướng về phía nhà của Đặng Thiên Vũ.

BMWs à... Xe xịn nhỉ, lái êm hơn hẳn so với chiếc vận tải nhà hắn.

7. Chương 7: Buổi Tối Ngày Đó

May mắn Đặng Thiên Vũ thiết lập nhà trên xe đúng là nhà riêng của anh. Nếu như để là nhà của cha mẹ anh bên kia thì nhìn thấy bộ dạng anh khi bị Tấn Tiểu Lỗi mang về nhà thì cam đoan, hai người sẽ nhìn Tấn Tiểu Lỗi với ánh mắt nhìn chồng của con mất.

Nguyên nhân ấy à, thì mặc dù áo của Tấn Tiểu Lỗi đã bị Đặng Thiên Vũ xé mất nhưng vẫn còn mặc một cái quần jean, mà Tấn Tiểu Lỗi toàn thân đều tràn đầy dương cương khí khái nhìn rất đàn ông. Dù trên người hắn có không ít dấu vết do Đặng Thiên Vũ lưu lại, nhưng cũng chỉ làm hắn càng thêm ngầu mà thôi.

Còn Đặng Thiên Vũ thì... Ày, rõ ràng anh là phía trên thật, nhưng trên lưng áo có vết rách, nút cũng rớt mất hai cái, quần cũng nát, trên mặt còn có vết nước mắt. Nhìn giống như vừa bị người làm nhục, chưa kể bên cạnh anh còn có một người đàn ông cường tráng thể kia, không bị người ta hiếp lăm cũng khó.

May là Đặng Thiên Vũ bọn họ trở về cũng đã nửa đêm. Ngoại trừ bảo vệ trực đêm của khu nhà nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi cưỡi trần lái xe có vẻ tò mò ra thì cũng chẳng còn ai thấy nữa.

Khu Đặng Thiên Vũ ở có ba tòa nhà, tạo thành một hình tam giác, trung gian còn có một hoa viên rất lớn. Đây là khu single apartment nổi danh trong thành phố. Nhìn khu này so với căn phòng bé xít của mình, Tấn Tiểu Lỗi cũng chỉ có chút hâm mộ rồi cũng trở lại bình thường.

Nếu như năm đó mẹ hắn không bị bệnh, hắn học xong đại học thì sẽ như thế nào nhỉ? Có được giống như tên xấu tính này ở một nơi cao cấp, lái xe BMWs thế này không?

Nếu như mấy năm trước cha hắn không xảy ra chuyện, bọn họ trả hết tiền nợ, hắn có phải đã cưới vợ, cả đời cũng không biết được giới tính của mình?

Tấn Tiểu Lỗi đậu xe ở bãi đỗ của khu căn hộ rồi tính đi về, nhưng suy nghĩ lại. Lưng hắn đang tê rần. Buổi tối tháng mười trời cũng đã se lạnh nên thân trần trở về nhất định sẽ bị cảm. Nếu bị bệnh không đi làm được sẽ không có tiền, chưa kể còn phí tiền mua thuốc như vậy hắn đau lòng chết mất.

Hơn nữa nơi này cách chỗ của hắn cũng khá xa, khuya khoắt thế này muốn trở về một là taxi hai là cuộc bộ. Đi taxi thì tốn tiền, đi bộ thì mòn gót.

Suy đi nghĩ lại, Tấn Tiểu Lỗi quyết định làm người tốt, đưa Đặng Thiên Vũ về tận nhà... rồi thuận tiện ở ké một đêm.

Đặng Thiên Vũ vẫn còn nằm phía sau xe nửa sống nửa chết, Tấn Tiểu Lỗi bĩu môi không nói gì. Không phải chỉ hư một bộ quần áo thôi sao, làm gì mà như mất người thân vậy? Khả năng chịu đựng kém như vậy mà đòi lăn lộn ngoài xã hội? Không bằng đi học lại tiểu học cho khỏe.

Tấn Tiểu Lỗi đi đến phía sau kéo Đặng Thiên Vũ dậy, hỏi xem nhà anh là số mấy. Đặng Thiên Vũ ngơ ngác nói ra số nhà: “Khu B 1213.”

Tấn Tiểu Lỗi lại bĩu môi, bảo sao người này thích ra vẻ giữ vậy, đến cả số nhà còn thế [*].

[*] Ở đây câu văn gốc từ “ra vẻ” là “trang bức” viết tắt là B hoặc số 13.

Trên người hơi dính dính nên đi tắm rửa trước vậy, sửa tắm nhà hắn hết mấy bữa nay nhưng vẫn chưa kịp mua, bây giờ có thể tranh thủ một chút. Lấy chiếc chìa khóa móc cùng với chìa khóa xe mở cửa, Tấn Tiểu Lỗi đỡ Đặng Thiên Vũ thả lên giường, cởi bộ quần áo không còn mấy mảnh ra rồi đắp chăn đàng hoàng lại cho anh. Xong xuôi, hắn bắt đầu suy nghĩ tiếp theo phải làm gì.

Đợi đến khi Đặng Thiên Vũ hồi phục tinh thần lại, anh phát hiện bản thân cư nhiên đã ở trên giường của mình.

A, anh nhớ mình vẫn còn trên xe mà, trở về lúc nào vậy? Chẳng lẽ, những chuyện xảy ra lúc này đều là mơ sao?

Quên đi, chắc là do ngủ mụ mị cả người, đi tắm rửa cho tỉnh người lại.

“Tại sao anh lại ở nhà của tôi?” Thấy Tấn Tiểu Lỗi, Đặng Thiên Vũ sùng sộ lên. Anh cảm thấy như lãnh thổ của mình bị xâm phạm. Đến khi anh trần truồng đi đến mở cửa phòng tắm, nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi đang ở trong bồn tắm nhà mình chà bọt sữa tắm thì anh đột nhiên mới phản ứng kịp — cư nhiên còn có người cùng anh về nhà.

Tấn Tiểu Lỗi cũng nhìn anh, sùng sốt một chút rồi cười nói: “Người anh cũng toàn mồ hôi, cùng nhau tắm luôn đi.”

“Tại-sao-anh-lại-ở-nhà-tôi?” Đặng Thiên Vũ đi đến phía trước bồn tắm, trừng mắt nhìn Tấn Tiểu Lỗi ở bên trong.

Tấn Tiểu Lỗi không giải thích nguyên nhân với anh, vì hẳn biết giải thích với một kẻ đầu óc mơ hồ cũng vô dụng, tốt nhất là để người này tỉnh lại cái đã. Lúc này cởi hết quần áo của anh ta ra đúng là chính xác, bây giờ đỡ phiền.

Tấn Tiểu Lỗi trực tiếp vươn tay ôm lấy người đang xù lông xù đuôi không khác gì gà chọi trước mặt kia kéo vào bồn tắm.

Đặng Thiên Vũ bị bất ngờ sặc một ngụm nước, rốt cuộc cũng nhớ lại mọi chuyện, mặt đỏ lên.

Chỉ là bị xé mất bộ quần áo thôi, bản thân không ngờ lại uất ức đến khóc, quá mất mặt.

Rõ ràng anh trước kia đều rất đứng đắn, tại sao cứ ở trước mặt người này lại kém cỏi như vậy.

Đáng ghét, anh muốn trả đũa một lần!

Nhô lên khỏi mặt nước ngồi lại đằng hoàng, Đặng Thiên Vũ lắc đầu hai cái rồi vuốt nước trên mặt. Anh ôm lấy cổ của Tấn Tiểu Lỗi áp sát lại, mũi đối mũi, mắt đối mắt.

“Nhắm mắt lại đi.” Đặng Thiên Vũ nói với Tấn Tiểu Lỗi.

“Chi?”

“Tôi muốn hôn anh.” Đặng Thiên Vũ nói một câu, có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi.

Tim của Tấn Tiểu Lỗi đột nhiên đập nhanh hơn, hẳn sùng sốt một chút, sau đó nhắm mắt lại.

Một tay Đặng Thiên Vũ giữ lấy vai của hắn, tay kia đè phía sau đầu — đem đầu của đối phương ấn vào nước.

Ha ha ha ha, cuối cùng cũng báo được thù.

Bọn họ ở trong phòng tắm đùa giỡn một lúc thì cả hai đều mệt mỏi. Một buổi tối hôm nay đã vận động thể lực tương đương với nửa ngày rồi, bây giờ đã gần bốn giờ sáng, không mệt mới là lạ.

Đặng Thiên Vũ ở trong phòng tắm lấy khăn lau khô người, sau đó ném cái khăn ẩm đó cho Tấn Tiểu Lỗi nói: “Muốn ở thì cứ ở đi, có điều anh ra ngoài xô pha mà ngủ.” Nói xong anh cứ như vậy trần truồng tiêu sái đi ra phòng tắm, leo lên giường đặt lưng xuống ngủ cái một.

Sau khi Đặng Thiên Vũ ngủ, Tấn Tiểu Lỗi một bên lấy khăn xoa tóc, một bên đi đến bên giường của anh.

Mệt quá, Tấn Tiểu Lỗi gấp một cái, ném khăn xuống đất. Hắn đẩy Đặng Thiên Vũ sang một bên, kéo chăn đắp lên hai người, nhắm mắt muốn ngủ.

Muốn hắn ngủ ở xô pha, nghĩ thử coi? Lần trước người này còn ngủ ở trên giường của hắn một buổi tối, bây giờ hắn ngủ lại mới đúng.

A, giường này lớn thật, một mét tám chứ không phải ít, hai người đàn ông ngủ chung cũng chẳng thành vấn đề, chưa kể tấm nệm này vừa mềm lại vừa thoải mái.

Tấn Tiểu Lỗi vừa ngả đầu vào gối, mí mắt díp lại với nhau muốn ngủ đến nơi thì hắn đột nhiên mở to mắt ra, xịch lại gần Đặng Thiên Vũ nhìn một chút. Người này hình như đang ngủ thật.

Hắn yên tâm kê sát môi, hôn Đặng Thiên Vũ một cái, sau đó nằm xuống mi mẫn đi vào giấc ngủ.

Đặng Thiên Vũ ngủ ở trên giường có chút lộn xộn, giống như đang gặp phải ác mộng, cả người run rẩy.

Kỳ thật anh đúng là đang mơ thấy ác mộng. Trong mơ, anh thấy mình vội vã đi tìm nhà vệ sinh, bụng rất trướng cần phải giải quyết ngay. Khó khăn lắm mới tìm thấy WC, vừa mới ngồi xổm xuống thì tường bốn phía sập hoàn toàn. Một đồng người nhìn thấy anh cỡi truồng mà lớn tiếng cười.

Có lẽ đây là một phần chân thật nhất trong nội tâm của anh, sợ bí mật của mình bị người khác nhìn thấy.

Anh mua căn nhà này cũng được mấy năm rồi nhưng vẫn chưa bao giờ để cho ai vào nhà, ngay cả cha mẹ cũng chưa đến bao giờ.

Bản thân ở một mình nhiều năm như vậy, tự nhiên một buổi tối phát hiện trong nhà mình xuất hiện người

khác thì Đặng Thiên Vũ muốn phát điên mà mơ thấy ác mộng cũng không lạ.

Từ khi Đặng Thiên Vũ buôn bán kiếm được ra tiền thì lập tức mua nhà chuyển đến đây ở. Thỉnh thoảng anh sẽ quay về nhà thăm cha mẹ, nhưng nhất quyết không cho ai đến nhà riêng của mình. Thật ra cha mẹ của anh rất tốt, chỉ có điều hay thích so sánh anh với em trai mình.

Em trai anh từ nhỏ đã rất thông minh, nhảy lớp liên tục từ tiểu học, mười mấy tuổi đã xin được học bổng toàn phần của một trường có tiếng ở Châu Âu, đi du học chưa được hai năm thì dẫn theo một cô gái ngoại quốc về. Hai năm trước y còn mang hai người con lai về thăm gia đình, làm cha mẹ anh phẩn khởi cười toe toét suốt.

So với em trai xuất sắc của mình, phận làm anh như Đặng Thiên Vũ dĩ nhiên rất thất bại. Em trai anh chỉ nhỏ hơn có một tuổi rưỡi nhưng đi làm ở một sở nghiên cứu nước ngoài, lương một năm gần trăm vạn, đồng Euro ấy. Quan trọng hơn là em anh còn có hai đứa con trai.

Trong khi đó, anh tốt nghiệp đại học trong nước, mặc dù kinh doanh cũng kiếm được ít tiền nhưng lại là đồng tính luyến ái. Trong mắt cha mẹ anh, tương lai bất luận là anh cưới đàn ông hay người ta cưới anh thì cũng không thể sinh con được. Vậy nên hai người đã từng tận tình khuyên bảo anh, nói rằng “phật pháp vô biên, quay đầu là bờ”.

Anh cũng đã từng suy nghĩ rằng cứ bắt chước thiên hạ đi tìm một cô gái kết hôn, sinh được một đứa con rồi ly dị. Nhưng có một lần đọc ở trên mạng truyện về một tên đồng tính lừa người kết hôn, sau đó bị quả báo rất kinh khủng làm anh không dám nghĩ đến chuyện này nữa, hạ quyết tâm vẫn đi tiếp con đường của mình.

Mặc dù ở trước mặt cha mẹ thì anh vẫn tỏ vẻ kiên định như thế, nhưng thỉnh thoảng khi ngủ anh sẽ nhớ lại những gì cha mẹ nói với mình: “Con ở ngoài quan hệ với đàn ông nhiều năm như vậy, giờ cũng sắp ba mươi đến nơi rồi mà không có lấy một người bầu bạn. Cha mẹ cũng không mong con cho chúng ta một đứa cháu bé nữa, nhưng con cũng phải suy nghĩ cho tương lai của mình đi chứ. Kiếm một người bạn rồi ổn định cuộc sống đi con?”

Kiếm một người bạn rồi ổn định cuộc sống... Trong giới đồng tính cũng không phải không có bạn ổn định, nhưng đa số đều không thể duy trì lâu được.

Anh chơi nhiều năm như vậy bây giờ đúng thật là có chút mệt mỏi, cũng muốn kiếm một người để ổn định, thế nhưng... Trong quán bar đa số đều kiếm tình một đêm, một vài người cố định anh cũng có. Có điều, bình thường anh toàn đi khách sạn hoặc đến chỗ của đối phương, chưa bao giờ có ý nghĩ muốn mang ai đó về nhà của mình.

Căn nhà này là pháo đài của anh, anh là quốc vương của nơi này.

Rời khỏi đây, anh chỉ là một kẻ có chút tiền thích đeo mặt nạ.

Mua đồ hiệu, đơn thuần chỉ vì mặc bộ đồ đó đi ra ngoài tương đối có mặt mũi. Kỳ thật anh cũng không thích bộ quần áo đó, mua một năm mới chỉ mặc hai ba lần, mỗi lần mặc xong còn phải mang ra tiệm giặt, vô cùng phiền phức.

Mua BMWs, cũng thuần túy là vì sĩ diện. Trước khi mua BMWs thì anh đang chạy một chiếc xe sản xuất trong nước. Bản thân anh thấy chiếc xe đó cũng được nhưng tất cả mọi người đều bảo anh có tiền thì mua một chiếc xịn xịn mà đi chứ không thì mất mặt lắm.

Không biết cái gì bắt đầu thay đổi, anh cảm thấy mình càng lúc càng hư vinh, càng ngày càng ngạo kiêu, càng ngày càng không giống mình.

Cho nên, khi nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi, anh liền bị đối phương cuốn hút, bởi vì Tấn Tiểu Lỗi sống rất thật.

Tấn Tiểu Lỗi đang ngủ mơ mơ màng màng thì cảm giác được Đặng Thiên Vũ nằm bên cạnh vẫn đang run, tưởng anh lạnh nên vươn tay ra đem đối phương ôm vào ngực rồi ngủ tiếp.

—

A/N: Về câu chuyện kinh dị mà Đặng Thiên Vũ xem phải đại loại là như vậy:

Có một người đồng tính lừa con gái nhà người ta kết hôn xong thì lén đi tìm trai, khiến cho vợ anh ta tức mà chết. Anh ta thì vô cùng vui vẻ vì chẳng ai quản mình nữa.

Một ngày nọ, anh ta nhận được một tin nhắn: “Em muốn lấy ngón tay chơi hậu môn của anh.”

Anh ta còn tưởng bạn tình nào đó gửi cho mình, cao hứng một hồi.

Một lúc sau, anh ta lại nhận được tin nhắn thứ hai: “Đâm thật sâu vào bên trong.”

Anh ta tưởng bạn tình muốn hẹn một buổi.

Tin nhắn thứ ba rất nhanh cũng đến: “Lấy tay kéo thực tràng của anh ra.”

Anh ta hơi tái mặt, còn tưởng rằng có người muốn chơi SM với mình.

Đến tin nhắn thứ tư thì anh ta không hiểu.

“Dem anh làm điều chơi.”

Ngày hôm sau, tên đàn ông đó không cẩn thận ngã từ ban công tầng bảy xuống, ở giữa không trung có một cái cây treo đồ móc trúng bụng anh ta.

Khi rớt xuống đất, ruột anh ta một đầu còn đọng ở thanh treo đồ đó, một đầu còn ở trên người, kéo ra rất dài.

8. Chương 8: Một Sáng Nào Đó

Nóng quá, quá nóng... Không phải đã hơn tháng mười rồi sao? Tại sao còn nóng như vậy?

Đặng Thiên Vũ mơ mơ màng màng hé mắt, phát hiện bên cạnh có người đang ngủ.

“A—” Trong nhà ngoại trừ anh ra sao lại có người nữa? Quỷ sao? Theo bản năng anh đá ra một cước. Đặng Thiên Vũ mỗi lần tỉnh ngủ luôn có một đoạn thời gian ý thức rất mơ hồ. Thế nên... Tấn Tiểu Lỗi đang yên giấc nồng cứ như thế bị anh đạp xuống giường.

“Mẹ kiếp! Mắc gì anh đạp tôi xuống giường!” Tấn Tiểu Lỗi xoa xoa cái mông đau nhức của mình, từ mặt đất đứng dậy bò lên giường hỏi Đặng Thiên Vũ.

Đặng Thiên Vũ nhìn Tấn Tiểu Lỗi bằng con mắt lơ đãng vẫn chưa tỉnh ngủ, mất một lúc lâu mới phản ứng kịp, tối hôm qua đi cùng với người này rồi bị mang về nhà. Người mang anh về sống chết cũng không chịu rời đi, ngoan cố đòi ở qua đêm: “Không phải đã nói anh ngủ trên sofa sao?”

“Sofa cái đầu anh. Sao tôi ngủ được trên cái ghế hai người ngồi đó hả?” Nói đến ghế sofa Tấn Tiểu Lỗi lại bực mình. Tối hôm qua hắn tỉnh ngủ trên sofa thật, ai biết ra khỏi phòng tắm nhìn bộ ghế đó mới thấy cái ghế chưa được một mét rưỡi. Không lẽ hắn phải đầu cao đầu thấp mà ngủ, hoặc là ngủ ngồi?

Tấn Tiểu Lỗi người này ấy mà, hắn chưa bao giờ làm chuyện ủy khuất chính mình. Cho nên khi hắn nhận ra sofa không thể ngủ được thì con mắt đã dính vào giường của Đặng Thiên Vũ. Lúc mang Đặng Thiên Vũ ném vào giường hắn đã phát hiện cái giường đó rất lớn. Với tình hình như vậy mà không lên giường ngủ mới là có vấn đề.

Ngoài ra hắn cũng phát hiện, trong phòng của Đặng Thiên Vũ cái gì cũng để chỉ dành cho một người, một đôi dép lê, một cái bàn chải đánh răng, một cái cốc... Ngoại trừ cái giường double size ra thì tất cả mọi thứ đều chỉ có một cái.

Chỗ này cũng không khác mấy so với căn phòng thuê của hắn. Mặc dù diện tích lớn hơn so với bên hắn, đồ đạc nhiều hơn nhưng nội dung chính vẫn giống nhau, đó chính là — cô đơn.

Hắn nghèo, hắn không có tiền để mua đồ gia dụng, mỗi ngày đều bán sống bán chết đi lái xe giao hàng, phòng ở chỉ cần có thể ngủ là được. Thế nhưng Đặng Thiên Vũ thì sao? Không lẽ cũng giống hắn?

“Ánh mắt gì thế? Cha mẹ tôi đều khỏe mạnh cả. Đừng có nhìn tôi với ánh mắt như vậy!” Bị Tấn Tiểu Lỗi nhìn có chút không chịu nổi, Đặng Thiên Vũ nhảy dựng từ trên giường xuống ném một câu rồi đi vào WC.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn đồng hồ một chút, còn chưa đến tám giờ. Bọn họ tối hôm qua bốn giờ mới ngủ, tính ra còn chưa ngủ được bốn tiếng. Có điều vừa bị đập xuống giường, hôm qua còn vận động nhiều như vậy quả thực có chút đói nên không ngủ nổi.

Hắn mặc lại cái quần jean hồi hôm qua rồi đi xung quanh tìm nhà bếp, mở tủ lạnh kiểm tra xem thử.

Nhà có tiền đáng ghét vãi ra!

Sau một hồi lục lọi tủ lạnh của Đặng Thiên Vũ hắn đưa ra được kết luận này. Trong tủ lạnh ngoại trừ nửa nồi cơm, hai cây hành với cà rốt, một trái dưa leo và xúc xích nướng ra thì chẳng còn gì cả. Ngay cả trứng gà còn không có thì xài cái tủ lạnh lớn như vậy làm gì!! Lãng phí điện hả?

Nhìn chút đồ trong tủ lạnh, Tấn Tiểu Lỗi suy nghĩ có chút sâu xa. Đặng Thiên Vũ không phải dùng mấy thứ này tự xử chứ? Bất quá Tấn Tiểu Lỗi cũng có thói quen này nên cũng không quan tâm lắm, quyết định đem mấy thứ còn lại trong tủ lạnh ra làm bữa sáng.

Bỏ cơm trắng vào nồi nước, xắt hành và xúc xích thành hạt lựu trộn vào cháo, lấy dưa leo rửa sạch sẽ rồi đem đi xào. Trong lúc xào dưa leo thì Tấn Tiểu Lỗi thầm nghĩ trái này có vẻ nhỏ quá, hắn thích dùng trái vừa to vừa dài ấy.

Mặc kệ, thừa lúc Đặng Thiên Vũ còn chưa ra cứ xử lý hết bảo bối của anh ta đã.

Uhm, bữa sáng hôm nay cũng không tệ lắm.

Đến khi Đặng Thiên Vũ quần khăn đi ra từ phòng tắm thì Tấn Tiểu Lỗi đã chén được một nửa đĩa dưa leo xào và hai chén cháo. Thấy anh đến, Tấn Tiểu Lỗi lấy lòng múc sẵn một bát cháo đặt trên bàn ăn, mời Đặng Thiên Vũ ăn bữa sáng.

Đặng Thiên Vũ thấy hắn vẫn còn ở đây không khỏi nhú mày, Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy nhưng làm bộ như không, cúi đầu tiếp tục ăn cháo. Vừa ăn vừa bĩu môi, tối hôm qua ngủ còn ôm chặt cứng như vậy, vừa tỉnh dậy đã đem hắn đá xuống giường. Hắn cứ nhiên còn nấu bữa sáng cho người này, thật sự là mất mủ mà.

Mặc dù lấy đồ thừa đi làm đồ ăn sáng, nhưng cháo hành với xúc xích được nêm với ít muối và tiêu ăn cũng không đến nổi tệ. Tấn Tiểu Lỗi đôi khi lười ra ngoài cũng nấu vài thứ rau trộn cháo này nọ để ăn nên cũng coi như là có chút tay nghề. Tí xíu đồ ăn thế này Tấn Tiểu Lỗi một mình có thể xử lý hết, chỉ cần Đặng Thiên Vũ nói một câu không ăn một cái là bát cháo hắn múc sẵn kia sẽ chui vào bụng hắn ngay lập tức.

Vốn Đặng Thiên Vũ cũng không muốn ăn lắm, nhưng hiện tại anh đói thật. Ở trong nhà tắm tắm mà cả người vô lực vì đói, bụng kêu ùng ục. Nếu bình thường thì anh sẽ nấu một gói mì hoặc xuống dưới lầu mua

bữa sáng, thế nhưng hôm nay vì có người ngoài nên anh không thể lộn xộn được.

Rõ ràng là hần dùng đồ của mình nấu ra, tại sao hần ăn được mà mình lại không. Nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi ăn ngon lành như vậy thì chắc mùi vị cũng không tệ. Lấy lý do đó, Đặng Thiên Vũ ngồi xuống.

Bát cháo xanh có hồng có, cũng coi là đẹp mắt, ăn thử một miếng thấy mùi vị cũng được. Gắp một miếng dưa leo xào, Đặng Thiên Vũ ăn một miếng xong con mắt lập tức nheo lại thỏa mãn. Bình thường anh toàn ăn dưa leo sống, không nghĩ tới xào lên cũng ăn ngon như thế.

Nhìn thấy Đặng Thiên Vũ ăn ngon miệng, Tấn Tiểu Lỗi cũng yên tâm. Hần cứ tưởng rằng Đặng Thiên Vũ sẽ làm mình làm mảy đến lật bàn, xem ra hần nghĩ sai rồi.

Trong lúc nhất thời, bọn họ hai người đàn ông cởi trần ngồi trên bàn ăn sáng một cách rất bình yên.

Ăn xong bữa sáng, Tấn Tiểu Lỗi rất tự giác bưng chén đĩa xuống nhà bếp rửa. Dù gì thì hần cũng ăn hai phần ba nồi cháo, thức ăn là của người ta nên đi rửa bát cũng có sao?

Đặng Thiên Vũ vẫn ngồi trên bàn ăn nhìn Tấn Tiểu Lỗi ở phòng bếp rửa chén, anh cảm giác miệng có chút khô.

Vì áo của Tấn Tiểu Lỗi đã bị anh xé hư từ hôm qua nên bây giờ hần chỉ mặc mỗi chiếc quần jean. Ngoại hình của Tấn Tiểu Lỗi cũng bình thường nhưng nhiều năm lao động chân tay khiến cho khung người của hần rất to, cơ ngực phát triển, bụng còn có sáu múi nên bây giờ chỉ mặc một chiếc quần jean thôi cũng khiến hần nhìn rất đàn ông, ở góc độ của Đặng Thiên Vũ thì vóc người của Tấn Tiểu Lỗi đúng tiêu chuẩn gọn sồng luôn.

Cơ ngực này, eo này, mông này... thật sự làm Đặng Thiên Vũ muốn đứng phía sau lột quần hần xuống làm một lần.

Sau khi Tấn Tiểu Lỗi rửa xong bát đĩa quay người ra thì phát hiện Đặng Thiên Vũ vẫn đang quan sát hần, hơn nữa... phía dưới khăn tắm đã gồ lên một cái lều.

Hần liếm môi đi ra khỏi phòng bếp, lại có đồ ăn.

"A... sâu... một chút..." Đặng Thiên Vũ ngồi trên ghế, đầu không khống chế được ngửa ra sau. Hai tay anh dùng sức giữ đầu của Tấn Tiểu Lỗi để hần nuốt vào sâu thêm chút nữa.

Đặng Thiên Vũ ngồi trên ghế còn Tấn Tiểu Lỗi ngồi xồm ở giữa hai chân, giúp anh nuốt. Càng nuốt càng sâu, đưa ra liếm một chút lại ngậm vào. Hai tay Tấn Tiểu Lỗi cũng không nhàn rỗi, một tay đùa giỡn hai noãn hoàn phía dưới, tay kia giữ chặt eo của đối phương.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy vẻ mặt của Đặng Thiên Vũ cũng hưng phấn, đưa tay gỡ khóa quần jean để vật đang cứng phát đau của mình được giải thoát rồi tự sức.

Đáng ghét, tại sao mỗi lần đến lúc này thì phía sau lại ngứa như vậy? Không thể thỏa mãn chỉ bằng đàng trước thật sao? Đêm qua hắn bị đâm lâu như vậy mà giờ chỉ mút Đặng Thiên Vũ một chút lại muốn tiếp.

Tấn Tiểu Lỗi cũng không chơi đùa với hai viên bi nữa mà đưa tay ra phía sau mình, tự an ủi.

Mỗi lần vào thời điểm này Tấn Tiểu Lỗi lại cảm thấy buồn cho chính cơ thể của mình, trước kia hắn chưa bao giờ biết bản thân lại là một người như thế này.

Khi xưa đi học hắn rất ngây thơ chất phát. Trong trường trung học hẹn hò bị coi là yêu sớm nên hắn định lên đại học rồi mới tìm một cô bạn gái. Đáng tiếc hắn vừa nhận được giấy báo trúng tuyển thì mẹ ngã bệnh, cả nhà hắn bỗng nợ nần chồng chất, suýt tỵ nữa là phải bán luôn nhà. Phải gửi đứa em trai mới mười tuổi ở nhà họ hàng, hắn cùng cha mình lên thành phố lớn làm thuê. Khi ấy hắn còn chưa đủ mười tám, chả biết cái gì nên chỉ có thể đi làm trên công trường với cha. Mỗi ngày khiêng xi măng cốt thép mệt muốn chết, hết giờ một cái là gục xuống ngủ, làm gì nghĩ đến chuyện yêu đương trai gái.

Thật vất vả kiếm tiền trả nợ gần hết, cha hắn còn nói sẽ ráng làm thêm mấy năm để dành tiền cho hắn cưới vợ. Không ngờ tai nạn xảy ra, cha bị vật liệu xây dựng rơi đập trúng đầu, mặc dù không chết nhưng cũng không tỉnh lại.

Toàn bộ tiền để dành đều phải dùng để trả phí bệnh viện, lúc đi tìm chủ thầu thì đối phương đã cao chạy xa bay, tiền bồi thường không có mà công việc cũng chẳng còn. Buổi tối không có chỗ ở, hắn phải ra công viên ngủ. Ban đêm mắc tiểu tỉnh dậy, đi vào nhà vệ sinh thì đột nhiên bị một thằng cha già tiếp cận, nói chỉ cần để ông ta liếm phân thân của hắn một chút sẽ cho hắn năm mươi đồng.

Lúc ấy hắn thật sự không có tiền nhưng vẫn tống cho đối phương một cước, còn mắng ông ta biến thái. Hắn không có tiền, nhưng không thể không có tôn nghiêm.

Chỉ là, người không có tiền thì tôn nghiêm được bao lâu?

Hắn ban ngày đi làm công bán sống bán chết để kiếm tiền trả viện phí hàng ngày cho cha còn không đủ, ngày ngày chỉ có thể uống nước lã ngoài công viên, ăn bánh bao mà sống.

Sau này hắn rất cuộc đồng ý với người đàn ông trong nhà vệ sinh kia. Đối phương hôn liếm phân thân của hắn tới tấp, còn nói đây là bảo bối. Hắn đã bắn ra ở trong miệng đối phương. Lần đó cũng là lần đầu tiên hắn cảm giác được cái gọi là khoái cảm của cơ thể.

Dù sao hắn cũng là đàn ông, đâu có mất miếng thịt nào phải không?

Có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba... cho đến ngày hắn làm một gã trung niên mập mạp kêu đến

*** đang trong WC. Hắn đột nhiên hoảng sợ nhận ra, những gì mình đang làm... hình như chính là đồng tính luyện ái?

Hắn bị cảm giác này làm sợ hãi, vội vàng chạy ra đường tìm một nàng gái gọi. Sau khi mất mất một trăm đồng tiền, Tấn Tiểu Lỗi cảm thấy mình lỗ vốn. Rõ ràng làm đàn ông hay đàn bà cũng đâu khác mấy, mắc mớ gì mình phải tốn tiền? Mút mà cũng tính tiền? Một trăm đồng lận, phải làm bao nhiêu mới kiếm được một trăm đồng chứ?!

Sau đó, để tiết kiệm và tỉnh tâm, hắn quyết định dẹp chuyện này qua một bên, cố gắng kiếm tiền để trả hết nợ rồi sau đó về quê kiếm vợ.

Ở trong bệnh viện thành phố chẳng khác gì đốt tiền, nếu cứ tiếp tục như vậy hắn vĩnh viễn sẽ không trả hết nợ nổi nên hắn đem cha về quê nhờ người thân chiếu cố còn bản thân quay lại đây đi làm thuê.

Lần này, hắn không đi làm ở công trường nữa mà theo một bác tài xế già đồng hương đi giao hàng. Thời gian vận chuyển lâu, bác tài xế kia rảnh rồi sẽ dạy hắn lái xe. Sau khi học lái xe xong, hắn trở về mua một cái bằng rồi làm ở công ty vận chuyển hàng hóa.

Tiền lương của tài xế lái xe cao hơn rất nhiều so với những việc bưng bê khuân vác, cứ như vậy hắn có thể trả hết nợ trước ba mươi tuổi. Còn muốn đi tìm một người vợ... thôi quên đi, để dành chút tiền cho em trai hắn lấy vợ cũng được.

Đôi khi rảnh rỗi, hắn nằm trên giường của mình tự tưởng, nhưng cảm thấy không có ý nghĩa lại nhịn không được đi ra công viên.

Có một nam nhân lúc mút cho hắn thì trộm nhét một ngón tay vào phía sau của hắn. Bị một khoái cảm xa lạ làm bồn chồn thì hắn nghe đối phương nói với mình rằng: “Phía sau của cậu thật hấp dẫn, làm nhất định sẽ rất dễ chịu.”

Cái gì? Tấn Tiểu Lỗi cảm giác trời đất quay cuồng!

Chơi với đàn ông, làm với đồng tính còn không nói, nếu như bị người làm thì hắn chẳng khác gì đám gái *** ở ngoài kia sao?

Vì vậy... hắn đập ngã đối phương, vội vàng bỏ chạy.

Về sau hắn không đi đến công viên đó nữa, lúc cần thì quay tay trong WC nhà mình, nhưng mỗi lần đều cảm giác thiếu thiếu gì đó, cho đến một ngày hắn đem ngón tay đút vào phía sau của mình.

Thật dễ chịu, tại sao làm từ phía sau lại dễ chịu như vậy?

Sau này hắn cũng muốn đi đến nhà vệ sinh công cộng của công viên tìm người thử một chút, nhưng vẫn không thể hạ quyết tâm được. Tấn Tiểu Lỗi nhìn khỏe mạnh như vậy, đi tìm người làm mình nghe có vẻ... rất mất mặt. Nghĩ đến nếu mình làm ở WC công cộng bị người ta làm mà kêu *** đăng thì... thà chết cho xong.

Chính vì vậy, hắn chỉ có thể trốn tránh tự xử.

Cho đến khi hắn gặp Đặng Thiên Vũ.

Tấn Tiểu Lỗi lấy đồ vật trong miệng ra, đứng lên cởi quần jean của mình ra, giang chân cưỡi trên người Đặng Thiên Vũ, điều chỉnh cho đúng vị trí rồi ngồi xuống.

Tối qua dùng phía sau khá lâu, vừa nãy hắn còn lấy tay mở rộng cho nên Đặng Thiên Vũ rất dễ dàng đi vào.

Uhm, đồ vật này vẫn thoải mái hơn so với mấy trái dưa leo, cứng mềm vừa phải, lớn nhỏ vừa vặn, còn có thể tự di chuyển.

Quan trọng nhất là — một lần làm có thể trả nợ năm trăm đồng, trong khi dưa leo này nợ còn phải lấy tiền túi ra mua.

Đặng Thiên Vũ và Tấn Tiểu Lỗi cùng nhau lên đỉnh, trực tiếp bắn ra. Tấn Tiểu Lỗi vẫn ngồi trên đùi anh cho đến khi hô hấp của mình trở về bình thường.

Đến khi Tấn Tiểu Lỗi đi tắm, Đặng Thiên Vũ vẫn ngồi yên trên ghế, chợt nhận ra... Tiều rồi, lúc nãy không có bao—

Tuy thế nhưng Đặng Thiên Vũ vẫn chưa tới mức phát điên, điều khiến anh thực sự phát điên là sau khi Tấn Tiểu Lỗi tắm rửa mặc đồ xong rồi lấy giấy bút ở trên nóc tủ lạnh hí hoáy viết rồi bắt anh ký tên.

“XXXX năm XX tháng XX ngày, buổi tối, lần bốn.” “XXXX năm XX tháng XX ngày, buổi sáng, lần một.”

9. Chương 9: Ở Chung Ăn Ý

“Này, cho tôi mượn một cái áo mặc đi. Áo của tôi tối qua bị anh xé rồi.” Tấn Tiểu Lỗi tắm rửa xong thì lấy quần jean mặc vào. Tối hôm qua bọn họ vừa làm vừa cởi đồ ném lung tung, quần lót của Đặng Thiên Vũ không biết bị thổi bay đi đâu. Quần lót của Tấn Tiểu Lỗi mặc dù vẫn còn nhưng đêm qua hắn đem giặt rồi phơi ở ngoài ban công. Buổi tối trời đen như mực nên nửa đêm hắn ở trần đi ra ban công phơi quần lót cũng không sao, giờ ban ngày ban mặt hắn cũng chỉ mặc có một cái quần ra lấy đồ.

Đến ban công nhìn thì thấy trống trơn, Tấn Tiểu Lỗi chảy mồ hôi. Không biết quần lót của hắn bay đi nơi nào rồi. Thôi kệ, để vậy đi về cũng được.

Có điều, không mặc quần lót thì được vì gì cũng chả có ai nhìn thấy, nhưng giữa thanh thiên bạch nhật mà không mặc áo sao? Cho dù Tấn Tiểu Lỗi da mặt có dày đến cỡ nào cũng thấy có vấn đề.

Đang cần răng ký vào tờ giấy “XXXX năm XX tháng XX ngày, buổi sáng, lần một” thì Đặng Thiên Vũ nghe thấy Tấn Tiểu Lỗi đòi mượn đồ của mình, anh cực kỳ tức giận. Không phải chỉ xé mỗi cái áo thun ba lỗ thôi sao, người này còn không biết xấu hổ đòi anh đưa quần áo, sao không nghĩ xem ai đã làm hư bộ quần áo hơn mười nghìn đồng của anh.

“Không-cho!” Đặng Thiên Vũ nhét tờ giấy vào tay của Tấn Tiểu Lỗi, lượm cái khăn tắm rơi ở dưới đất quần lên lưng, ngồi xuống ghế sofa xem tivi.

Tấn Tiểu Lỗi tức đến nghiến răng. Tính cách người này quả nhiên rất đáng ghét, đáng ghét đến độ khiến người ta muốn bắt nạt.

Hai mắt của Đặng Thiên Vũ mặc dù đang nhìn tivi chăm chăm, nhưng kỳ thật anh đang chờ Tấn Tiểu Lỗi cầu tình mình.

“Năn nỉ anh đi. Tới năn nỉ anh sẽ cho chú em mượn đồ. Dám ức hiếp anh chú à, giờ đến phiên anh...”

Tấn Tiểu Lỗi đứng nửa ngày trời nhìn Đặng Thiên Vũ làm bộ làm tịch không khỏi buồn cười. Người này giả vờ đang coi tivi mà lại không để ý trên tivi đang phát cái gì. Một thằng đàn ông đồng tính ngồi mê mẩn xem quảng cáo nội y của nữ giới? Lừa gạt cho ai coi!

“Không cho mượn hả? vậy thì thôi, tôi mặc vậy đi về.” Tấn Tiểu Lỗi thở dài, cố tình nói to lên sau đó quay người đi mở cửa.

Lúc này Đặng Thiên Vũ mới phản ứng kịp. Cái gì? Người này cứ trần như nhộng thế này đi ra ngoài? Tòa nhà này mỗi tầng có sáu hộ hai cầu thang, anh ở tầng hai mươi sáu. Nếu Tấn Tiểu Lỗi cứ như vậy đi ra ngoài thì sẽ có bao nhiêu người nhìn hắn chứ? Lỡ đâu có hàng xóm nào thấy Tấn Tiểu Lỗi đi ra từ nhà anh thì sao? Như vậy anh còn mặt mũi đâu mà ở đây được nữa?

Trong lúc Tấn Tiểu Lỗi mở cửa chuẩn bị bước ra thì Đặng Thiên Vũ đã kịp chạy tới kéo hắn, đem cửa phòng đóng lại.

“Tôi cho anh mượn đồ!”

Nhìn tủ quần áo của Đặng Thiên Vũ, Tấn Tiểu Lỗi phải sợ hãi than: “Một thằng đàn ông mà anh có nhiều đồ như vậy làm gì?”

Tủ quần áo của Đặng Thiên Vũ rất to. Tủ cửa kéo, dài hơn ba mét. Ở bên trong có đủ loại áo, quần, quần lót, bít tất, cà vạt được phân loại ngăn nắp và chỉnh tề khiến cho Tấn Tiểu Lỗi không thể không cảm thán. Woa, cái này không phải là quá nhiều sao? Tủ quần áo nhà hắn chỉ có vài bộ, còn không bằng 0,01% tủ đồ của Đặng Thiên Vũ.

Làm một người đồng tính thì ăn mặc đúng một là một điều rất quan trọng. Xã hội bây giờ đến cả mấy người đàn ông bình thường cũng bắt đầu dùng mỹ phẩm thì đồng tính sẽ càng chú ý đến hình tượng của mình hơn. Nhất là dạng có chút tiền như Đặng Thiên Vũ. Để thuận tiện cho việc kiếm bạn tình anh luôn sửa soạn cho mình hoàn mỹ đến từ chân tơ kẽ tóc. Đặng Thiên Vũ cho rằng: cho dù dưới ánh đèn mập mờ của quán bar thì bản thân cũng phải hấp dẫn ánh mắt của người khác giống như siêu sao dưới đèn flash mới được.

Hơn nữa, làm người kinh doanh thì có ngoại hình là một lợi thế rõ ràng. Bình thường ra ngoài cũng phải ăn mặc quần áo có chút nhãn hiệu chứ không được xuề xòa quá, lỡ đâu được mời đi tham gia tiệc rượu này nọ thì vest xịn bắt buộc phải có, nếu không rất khó chào hỏi người khác.

Cho dù mua hàng hiệu quả thật là rất mắc, nhưng cứ xem như đó là niềm hạnh phúc trong đau khổ đi.

Em trai Đặng Thiên Vũ sau khi biết tính ông anh như vậy nên mỗi lần về nước đều mang cho anh vài món đồ xịn làm quà. Máy hăng quần áo có tiếng ở nước ngoài mua lời hơn là ở trong nước, hơn nữa không phải tiền của mình nên bất tri bất giác tủ quần áo của Đặng Thiên Vũ càng lúc càng đầy.

Cho nên khi thấy Tấn Tiểu Lỗi khen tủ quần áo của mình thì anh cảm thấy trong lòng ngọt ngào một chút, khóe miệng không tự giác cong lên.

Tấn Tiểu Lỗi cầm một cái áo hỏi hắn: “Sao trên áo toàn là tiếng nước ngoài vậy, đồ xuất khẩu hả?”

Đồ xuất khẩu? Cái loại hàng đại trà như vậy làm sao có thể so sánh với quần áo của anh chứ. Đây chính là hàng hiệu xách tay em trai anh mang về từ Châu Âu.

“Đây là GUCCI, đồ may ở Âu Châu đấy!” Đặng Thiên Vũ bắt đầu xù lông lên.

Tấn Tiểu Lỗi nheo mắt lại, trong lòng âm thầm vui vẻ. Hắn nhìn thấy bộ dạng của Đặng Thiên Vũ chờ đợi mình hâm mộ ao ước là cảm thấy khó chịu, vậy nên quyết định trêu chọc người này một chút.

“Cái gì khó nghe giữ vậy? Tên còn xấu hơn bộ LV lần trước.” Kỳ thật Tấn Tiểu Lỗi dù sao cũng lăn lộn trong xã hội nhiều năm như vậy, mấy nhãn hiệu lớn làm sao lại không biết, nhưng hắn thích giả ngu. Hắn không đợi Đặng Thiên Vũ kịp phản ứng đã cầm một bộ đồ khác hỏi: “Đây là hiệu gì?”

“Hermes!”

“Hà mã? Tên còn xấu bạo nữa.” Tấn Tiểu Lỗi sờ sờ cằm đã mọc không ít râu, nhìn có vẻ khinh thường

đánh giá mấy nhãn hiệu.

Bộ dạng của hắn thật sự chọc giận Đặng Thiên Vũ...

Anh từ trong tủ lấy ra một cái áo thun Adidas ném vào người Tần Tiểu Lỗi, nói to: “Mặc đồ rồi cút lẹ cho tôi!”

Tần Tiểu Lỗi đem áo mặc vào, sau đó nói: “Quần lót của tôi tối qua đã bị gió thổi bay mất, có thể...”

Đặng Thiên Vũ lấy ra một cái quần lót mới toanh ném cho Tần Tiểu Lỗi, sau đó mở to mắt chờ hắn mặc xong rồi cút đi.

Tần Tiểu Lỗi mở bao gói ra, nhìn kiểu dáng quần thì huyết sáo một cái: “Ồ, chữ T à?”

“Anh không mặc?”

“Mặc dù hơi thiếu vải nhưng vẫn tốt hơn là không có.” Tần Tiểu Lỗi vừa nói vừa cởi quần jean, khom lưng mặc quần chữ T vào.

Nhìn cái mông mượt mà của Tần Tiểu Lỗi, Đặng Thiên Vũ cảm thấy đồ vật vừa mới hoạt động không lâu của mình kia lại có chút manh động.

Không được, ở với người này lâu thêm chút nữa anh sẽ tinh tấn nhân vong mất.

“Này ông chủ Đặng, bình thường anh thích dùng cà rốt hay dưa leo? Hoặc xúc xích?”

Đặng Thiên Vũ đang nhìn cái mông của Tần Tiểu Lỗi nuốt nước miếng thì nghe hắn hỏi vấn đề này, làm anh ngây ngẩn cả người.

Tần Tiểu Lỗi thật sự khá tò mò. Trước giờ hắn vẫn cảm thấy Đặng Thiên Vũ là thuần 1, nhưng sáng nay thấy mấy thứ này trong tủ lạnh của Đặng Thiên Vũ làm hắn có chút suy nghĩ. Chỉ cần nghĩ đến con người bình thường luôn ở trên mình, cầm mấy thứ này tự nhét vào bản thân... thật sự rất muốn chiêm ngưỡng một lần.

Nhìn thấy không còn cách nào khác để lưu lại, hắn phải hỏi rõ ràng chứ không vấn đề này sẽ cứ ám ảnh trong đầu mất.

“Cái gì?” Đặng Thiên Vũ không biết phải trả lời hắn như thế nào, bí mật của mình nếu để cho người này biết thì chắc chắn sẽ cười cho anh thú vị lắm, vậy nên anh hoàn toàn không muốn nói ra.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy vẻ mặt đỏ của anh, còn tưởng rằng nói trúng Đặng Thiên Vũ rồi. Hắn mặc quần xong liền đi đến bên cạnh Đặng Thiên Vũ, khoác vai anh nói: “Nói nghe một chút coi, không chừng chúng ta có thể trao đổi kinh nghiệm với nhau. Như tôi thích dùng dưa leo, vừa mát vừa trơn lại vừa tự nhiên, quan trọng hơn là nó rẻ, dùng xong còn có thể ăn.”

Đặng Thiên Vũ ban đầu nghe cũng có phần đồng ý, nhưng sau khi nghe thấy Tấn Tiểu Lỗi nói dùng xong còn có thể ăn làm anh không nhận được: “Anh làm xong mà còn ăn được hả? Dơ quá.”

“Đâu có đâu, mang bao cho nó, sau khi dùng xong lột bao ra, gọt vỏ ăn đảm bảo không có một chút mùi vị gì cả.” Tấn Tiểu Lỗi đặc chí truyền thụ kinh nghiệm cho Đặng Thiên Vũ: “Dù sao bao cao su của tôi là được phát miễn phí nên không lo. Có điều anh mua trái dưa leo nhỏ như vậy, lỡ nhét vào rồi không lấy ra được thì sao. Tốt nhất là giống như tôi ấy, đi mua dưa leo bán ngoài đường vừa to lại vừa dài.”

Nghe Tấn Tiểu Lỗi nói như vậy, mặt Đặng Thiên Vũ tức đến đỏ gay. Anh gạt tay của Tấn Tiểu Lỗi đang gác trên vai mình, dùng ánh mắt cực kì khinh bỉ nhìn hắn: “Sao anh có thể dùng dưa leo để làm chuyện như vậy!!!”

“Cái gì mà làm chuyện như vậy, không phải anh cũng làm đó sao. Chứ nếu không anh để dưa leo trong tủ để làm gì?” Tấn Tiểu Lỗi nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Đặng Thiên Vũ cảm thấy kỳ lạ, không phải chỉ là nói ra tâm sự của người này sao, làm gì phản ứng dữ dội vậy.

“Tôi mua dưa leo để đắp mắt!” Trong cơn tức giận, Đặng Thiên Vũ bất ngờ nói ra bí mật của mình. Anh ban đầu không muốn nói chuyện này ra vì anh cảm thấy bản thân là 1 nhưng lại giống 0, quá coi trọng bề ngoài thì rất mất mặt. Thế nhưng bây giờ bị Tấn Tiểu Lỗi tưởng anh căn bản là người nằm dưới như vậy làm sao có thể không tức?

“Cái gì? Đàn ông con trai mà dùng dưa leo đắp mắt?” Tấn Tiểu Lỗi chợt nhớ đến thỉnh thoảng hắn nhìn thấy trên phim truyền hình có mấy cô gái dùng dưa leo đắp trên mặt mình, đem mặt của mấy người này đổi thành Đặng Thiên Vũ một cái, hắn cảm thấy lạnh cả người.

“Mắc mớ gì đàn ông không thể dùng dưa leo đắp mắt?” Đặng Thiên Vũ nghĩ, cho dù là 1 đi chăng nữa cũng phải tự chăm sóc bản thân. Anh đã 27-28 rồi, còn hai năm nữa sẽ ba mươi. Nếu lớn tuổi hơn trở thành một người đàn ông trung niên bình thường thì sẽ rất khó đi kiếm đối tượng. Cho nên hai năm nay anh bắt đầu ở trên mạng nghiên cứu cách chăm sóc da, hình như cũng có chút tác dụng.

“Thôi được, dưa leo dùng để đắp mắt, vậy cà rốt thì sao?” Hỏi xong một thứ rồi thì hỏi luôn mấy thứ còn lại cho rõ ràng luôn, dù sao cũng đã đặc tội với Đặng Thiên Vũ rồi.

“Ép với cần tây lấy nước uống.”

“Xúc xích...” Cây xúc xích nước trong tủ lạnh của Đặng Thiên Vũ không phải là loại nhỏ dài cho con nít ăn mà khá là bự, hai đầu tròn tròn.

“Tôi ăn chung với bánh mì kẹp...” Đặng Thiên Vũ không còn chỗ nói, khó trách làm người khác hiểu lầm. Anh đã dùng hết trứng gà và cần tây nên trong tủ lạnh chỉ còn mấy thứ khá tượng hình, bị người hiểu nhầm cũng không lạ.

“Nói cách khác, không phải dùng ở đằng sau hả?” Tần Tiểu Lỗi vừa nói xong câu này đã bị Đặng Thiên Vũ nổi điên đuổi ra ngoài.

Khi Tần Tiểu Lỗi đi xuống lầu mới vuốt mũi nghĩ: hóa ra suy nghĩ của 1 với 0 hoàn toàn không giống nhau.

Bất quá, một người là 1 mà dùng dưa leo đắp mặt các thể loại không phải quá đàn bà sao?

10. Chương 10: Biểu Đồ Tâm Trạng

Sau khi Đặng Thiên Vũ đuổi Tần Tiểu Lỗi ra ngoài, anh vô cùng đau khổ ngồi bệt xuống sàn nhà, vò tóc rối bời. Cái cảm giác mang người về nhà để người ta lục lọi bí mật của mình thật sự quá đáng ghét.

Anh có thể không ngại ở trước mặt người khác *** lỏa thể, thể nhưng anh rất sợ phơi bày linh hồn với người khác.

Từ khi đi lên con đường này anh vẫn luôn là 1, chưa bao giờ làm 0.

Dù sao trong giới 0 luôn luôn nhiều, cho nên anh không làm 0 thì trong vòng tròn cũng không có tồn thất gì.

Bình thường người trong giới cũng không quan tâm đến vị trí, có vài người thích làm 0, nhưng thỉnh thoảng vẫn là 1, có vài người thường làm 1 nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ ở dưới. Mặc dù có những người ngàn năm đều nằm dưới, nhưng ngàn năm làm 1 thì rất hiếm hoi.

Anh không muốn làm 0 chỉ vì một lý do, đó là anh không muốn để người khác xâm lấn — bất luận là thân thể hay linh hồn. Anh sợ nếu vì người nào đó mở ra thân thể thì đồng thời sẽ mở ra linh hồn.

Rõ ràng anh đã rất cẩn thận, nhưng tại sao vẫn có người tiến vào thể giới của anh vậy?

Ngay từ đầu Đặng Thiên Vũ chỉ cảm giác Tần Tiểu Lỗi người này khá là thuận mắt thôi. Dù lần đầu tiên làm Tần Tiểu Lỗi có vẻ rất phóng khoáng trực tiếp đẩy ngã anh. Thế nhưng trong quá trình Đặng Thiên Vũ vẫn có thể cảm giác được thân thể của Tần Tiểu Lỗi có một chút kháng cự với chuyện này, cái loại ngậy ngô lại xuôi theo chiều gió này làm cho Đặng Thiên Vũ cảm giác rất mới mẻ. Có điều sau khi Tần Tiểu Lỗi nếm được cảm giác cười trên người anh để tự mình động thì Đặng Thiên Vũ nghĩ cái cảm giác kia của mình tuyệt đối là ảo giác.

Lần đầu tiên sau khi làm xong, Đặng Thiên Vũ trở về đã suy nghĩ thật lâu. Bởi vì anh thấy mình thật sự rất thiệt. Rõ ràng anh mới là 1, tại sao lại cảm thấy mình chịu thiệt?

Thiệt ở chỗ nào vậy? Có thể bởi vì Tấn Tiểu Lỗi khỏe quá, hoặc là do đồ vật kia lớn hơn so với anh, hoặc do đối phương quá chủ động, hay là vì thể lực tốt hơn anh nhiều lắm?

Vốn anh nghĩ sẽ không có lần thứ hai làm với Tấn Tiểu Lỗi, nhưng ngẫm lại thì thấy như vậy mình còn lỗ hơn nữa. Thế là anh lại đi tìm Tấn Tiểu Lỗi. Trước khi đi còn chỉnh sửa cạo lông để cho phân thân của mình nhìn dài hơn một chút, vì tự tôn của bản thân.

Thậm chí lần thứ ba chỉ vì muốn áp đảo Tấn Tiểu Lỗi, muốn đem hắn làm đến không còn sức để trở mình cười anh mà uống thuốc kích thích, kết quả... nghĩ đến là muốn khóc.

Tấn Tiểu Lỗi, anh thật sự là khắc tinh của tôi.

Đặng Thiên Vũ khó khăn đứng dậy, đi tắm rửa một cái, thay đồ vào rồi chợt nhớ đến lúc này bọn họ vừa làm ở bàn ăn không mang bao.

Tiêu tùng, có bị dính bệnh bắt đầu bằng chữ A không đây!

Đặng Thiên Vũ trong lòng cả kinh, vội vã mang giày chạy xuống lầu tính lái xe đi bệnh viện kiểm tra. Vừa mở cửa thì anh bị mùi trong xe đánh bật ra.

Tối hôm qua bọn họ ở trong xe làm bốn hiệp, mặc dù anh có xài bao nhưng toàn xài xong rồi tiện tay ném đi còn Tấn Tiểu Lỗi hoàn toàn không mang, bắn đầy lên xe.

Đặng Thiên Vũ mở cửa xe thông khí, còn chui vào ghế sau dọn dẹp một chút, quả nhiên tìm thấy hai cái bị vứt bậy bạ. Mặc dù bên trong là thứ của mình nhưng vẫn khiến anh mắc ói.

Tiêu rồi, làm sao rửa xe đây?

Nhưng chuyện này không phải là chuyện nghiêm trọng nhất, vấn đề nghiêm trọng hơn chính là đến bệnh viện xong anh mới phát hiện ví tiền của mình không còn.

“Tấn Tiểu Lỗi, anh có lấy ví tiền của tôi không vậy?” Đặng Thiên Vũ gọi điện thoại, rống to với người đầu dây.

Lúc trước mặc dù trong lúc tức giận đã xóa số điện thoại của Tấn Tiểu Lỗi, nhưng Đặng Thiên Vũ bắt đắc dĩ thế nào vẫn nhớ rõ dãy số kia, chỉ cần nghĩ tới muốn gọi điện thoại là chữ số tự hiện lên trong đầu.

“Mẹ kiếp! Ông đây thiếu tiền nhưng không thiếu đức!” Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy điện thoại của Đặng Thiên Vũ còn mừng khắp hồi tưởng rằng đối phương nhớ đến mình. Ai ngờ nhắc điện thoại lên lại bị hét vào tai, còn nghi ngờ hắn ăn trộm ví tiền. “Đờ mờ, anh ý có chút tiền mà xem thường người khác hả? Cút đi cho khuất mắt!”

Đặng Thiên Vũ vốn muốn khởi binh hỏi tội, kết quả anh lại bị Tấn Tiểu Lỗi mắng cho nát mặt, mắng xong Tấn Tiểu Lỗi không nói hai lời liệt số điện thoại của Đặng Thiên Vũ vào sổ đen.

Đáng ghét, mới giàu một chút đã không để ai vào mắt, làm hắn suýt nữa còn muốn thử tiền thêm một bước với người này nữa chứ, hừ.

Tấn Tiểu Lỗi ở trong phòng trọ mắng nửa ngày, cảm giác quá ngọt ngào nên quyết định đi kiếm chuyện gì đó làm một chút để mình khỏi nghĩ lung tung. Đáng tiếc hai ngày nay hắn không kiếm được việc, muốn lái xe đi ra ngoài cũng không được. Ngay lúc này lại có một bảo vệ ở trong một khu chung cư gọi điện bảo có người muốn dọn nhà. Tấn Tiểu Lỗi lập tức chạy đi.

Mặc dù không có ví tiền nhưng cũng may Đặng Thiên Vũ có bỏ trên xe một chút tiền dự phòng. Lấy tiền lẻ trong xe ra đếm, anh không ngờ cũng có được mấy trăm đồng.

Bệnh viện anh đến được gọi là “Genesis nam khoa”, là một nơi chuyên phục vụ chữa bệnh ngầm cho nam đồng tính. Đến khám bệnh ở đây có thể khám mấy bệnh khó nói một chút hay kiểm tra HIV gì đó, vì cũng toàn là người trong giới nên rất an toàn.

Đặng Thiên Vũ là một người rất chú ý an toàn. Anh ở trong giới chơi mấy năm nay luôn luôn dùng bao cao su, cứ nửa năm sẽ kiểm tra HIV một lần. Anh sợ chết, thật đấy, vì cuộc sống quá tốt đẹp. Anh không muốn đương không lại dính phải căn bệnh không đường cứu này.

Lần gần nhất Đặng Thiên Vũ kiểm tra là ba tháng trước nên vốn giờ vẫn chưa đến thời gian tái khám. Thế nhưng anh sợ lần trước không xài bao làm với Tấn Tiểu Lỗi bị nhiễm bệnh nên lật đật tới kiểm tra. Bệnh viện này không lớn nhưng dụng cụ thiết bị đều rất đầy đủ, trong giới ai có bệnh đều đến nơi này chạy chữa. Không chỉ kiểm tra HIV, tư vấn tâm lý đồng tính cũng có. Dù sao nơi này từ thầy thuốc đến hộ sĩ đều trong giới nên không có vấn đề gì cả.

Anh thường đến gặp bác sĩ quen hay gọi là bác sĩ Thiện, người này ở đây thời gian đã lâu, kinh nghiệm cũng phong phú. Hơn nữa... không biết do bản chất hay thế nào, mấy bác sĩ khác khá được 0 yêu thích trong khi người này thì ngược lại. Sau khi giúp Đặng Thiên Vũ kiểm tra xong, bác sĩ Thiện không nhận được hỏi anh tại sao lại đến, anh trả lời xong thì bác sĩ này lại hỏi tiếp: “Anh ta bình thường có thói quen mang bao không?”

Nhớ đến Tấn Tiểu Lỗi trong phong có mấy hộp bao cao su miễn phí của nhà nước, Đặng Thiên Vũ chắc chắn nói: “Có.” Sau đó bắt đầu phàn nàn tên kia keo kiệt bủn xỉn thế nào, cả bao cao su còn tiếc mua toàn đi xin tổ dân phố một lọ để trong nhà xài dần.

Bác sĩ Thiện chảy mồ hôi, lại hỏi: “Vậy bình thường hai người làm đều mang phải không?”

Đặng Thiên Vũ nói ngoại trừ buổi sáng hôm nay thì bình thường họ vẫn dùng, ngay cả tối hôm qua anh điên cuồng làm đến bốn lần như thế vẫn luôn nhớ mang bao.

Bởi vì gần đây anh bị Tấn Tiểu Lỗi ức hiếp quá thảm, ức chế tích tụ trong lòng. Bây giờ có người ngồi nghe chuyện, Đặng Thiên Vũ bất tri bất giác kể hết chuyện của bọn họ cho bác sĩ Thiện nghe, làm một người luôn luôn ổn trọng như gã cười đến đau bụng.

Đợi đến khi bác sĩ Thiện cười xong rồi tháo kính xuống một bên lau nước mắt, một bên nheo mắt nói: “Chúc mừng cậu đã tìm được đối tượng.”

Đối tượng? Điên à!!! Trước đây anh luôn nghĩ bác sĩ Thiện tư vấn tâm lý khá tốt nhưng hiện tại xem ra là sai lầm trầm trọng rồi. Rõ ràng mỗi lần anh và Tấn Tiểu Lỗi gặp mặt cũng nháo thất điên bát đảo chẳng khác gì chiến tranh, người này lại còn nói anh tìm được đối tượng?!

Đối tượng, ý là nói Tấn Tiểu Lỗi đấy hả?

Theo như lời nói trước đây của bác sĩ Thiện, đồng tính luyến ái với dị tính luyến ái không có gì khác nhau, sống là vì sự nghiệp và ái tình. Điểm khác nhau duy nhất là dị tính đàn ông muốn tiền bạc và đàn bà, đồng tính muốn tiền bạc và đàn ông mà thôi.

Đừng tưởng đồng tính luyến ái đều là những người lạm giao. Thật ra có rất nhiều người không ngừng thay đổi bạn tình là để tìm được một người phù hợp với mình cả về thân thể lẫn tính cách. Bởi vì có rất nhiều quốc gia đồng tính luyến ái không thể kết hôn cho nên bọn họ sẽ liều lĩnh hơn rất nhiều, không có hôn nhân, không có con cái thì không có ràng buộc, chia tay là một điều rất dễ dàng.

Rất nhiều người quanh co lòng vòng cả đời, chỉ vì muốn tìm một người thích hợp với mình.

“Nói vớ va vớ vẩn!!” Đặng Thiên Vũ tức giận đập bàn, đứng dậy đập cửa mà đi. Được mấy giây lại mở cửa nói: “Xét nghiệm xong nhớ báo kết quả cho tôi.”

“Kiểm tra miễn phí rồi còn tư vấn tâm lý miễn phí cho cậu. Cậu không thèm đưa một đồng đã không biết xấu hổ đòi tôi báo kết quả kiểm tra. Có tin tôi làm một cái kết quả dương tính hù chết cậu không!” Bác sĩ Thiện nheo mắt tà ác nhìn anh, còn không quên trầm giọng xuống nói như đang nguyện rửa.

Vấn đề này ấy hả, người khác nói Đặng Thiên Vũ còn tin chứ bác sĩ Thiện và anh đã quen biết nhiều năm: “Tôi tinh tường nhân phẩm của anh. Anh rất có tâm.”

“Nhân phẩm? Phải không? Vậy cậu nói tôi xem, sao vừa rồi cậu không tin lời tôi nói.” Bác sĩ Thiện đi tới cửa đối diện với anh hỏi.

“Bởi vì tôi và anh ta tuyệt đối sẽ không trở thành một đôi!” Đặng Thiên Vũ trả lời như đinh đóng cột.

“Tại sao? Vì tính cách? Điều kiện gia đình? Hay địa vị xã hội?” Bác sĩ Thiện bình thường đều thích híp mắt nhìn người khác, ánh mắt sắc như dao đâm vào người anh.

“Bởi vì...” Bị bác sĩ Thiện bức chịu không nổi Đặng Thiên Vũ đành phải nói thật: “Bởi vì... cái đó của anh ta to hơn của tôi, thể lực cũng tốt hơn của tôi, luôn luôn bị anh ta cười làm lòng tự trọng của tôi không chịu nổi.”

Phụt——

Vốn bác sĩ Thiện còn tính nếu Đặng Thiên Vũ thật sự bởi vì những nguyên nhân mà gã vừa nêu ra mà cự tuyệt người kia thì gã sẽ đem Đặng Thiên Vũ liệt vào danh sách đen từ chối tiếp khách ngay, ai ngờ...

Gã lại có thêm một trận cười.

Đặng Thiên Vũ lại thề không bao giờ đi tìm Tấn Tiểu Lỗi. Anh bị Tấn Tiểu Lỗi ức hiếp còn chưa nói, lại bởi vì Tấn Tiểu Lỗi mà bị bác sĩ Thiện trêu chọc. Thật sự là không còn mặt mũi nào nhìn người.

Đúng lúc em trai anh mang theo vợ con về thăm gia đình, gọi điện thoại bảo anh ghé nhà chơi. Đặng Thiên Vũ vốn không muốn quay về nhưng nghe em trai nói có mua quần áo cho mình, anh lập tức không có ý kiến quay đầu xe.

Ha ha, vừa mới bị người xé mất bộ LV, vẫn còn đang đau khổ thì em trai đã mang quần áo mới đến bù đắp.

Đột nhiên, Đặng Thiên Vũ phát hiện người anh yêu nhất chính là em trai mình.

11. Chương 11: Muốn Ngoại Tình À

Em trai của Đặng Thiên Vũ tên là Đặng Thiên Tề, nhỏ hơn anh hai tuổi, năm nay hai mươi lăm. Có lẽ là do tên của em trai rất khí phách hoặc sao đó, từ nhỏ Đặng Thiên Vũ vừa ngưỡng mộ vừa đố kị với đứa em này. Lớn lên đẹp trai hơn anh, được yêu thích hơn anh, còn cực kì thông minh. Thậm chí... còn cao hơn anh mười centimet!!!

Đôi khi anh nghĩ, anh chẳng chuốt bề ngoài của mình nhiều như vậy, nguyên nhân chủ yếu hẳn là do em trai anh từ nhỏ luôn chiếm vị trí trung tâm màn ảnh. Có một người em trai quá xuất sắc như vậy, từ nhỏ anh đã phải chịu áp lực rất lớn.

Bất quá phải cảm ơn em trai, nếu Đặng Thiên Tề không sớm sinh ra hai thằng nhóc thì cha mẹ anh sẽ luôn dùng cái lý luận phiến diện cổ lỗ sĩ “Cho dù mày đồng tính thì cũng phải sinh con rồi tiếp tục đồng tính” ra mà hành hạ anh.

Đặng Thiên Vũ về đến nơi thì không khí ở nhà rất náo nhiệt. Mẹ đang bận rộn trong phòng bếp, cha và em trai đang ngồi trên ghế sofa trò chuyện, hai tên nhóc hồn huyết chạy lăng xăng khắp nhà. Em dâu của anh thì đang nói chuyện với một người đàn ông tóc vàng ở ngoài ban công.

Nhìn thấy anh về, hai tên tiểu quỷ lập tức nhảy đến ôm chân anh đòi quà. Đặng Thiên Vũ lấy một túi đồ chơi đưa cho cháu, kết quả hai đứa chẳng thèm đồ chơi mà liên tục đòi Iphone Iphone. Anh chỉ có thể lấy di động của mình đưa cho hai đứa. Hai tên nhóc giật lấy Iphone chạy qua chỗ khác chơi. Anh chảy mồ hôi, may là điện thoại của anh có gài đầy đủ cả loại trò chơi, nếu không sợ khó mà hầu hạ hai tên tiểu quỷ này.

“Hai tên tiểu quỷ này thật khó hầu.” Đặng Thiên Vũ ngồi xuống sofa, chỉnh lại thắt quần.

Em trai thấy anh đã trở về liền tặng cho anh một cái ôm nồng ấm, cộng thêm một cái hôn cực kêu. Đặng Thiên Vũ vội vàng đẩy khuôn mặt đẹp trai của Đặng Thiên Tề qua một bên: “Đừng có mang thói quen quái gở ở Pháp về đây.”

“Em còn tưởng anh thích hôn đàn ông chứ.” Đặng Thiên Tề cười xấu xa. Y biết Đặng Thiên Vũ không thích trò này của mình, nhưng y thích nhìn thấy khuôn mặt bí xị của ông anh mỗi lần làm như vậy xong.

“Anh mày là đồng tính luyến nhưng không có hứng thú với loạn luân.” Đặng Thiên Vũ tức giận nhìn thẳng em chết tiệt. Nếu không phải vì quần áo thì anh còn lâu mới trở về. “Đồ đâu? anh muốn xem đồ.”

“Anh sao mà thực dụng quá.” Đặng Thiên Tề đập nhẹ vào ngực anh một cái rồi dẫn anh lên phòng xem quần áo.

Nhà bọn họ có ba phòng hai sảnh, trước kia hai anh em bọn họ mỗi người một phòng. Từ khi em trai anh xuất ngoại thì căn phòng đó để cho khách, bây giờ trong phòng toàn là vali.

Đặng Thiên Tề mở một cái vali ra lấy đồ cho Đặng Thiên Vũ, kết quả Đặng Thiên Vũ phát hiện cái vali này cũng là hiệu LV.

“Thiên Tề, không cần lấy áo ra, đưa luôn vali cho anh là được.” Anh mặt dày đòi Đặng Thiên Tề.

Đặng Thiên Tề khinh bỉ nhìn anh trai: “LV quý lắm sao? Sao mắt anh chỉ toàn nhìn mấy cái hiệu nổi tiếng thế? Ở đây còn có cái túi mắc tiền hơn của LV nữa này. Anh có biết cái gì gọi là đẳng cấp không cần phô trương không hả?”

Đặng Thiên Vũ còn khinh bỉ y hơn: “Mắc tiền mà không nổi tiếng thì làm vẹo gì. Trong nước ai cũng biết hiệu này, anh mày là muốn người ta liếc mắt nhìn xong phải ‘Woa, LV kia, nhất định rất mắc’ chứ không phải là ‘Đây là hiệu gì chưa nhìn thấy bao giờ, không phải hàng chợ chứ?’. Anh muốn chính là loại phô trương thanh thế như thế, chứ không phải chỉ làm bộ làm tịch.”

Đặng Thiên Tề không nói gì, nhìn một kẻ thích làm bộ làm tịch lại nói là mình không muốn làm bộ làm

tịch đúng là không thể chịu nổi.

Khi Đặng Thiên Tề lấy đồ cho anh thì Đặng Thiên Vũ chú ý thấy còn hai cái vali lớn khác nữa, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Bình thường Đặng Thiên Tề cứ mỗi nửa năm về ở mười ngày nửa tháng, chưa bao giờ mang nhiều hành lý đến như vậy, lần này là sao đây?

Đặng Thiên Vũ cầm quần áo Đặng Thiên Tề mua cho mình, giơ ngón cái khen ngợi. Gu thẩm mỹ của em trai anh thật không sai. Thấy Đặng Thiên Tề mang về cho mình nhiều quần áo hơn bình thường, anh cảm giác kỳ quái hỏi: “Này Thiên Tề, sao bọn em lăm hành lý vậy? Dọn nhà hả?”

Anh cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, thật không ngờ Đặng Thiên Tề trả lời: “Anh, em chuẩn dọn về nước.”

“Cái gì? Dọn về?” Đặng Thiên Vũ sửng sốt một chút.

“Đã ký hợp đồng với một công ty bên này rồi, em cũng mua được căn hộ gần đó.” Đặng Thiên Tề nhìn ông anh mình, quỷ dị cười.

“Julie đồng ý à?” Không phải chứ, dọn về nước thì cô em dâu người Pháp của hắn có quen được không?

“Cô ấy còn rất hào hứng nữa. Đồ đạc bên Pháp đều đã ký gửi về đây rồi, hai ngày nữa sẽ dọn qua bên kia.” Y không lo lắng gì về vợ mình cả, cô là một người mê văn hóa Trung Quốc mà.

“Tại sao chuyện lớn như vậy mà hôm nay anh mới biết!!” Đặng Thiên Vũ ném quần áo đi, như con gà chọc tròng mắt nhìn em trai mình.

“Bởi vì em bảo cha mẹ giữ bí mật, định cho anh một hạnh phúc bất ngờ nha.” Đặng Thiên Tề cười đến sáng lạn.

“Hạnh phúc bất ngờ cái vẹo, hai đứa trở về hết thì sau này ai mua đồ cho anh!!!!” Đặng Thiên Vũ giận dữ gầm lên với em trai.

Đặng Thiên Tề cười hết nổi.

Em dâu của anh là một cô gái Pháp tên Julie. Cô không giống với đa số những cô gái ngoại quốc cao to khác, Julie người khá nhỏ người và xinh xắn. Cùng với mái tóc vàng mắt xanh trên khuôn mặt như búp bê, cô còn thích mặc váy ren kiểu lolita. Nếu không phải có hai tên nhóc tí lằng xằng xung quanh thì chẳng ai có thể tưởng tượng được một cô gái loli như vậy lại là mẹ của hai đứa nhỏ.

Đối với cô em dâu này, Đặng Thiên Vũ nghĩ mình chỉ có bốn chữ để diễn tả: không thể tán thưởng.

Thật không biết em trai anh quen cô gái này như thế nào nữa, khiến em trai anh mới hai mươi tuổi làm đã cha, còn sinh được hai người con trai rồi mới đăng ký kết hôn. Bất quá Đặng Thiên Vũ cũng phải cảm ơn cô gái này. Nếu cô ấy không sinh ra hai đứa con trai thì người chịu áp lực lớn nhất nhà chắc chắn sẽ là anh.

Chọn xong quần áo, lại lấy thêm một chiếc túi LV đựng đồ vào rồi anh em Đặng Thiên Vũ mới xuống lại phòng khách. Vừa mới xuống đã thấy Julie dẫn người đàn ông tóc vàng đến nhiệt tình giới thiệu với anh.

Mặc dù mấy năm nay Julie vẫn rất cố gắng học tiếng Trung, nhưng thói quen nói ngọng của người Pháp vẫn không sửa được, lúc nào quỳnh lên lại nghe y như tiếng Pháp. Cũng may người đàn ông tóc vàng kia nói tiếng anh rất chuẩn, tiếng anh của Đặng Thiên Vũ tốt xấu gì cũng mài suốt bốn năm đại học nên vẫn có thể nói chuyện được. Cuộc nói chuyện nhờ vậy mà không trở nên nhạt nhẽo.

Người đàn ông tên Andy này là đồng sự Đặng Thiên Tề dụ về nước chung, làm việc cùng công ty. Còn làm sao để dụ về được ấy hả... sau này Đặng Thiên Tề mới kể cho Đặng Thiên Vũ nghe người này cũng là đồng tính. Y bảo với gã rằng ở Trung Quốc đồng tính rất nhiều, không tin thì cứ đi một lần thử.

Kết quả Andy đến Trung Quốc dạo một vòng, gã thấy trong khách sạn thì toàn hai người đàn ông ở chung một phòng, ra ngoài đường thì thấy gái ôm eo nhau đi suốt nên thực sự tin lời nói của Đặng Thiên Tề. Gã nghĩ Trung Quốc quả nhiên là thiên đường của đồng tính (mù mịt).

Đặng Thiên Vũ nghe xong chảy mồ hôi, em trai anh quả nhiên là một ác ma, bạn bè nước ngoài mà cũng gạt cho được.

Có thể Andy đã sớm biết anh cũng là đồng tính, nói chuyện hai câu liền kéo anh ra ban công tán gẫu. Lúc bị kéo đi anh còn nghe Julie ở phía sau nói bằng tiếng Trung không sôi: “Có đàn ông là quên ngay tri kỉ, quá đáng lòng.”

Bỏ tay, mấy từ này chắc chắn chỉ có Đặng Thiên Tề mới có hứng thú bày cô được thôi, sở thích dùng tự kì dị.

Mặc dù đối phương là người nước ngoài, đáng người cũng cao hơn anh một chút nhưng trò chuyện hai câu Đặng Thiên Vũ phát hiện ra ngay người này là 0. Anh chợt nghĩ không phải em trai mình kiếm một bạn đời là người nước ngoài còn chưa đủ, còn muốn dụ một người ngoại quốc về làm tình nhân cho anh chứ? Không được, anh đã có đối tượng rồi.

Chờ một chút, ý niệm trong đầu vừa nãy là cái gì?

Tại sao anh lại nghĩ mình có đối tượng, hơn nữa vừa nghĩ đến đối tượng là lập tức nghĩ đến Tần Tiểu Lỗi?

Tiêu rồi, anh thật sự đã bị Tần Tiểu Lỗi tẩy não.

Tấn Tiểu Lỗi cũng không biết Đặng Thiên Vũ bên này đang quặn quại vì mình, hẳn bây giờ đang bận giúp người ta dọn nhà.

Khu căn hộ cao cấp trung tâm thành phố có một trăm bốn mươi căn, rẻ nhất khoảng hai ba trăm vạn. Đối với những người làm công như bọn hắn thì đây thật sự là một giấc mộng xa vời. Nếu không phải là giúp người chuyển nhà thì chắc cả đời hắn cũng không vào được.

Người phụ trách giải thích rất rõ ràng khi bọn họ mang đồ đến, đồ đạc trong nhà đều là của chủ nhà vận chuyển từ Pháp tới nên mọi người nhất định phải thật cẩn thận.

Bọn họ ban đầu cũng không có ý nhận công việc phiền toái như thế này, nhờ làm hư một món đồ gì đó thì xong đời. Thế nhưng đối phương trả giá cao gấp mấy tiền làm công trình bình thường của họ. Có một số việc đúng là chó cùng rút giậu.

Vì tiền mà hắn nhận công việc này.

Dọn suốt hai ngày, đồ đạc trong nhà đa số là chuyển qua gần hết. Người phụ trách gọi chủ nhà, bảo người ta đến kiểm tra.

Trước khi chủ nhà đến, người phụ trách dặn bọn họ tý người ta yêu cầu vật gì để chỗ nào thì cứ làm theo cho tốt, không chừng còn được thưởng.

Một lát sau thì chủ nhà đến. Quả nhiên là một cô gái người ngoại quốc. Cũng may tiếng Trung của cô gái này cũng không đến nỗi nào, chỉ ít mấy từ đơn phát âm khá là chuẩn.

Cô lập tức vung tay múa chân bảo chuyển cái này dịch cái kia, hoàn toàn khác với bố cục của người Trung Quốc. Người Trung Quốc có thói quen đem ghế bành dựa vào tường mà cô gái ngoại quốc lại muốn bọn họ đặt nó ở giữa phòng khách, còn đem hai chiếc ghế sofa kê lưng đối lưng nhau.

Lưng đối lưng à... Hắn lại nghĩ tới cái áo bị người kia xé mất, còn chưa kịp mặc được mấy lần.

Ày, không biết Đặng Thiên Vũ tên kia thế nào rồi?

Vừa mới nghĩ xong, hắn đã thấy Đặng Thiên Vũ cùng một người đàn ông ngoại quốc xuất hiện trong phòng.

Hoa mắt? Không đúng, hình như đó là người thật.

Chẳng lẽ người này nhanh như vậy đã tìm thấy tình nhân mới rồi? Còn mang đến trước mặt hắn khoe nữa? Nhìn hai tên này dùng tiếng Anh nói chuyện không xem ai ra gì là hắn bực mình, hai người cho rằng không ai hiểu tiếng Anh sao? Không thể tin được giữa ban ngày ban mặt mà bàn luận quán bar này tương đối tốt, khách sạn kia giường rất êm.

Thật quá đáng, để xem hấn xử tên kia như thế nào!

12. Chương 12: Người Ngoại Quốc Hardcode

Mặc dù Đặng Thiên Vũ là 1, Andy cũng nói rằng mình là 0 nhưng không biết tại sao, anh cảm giác mình không có chút hứng thú gì với người này. Mà cũng phải, đầu nhất thiết một người nằm trên và một người nằm dưới gặp mặt là nhất định phải kéo nhau lên giường.

Andy ngược lại có chút hứng thú với Đặng Thiên Vũ. Vừa mới gặp mặt bắt tay xong là gã cực kỳ nhiệt tình bắt chuyện với anh. Nói chuyện thì trên trời dưới đất nhưng thường hay hỏi anh nhất là phương pháp bảo dưỡng tay. Hở ra một cái là cầm tay Đặng Thiên Vũ khen nức nở, nói ngón tay của anh vừa thon dài vừa chắc chắn, nói móng tay anh cắt rất sạch sẽ gọn gàng, nói lông trên tay anh không có bao nhiêu, nói cánh tay của anh rất thẳng rất đẹp... làm cho Đặng Thiên Vũ có chút rợn sống lưng, không khỏi nghĩ người này nhìn tay anh như muốn ăn lắm vậy.

Người này nhất định là một kẻ biến thái, nhất định là vậy.

Cho nên dù Andy thường thường ở trước mặt anh là ra đầu lưỡi bấm dính liếm môi, rồi chuyển đầu lưỡi lên hàm trên phát ra tiếng như đang mút cái gì thì Đặng Thiên Vũ cũng cứ làm như không phát hiện ra. Người này thật đúng là yêu tinh trong truyền thuyết. Rõ ràng ngoại hình đàn ông cực kì, vóc dáng cũng cao to hơn anh thế nhưng động tác câu dẫn người kiểu này gay nhìn thấy sợ là phía dưới đã hiện ngang đứng.

Người này quá kinh khủng. Người ngoại quốc kinh nghiệm chắc chắn rất nhiều. Nếu anh thật sự cùng người này lên giường tuyệt đối sẽ bị ăn sạch sẽ mất.

Mặc dù Tấn Tiểu Lỗi mỗi lần đều ép anh đến khô nhưng so với người trước mặt, Tấn Tiểu Lỗi thuần khiết như một chú chó trắng.

Làm sao bây giờ? Anh lại muốn Tấn Tiểu Lỗi.

Đặng Thiên Vũ bị Andy bám dính suốt hai ngày. Nhìn bọn họ thân thiết giống như một đôi tình nhân, làm hại em dâu của anh mỗi lần nhìn thấy hai người luôn luôn mỉm cười ẩn ý tự hào kiểu chính cô đã tác hợp bọn họ thành đôi.

Đặng Thiên Vũ bị Andy bám đến sắp nổi điên nên đành lái xe chạy lang thang. Đi lòng vòng một hồi không ngờ anh lại chạy đến chỗ lần trước hai người chơi dã chiến trong xe. So với bữa trước tối om mù mịt thì nơi này buổi chiều có ánh tà dương chiếu qua rặng cây lấp lánh, mang lại cảnh đẹp rất mơ mộng.

Đặng Thiên Vũ từ khi phát hiện chỗ này, mỗi lần tâm trạng cực kỳ vui vẻ hoặc cực kỳ xấu đều sẽ chạy đến, lấy nước và đồ ăn xuống trải vải bố lên ngồi ở trên bờ cát, yên lặng ngắm biển cho đến khi mặt trời chiều ngã về phía tây, sắc trời chuyển thành đen hắc. Có khi, anh cũng ở lại chỗ này lắng tai nghe âm thanh của

sóng biển qua đêm.

Mặc dù nghe có vẻ ảo lòi nhưng anh thật sự không có ý làm bộ làm tịch gì, chỉ đơn giản muốn ở một mình thôi.

Hai ngày nay tâm tình của Đặng Thiên Vũ không được tốt, cho nên khi đến đây cũng mua không ít đồ vật, đáng tiếc vì lái xe một mình nên anh không mang rượu theo, trừ khi muốn qua đêm luôn ở đây. Anh không muốn chỉ vì chút rượu mà đánh mất mạng sống quý báu của mình đâu, xe cộ giờ nguy hiểm lắm.

Nói tiếp thì anh lại lo lắng cho Tấn Tiểu Lỗi. Tên kia lái xe quá kinh dị. Trước anh từng nghe nói những người lái vận tải thường chạy rất nhanh mà lại cứ phăm phăm như thể xe nào cũng phải né mình, Tấn Tiểu Lỗi quả là một điển hình.

Nhỡ đâu xảy ra chuyện gì thì làm sao?

Trong lúc ngồi trên bờ ngắm biển anh chợt phát hiện trên cát có một vật bị lấp phân nửa. Vật này rất quen mắt. Anh đến nhặt nó lên thì nhận ra đó chính là ví tiền đã mất từ hai ngày trước của mình. Trong ví có khá nhiều cát nhưng giấy tờ thẻ thiếc đều còn nguyên.

Đặng Thiên Vũ lúc này mới nhớ tới. Buổi tối ngày hôm đó quần của anh bị gió cuốn bay, có thể ví vì vậy mà rơi ra ngoài. Lúc đó trời quá tối nên Tấn Tiểu Lỗi chỉ lo tìm quần cho anh chứ không chú ý đến ví tiền.

Không phải đâu, anh còn tưởng Tấn Tiểu Lỗi lấy ví tiền của mình nên mới gọi điện thoại la người ta.

Vừa nhớ tới Tấn Tiểu Lỗi nói “Ông đây thiếu tiền nhưng không thiếu đức”, Đặng Thiên Vũ đỏ mặt.

Anh cầm lấy di động muốn gọi cho Tấn Tiểu Lỗi, không cần nghĩ cũng có thể bấm ra số của Tấn Tiểu Lỗi, đáng tiếc... không gọi được... Sao vậy nhỉ, Tấn Tiểu Lỗi rốt cuộc đi đâu?

Khi Đặng Thiên Vũ đi cùng với Julie đến xem nhà mới của hai người, cô lên trước trong khi anh đi đỗ xe. Andy thì khăng khăng đợi Đặng Thiên Vũ đậu xe xong thì cầm tay anh cùng đi lên lầu.

Mới tới cửa thì Đặng Thiên Vũ đã thấy ngay cái tên làm anh suy nghĩ nửa ngày đang sắp xếp đồ đạc cùng với mấy người nữa theo chỉ dẫn của Julie. Mặc dù Tấn Tiểu Lỗi cũng là công nhân, thế nhưng Đặng Thiên Vũ cảm thấy Tấn Tiểu Lỗi đẹp trai hơn những người khác một trăm lần, làm anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Làm sao bây giờ? Thấy được Tấn Tiểu Lỗi rồi, nên qua xin lỗi hán không?

Không được, không thể để cho hai người kia biết được quan hệ của anh và Tấn Tiểu Lỗi, càng không thể để cho mấy người làm chung với Tấn Tiểu Lỗi biết, nếu không sẽ rất mất mặt.

Anh làm bộ không phát hiện một bên nói chuyện phiếm với Andy, một bên tim đập thình thịch sợ Tấn Tiểu Lỗi sẽ làm chuyện gì đó quá giới hạn.

Tấn Tiểu Lỗi đang khiêng đồ nhìn anh nhe răng cười thì trong lòng Đặng Thiên Vũ lạnh ngắt.

Xong.

Làm sao bây giờ? Bị bắt tại trận rồi.

Đây là phản ứng đầu tiên khi Đặng Thiên Vũ nhìn thấy nụ cười của Tấn Tiểu Lỗi, thế nhưng anh lập tức tỉnh ra, anh rõ ràng đâu có quan hệ gì với Andy đâu. Bất quá, anh và Tấn Tiểu Lỗi cũng không có quan hệ gì cả thì sợ cái gì.

Đặng Thiên Vũ chưa kịp phản ứng lại thì đã bị Andy kích động cầm lấy tay anh nói: “Anh xem, người đàn ông kia vừa mới cười với em kìa. Cánh tay kia thật là lực lưỡng.”

Nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi vì khiêng đồ đặc mà lộ ra đường nét cơ thể, Andy si mê nhìn cánh tay của hắn, không khỏi than thở: “Ngón tay thô dài, bàn tay to bự, cánh tay lại rắn chắc cường tráng, còn có mồ hôi chảy xuống. Thật quá manly. Nếu được một người có đôi tay như vậy làm, nhất định sẽ rất sướng.”

Andy nói câu này bằng tiếng anh, dù sao Julie và Đặng Thiên Vũ đều biết tính hướng của gã nên nói ra cũng chả sao. Còn những người còn lại vừa nhìn là biết đầu óc không bằng cơ bắp rồi, đảm bảo tiếng Anh nửa chữ bẻ đôi cũng không biết nên Andy chẳng ngại ngần gì mà lớn tiếng nói ra.

Tuy nhiên... rất không may là đối tượng bị gã tơ tưởng lại nghe hiểu tiếng Anh.

Tấn Tiểu Lỗi mặc dù không học đại học nhưng mấy năm nay chỉ cần rảnh rỗi hắn sẽ tranh thủ tự học một số thứ. Mặc dù không học tiếng Anh chính quy nhưng nghe nói thông thường vẫn có thể qua được mức kiểm tra.

Hắn đang suy nghĩ xem làm cách nào để xử cái người chưa được mấy ngày đã cặp kè với một thằng tây kia thì khi nghe thấy câu Andy. Thân thể hắn không khỏi cứng ngắc, thiếu chút nữa làm rớt ngăn tủ đang bê trên tay.

Gì đây, hóa ra thằng tây này không thích Đặng Thiên Vũ mà vừa mắt hắn?

Cũng phải thôi, với thân thể của Đặng Thiên Vũ thì chắc không thỏa mãn được tên kia. Bất quá... Bọn Tây trong phim thì ngay cả huyết khẩu cũng có lông... Dạng như Đặng Thiên Vũ vẫn hợp khẩu vị của hắn hơn.

Đặng Thiên Vũ nguyên bản đang nghĩ xem phải xử lý tình huống này như thế nào, kết quả nghe Andy nói thì toàn bộ ánh mắt của anh tập trung vào cánh tay của Tấn Tiểu Lỗi. Woa, trước không nhìn kỹ, cơ thể

của Tấn Tiểu Lỗi quả thật không phải loại thường.

Vai rộng, lưng dày, eo nhỏ, mông căng, quả thật là cơ thể cường tráng.

Bàn tay rộng dày lại ấm áp, mặc dù trên tay có không ít vết chai nhưng chỉ cần bị bàn tay ấy sờ một cái, vật kia của anh sẽ không tự chủ được cứng lên, chỉ cần được cái tay kia phục vụ một chút anh sẽ có cảm giác muốn bắn.

Nghĩ tới đây, Đặng Thiên Vũ đột nhiên rung mình một cái, cảm giác dưới bụng nóng lên.

Không phải chứ?

Đặng Thiên Vũ gỡ tay Andy ra, nói một tiếng xin lỗi rồi vọt vào WC.

Andy chỉ lo nhìn Tấn Tiểu Lỗi nên cũng không để ý gì đến anh.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy Đặng Thiên Vũ đi vào WC, hần mỉnh cười.

Đặng Thiên Vũ dùng nước lạnh rửa mặt rồi tiểu một cái, vật vừa có chút manh động kia rốt cuộc cũng chịu yên phận.

Tấn Tiểu Lỗi người này mặc dù không rành về việc câu dẫn người khác, nhưng dù sao hai người bọn họ đã quan hệ rất nhiều lần. Tốt nhất là không nên ở đây lâu. Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.

Anh lấy điện thoại ra bật chuông, cố ý để nhạc vang lên một lát rồi làm bộ nói chuyện điện thoại hai ba câu. Sau khi mở cửa WC ra ngoài thì trực tiếp nói với Julie mình có chuyện phải làm nên đi trước.

Nhìn bóng lưng đang chạy trốn chết của Đặng Thiên Vũ, Tấn Tiểu Lỗi âm thầm mắng anh không có tiền đồ. Hần còn chưa làm gì thì người này đã bị dọa chạy.

Đợi đến khi sắp xếp đồ gần xong, mọi người công nhân rốt cục có thể nghỉ ngơi một lát thì Andy đi đến gần Tấn Tiểu Lỗi: “Hi đẹp trai. Tôi biết anh hiểu tiếng Anh, lúc này tôi nhìn thấy.”

“Why” Tấn Tiểu Lỗi sửng sốt nửa ngày, rặn ra được một từ đơn.

“Lúc này anh hẳn là nghe được lời tôi nói. Tôi muốn bị anh làm.” Andy bị Đặng Thiên Vũ lừa gạt cho rằng Trung Quốc khắp nơi toàn là đồng tính nên bạo dạn nói ra suy nghĩ của mình, không quên vuốt cánh tay của Tấn Tiểu Lỗi.

Gì?! Cầm của Tần Tiểu Lỗi suýt tý thì rớt. Hắn nuốt nước miếng một cái, tự nhiên muốn bắt chước Đặng Thiên Vũ chạy trốn. Tay ngoại quốc này hắn không đỡ nổi.

13. Chương 13: I Love Made In China

Ở Trung Quốc có một sự thật hiển nhiên là người biết tiếng Anh rất nhiều nhưng tỷ lệ có khả năng đối thoại được lại rất ít, bởi vậy mới xuất hiện cụm từ “câm điếc Tiếng Anh”. Tiếng Anh của Tần Tiểu Lỗi cũng thế, ngồi coi phim Tiếng Anh tự học thì không thành vấn đề nhưng nói chuyện với người ngoại quốc thì đây là lần đầu tiên.

Hắn có thể nghe hiểu ý tứ của Andy, nhưng hắn thật sự không biết phải nói chuyện với đối phương như thế nào. Rõ ràng là muốn đáp lại nhưng lúc này cổ họng cứ như bị nghẹn cứng lại, không nói ra được.

Vốn hắn muốn nói: “Tôi thích đàn ông Trung Quốc” ấy, nhưng trong đầu dịch từ tiếng Trung sang tiếng Anh rồi thì bị nghẹn trong họng. Thấy vài người công nhân đồng hương đang nhìn qua phía bên này, hắn vội quá thốt ra: “I love made in China.”

Sau khi nói xong thì khuôn mặt Tần Tiểu Lỗi đỏ lên, mồ hôi chảy ròng ròng. Sao lại biến thành tôi yêu đồ quốc nội chứ???? Nếu nói chuyện với một người Trung Quốc bằng tiếng Anh thì có lẽ còn có người hiểu hắn đang nói cái gì, nhưng giờ lại là một người ngoại quốc.

Kỳ thật Tần Tiểu Lỗi không biết, tiếng Anh cũng không phải bản ngữ của người kia, cho nên... đối phương hình như nghe hiểu. Gã sờ tay của hắn thêm hai cái rồi nói câu xin lỗi, sau đó quay qua nói chuyện với cô gái ngoại quốc.

Tiếng Trung của Julie cũng chỉ biết những từ đơn giản nhưng nói chuyện với Andy bằng ngôn ngữ khác thì lại vô cùng lưu loát— hoàn toàn không ai hiểu được bọn họ hai người đang nói cái gì.

Nhìn hai người ngoại quốc vừa đi vừa nói chuyện, vài người đồng hương đến gần Tần Tiểu Lỗi hỏi xem người đàn ông ngoại quốc lúc này nói gì với hắn.

Lại nói người Trung Quốc không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ người nước khác biết tiếng Trung. Lúc này cô gái kia mặc dù chỉ biết sơ sơ tiếng Trung chỉ dẫn bọn họ, nhưng cả bọn cũng sợ hai người nước ngoài kia nghe hiểu bọn họ nói cái gì.

Đương nhiên công nhân cũng có suy tính của công nhân. Hai người nước ngoài nói chuyện bọn họ không hiểu, trong khi tiếng địa phương của Trung Quốc thì không thiếu, bọn họ đều là đồng hương nên trực tiếp dùng tiếng địa phương nói chuyện với nhau. Cả bọn không tin người nước ngoài còn có thể hiểu được bọn họ nói gì.

“Thạch Đầu, lúc này người nước ngoài kia nói gì với cậu vậy? Có phải là chê chúng ta chuyển đồ không

tốt?”

“Thạch Đầu, tiểu tử cậu vậy mà cũng có thể nói được tiếng Anh hen.”

“Tiểu Lỗi, cậu nghe hiểu tiếng nước ngoài vậy cậu xem hai người kia có phải đang nói về chúng ta không vậy.”

Tấn Tiểu Lỗi chảy mồ hôi một chút, cũng may mấy người đồng hương này nghe không hiểu hắn nói cái gì, nếu không thì thật mất mặt.

“Người kia hỏi em có biết tiếng Anh không, nếu biết thì dẫn anh ta đi tìm một quán cơm Tây.” Tấn Tiểu Lỗi nếu đã biết đồng hương nửa chữ tiếng Anh cũng không biết nên tùy tiện bịa đặt: “Em nói với anh ta là em chỉ ăn đồ ăn Trung Quốc, không biết mấy món Tây.”

“Đồ Tây thì không phải dưới lầu có một quán gà rán sao? Bảo anh ta muốn ăn thì xuống dưới đó mà ăn.” Nghe Tấn Tiểu Lỗi nói vậy, đồng hương phụ họa một câu.

Kết quả câu rất bình thường của ông anh lại làm Tấn Tiểu Lỗi liên tưởng cái khác, thiếu chút nữa còn nghĩ người này nghe hiểu được cuộc đối thoại nữa này [*].

[*] Bạn đồng hương nói Andy muốn ăn “kê” (gà), mà từ đó cũng có thể hiểu là từ lóng của cái XXX, bởi vậy nên Tấn Tiểu Lỗi mới liên tưởng đến nghĩa bóng.

Đổ mồ hôi hột...

“Hi Julie, nhà dọn dẹp xong hết chưa? Khi nào thì qua đó ở?” Anh dùng ngữ điệu thoải mái nhất có thể để nói chuyện với Julie, hy vọng cô em dâu này đừng cáu trạng gì với cha mẹ anh là được. Cô gái này sinh cho ông bà hai đứa cháu, ở nhà địa vị hiển nhiên là cao hơn anh, không thể đắc tội được. Đặng Thiên Vũ ngồi trên bàn làm việc trong văn phòng đọc báo thì di động vang lên. Khi nhìn thấy là điện thoại của Julie thì anh thật sự không muốn nghe, lại sợ về bị cha mẹ phàn nàn nên đành nhắc máy.

“Anh hai, sao đi gấp dữ vậy? Còn không thêm mang Andy theo nữa chứ.” Julie đã cùng một chỗ với Đặng Thiên Tề sáu năm nên cũng quen với anh khá lâu. Vậy nên cô cũng bắt đầu bắt chước Đặng Thiên Tề gọi Đặng Thiên Vũ là anh hai. Mỗi lần nghe vậy Đặng Thiên Vũ đều có chút khó chịu. Anh hoàn toàn không có nhu cầu làm anh hai của một cô em nước ngoài.

“Andy sao vậy?” Đặng Thiên Vũ lau mồ hôi. Người đàn ông kia anh một chút cũng không muốn đụng tới nhưng Julie hình như cứ khẳng khẳng hai người là một đôi.

“Cậu ta rảnh rồi ở đây tán tỉnh công nhân của em. Hơi quá đáng đấy. Anh vừa đi là cậu ta chịu không nổi, chẳng lẽ hai ngày nay anh còn không thỏa mãn cậu ấy hả?” Có lẽ người ngoại quốc đều khá trực tiếp, hoặc không thì Julie thật sự quá trực tiếp.

Nghe Julie nói suýt chút nữa Đặng Thiên Vũ làm rớt điện thoại? Cô gái này cũng quá trắng trợn, chuyện này cũng nói được... Từ từ, cô ấy vừa nói cái gì? Andy tán tỉnh ai?

“Cậu ta tán tỉnh ai?”

“Còn ai nữa, đương nhiên là cái người lực lưỡng cậu ta nhìn trúng lúc này.”

Tấn Tiểu Lỗi bị Andy tán tỉnh? Da mặt của Đặng Thiên Vũ gật gật, mẹ kiếp! Anh đây còn chưa trêu ghẹo được Tấn Tiểu Lỗi, không ngờ bị tên ngoại quốc này xuống tay trước.

Ày, không đúng không đúng, phải nói anh còn chưa ra tay với Andy chứ, không lẽ bị Tấn Tiểu Lỗi hất tay trên sao?

Nhưng hình như có gì không đúng lắm... Đặng Thiên Vũ đột nhiên cảm thấy tâm tư rối bời, trong đầu mơ hồ một mảng.

Julie vẫn còn đang nói bên điện thoại: “Andy thật quá đáng, dám đùa giỡn công nhân của em. Nếu như người ta không cẩn thận mà làm hư đồ của nhà em thì em sẽ giết cậu ta. Đồ của nhà em đều chuyển qua từ Pháp, mỗi món đều là bảo bối tự tay em làm ấy.”

Lúc trước Đặng Thiên Vũ cũng có nghe qua Julie là chuyên gia thiết kế chế tạo nội thất. Nghề này ở trong nước khá hiếm nhưng lại nổi tiếng ở nước ngoài. Đặng Thiên Vũ từng nghe nói nội thất của Julie tạo ra từng được mở một triển lãm, tác phẩm của cô hẳn là thuộc dạng đắt tiền. Nếu Tấn Tiểu Lỗi lỡ đem đồ trong nhà làm hư thì lấy tiền đâu mà bồi thường chứ? Không lẽ lại lấy thân ra thế?

“Nhân viên vận chuyển không có làm hư đồ đạc gì trong nhà của em chứ?” Đặng Thiên Vũ cẩn thận hỏi, sợ nội dung trả lời của Julie sẽ khiến sức khỏe tim anh có vấn đề.

“À không có. Máy người công nhân đó rất tốt, làm việc nhanh nhẹn lại cẩn thận. Giờ đồ trong nhà cũng đã dọn gần xong rồi nên em trả tiền rồi cho bọn họ về.”

“Em trả bao nhiêu?”

“Mỗi người năm trăm đồng. Sao, em rất hào phóng đúng không? Mới có một ngày rưỡi mà em đã trả hai ngày tiền công.” Julie nói ra tâm sự xong cũng đã thoải mái, nói chuyện thêm mấy câu rồi cúp điện thoại.

Vắt vả gần hai ngày mới lấy được năm trăm đồng, còn không bằng tới làm với anh quách.

Trong lòng Đặng Thiên Vũ hận Tấn Tiểu Lỗi đến nghiêng răng, anh vô thức làm tờ báo trên tay nhăn nhúm lại.

Lúc này di động của anh nhận được một tin nhắn: “Yên tâm đi, tôi không có hứng thú với tên Tây kia.”

Mặc dù không hiển thị tên nhưng chỉ cần nhìn số điện thoại thôi Đặng Thiên Vũ cũng biết chắc chắn đó là của Tấn Tiểu Lỗi.

“Tôi với cậu ta cũng không quen mấy. Cậu ta là đồng nghiệp của em trai tôi. Ps: xin lỗi lần trước hiểu nhầm anh. Tôi tìm ra ví của mình trên bờ cát rồi. Ps 2: khi nào thì trả tiền cho tôi.”

Thu được tin nhắn này thì Tấn Tiểu Lỗi mỉm cười, quả nhiên hàng nội kiểu kín đáo thế này vẫn tốt hơn.

Bất quá, hết hiểu lầm liền dục hấn trả nợ. Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy — Muốn thì cứ đợi cho chán đi rồi tính.

Sau khi nhắn tin đòi nợ xong, trong lòng Đặng Thiên Vũ như có con cào cào đang nhảy, lúc này cho dù Tấn Tiểu Lỗi đòi vào nhà tắm của anh thì anh cũng sẵn sàng mở cửa cho hắn vào.

Đáng tiếc qua một lúc rất lâu, đến khi anh gần như không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa thì Tấn Tiểu Lỗi nhắn tin lại: “Xin lỗi nhé. Tôi vừa nhận được một công việc, phải chạy đường dài nên gần đây sẽ không có thời gian trả nợ đâu.”

Đáng ghét, nợ tiền không trả phải tính lãi mới được!

Tấn Tiểu Lỗi chạy đường trường mất một tuần thì Đặng Thiên Vũ cũng thảnh thơi bảy ngày. Bởi vì tên khốn nạn nào đó cư nhiên không nhận điện thoại của anh, nhắn tin cũng không trả lời, rõ ràng là muốn quyt.

Bác sĩ Thiện cũng gọi điện cho anh, thông báo kết quả xét nghiệm âm tính không sao cả, từ nay về sau nhớ cẩn thận dùng bao là được.

Nghe xong Đặng Thiên Vũ cũng yên tâm, Tấn Tiểu Lỗi vẫn sạch sẽ.

Mặc dù không muốn cặp kè với Andy nhưng người này suốt ngày kéo anh đến quán bar, uống cho say chéch choáng rồi bắt anh phù về khách sạn. Hôm nay cũng uống rượu, còn nôn ra người anh làm cho Đặng Thiên Vũ không thể không đi tắm.

Đặng Thiên Vũ tắm rửa sạch sẽ, bên hông quần khăn ra khỏi phòng tắm thì thấy người kia chỉ mặc mỗi quần lót, nằm úp sấp giả bộ ngủ. Anh cũng ghen mấy ngày nay nên dục vọng có chút mạnh động.

Andy biết mình có tiền vốn, cũng biết đối với đàn ông, sức hấp dẫn của việc cởi sạch toàn bộ sẽ không bằng bán ***, cho nên hắn chỉ mặc mỗi cái quần string bikini.

Quần lót dạng string bikini là một sự hấp dẫn không thể cưỡng lại được với đàn ông, bao gồm cả đồng tính. Mặc loại quần này nhìn mỏng sẽ đặc biệt tròn, sẽ làm rất nhiều 1 cứ như vậy nhào qua lột quần đối phương mà trực tiếp tiến vào.

Kỳ thật Đặng Thiên Vũ cũng rất thích quần dạng bikini thế này. Thế nhưng anh luôn luôn bị cái định kiến rằng một người nằm trên chaise longue lại mặc quần lót hở mông. Bán trong suốt, bikini hoặc thông dụng thường thì anh vẫn có thể chấp nhận được nhưng string bikini với T-back luôn không được thoải mái lắm cho nên mua về xong vẫn để dưới đáy tủ. Lần trước Tấn Tiểu Lỗi đòi mượn quần lót của anh thì anh đã lập tức kiếm ngay dạng T-back cho Tấn Tiểu Lỗi mặc thử, không ngờ đáng người này mặc T-back cực kỳ ***y.

Vừa nhìn thấy Andy mặc string bikini thì anh vô cùng muốn đi lột cái quần lót đó ra... để đưa Tấn Tiểu Lỗi mặc vào xem. Mông của Tấn Tiểu Lỗi rất tròn, mặc chắc chắn sẽ đẹp hơn nhiều so với Andy.

“Này, đừng ngủ.” Đặng Thiên Vũ đi đến lay Andy. Người này mở to mắt ra nhìn thấy anh ngồi xuống thì đưa tay vuốt tay của Đặng Thiên Vũ, ánh mắt lơ mơ sương mù.

“Anh có một đôi tay rất đẹp.” Cách nói của Andy rất kì quái khiến cho Đặng Thiên Vũ nổi hết cả da gà.

Andy cầm tay anh lên, dùng đầu lưỡi liếm lòng bàn tay của anh rồi lướt lên rãnh tay. Đầu lưỡi đầy kỹ xảo lướt trên từng đầu ngón tay của Đặng Thiên Vũ, không chừa một khe hở.

Đặng Thiên Vũ rùng mình, trời ạ, cảm giác này thật dễ chịu, còn tuyệt vời hơn cả được người liếm phân thân. Người nước ngoài quả nhiên là lắm trò. Anh chưa bao giờ biết tay cũng có thể miễn cảm như vậy.

Dù sao anh và Tấn Tiểu Lỗi cũng không có quan hệ gì, cái này chắc không tính là ngoại tình nhỉ?

Mặc dù anh không muốn phát sinh quan hệ với người này, nhưng dưới tình huống bây giờ mà anh còn có thể làm chính nhân quân tử được thì từ nay về sau anh không thể đứng trước mặt Andy nói mình là 1. Vì danh dự của một thằng làm 1, Đặng Thiên Vũ quyết định phải làm Andy. Dù không thể so sánh kỹ xảo với người nước ngoài nhưng cũng phải cố gắng chịu đựng.

Andy nhìn Đặng Thiên Vũ mở chân ra nói: “Come on, f**k me.”

Vốn Đặng Thiên Vũ đã không chịu nổi muốn ném thử đồ tươi mới, thế nhưng khi nhìn thấy Andy dạng chân ra thì sứt nửa sợ đến vãi máu.

Cái này này này... cái động lớn thế này là thế nào? Chỉ cần lấy tay tách ra một chút sẽ nhìn thấy thịt bên trong là chuyện gì xảy ra!!! Cái động lớn như thế phân thân của anh có cắm vào cũng không vừa!!!! Có đút vào thì cũng chả khác gì lấy cây gậy chọc vại nước!!!!

Anh cảm thấy da mặt mình có chút cứng ngắc. Người nước ngoài quả là dữ dội, chơi cũng tới bến quá.

“Động lớn như thế thì làm kiểu gì!?”

“Lấy tay ấy.” Đối phương tỏ vẻ rất hiển nhiên, kéo tay Đặng Thiên Vũ qua. “Lần đầu tiên gặp, tôi đã phát hiện tay của anh rất đẹp. Ngón tay dài, móng gọn gàng, lông tay cũng không nhiều. Nếu như được bàn tay anh đâm vào nhất định sẽ rất sướng.”

Đâm cái con khỉ!!!!!!!!!!!!!! Anh đây chỉ muốn tình một đêm bình thường, éo muốn chơi tay X!!!!!!

Hóa ra người này ngay từ đầu là thích tay của anh, hèn gì nói chuyện kỳ quái như vậy. Quá biến thái, đại biến thái.

Ngày hôm sau, Đặng Thiên Vũ vô lực nằm trên bàn của bác sĩ Thiện kể về câu chuyện tối qua khiến cho bác sĩ cười đến chảy nước mắt, đập bàn rầm rầm.

“Hahahahahahaha——— Có phúc, quá có phúc.” Bác sĩ Thiện vừa cười vừa gỡ kính xuống lau nước mắt.

“Tay của tôi bị anh ta cưỡng hiếp đấy! Sao anh còn có thể cười như vậy!!!” Đặng Thiên Vũ phẫn hận nói. Anh thật sự không muốn chơi kiểu đó. Mặc dù trước kia anh luôn dùng vài ngón tay đi vào để khuếch trương nhưng chưa bao giờ đem nguyên cả bàn tay đưa vào cả. Vừa nghĩ đến chuyện này, anh thấy trên tay lại cảm giác như tối hôm qua.

“Yên tâm đi. Tôi vừa kiểm tra cho cậu rồi, tay không bị thương gì nên sẽ không dính bệnh gì đâu. Hahahahaha——” Bác sĩ Thiện vẫn đang cười, mắt vẫn còn ươn ướt.

“Làm sao mà tôi ngờ được khẩu vị của anh ta kinh dị như thế chứ!!! Tôi đã rửa tay mười lần rồi mà vẫn cảm thấy không sạch nổi.”

“Không sao đâu, đợi lát nữa tôi cho cậu vài bình cồn để tiêu độc là được.”

“Đây không phải mấu chốt. Quan trọng là sau chuyện tối hôm qua tôi lo lắng sau này mình không thể lên được nữa.” Vừa nghĩ đến chuyện tối hôm qua thì tim Đặng Thiên Vũ lại đập liên hoàn. Chuyện quá ám ảnh như thế làm sao sau này anh còn hứng thú nhìn đồ đặc của người khác chứ?

“Đáng đời cậu. Đàn ông Trung Quốc đàn hoàng ngoan ngoan không muốn, đi tìm đồ ngoại quỷ gì không.” Bác sĩ Thiện nở nụ cười lạnh chính hăng: “Cậu không lên được thì để người ta lên cậu là được?”

Đàn hoàng ngoan ngoan? Nói ai vậy? Mà khoan quan trọng không phải là chuyện này. Quan trọng là để Tấn Tiểu Lỗi làm anh? Tên bác sĩ lang băm này đang nói hươu nói vượn cái gì vậy!!!

14. Chương 14: Lập Trường Cá Nhân

Lần này Tần Tiểu Lỗi không phải cố ý. Vốn hắn chuyển đồ hai ngày có chút mệt mỏi nên tính nghỉ ngơi nửa ngày. Ai ngờ có một khách hàng quen gọi đến, muốn chuyển hàng gấp qua tỉnh khác. Tần Tiểu Lỗi ban đầu còn chần chờ không muốn đi vì giờ trời bắt đầu trở lạnh, ra miền Bắc phải mang theo áo ấm rất phiền phức. Thế nhưng người khách hàng đó thật sự rất tốt. Mỗi lần đi chuyển hàng đều chiều cố đến hắn, lần này nếu đi thể nào cũng được ưu đãi đặc biệt. Nếu từ chối thật sự là chỉ có thiệt vào người. Hắn sắp xếp một ít hành lý, mang theo một bộ quần áo để thay phiên mặc với một cái áo khoác rồi đi.

Suy nghĩ một chút, hắn lại từ tủ quần áo lấy ra cái quần lót T-back ‘được’ Đặng Thiên Vũ cho mượn, nhìn nhìn rồi nhét vào túi. Cái quần này vừa ít vải vừa mỏng, giặt nhanh khô để mặc lại.

Lần này vận chuyển hàng còn có thêm người đi cùng đến chỗ giao để thu tiền. Người này là cháu trai của ông chủ kia, tên là Lâm Hồng. Cậu nhóc này nhìn có vẻ mi thanh mục tú nhưng lá gan khá lớn, luôn luôn thích đi công tác xa, theo lời cậu nói thì chi phí đi lại do công ty trả thì đại gì không đi. Hai người cũng từng đi chung mấy đợt với nhau nên Tần Tiểu Lỗi khá thân thiết với cậu.

Lái xe không là một chuyện rất nhàm chán, chí ít có tên nhóc Lâm Hồng này ở bên nói chuyện nên Tần Tiểu Lỗi cũng không đến nỗi phải ngáp ruồi. Có điều hắn khá buồn bực vì không thể tiếp chuyện với tên nhóc này được, chỉ có thể ngồi lắng nghe.

“Anh Tần theo anh thì phụ nữ rốt cuộc đang nghĩ gì? Lần trước lễ tình nhân thì nói em không lãng mạn, ngay cả hoa cũng không tặng cho cô ấy. Trong khi lễ thất tịch trước đó em tặng cô ấy một bó hoa hồng thì cô ấy lại mắng em lãng phí. Rốt cuộc là muốn gì chứ?” Có lẽ trước giờ Lâm Hồng không tìm được ai để tổ khổ, nắm được Tần Tiểu Lỗi liền mở đài.

Tần Tiểu Lỗi chảy mồ hôi. Hắn chưa bao giờ yêu phụ nữ thì làm sao mà biết?

Nhớ thời cấp ba từng có một cô gái viết thư tình cho hắn, viết rất lâm ly bi tình, kết quả sau khi hắn xem xong trực tiếp hỏi người ta: “Cái này em sao chép của ‘XX thi tập’ phải không? Anh nhớ tuần trước vừa xem qua. Em gái, đạo thơ là không tốt đâu.”

Vì vậy...

Sau đó, lúc hắn bắt đầu lái xe thì được một đồng hương giới thiệu một cô gái cho. Anh đồng hương ấy nói với cô gái rằng hắn là một người chịu khó, lái xe một tháng có thể kiếm được vài ngàn. Cô gái này cũng rất tốt, không có ý gì là chê hắn cả, tỏ vẻ có một người chồng cần kiệm như hắn thì cuộc sống của cả hai cũng sẽ không sao. Kết quả hắn liệt kê với người ta: năm ấy mẹ của hắn nằm viện cần XX vạn nên đi mượn người khác N vạn, trả N vạn. Hai năm trước cha hắn thành người sống thực vật, lại mượn Y vạn, bây giờ mỗi tháng cần phải chi X ngàn. Em trai hắn đang học đại học, hàng năm phải đóng học phí, tương lai cậu tốt nghiệp xong thì hắn còn phải mua nhà cho cậu ấy cưới vợ. Thế nên nếu hai người bọn họ kết hôn thì cô ấy phải ở nhà chăm sóc cha, còn hắn ở bên ngoài cố gắng kiếm tiền, đợi đến khi em trai hắn cưới vợ xong thì bọn họ mới nên có con.

Kết quả cô gái ấy nghe hắn nói đến phát khóc. Cô muốn tìm một người đàn ông tốt để kết hôn chứ không

phải đi làm bảo mẫu miễn phí cho người ta.

Sau đó... cũng chẳng có sau đó nữa.

Tần Tiểu Lỗi tự biết thân biết phận. Nhà hắn đã nghèo, bản thân còn thích đồng tính. Nếu hắn thật sự kết hôn với cô gái nào thì chẳng phải hại người ta sao? Cho nên mấy năm nay bất luận đồng lương nào giới thiệu đối tượng cho Tần Tiểu Lỗi cũng bị màn ‘tiền đồ vô lượng’ của hắn dọa bỏ chạy. Được một thời gian thì mấy người đó cũng không giới thiệu cho hắn nữa, trực tiếp trêu ghẹo nói hắn khả năng là ế cả đời rồi.

Ế thì có sao, một người ăn no cả nhà không lo đói bụng. Cần thì buổi tối ra công viên đi dạo, gặp được người giúp giải quyết thì làm không thì mua vài ba trái dưa leo về dùng cũng được. Mà không phải hắn còn một chủ nợ sao? Trực tiếp lấy cơ trả nợ rồi dè người đó xuống cười một hai lần, còn đỡ tốn tiền dưa leo nữa.

Sau khi giao hàng xong vẫn không thể quay về ngay bởi vì Lâm Hồng còn phải lấy một lượng lớn hàng hóa quay trở lại, bây giờ còn đang đứng bên kia cò kè với người ta.

Gần công ty có một cái khách sạn nhỏ, Tần Tiểu Lỗi và Lâm Hồng lấy một phòng hai giường ở tạm một ngày. Lâm Hồng sau khi xong việc lập tức chạy ra ngoài dạo chơi, cậu rủ hắn cùng đi nhưng bị từ chối, Tần Tiểu Lỗi nói muốn ngủ hơn.

Sau khi Lâm Hồng rời khỏi thì Tần Tiểu Lỗi đi tắm rửa, thuận tiện đem quần áo trên người giặt giũ. Hắn quần khăn tắm ra ngoài lấy quần lót ở trong túi ra mặc vào rồi soi gương. Quần dạng T-back cũng không sai, mặc vào rất thoáng mát, chỉ có điều miếng dây kẹp giữa khe mông làm hắn có cảm giác hơi kì.

Không biết nếu Đặng Thiên Vũ mặc dạng quần này thì thế nào? Bọn họ đã làm vài lần nhưng hắn chỉ thấy Đặng Thiên Vũ mặc dạng brief bình thường. Đặng Thiên Vũ vóc người thon dài, tướng mạo nhã nhặn anh tuấn, ngay cả phân thân cũng là dạng thon dài nên mỗi lần làm cũng không cần tốn quá nhiều thời gian để khuếch trương. Thế nhưng mỗi lần tiến vào mới cảm nhận được hết sức sống của vật ấy, lần nào cũng rất dễ dàng tìm thấy vị trí mẫn cảm của hắn. Loại cảm giác này dùng ngón tay hay dưa leo đều không thể so sánh được.

Gần đây toàn bị người làm hay sao mà toàn nghĩ đến khoái cảm từ phía sau thế này? Rõ ràng phía trước cảm giác cũng rất tốt. Trước kia trong công viên thì hắn thật sự rất thích người khác mút cho mình. Có điều suốt từ lúc làm với Đặng Thiên Vũ thì người này chỉ dùng tay giúp hắn đúng một lần là hết đất. Thật là một tên hẹp hòi.

Ngón tay sờ soạn hạ bộ của mình một chút, Tần Tiểu Lỗi quyết định đi ra thử xem tính năng phía trước của mình liệu có thoái hóa hay không.

Tần Tiểu Lỗi mặc vào bộ quần áo còn lại của mình rồi đi ra ngoài dạo phố. Lang thang trên đường nửa ngày thấy đồ ăn vặt rất nhiều nhưng hắn lại tiếc tiền mua. Có điều bụng quá đói nên hắn bèn mua hộp mì xào ba đồng ở ven đường ăn xong rồi tiếp tục đi dạo. Đáng tiếc hắn không quen nơi này, đi dạo hai vòng cũng không tìm thấy được căn cứ.

Lang thang đến một phố nào đó, Tấn Tiểu Lỗi nhàm chán tính đi về thì Lâm Hồng không biết từ đâu chạy đến gọi hắn: “Anh Tấn, anh cũng ra chơi hả?”

“Quá chán đó mà.” Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy Lâm Hồng là biết không quay về được. Tên nhóc này cực kì nhiệt tình, trước kia mỗi lần đi giao hàng luôn luôn mời hắn ăn cơm. Hắn luôn nghĩ ăn cơm người ta mãi cũng không được nên khi Lâm Hồng rủ hắn ra ngoài Tấn Tiểu Lỗi mới từ chối, không ngờ vẫn bị bắt gặp.

Sau đó, hắn bị cậu nhóc kéo đi khu vui chơi giải trí ăn uống một hồi, nhìn lại đã quá mười hai giờ.

“Này Tiểu Hồng, đi về chưa?” Tấn Tiểu Lỗi thấy Lâm Hồng uống hai ly bia, mặt hồng hồng có vẻ buồn ngủ bèn đề nghị quay trở về khách sạn.

Lâm Hồng kể lại gần nói nhỏ với hắn bằng giọng đặc ý: “Em nghe nói bên kia có một rạp chiếu phim sau mười hai giờ sẽ chiếu phim cấp ba.”

“Hả?”

“Anh Tấn đi cùng không?”

Tấn Tiểu Lỗi chảy mồ hôi. Không phải chứ, chuyện này là sao? Rủ hắn đi xem cùng? Hai năm quen biết Tấn Tiểu Lỗi rất rõ ràng Lâm Hồng là một người đàn ông bình thường, hoàn toàn không có hứng thú với đồng giới. Vậy giờ...

Một người thẳng đi với một tên cong đi coi phim cấp ba thật sự không có vấn đề chứ?

Tấn Tiểu Lỗi dờ mắt nhìn màn hình chiếu cảnh bla la bla la, tai nghe dừng mà, a a các thể loại cảm giác có chút mệt mỏi. Lúc này mới uống hai chai bia mà bây giờ đã muốn rũ rời.

Hình ảnh trên màn chiếu thật rất nhàm chán, hoàn toàn không thể khơi dậy hứng thú của hắn. Ngáp một cái thật to, thân thể hắn trượt xuống định nhắm mắt ngủ một chút.

Nếu là phim đồng tính thì tốt, sao chỉ chiếu phim dị tính chứ... Hắn cũng biết mình đang mơ tưởng hào huyền, rạp bình thường làm sao có thể chiếu phim nam nam. Nếu thật sự có chiếu loại phim đó thì Lâm Hồng đã bị dọa chạy mất dép từ lâu.

“Dừng...”

Hai mí mắt của Tấn Tiểu Lỗi đang chuẩn bị dính vào nhau thì hắn nghe được âm thanh trầm thấp của một người đàn ông, kích thích hắn run cả người, thoáng cái đã tỉnh táo lại. Tình huống này là sao? Có người bị tấn công?

Rạp chiếu này không lớn, bên trong chỉ có khoảng ba mươi ghế ngồi. Có thể là do mấy năm nay phim cấp ba có thể xem ở trên mạng nên số lượng người ra đây ngồi coi lúc nửa đêm cũng không nhiều, ngồi lung tung khắp rạp tầm mười mấy người toàn là nam.

Thật ra loại rạp chiếu như thế này không phải chiếu phim cấp ba vào giữa đêm để kiếm tiền mà là để cho một số người buổi tối không có chỗ để đi ở đây qua đêm. Chỉ cần bỏ ra mười đồng là có thể ở nguyên một đêm, có ghế dài có màn hình chiếu phim, so với mướn phòng khách sạn ba mươi đồng thì vẫn rẻ chán.

Bất quá phim chỗ này chiếu cũng không có bản quyền gì, đều là lấy từ online, ngay cả logo quảng cáo vẫn giữ nguyên. Dạng rạp này ở những thành phố lớn thường không có cửa sổ, chứ những thị trấn nhỏ như ở đây thì vẫn khá phổ biến.

Vì hai thằng đàn ông nửa đêm đi vào chỗ này coi phim cấp ba, Tấn Tiểu Lỗi sợ Lâm Hồng hưng phấn, muốn tự xử sẽ rất xấu hổ nên ban đầu đã ngồi cách cậu hai ghế. Với ánh đèn như thế này thì sẽ không thể nhìn rõ người xung quanh đang làm gì.

Lúc phim mới bắt đầu chiếu thì Lâm Hồng có chút ngượng ngùng. Bình thường cậu toàn trốn coi trên máy một mình nên cũng không có cảm giác thẹn thùng gì, nhưng hiện tại xem ở nơi công cộng lại khác. Nhìn hình ảnh bla la bla la trên màn hình, Lâm Hồng ban đầu nuốt nước miếng, sau bắt đầu chảy mồ hôi, tiếp theo có chút nhịn không được đưa tay trên quần chậm chậm vuốt.

Cậu nhìn Tấn Tiểu Lỗi ngồi bên cạnh hình như muốn ngủ, người xung quanh cũng đang làm chuyện của mình nên mới yên lòng hơn. Lâm Hồng cởi khóa kéo giải phóng vật đang có xu hướng cứng lên của mình bắt đầu tự sướng. Căn bản mọi chuyện đều bình thường, không ngờ có một cánh tay sờ lên đùi của cậu. Ban đầu Lâm Hồng còn không chú ý đến nhưng cái tay kia càng bạo hơn thò ra nắm lấy tay cậu cùng chuyển động.

Đợi đến khi Lâm Hồng phát hiện thì đã muộn, của quý đang bị người khác cầm trong tay. Cậu quay đầu lại thì phát hiện đối phương là một người đàn ông. Chưa bao giờ đụng phải chuyện này khiến cậu càng hoảng sợ, chỉ có thể yếu ớt kêu: “Đừng...”

Đang tiếc âm thanh kia quá nhỏ, chung quanh cơ hồ không có ai nghe được.

Đến lúc cậu sắp khóc đến nơi thì Tấn Tiểu Lỗi nắm được cổ tay của đối phương, chặt đến độ người kia bị tê rần phải buông ra. Lâm Hồng đã bị dọa đến mềm nhũn, nước mắt ròng ròng kêu: “Anh Tấn...”

Tấn Tiểu Lỗi sầm mặt nhìn Lâm Hồng nói: “Quay trở về trước đi, chuyện này anh xử lý.”

Lâm Hồng vội vàng nhét đồ vật của mình vào lại, kéo khóa quần rồi lập tức chạy ra ngoài.

Sau khi Lâm Hồng chạy đi, Tấn Tiểu Lỗi nắm cổ áo của người đàn ông kia kéo ra một hẻm nhỏ bên ngoài rạp, hung dữ hỏi đối phương: “Tại sao lại ra tay với cậu ta?”

Gã đàn ông kia hơn ba mươi tuổi, gầy teo, vẻ mặt nhu nhược, nhìn không thể ngờ lại là một người to gan như vậy. Tấn Tiểu Lỗi ghét nhất là loại này. Năm đó hắn gặp cái tên ra tay với mình đã đập một phát chạy đi, nhưng cuối cùng cũng phải gia nhập vào vòng tròn này. Bây giờ nghĩ lại, nếu không phải tên đó dụ dỗ thì có lẽ Tấn Tiểu Lỗi đã không như thế này. Còn có cả kẻ dùng ngón tay dút vào hậu môn của hắn, nếu không phải gã thì hắn có đánh chết cũng không nghĩ đến việc dùng phía sau mà tìm được khoái cảm.

Vừa nghĩ đến chuyện của khi xưa, Tấn Tiểu Lỗi liền cực kì đáng ghét loại người như tên này. Nếu hai người cũng là đồng tính thì chẳng sao, dám xuống tay với người bình thường làm lệch lạc người ta mới đáng trách. Vậy nên Tấn Tiểu Lỗi nhìn người kia với ánh mắt cực kỳ hung ác, đang nghĩ có nên đánh chỗ kia của đối phương hay không? Chỗ đó sẽ vừa đau lại không dễ lưu lại dấu vết.

Đối phương hình như bị dọa ngây người, chỉ nhìn nhìn hắn mà không nói chuyện.

Tấn Tiểu Lỗi hung hăng đâm vào bụng người kia một cái: “Muốn tìm đàn ông mắc gì không đến địa bàn, ở rạp chiếu phim quấy rối nam sinh làm mẹ gì?”

Gã đàn ông kia bị một quyền của hắn đánh khom cả lưng, lại bị Tấn Tiểu Lỗi nắm tóc bắt lại.

Người này hoảng sợ, vội vàng cầu xin tha thứ: “Xin lỗi mà đại ca. Hai người ngồi xa như vậy nên tôi không biết cậu bé đó là người của anh.”

“Nói một tiếng xin lỗi là được à? Mày có biết hành vi của mày có thể để lại ám ảnh tâm lý cho người khác?”
Lại thêm một quyền.

“Đại ca xin lỗi mà. Tôi không nhịn được nên mới tìm cách kiếm niềm vui. Đụng trúng người của anh thật sự rất xin lỗi. Nếu không anh đến làm tôi đi.” Đối phương nghe cách Tấn Tiểu Lỗi nói chuyện đã biết hắn và mình là cùng loại, còn tưởng mình không cẩn thận xuống tay với người yêu của hắn nên vội vã cỡi quần ra, định dùng cách này để bồi thường.

Nghe đối phương nói thì trong nháy mắt Tấn Tiểu Lỗi nghĩ mình nên lột quần gã xuống đặt lên trên tường làm từ đầu đến cuối để thử nghiệm tính năng của mình. Nhưng rất nhanh hắn tỉnh táo lại, bởi vì người hắn vừa muốn đè lên tường không phải người này, mà là cái tên đáng ghét Đặng Thiên Vũ kia. Càng đau tim là... hắn cư nhiên lại muốn dùng phía sau áp đảo Đặng Thiên Vũ.

Tiêu tùng, đã trúng độc sâu như vậy sao? Hắn oán hận lại tổng cho đối phương thêm một quyền vào ngực.

“Cái mông của mày mà đáng tiền sao? Ông đây có đối tượng rồi. Loại hàng như mày chỉ tổ chương mất tao.”

Tấn Tiểu Lỗi ở trong hẻm tấn người này một trận xong thở ra một hơi, cảm giác trong lòng đã thoải mái hơn. Đánh người xong hắn chỉnh lại chút quần áo của mình, xoay người đi ra khỏi hẻm nhỏ, thoải mái tấn bộ về khách sạn.

Hắn trở về phòng thì bị khóa trái cửa, đành vừa gõ vừa gọi tên Lâm Hồng. Lâm Hồng lúc này mới đi ra mở cửa cho hắn, hai mắt vẫn còn đỏ. Mở cửa xong Lâm Hồng lại chui vào trong chăn, quần quanh người như một ổ kén.

Tấn Tiểu Lỗi nghĩ Lâm Hồng bị dọa sợ nên ngồi bên giường của cậu, vỗ chăn nói: “Không sao đâu, anh đã thay cậu đập tên kia một trận rồi.”

Lâm Hồng từ trong chăn ló đầu ra nói: “Anh Tấn, tên kia có phải là biến thái đồng tính luyến ái không?”

Tấn Tiểu Lỗi chảy mồ hôi, ậm ừ nói: “Chắc thế.”

“Đồng tính luyến ái thật ghê tởm, buổi tối biến thái đi tấn công đàn ông.” Lâm Hồng hận cái tên kia đến chết, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đời này sao lại có loại người ghê tởm thích đồng tính như vậy? Sao không bắn chết hết bọn họ đi.”

Bàn tay của Tấn Tiểu Lỗi cứng đơ ở không trung, hắn đột nhiên không biết phải dùng thái độ gì để đối xử với Lâm Hồng.

Hắn biết Lâm Hồng là dị tính luyến, nhưng vẫn không ngờ Lâm Hồng kì thị đồng tính luyến ái đến như thế.

“Anh cũng là một đồng tính luyến ái, anh thích đàn ông.” Sau khi trầm mặc một hồi lâu, Tấn Tiểu Lỗi rốt cuộc nói ra lời này.

Lâm Hồng ngớ mặt ra, không thể tin được nhìn hắn.

15. Chương 15: Có Người Bị Bệnh

Đặng Thiên Vũ phát hiện mình thật sự không được. Ở nhà coi phim thôi mà giữa chừng anh có cảm giác buồn nôn. Tự mình động thủ thì sục nửa ngày mới cứng lên được, bắn không ra lại rất nhanh mềm xuống. Chỉ cần anh nhìn thấy tay phải của mình thôi là...

Sau khi tự xử vài lần không thành công, Đặng Thiên Vũ định đi ra ngoài tìm người khác thử xem.

Anh đi đến quán bar quen thuộc dạo một vòng, nhìn một hồi vẫn không thấy có người nào thuận mắt mình.

Đàn ông trong quán bar có đủ các thể loại từ cường tráng, nhả nhận đến đồng bóng, dĩ nhiên anh không có hứng thú với bóng lộn nên có thể loại trực tiếp. Nhìn mấy người cường tráng thì anh lại không nhìn được so sánh với Tấn Tiểu Lỗi, một khi đã so sánh thì lại thấy chả có ai hơn được Tấn Tiểu Lỗi. Loại nhả nhận thì không hiểu sao anh nhìn lại nghĩ ngay đến Andy, chỉ cần nghĩ đến Andy là da gà toàn thân thì nhau

nổi lên.

Quán bar này không có người hợp nhãn thì đổi sang quán khác, đến quán thứ ba thì anh rút cuộc tìm được một người khá ưng ý.

Đó là một thanh niên tầm hai mươi tuổi, nhìn rất có sức sống, trang phục rất hợp thời, quan trọng nhất là đối phương lè lưỡi ra nói với anh rằng kỹ thuật mút của cậu ta rất tốt. Anh hàn huyên một vài câu với cậu thanh niên này, cảm thấy không sai thì cùng cậu ta đi ra mướn khách sạn. Kỹ thuật của đối phương thật sự rất tốt, nhất là khi đầu lưỡi liếm qua chỗ mẫn cảm của anh thì thật dễ chịu muốn chết. Đặng Thiên Vũ thấy dục vọng của mình tăng vọt, hận không thể lập tức xông vào cơ thể của đối phương để chứng minh sự dũng mãnh của mình.

Có điều đợi đến khi lột quần của đối phương xuống thì anh nhận ra dục vọng vừa dâng trào của mình biến mất không thấy tăm hơi.

Sao lại thế này? Tại sao vừa nhìn thấy hậu môn của đối phương là mềm ngay lập tức?

Đặng Thiên Vũ tắt đèn trong bóng đêm bắt đầu dùng kỹ xảo tấn công cậu thanh niên. Với kinh nghiệm nhiều năm của anh thì rất nhanh đối phương đã bắn ra, mở thân thể chờ đợi. Đáng tiếc cậu nhỏ của anh từ chối hợp tác, thật sự là lực bất tòng tâm.

Bác sĩ Thiện bĩu môi nhìn người đang nằm trên bàn của mình, rất muốn đá tên da trâu này ra đường. Hai người bọn họ rất thân thiết sao? Đến độ ngày nào cũng phải gặp? Gã là bác sĩ nam khoa chứ không phải bác sĩ tâm lý.

Mặc dù Đặng Thiên Vũ bây giờ thật sự là đến để khám nam khoa, nhưng gã vừa nói thử mát xa tuyến tiền liệt thì Đặng Thiên Vũ đã sừng sộ lên. Chỗ đó làm gì có màng mà lo trình với chả tiết, gã thật sự chả buồn nói với người này. Phương pháp trị liệu không thiếu nhưng bệnh nhân không hợp tác thì cũng vô dụng.

“Rút cuộc thì cậu muốn cái gì? Suốt ngày chạy đến đây, bộ cậu không cần mở cửa hàng hả?” Bác sĩ Thiện hạ lệnh trực khách, muốn anh nhanh nhanh cút đi.

“Nhưng tôi bắt lực thật mà, anh còn chưa điều trị cho tôi.”

“Mát xa tuyến tiền liệt! Đơn giản bất việc.”

“Nhưng tôi không muốn bị đâm.”

Bác sĩ Thiện trán nổi gân xanh đối với Đặng Thiên Vũ nói: “Bên trái bệnh viên có một con hẻm, không phải trong đó có shop đồ chơi sao? Đi vào đó mua công cụ tự xử. Shop đó cũng là ông chủ tôi mở đấy, cậu qua đó nói là tôi giới thiệu thì mua đồ có thể giảm được 20%.”

“Thế nhưng tôi cũng không muốn tự mình làm.” Đặng Thiên Vũ yếu xìu nói xong câu đó liền bị bác sĩ Thiện đá ra khỏi phòng.

Đặng Thiên Vũ đứng ở trước cửa hàng đồ chơi suốt một buổi, rốt cục vẫn tiến vào.

Cửa hàng này Đặng Thiên Vũ cũng biết. Trước khi rảnh rỗi anh cũng thỉnh thoảng đến chỗ này dạo xem mua một ít đồ vật. Shop này cùng với nam khoa kia là cùng một chủ mở ra, người này còn có một quán bar đồng giới nữa.

Quán bar tên gọi là “Eden thuở đầu”, nam khoa tên là “Genesis nam khoa” trong khi cửa hàng này không có tên, trên bảng hiệu chỉ có một trái táo. Logo trái táo này bị cắn mất cả hai bên, những người không để ý kỹ sẽ dễ hiểu nhầm đây là cửa hàng của Apple. Thật ra nó cũng là bán thiết bị điện, nhưng là thiết bị điện chuyên mát xa trong người — loại cửa hàng ngày bình thường mọi người đều gọi là cửa hàng người lớn.

Ông chủ của cửa hàng này giải thích ý nghĩa logo trái táo này chính là nguồn gốc của tội lỗi theo như Thánh Kinh viết.

Đặng Thiên Vũ nghe xong không khỏi cười nhạt, lời nói của gian thương thì độ tin tưởng chả được bao nhiêu.

Cửa hàng này bán rất đầy đủ, từ các loại bao cao su đến các loại dụng cụ lẫn đồ nội y tình thú, thậm chí còn có một số đồ dùng SM.

Đặng Thiên Vũ cũng không phải lần đầu tiên đến nơi này. Lúc trước anh cũng có đến mua một vài món, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh khấn trương đến vậy.

Bình thường mua mấy thứ trong này anh toàn dùng lên trên người của người khác, nhưng bây giờ mua cái gì đó có khả năng sẽ dùng trên người mình, cũng không trách tại sao Đặng Thiên Vũ lại khấn trương.

“Kính chào quý khách, không biết anh muốn mua gì?” Một nhân viên có khuôn mặt búp bê đáng yêu mỉm cười với anh. Nơi này là cửa hàng dành cho đồng tính nên nhân viên cũng là người trong vòng để có thể đảm bảo sự thoải mái của khách hàng.

“Ack... Tôi muốn mua... thứ dùng ở phía sau, khí cụ có thể kích thích tuyến tiền liệt...” Đặng Thiên Vũ xấu hổ, nói chuyện có chút lắp bắp. Anh cảm giác nói xong câu này mặt mình nóng bừng bừng.

“Dùng ở phía sau phải không ạ? Anh muốn mua cho bản thân dùng hay cho người khác sử dụng ạ?” Làm nhân viên của một cửa hàng đồ chơi người lớn thì đương nhiên phải giúp khách hàng chọn được công cụ thích hợp mới đúng trách nhiệm. Cậu nhân viên này rất tuân thủ bốn phạm nghề nghiệp mà chủ cửa hàng đặt ra.

Đặng Thiên Vũ làm sao có thể nói là cho mình dùng, lập tức bảo cho người khác.

Cậu nhân viên cửa hàng lại hỏi: “Vậy anh muốn cây X giả hay là XX theo khuôn người thật, hoặc là XXX?”

Nghe cậu nói nhưng vậy, Đặng Thiên Vũ quay qua nhìn mấy thứ kia một cái, da mặt không khỏi giật giật. Dài quá vậy, lớn quá vậy...

Anh sửng sốt một chút, yếu xìu nói: “Không biết...”

Nụ cười của cậu nhân viên cũng không giảm: “Có thể nói cho em biết dáng người và sở thích của người anh muốn tặng không ạ? Em có thể giúp anh tư vấn.”

“Ack...” Cái này phải nói như thế nào đây? Nếu tả bản thân thì không phải để nhân viên người ta cười thầm sao? Đặng Thiên Vũ suy nghĩ một chút, trong đầu hiện ra hình dáng của Tấn Tiểu Lỗi. Anh u mê nói: “Cơ thể của anh ta cường tráng, mông rất tròn, chân rất dài, lưng rất rộng...”

Đến khi Đặng Thiên Vũ cầm một túi đồ về đến nhà mở ra nhìn, chợt muốn khóc...

Anh không thể ngờ mình bị cậu nhân viên đó dụ mua một âm đạo giả, một cây X cỡ vừa, một cây X giả ẩn điểm G, một lọ Rush cho 1 và một lọ cho 0, một hộp bao cao su vị chocolate, mấy cái quần bikini, vài bình xịt chất bôi trơn dạng lỏng với thêm vài cái máy mát xa hình dạng kỳ quái.

Chẳng lẽ mấy thứ này đều phải dùng ở trên người mình sao? Đặng Thiên Vũ lạnh cả sống lưng.

Cởi quần ngồi xuống đối diện gương rồi dạng chân ra, cầm cây X giả kia sờ một chút rồi Đặng Thiên Vũ dùng sức ném nó đi. Thứ này giống y chang vật kia của mình, tại sao anh lại chọn cái này chứ?!

“Đáng ghét, sao có thể dùng mấy thứ này để bản thân hưng phấn được!!! Có khác gì mấy thằng nằm dưới đâu chứ!!!!”

Làm sao bây giờ, không thể đem mấy thứ này dùng trên người mình, nhưng cũng không thể cứ để như vậy mãi...

Đột nhiên, anh chợt nghĩ đến một chuyện.

Hôm sau Tấn Tiểu Lỗi cùng Lâm Hồng trở về, hai người ngồi trong xe không nói gì. Buồng lái của xe vận tải có ba chỗ ngồi, bình thường Lâm Hồng thường ngồi vào ghế giữa để nói chuyện với hấn cho dễ. Nhưng bây giờ Lâm Hồng ngồi ở ghế bên phải gần sát cửa cách hấn rất xa, sợ sệt nhìn hấn, nhìn như thể Tấn Tiểu Lỗi sắp sửa ra tay với cậu vậy.

Với thái độ này của Lâm Hồng, Tấn Tiểu Lỗi chỉ ngoảnh mặt làm thinh.

Hừ, hần đúng là đồng tính luyến nhưng không có nghĩa cứ thấy đàn ông đều muốn xuống tay. Tên biến thái trong rạp chiếu hần không có hứng thú, cậu nhóc Lâm Hồng này cũng thế.

Nếu hỏi bây giờ hần muốn ai, thì chỉ có... Đặng Thiên Vũ.

Vốn hần nghĩ trở về xong sẽ đi tìm Đặng Thiên Vũ, thế nhưng vừa đến nơi thì có một khách hàng muốn đi lấy hàng. Kết quả hần vừa gỡ xong đồng hàng này lại vội vàng lái xe qua lấy hàng chỗ khác. Đợi đến khi giao hàng xong xuôi trở về thì đã qua một tuần kể từ lần cuối cùng hần gặp Đặng Thiên Vũ. Trong một tuần này Đặng Thiên Vũ cũng không thèm gọi điện cho hần một lần. Bất quá chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, tên kia mỗi lần cùng hần làm xong là cứ hai tuần đến một tháng biến mất không thấy tăm hơi.

Cứ như vậy thì đến bao giờ hần mới trả nợ xong đây. Thời gian dây dưa càng nhiều thì hần càng không buông được tên chủ nợ kia.

Tấn Tiểu Lỗi thật vất vả trở về phòng trọ thì chủ nhà đến đây đòi tiền thuê nhà. Hần than thở mới có đầu tháng chứ mấy thì chủ nhà nói thẳng: “Muốn ở thì trả tiền, không thì cứ dọn đi.” Làm bao nhiêu bực tức của Tấn Tiểu Lỗi phải ngậm trong họng.

Cái phòng này ba trăm đồng một tháng bao điện nước, dưới lầu còn có chỗ miễn phí để đỗ xe. Nếu rời đi nơi này thì hần nhất định phải đi tìm phòng ở. Mặc dù hần có chiếc xe nhưng không thể ngày ngày ở trong xe mãi được. Gần đây hần ở trên xe suốt một tuần, mông cũng sắp dẹt đến nơi. Cũng may quần T-back mặc thoải mái lại thoáng khí nên cái mông tội nghiệp của hần cũng đỡ khổ.

Nghĩ lại thì hần có nên mua mấy cái nữa mặc không nghĩ?

Đi tắm rửa một cái xong, Tấn Tiểu Lỗi cầm điện thoại nhìn, vẫn không thấy Đặng Thiên Vũ gọi điện thoại. Hần có chút bực mình. Không đến tìm thì thôi, có giỏi thì từ nay về sau đừng đến nữa.

Ngủ một giấc dậy thì trời đã tối đen, Tấn Tiểu Lỗi mặc đồ đi vào siêu thị gần đó dạo một vòng. Siêu thị cứ sau bảy tám giờ tối sẽ giảm giá các món ăn, mua đồ ăn trong này còn rẻ hơn ở chợ.

Đã lâu rồi không ăn thịt, phần gà quay chín miếng 9.9 đồng còn tặng thêm một hộp thịt kho, mua. Rau củ 9.9 đồng một ký tùy ý lựa, mua luôn. Dưa leo 6.8 đồng một ký, đương nhiên phải mua.

Hần bỏ đồ vào giỏ hàng rồi đi dạo thêm một vòng, mua thêm bình rượu xái [*], định trở về tự thiết đãi bản thân một bữa.

[*] Rượu nước thứ hai, lượng cồn còn độ 60-70%

Trở về bắc cơm, gọt dưa leo trộn rau, gà quay với thịt kho mở ra là có thể ăn ngay, hơn nữa còn có rượu, cuộc sống cũng không đến nỗi nào. Hần mở điện thoại vừa nghe radio, vừa ăn, suy nghĩ có nên mua một chiếc TV hay không nhưng lại nghĩ đến tiền phí truyền hình.

Ăn uống no say xong hắn vỗ cái bụng nằm vật ra giường, nằm ngủ mơ.

Nội dung giấc mơ là gì thì hắn không nhớ nổi, nhưng khi tỉnh dậy thì đã thấy hạ thân có một túp lều. Tấn Tiểu Lỗi thò tay vào quần chậm rãi xoa, thuận tay cầm lấy điện thoại di động nhìn, vẫn không thấy có điện thoại của Đặng Thiên Vũ.

Hắn tức giận muốn ném di động đi, nhưng sức nhớ ra — lúc trước hắn bỏ số di động của Đặng Thiên Vũ vào sổ đen.

Tấn Tiểu Lỗi vội vàng xóa dây số Đặng Thiên Vũ trong sổ đen, hi vọng điện thoại sẽ lập tức reo lên nhưng đáng tiếc vẫn không có động tĩnh gì.

Chạy mồ hôi...

Đáng ghét, không có người đó thì hắn không thể tự xử sao?

Tấn Tiểu Lỗi dứt khoát cởi quần mình ra tự động thủ.

Mặc dù phân thân đã cứng như sắt nhưng thế nào cũng không thỏa mãn được, vẫn không thể bắn ra.

Còn thiếu chút gì đó...

Trong lúc Tấn Tiểu Lỗi đang suy nghĩ thì di động của hắn rút cuộc vang lên, cầm lấy nhìn màn hình thì quả thật là Đặng Thiên Vũ gọi đến.

“Này Tấn Tiểu Lỗi, anh về rồi? Ở đâu đấy?” Âm thanh bên trong di động nghe rất vội vàng.

“Ở nhà.” Tấn Tiểu Lỗi cố gắng dùng ngữ điệu bình thường nói.

Kết quả Đặng Thiên Vũ lập tức cúp điện thoại làm Tấn Tiểu Lỗi tức giận đến suýt nữa thì ném cái di động đi.

Lại tiếp tục quay tay nhưng mãi vẫn không bắn được. Tấn Tiểu Lỗi đoán không biết có nên kích thích phía sau một chút không. Hắn ngồi ở bên giường nhìn bạch đưa leo nằm trên bàn, đang suy xét vấn đề này thì có người gõ cửa.

“Tấn Tiểu Lỗi, mở cửa.”

Ha ha, có đưa leo tự động đưa đến cửa rồi.

16. Chương 16: Quà Tặng Đặc Biệt

Tấn Tiểu Lỗi nguyên bản là mặc áo ba lỗ với quần soóc ngủ, nhưng lúc này tự thắm đã đem quần cởi ra nên bây giờ trên người hắn chỉ mặc mỗi chiếc may ô, phía dưới vẫn đang ngẩng cao đầu. Nếu cứ thế đi mở cửa dám sẽ dọa Đặng Thiên Vũ chạy mất. Hắn núp ở phía sau cửa mở ra một khe nhỏ, thấy ở ngoài đứng là Đặng Thiên Vũ thì vươn tay kéo đối phương vào bên trong, đóng cửa lại lập tức đề anh lên cửa cản một trận.

Đúng vậy, là cản.

Tấn Tiểu Lỗi và Đặng Thiên Vũ đều không thích hôn môi người khác. Hắn nghĩ đã cùng đối phương làm còn chưa tính, mấy dạng như hôn môi thì quá thân mật, dễ gây khó xử cho nên hắn cơ bản không hôn bao giờ. Nhưng bây giờ không biết tại sao, Tấn Tiểu Lỗi lại rất muốn hôn Đặng Thiên Vũ, vậy nên hắn hôn.

Trước khi đến đây Đặng Thiên Vũ hắn đã đánh răng, còn dùng cả nước súc miệng nên vị đạo thật không sai. Tuy nhiên, đối với Đặng Thiên Vũ mà nói thì miệng của Tấn Tiểu Lỗi quá tệ. Trong miệng toàn mùi rượu, mà còn là loại rượu kém chất lượng. Còn có kỹ năng kia, căn bản đâu phải là hôn môi mà thuần túy cắn người.

Đặng Thiên Vũ bị Tấn Tiểu Lỗi cắn chịu hết nổi đành phải tự lực cánh sinh ôm lấy đầu của đối phương, đưa đầu lưỡi với vào khoang miệng của hắn dây dưa cùng một chỗ. Đặng Thiên Vũ hôn môi cũng không nhiều nhưng chí ít vẫn tốt hơn Tấn Tiểu Lỗi. Hơn nữa anh luôn thích chủ động cho nên rất nhanh chóng lấy lại quyền làm chủ. Đầu lưỡi liếm khắp khoang miệng của Tấn Tiểu Lỗi, nhận ra thân thể của đối phương có chút run rẩy lại càng dừng cảm hơn.

Tay anh từ cổ bắt đầu trượt xuống, theo thói quen đặt tay lên hông của Tấn Tiểu Lỗi vuốt ve.

Tấn Tiểu Lỗi tay cũng không rảnh rồi. Hắn chỉ mặc mỗi cái áo mỏng nên dĩ nhiên phải cởi sạch sẽ Đặng Thiên Vũ ra mới đứng đạo lý.

Bất tri bất giác cái túi đang cầm trên tay của Đặng Thiên Vũ bị thả rơi xuống đất, quần áo lù lệt đi theo sau.

Vừa hôn xong Tấn Tiểu Lỗi kéo Đặng Thiên Vũ xoay người đẩy đối phương xuống giường rồi cười lên. Hắn hôn Đặng Thiên Vũ cảm rồi xuống đến ngực... Dương vật cứng rắn của Tấn Tiểu Lỗi đâm trên người anh làm hắn nhin không được thò tay xuống đem hai người để cùng một chỗ vuốt. Nhưng rất nhanh hắn phát hiện ra một vấn đề, độ cứng của Đặng Thiên Vũ hình như không đúng. Bình thường thế này thì phân thân của Đặng Thiên Vũ đã oai vũ hiên ngang đứng thẳng tắp đầy tính công kích rồi, nhưng hôm nay chỉ mới bán cương.

“Này, anh làm sao vậy, hôm nay không có hứng hả?” Tấn Tiểu Lỗi lấy tay phục vụ thứ đang bán cương của Đặng Thiên Vũ, chống người lên hỏi anh.

Đặng Thiên Vũ cả kinh. Tình trạng của anh bây giờ đã tệ đến mức này rồi sao?

“Cái gì? Anh nói anh vì lần trước chơi quyền X với thằng Tây kia mà giờ bất lực hả?” Tấn Tiểu Lỗi nghe Đặng Thiên Vũ giải thích xong thì cười lẫn một trận. Khó trách tên người nước ngoài kia lúc nói chuyện cứ sờ tay hấn hoài, hóa ra là thích tay của mình. May mắn là hấn không đáp ứng tên đó nếu không là tự rước họa vào người rồi. Tấn Tiểu Lỗi một bên vui vẻ một bên tội nghiệp Đặng Thiên Vũ, ai bảo thích tiện nghi, hóa ra là thiệt lớn.

Hấn nhìn hình dáng ủ rũ của Đặng Thiên Vũ cũng không biết cảm giác nên cười to ba tiếng hay là cười khổ, bèn nói. “Anh bất lực thì đến tìm tôi làm chi? Muốn tôi làm anh sao?”

“Không phải... Tôi chỉ là muốn...” Đặng Thiên Vũ cầm lấy cái túi rơi trên mặt đất mở ra, nhỏ giọng nói ra yêu cầu của mình.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn vào trong túi, trợn mắt há hốc mồm nói: “Cái gì? Muốn tôi tự an ủi cho anh xem?”

Tấn Tiểu Lỗi cầm cái túi nghiên cứu một chút. Mấy thứ này hấn từng nghiên cứu qua trên mạng nên cũng biết cách dùng, hấn không nhận được nuốt nước miếng. Oa, đều là mấy thứ ngon cả. Tấn Tiểu Lỗi cũng có chút hứng thú với mấy thứ này nhưng luôn luôn ngại giá tiền, cuối cùng phải dùng dũa leo cho tiết kiệm nhất.

Cây X này hình dạng thật giống đồ vật của Đặng Thiên Vũ nhưng còn có thêm chức năng mát xa, sử dụng thế nào cũng rất thoải mái. Còn mấy cái quần string-bikini này mặc vào vừa vặn lộ ra mông nhưng sẽ không chạm đến hậu môn, nhất định sẽ thoải mái hơn so với T-back. Có cả Rush nữa chứ, nghe nói khi làm mà người thứ này sẽ cực sướng nhưng hấn chưa bao giờ nghĩ đến thử loại này. Còn có giả âm đạo, thứ này dùng nhất định sẽ cảm giác khác hẳn với quay tay.

Nhìn là biết Đặng Thiên Vũ hấn phải tốn không ít tiền, hơn nữa còn muốn chính hấn dùng những thứ này. Làm xong chắc khả năng sẽ không đòi lại. Có mấy thứ này do dù đến lúc bọn họ trả nợ xong thì hấn cũng có thể tự xử một mình.

Mặc dù phải tự xử trước mặt người khác nhưng nghĩ lại Đặng Thiên Vũ cũng đã nhìn thấy hấn từ đầu đến cuối rồi, nhìn thêm một chút cũng không mất miếng thịt nào. Vụ làm ăn này lời chắc, nếu không làm nhất định sau này hấn sẽ hối hận.

Nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi có vẻ chần chờ, Đặng Thiên Vũ sợ hấn không làm vội vàng nói: “Anh tự xử bắn ra cũng coi như là một lần.”

Có chuyện tốt như vậy? Không làm thì quá ngu.

“Một lời đã định.” Tấn Tiểu Lỗi lập tức đồng ý: “Bắt quá...”

“Làm sao vậy?” Đặng Thiên Vũ vội hỏi.

“Tôi như vậy tính sao đây?” Tấn Tiểu Lỗi chỉ vào nơi đang đứng thẳng của hắn nói: “Anh mút giúp tôi đi.”

Đặng Thiên Vũ nghiêm mặt đưa cho hắn cái âm đạo giả nói: “Bây giờ là anh phải tự làm cho tôi xem, không phải là để tôi làm giúp.”

Tấn Tiểu Lỗi nhận lấy đồ vật kia, cũng không sao cả đi đến đầu giường lấy bao cao su mang vào, sau đó chậm rãi đâm vào vật kia bắt đầu tự an ủi: “A... Khít quá... Quá dễ chịu...”

Cảm giác vật kia mang lại quả nhiên không giống với dùng tay làm, giống như thật sự đang tiến vào vậy. Tấn Tiểu Lỗi nằm ở trên giường khép hờ mắt nhìn khuôn mặt của Đặng Thiên Vũ, thầm tưởng tượng Đặng Thiên Vũ đang giúp mình mút.

Đặng Thiên Vũ nhìn Tấn Tiểu Lỗi tự chơi rất sung sướng không khỏi thở dài. Người này sao chả có vẻ gì là thẹn thùng như trong GAV thường hay chiếu vậy. Không có cảm giác chinh phục gì cả. Hơn nữa nhìn hắn chơi đùa đến thoải mái như vậy tựa như chả quan tâm đến sự tồn tại của anh nữa.

“A...” Tấn Tiểu Lỗi vốn đã cứng nửa ngày, giờ bị dụng cụ kích thích nên không bao lâu đã bắn ra.

Lên đỉnh xong hắn nằm trên giường thở phì phò. Trời ơi, sướng dã man. Lần đầu tiên dùng dụng cụ thể này cảm giác thật tuyệt vời, nhất là khi Đặng Thiên Vũ đang nhìn.

Có điều người này đúng là vô dụng thật, với tình hình như thế này mà cũng không nhào tới. Không lẽ người này thật sự sẽ trở thành thầy tu?

Đợi mở mắt ra thì Tấn Tiểu Lỗi phát hiện Đặng Thiên Vũ đang chăm chăm nhìn hắn, phía dưới gồ lên một túp lều.

Xem ra cũng chưa bắt lực hắn, có điều vì cái vụ kia mà không cứng được thì đúng là đáng đời... Không bằng thử kích thích anh ta một chút.

Nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi như vậy, Đặng Thiên Vũ cảm giác bụng dưới nóng như thiêu đốt, không cần bất cứ ngoại lực nào tên kia cũng ngẩng đầu lên. Anh cảm thấy tim mình đập rất nhanh, hít thở dồn dập, trong đầu một mảnh hỗn loạn, suy nghĩ đều do nửa người dưới chỉ huy mình.

Đến lúc anh sắp phải nhào qua thì Tấn Tiểu Lỗi nói một câu: “Lúc này anh nói tôi tự an ủi bắn thì tính một lần nên cái này tính phải không?” “Tính!” Đặng Thiên Vũ rít trong kẽ răng, sau đó móc gáy Tấn Tiểu Lỗi rồi cúi xuống cắn ngực của hắn.

Anh thật lâu không có như thế này vội vã và bức thiết muốn một người, không phải chinh phục thân thể,

cũng không phải chinh phục tâm lý mà là cả về thân thể và tâm hồn đều kêu gào muốn Tấn Tiểu Lỗi, muốn Tấn Tiểu Lỗi điên cuồng vì mình.

Đáng tiếc... khi anh mở Tấn Tiểu Lỗi hai chân ra, tay hướng đến phía sau ấn vào thì... Đặng Thiên Vũ lại mềm xuống.

Chỉ cần tay anh chạm đến chỗ đó thì lập tức sẽ cảm thấy tởm lợm đến mức hứng thú bay mất không còn một mảnh.

“Ha ha ha ha...” Nhìn Đặng Thiên Vũ co lại thành hình con gấu, Tấn Tiểu Lỗi không kìm được cười lớn. Xem ra Đặng Thiên Vũ chịu đả kích nghiêm trọng hơn hẳn nghĩ. Như vậy cũng tốt, để xem người này còn dám đi ra ngoài làm loạn hay không.

Nghe giọng cười của Tấn Tiểu Lỗi, Đặng Thiên Vũ tuyệt vọng. Anh như khúc gỗ ngã vào giường, không buồn động đậy.

Sở dĩ anh đến chỗ của Tấn Tiểu Lỗi là bởi vì hắn không phải người trong hội. Anh sợ cái vòng tròn anh quen chỉ cần có một người biết chuyện của anh thì tất cả mọi người đều sẽ biết hết. Vậy nên Đặng Thiên Vũ mới chạy đến chỗ của Tấn Tiểu Lỗi làm thí nghiệm, không ngờ...

Không cứng được như vậy thì chẳng lẽ từ nay về sau anh chỉ có thể nằm dưới sao?

Không được, thà anh ép mình trở thành dị tính luyến, hoặc tìm một cô gái làm chị em tri kỷ chứ không thể làm 0.

Nhìn Đặng Thiên Vũ tuyệt vọng, Tấn Tiểu Lỗi có một chút lo lắng nếu người này bất lực không chừng sẽ đi vào con đường trả thù xã hội mất. Vậy nên lòng bác ái của hắn đột nhiên bộc phát, Tấn Tiểu Lỗi nói với anh: “Không phải còn một đồng dụng cụ chưa dùng sao? Anh tuyệt vọng cái gì? Loại chuyện này làm lần một không được thì có thử thêm mà.”

“Đúng vậy!” Đặng Thiên Vũ lấy lại tinh thần, vội vàng dục hắn tiếp tục làm.

Nhìn ánh mặt mong chờ của Đặng Thiên Vũ, Tấn Tiểu Lỗi cảm thấy lạnh người. Hắn không nghĩ chỉ vì một câu nói mà đem mình lên thớt. Tấn Tiểu Lỗi đờ một chút rồi nói: “Chờ chút, tôi đi rửa mông sạch sẽ đã.” Sau đó dưới cái nhìn ngạc nhiên của Đặng Thiên Vũ hắn nhảy xuống sàn chui tọt vào WC đóng cửa lại.

Chờ Đặng Thiên Vũ phản ứng lại thì bắt đầu gõ cửa WC: “Nhanh lên một chút!”

“Không rửa sạch tôi chưa ra được.”

“Vậy anh mở cửa để tôi vào!”

“WC quá nhỏ không có chỗ cho anh đâu.”

Thật ra không phải Tấn Tiểu Lỗi làm khó dễ Đặng Thiên Vũ mà là nhà tắm của hắn không có vòi hoa sen. Hắn dùng thùng để chứa nước, rồi để que sưởi điện vào để đun nóng. Nếu ở mùa hè thì không sao nhưng hiện tại đã là tháng mười một, trời bắt đầu lạnh, hơn nữa hắn muốn rửa hậu môn, nếu dùng nước lạnh thì lỡ bị tiêu chảy sẽ rất phiền.

Đợi đến khi hắn rửa sạch từ trong ra ngoài thì cổ của Đặng Thiên Vũ cũng muốn dài cả thước, vừa thấy hắn ra lập tức lôi kéo lên giường.

“Rửa sạch sẽ?”

“Ừ, rửa sạch rồi.”

“Bên trong cũng sạch?”

“Sạch.”

“Vậy...” Đặng Thiên Vũ không háo sắc vồ tới mà quay người cầm cái túi kia, đem bên trong đều đổ ra giường. Anh từ đồng đồ lấy ra một cái quần bikini đưa cho Tấn Tiểu Lỗi: “Mặc vào đi.”

“Bây giờ không phải muốn làm sao? Mặc cái này làm gì?” Tấn Tiểu Lỗi mặc dù rất muốn cái quần bikini này nhưng không có nghĩa là hắn muốn mặc nó ngay bây giờ.

“Tôi cảm giác anh mặc sẽ rất đẹp.”

Chỉ bởi vì câu này, Tấn Tiểu Lỗi nghĩa vô phản cố mặc vào cái quần bikini kia. Cái quần lót này ôm sát phía trước của hắn nhưng hai bờ mông lại lộ hẳn ra bên ngoài, gió thổi qua có chút lạnh. Tấn Tiểu Lỗi lần đầu tiên xấu hổ trước mặt Đặng Thiên Vũ, cũng may trong phòng của hắn chỉ có một bóng đèn nên anh mới không chú ý tới.

Hai con mắt của Đặng Thiên Vũ lúc này đều dính vào cái mông mặc quần bikini của Tấn Tiểu Lỗi. Uhm, quả nhiên dạng rắn chắc mượt mà như mông của Tấn Tiểu Lỗi mặc quần bikini là đẹp nhất.

17. Chương 17: Quá Trình Chữa Bệnh

Tấn Tiểu Lỗi dạng hai chân ra, cầm cây X giả nhưng trong lòng có chút miễn cưỡng không muốn nhét nó vào trong người trước mặt Đặng Thiên Vũ. Có điều Đặng Thiên Vũ giờ đang ngồi ngay ngắn, hai mắt mở thao láo muốn nhìn thật rõ quá trình. Đáng tiếc Tấn Tiểu Lỗi vì tiết kiệm điện nên không mắc đèn quang trong phòng mà chỉ dùng cái đèn bàn nhỏ, ánh sáng quá yếu không thể nhìn rõ cái gì với cái gì.

Có điều đầu óc của Đặng Thiên Vũ trong những lúc như thế này khá linh hoạt, anh lấy Iphone từ cái quần bị ném xuống đất của mình ra. Là một người chủ cửa hàng điện thoại di động nên dĩ nhiên anh nắm rõ tính năng của chiếc điện thoại này rõ như lòng bàn tay. Chính vì vậy Đặng Thiên Vũ dùng ngay tính năng tốt nhất của Iphone lúc này — đèn pin.

Quả nhiên là rất hữu dụng. Ánh sáng trở nên rõ ràng hơn rất nhiều giúp anh có thể nhìn rõ ràng vị trí của Tấn Tiểu Lỗi. Uhm, rõ ràng là khác hoàn toàn với cái hắc động của tên Andy kia. Vật nhỏ màu sắc có hơi thâm một chút nhưng rất chặt, cảm giác ngay cả một ngón tay cũng không thể nhét vào được.

Tấn Tiểu Lỗi còn tưởng Đặng Thiên Vũ muốn chụp mình tự an ủi, liền tức giận giật lấy chiếc Iphone của anh ném qua một bên: “Không được chụp.”

“A, Iphone của tôi!” Đặng Thiên Vũ chạy đến nhặt lấy chiếc điện thoại của mình thì thấy màn hình đã bị ném hư, bực đến giậm chân.

“Ai bảo anh chụp tôi chứ!” Tấn Tiểu Lỗi ngồi thẳng dậy cãi cọ với anh.

“Ai chụp anh?! Tôi còn sợ bị người ta nhìn thấy loại ảnh này trong di động của mình ấy!”

“Vậy này anh làm cái gì?”

“Ánh sáng trong phòng quá tối, tôi chỉ muốn nhìn rõ hơn một chút thôi.”

Tấn Tiểu Lỗi chảy mồ hôi. Hắn đúng là nên xác định rõ tình huống rồi hẵng ném: “Xin lỗi nhé.”

Đặng Thiên Vũ không tha: “Lúc tôi mua cái 4S này phải hơn sáu nghìn đấy. Bồi thường đi.”

Nói đến vấn đề tiền nong thì Tấn Tiểu Lỗi rất nghiêm túc, trực tiếp cãi lại: “Anh giỡn tôi hả? Anh là chủ cửa hàng di động mà còn mua máy với giá đắt như thế? Hơn nữa bây giờ 5 đã ra rồi, không phải anh cũng sắp đổi máy mới sao?”

Đặng Thiên Vũ bị Tấn Tiểu Lỗi ép không còn cách nào khác đành nói: “Vậy tính anh ba nghìn!”

“Không có tiền. Cứ như cũ đi, lấy thân trả nợ.” Tấn Tiểu Lỗi cũng không phản đối, dù sao ba nghìn cũng

có sáu lần chứ mấy. Nếu những người khác cũng có thể làm tình sáu lần đổi lấy một cái Iphone thì chắc hẳn đã không có mấy người phải đi bán thận.

Đợi khi hai người cãi nhau xong xuôi thì mới giật mình nhận ra bọn họ cả người trần truồng ở trên giường cò kè vấn đề nhảm nhí.

Cuối cùng, Tần Tiểu Lỗi bèn lấy cái Iphone giả của mình ra cho Đặng Thiên Vũ chiếu sáng. Anh có thể nhìn thanh thanh sở sở Tần Tiểu Lỗi dùng trơn tề khuếch trương bản thân, sau đó dùng cái cây X mà Đặng Thiên Vũ vô ý lựa phải khá giống cái của mình chậm chậm đút vào.

Tần Tiểu Lỗi ban đầu có chút khó chịu nhưng chỉ trong chốc lát hắn cảm nhận được cái cảm giác kia. Chức năng mát xa của dụng cụ này khiến cho hắn nhạy cảm hơn hẳn, chỉ dựa vào phía sau mà quần lót đang trước đã trôi lên một cái lều,

“A~~~” Tần Tiểu Lỗi điều chỉnh cấp độ rung theo ý mình. Lúc này hắn đã không còn sức để chú ý ánh mắt của Đặng Thiên Vũ nữa mà bị khoái cảm đến kinh luyến. Đây là lần đầu tiên hắn dùng thứ này nên cảm giác đặc biệt kích thích. Cảm giác tê dại mà tuyến tiền liệt truyền đến khiến hắn có chút không thể khống chế nổi.

Tay cầm di động của Đặng Thiên Vũ bắt đầu run, ánh mắt của anh nhìn chăm chăm vào vật đang không ngừng rung chuyển trong hậu môn của Tần Tiểu Lỗi, cảm giác lại ủa về, miệng đắng lưỡi khô, máu toàn thân đều tập trung xuống phía dưới, hận không thể vùi mình đắm vào.

Anh để cái di động qua một bên, lấy một cái bao cao su vị chocolate từ trong hộp ra mang vào, sau đó giữ tay của Tần Tiểu Lỗi kéo cây X ra, đem bản thân nhét vào.

Làn da của Đặng Thiên Vũ khá trắng nên vật kia của anh mặc dù cùng chủ nhân chinh chiến không ít nhưng màu sắc rất nhạt. Dù không cứng rắn đen đũi nhưng cũng khá dững mãnh. Kỳ thật Tần Tiểu Lỗi lại thích màu sắc như thế, còn như cái loại đen tuyền như trong GAV của Âu Mĩ thì cảm giác thế nào cũng không thoải mái được.

Có thể tưởng tượng thử, Tần Tiểu Lỗi thuộc loại hình thô ráp cho nên nếu có một thằng đàn ông cường tráng khác nói muốn làm hắn, còn móc ra một vật đen thui để đâm vào bên trong hắn nữa thì với tính cách của Tần Tiểu Lỗi, hắn chắc chắn cất phéng ngay cái chân thứ ba của đối phương.

Đặng Thiên Vũ à, vẫn phù hợp với mỹ quan của hắn chán. Vậy nên Tần Tiểu Lỗi mới không ngại để cho người này làm mình.

Trong lúc Đặng Thiên Vũ tiến vào, Tần Tiểu Lỗi cứ nhiên còn có tâm tình để nhìn xuống. Uhm, vật này với cái dụng cụ kia quả nhiên cùng một size, mặc dù không có cảm giác tê tê của máy mát xa nhưng rất nóng, còn tự di chuyển nên cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Đồ vật kia của Đặng Thiên Vũ đã một tuần không có hoạt động gì, cộng thêm hiệu ứng của bao cao su

màu nâu vị chocolate kia làm nó có vẻ cứng và thô hơn so với bình thường. Đã làm với nhau nhiều lần nên Đặng Thiên Vũ biết rất rõ điểm mẫn cảm của Tấn Tiểu Lỗi ở đâu, chỉ động vài cái đã khiến Tấn Tiểu Lỗi bắt đầu rên la.

Đang nửa đêm mà căn phòng này vốn không cách âm tốt. Đặng Thiên Vũ vừa quay đầu lại nhìn cửa sổ thì thấy có người mở cửa nhìn về phía mình bèn cúi xuống chặn miệng của Tấn Tiểu Lỗi lại. Lúc này anh còn hôn chưa đủ, giờ tiếp tục cho đã.

Vào miệng Tấn Tiểu Lỗi rồi anh mới nhận ra sự khác biệt, lúc ở cửa hôn anh còn có thể ngửi thấy mùi rượu trong miệng của hắn, nhưng bây giờ không còn nữa. Xem ra Tấn Tiểu Lỗi ở trong WC ngoại trừ tắm rửa còn đánh răng nữa.

Phát hiện chuyện này làm cho Đặng Thiên Vũ sung hơn, người cứ như được lắp thêm một cái motor mà hoạt động.

Tấn Tiểu Lỗi nằm úp sấp ở trên giường ôm gối, mông nâng lên cao còn Đặng Thiên Vũ ở trên người hắn thay đổi động tác đang mãnh liệt chạy nước rút. Hắn âm thầm mắng Đặng Thiên Vũ trong lòng, vậy mà bảo mình bất lực, đùa nhau à? Rõ ràng còn mạnh hơn trước kia rất nhiều, hắn cũng bắn ra hết nổi, phía sau tê rần mà người kia còn chưa xong, vẫn hùng hực làm.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn điện thoại của mình bị ném bên cạnh, có vẻ như dùng đèn qua lâu nên đã hết pin, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã lơ mờ sáng. Hóa ra đã làm lâu như vậy, hèn gì có chút mệt mỏi. Tấn Tiểu Lỗi ngáp một cái thật to rồi quay đầu nhìn Đặng Thiên Vũ một chút, người này chưa có dấu hiệu gì sẽ dừng lại cả.

Quên đi, Đặng Thiên Vũ muốn thì cứ để anh ta làm vậy, còn hắn ngủ một giấc là được.

Đến khi tâm tình bị ghen khuấy từ lâu của Đặng Thiên Vũ được thư thả đôi chút, phát tiết dục vọng của mình xong, tính hỏi cảm giác của Tấn Tiểu Lỗi thì phát hiện ra... Tấn Tiểu Lỗi vẫn nằm úp sấp cong mông lên — đang ngủ.

Anh rất muốn nổi giận nhưng từ này giờ làm cũng rất lâu, hiện tại cũng có chút mệt mỏi. Dù sao anh cũng biết tính cách khốn khiếp của Tấn Tiểu Lỗi, cứ tức giận người này riết thì cũng sẽ có ngày tức chết, chi cho cực vậy?

Thế nên... Đặng Thiên Vũ rời khỏi người Tấn Tiểu Lỗi, tự mình xử lý một chút. Nhìn tư thế của hắn như vậy, anh đành điều chỉnh người hắn nằm thẳng ra, giúp hắn cởi ra cái quần lót dính bầy nhầy. Nhìn thấy hạ thân của Tấn Tiểu Lỗi dính đầy dịch thể, anh đành phải lấy nước, dùng khăn mặt giúp Tấn Tiểu Lỗi lau người.

Lần trước ở đây là hai ba tháng trước, khi đó trời rất nóng bức nên trên giường của Tấn Tiểu Lỗi chỉ có một tấm chiếu, chả có chăn đệm gì sất. Bây giờ trời đã trở lạnh nên Tấn Tiểu Lỗi đã đem đồ để dưới gầm giường ra trải, chăn cũng đã gấp ngay ngắn đặt phía cuối giường. Có điều tấm chăn có lẽ vì không có thời gian phơi nắng nên hơi có mùi mốc.

Gian phòng thuê của Tấn Tiểu Lỗi thiếu thốn đến thê thảm, có thể dùng câu nhà tranh bốn bức tường để miêu tả. Khó trách người này luôn bận rộn suốt, cuộc sống chẳng dễ dàng gì.

Đặng Thiên Vũ kéo chăn đắp lên người mình và Tấn Tiểu Lỗi, ngáp một cái, mí mắt cũng đã trĩu xuống. Ánh sáng nhàn nhạt của bình minh chiếu lên khuôn mặt của Tấn Tiểu Lỗi, anh đưa tay sờ lên mũi của hắn, đến môi rồi xuống chiếc cằm lấm tấm râu, trong lòng cảm giác rất bình yên.

Cứ như vậy, anh ôm Tấn Tiểu Lỗi mà trầm ngủ.

Đến khi anh ngủ hân thì Tấn Tiểu Lỗi trộm mở mắt ra nhìn Đặng Thiên Vũ, cảm giác bất khả tư nghị. Người này cứ nhiên giúp hân lau người? Hân cứ tưởng rằng Đặng Thiên Vũ sau khi làm xong phát hiện hân ngủ sẽ nổi điên, hoặc là khi hân tỉnh ngủ sẽ nhận ra đối phương đã rời đi.

Thật là không ngờ... Nếu cứ tiếp tục thêm vài lần nữa, Đặng Thiên Vũ sẽ mút cho hân không?

Ôm nhau ngủ một giấc thẳng đến chiều, Đặng Thiên Vũ rời giường thì bắt đầu oán hận giường của Tấn Tiểu Lỗi quá cứng. Báo hại ngủ dậy xong lưng anh đau eo thì mỏi, còn có mùi mốc của cái chăn nữa. Lắm nhảm một hồi thì đói bụng, muốn gọi điện thoại kêu đồ ăn đến thì nhớ ra đi động đã bị hư màn hình tối qua nên lại tức giận mắng Tấn Tiểu Lỗi tiếp, mắng xong còn hung hăng nói bọn họ nợ nần tăng thêm sáu lần nữa.

Anh tính toán thì Tấn Tiểu Lỗi cũng tính. Tối hôm qua anh làm ba hiệp, còn Tấn Tiểu Lỗi bán một lần, tổng cộng là bốn lần, hân viết lên một tờ giấy nhỏ bắt đối phương ký tên.

Đặng Thiên Vũ nhặt lên quần áo của mình bị quăng trên mặt đất, dù nửa ngày rồi mới mặc vào. Anh nhìn tờ giấy không tình nguyện ký một cái rồi tính rời đi. Tấn Tiểu Lỗi nằm ở trên giường hất tay với anh, hoàn toàn không có ý định tiễn Đặng Thiên Vũ.

Trước khi rời đi, Đặng Thiên Vũ nói với Tấn Tiểu Lỗi: “Từ nay về sau anh phải mặc quần bikini đấy nhé.”

Tấn Tiểu Lỗi xì một cái, nở nụ cười.

Sau khi Đặng Thiên Vũ rời đi, Tấn Tiểu Lỗi trằm chằm lại muốn ngủ thêm một giấc. Bình thường không nói chẳng sao, tự dưng nghe Đặng Thiên Vũ nói thì hân cũng có cảm giác trong chăn có mùi mốc thật, giường cũng hơi cứng một chút... Sao kỳ vậy, không phải đây là chăn giường quen thuộc của hân sao? Tại sao cái tên kia vừa nói hân lại thấy ngủ không quen? Từ khi nào hân bị bệnh công chúa như này? Ngủ ngủ.

Tấn Tiểu Lỗi tự thôi miên bản thân chìm vào giấc ngủ, sau bị đói tỉnh.

Tối hôm qua hân đã ăn rất no nhưng cũng không chịu nổi hoạt động trên giường lâu như vậy, bây giờ đói kêu sùng sục.

Xóc chăn lên xuống giường thì hần cảm giác eo mỗi lưng đau. Tối hôm qua làm nhiều quá, còn đủ các loại động tác. Trước kia hần chỉ toàn thấy những động tác đó trong GAV nhưng hôm qua Đặng Thiên Vũ đã dẫn dắt làm hết. Người kia biết nhiều loại động tác thật, kỹ thuật cũng rất tốt, lực eo cũng không sai, vật kia cũng từng trải nhiều nên khả năng định vị thật sự là hạng nhất.

Trước kia hần không để ý lắm nhưng giờ xem ra tiền vốn của Đặng Thiên Vũ thật sự rất tốt.

Theo ngôn ngữ dân mạng thì Đặng Thiên Vũ như cao phú suất, mà với tiêu chuẩn đó so ra thì vóc dáng của hần tầm tầm, ngoại hình cũng không xấu nhưng chỉ bị thiếu tiền. Mặc dù không đến nỗi là ả cùng tòa nhưng có thể coi là một điển ti điển hình [*].

Khoảng cách xã hội của bọn họ như vậy vốn không thể quen biết nhau được, thế nhưng từ sau vụ đụng xe kia thì quan hệ kỳ quái của hai người bắt đầu hình thành.

Rõ ràng chỉ là quan hệ nợ nần nhưng hần càng ngày càng không bỏ được cái tên kiêu ngạo như khổng tước kia.

Khó trách Đặng Thiên Vũ kiên quyết không muốn làm 0, mở thân thể với một người càng nhiều thì càng dễ mở cửa tâm hồn với đối phương.

Chật vật rời khỏi giường, trên người Tấn Tiểu Lỗi hoàn toàn trần trụi. Hần làm vài động tác xoay cổ xoay hông một chút rồi đến tú vải bên cạnh kiểm quần lót mặc vào. Thế nhưng nhìn quần lót trên tay mình thì hần lại nghĩ đến lời nói trước khi rời đi của Đặng Thiên Vũ. Tấn Tiểu Lỗi ném cái quần trở về tủ, tìm một cái quần bikini ở trên đầu giường mặc vào. Mặc cái quần này mong có chút lạnh khiến hần không khỏi liên tưởng đến cảnh tối qua, mặt tự nhiên nóng lên. Vỗ mặt mình hai cái, hần quay đi tìm một bộ quần áo mặc vào.

Trong phòng của Tấn Tiểu Lỗi không có phòng bếp, tuy nhiên tất cả mọi người trọ ở đây đều nấu ăn trên sân thượng, đó trở thành luật ở nơi này luôn.

Thức ăn tối qua còn dư được một chút, đem mấy thứ này rang lên là có đồ ăn. Có điều vừa mới rời giường ăn cơm chiều rất ngán, xào thêm một trái dưa leo vậy.

Hần đem lò vi ba từ sân thượng xuống thì ở ban công nhìn thấy chiếc BMWs trắng của Đặng Thiên Vũ vẫn còn đậu dưới lầu. Gì vậy? Không phải đi rồi sao?

Tấn Tiểu Lỗi có chút suy nghĩ vân vân về cảm, đụng đến chòm râu rậm rạp của mình thì chợt nhớ hần hai ngày nay không cạo râu. Tối hôm qua cảm của hần toàn là râu vậy mà Đặng Thiên Vũ vẫn làm hần được, nói như vậy... Người này thích đàn ông để râu?

Quên đi, ăn no trước rồi tính.

Hắn cầm túi nilon ở dưới đất lên lấy một quả dưa leo ra, tính rửa sạch làm rau trộn thì cửa phòng đột nhiên mở ra, Đặng Thiên Vũ cầm một đồng túi lớn túi nhỏ đứng ở cửa.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn Đặng Thiên Vũ hét lớn: “Anh lấy chìa khóa phòng của tôi?”

Đặng Thiên Vũ nhìn thấy trái dưa leo trên tay hắn, đồ ở trên tay cũng thả xuống đất, chỉ vào mặt Tấn Tiểu Lỗi la: “Không phải tôi đã mua cây X giả rồi tại sao anh còn muốn dùng dưa leo?!”

18. Chương 18: Hậu Kỳ Trị Liệu

Tấn Tiểu Lỗi một bên ăn đồ ăn trong hộp đựng cơm, một bên ngó Đặng Thiên Vũ bận rộn đi tới đi lui trên giường hắn — trải giường.

Người này bị gì vậy. Trước khi đi còn than vãn giường cứng chần hôi làm hắn đang tính đợi trời nắng lên mang đồ ra phơi một chút, không ngờ người này đi dạo một vòng trở về mang theo một bộ chăn nệm mới.

Mặc dù Tấn Tiểu Lỗi đang ăn thức ăn Đặng Thiên Vũ mua về nhưng khi hắn nhìn thấy giường của mình bị Đặng Thiên Vũ gỡ hết trơ lại cái ván giường, rồi lấy cái nệm bị ép trong túi chân không ra, còn ném đi chăn lót của hắn, thay từ ra trải giường, gói đầu đến chân đắp thì hắn không nhịn được nữa.

“Ê anh làm cái gì vậy! Mắc gì ném chăn của tôi đi?!”

“Mua đồ mới rồi thì để mấy cái cũ lại làm gì? Cái chăn này toàn mùi mốc.” Đặng Thiên Vũ thản nhiên trả lời, tay vẫn đang luồn bao gối vào.

“Thế anh mua đồ mới để làm gì? Tính qua đây ở sao?”

“Tôi vừa ghé qua chỗ bác sĩ. Anh ta nói bệnh của tôi cần phải trị liệu hậu kỳ thêm một thời gian để tránh tái phát.” Đặng Thiên Vũ nói vô cùng nghiêm túc.

Tấn Tiểu Lỗi tròn tròn mắt, Đặng Thiên Vũ có bệnh? Không phải bệnh truyền nhiễm đó chứ: “Bệnh? Bệnh gì?”

Động tác trên tay Đặng Thiên Vũ ngừng một lát, nửa ngày mới đỏ mặt nói: “Bất lực...”

Tấn Tiểu Lỗi thiếu chút nữa là phun miếng cơm đang ăn ra, bất lực? Giỡn mặt hả, anh ta chỗ nào bất lực? Tối hôm qua bảo không cứng được rốt cuộc làm đến bốn lần, đến lần cuối hắn chịu không nổi ngủ luôn mà kêu bất lực?

Kỳ thật chuyện là như thế này, Đặng Thiên Vũ hôm nay rời khỏi nhà Tấn Tiểu Lỗi thì đi kiếm chỗ ăn cơm, ăn xong thì lái xe đến bệnh viện nam khoa kia tìm bác sĩ Thiện, nói với gã là mình đã khỏi bệnh.

Bác sĩ Thiện nghe xong câu chuyện của anh thì khóe miệng có chút giật giật, khó khăn nhin lại rồi mới nói: “Cậu nói tối hôm qua cậu mua một đồng dụng cụ đến chỗ đối tượng của mình để cậu ta tự an ủi cho mình xem, sau đó thì khỏi bệnh?”

“Đúng vậy!” Đặng Thiên Vũ đắc chí nói: “Tôi còn làm được bốn lần. Xem ra tôi đã khôi phục bình thường.”

Bác sĩ Thiện phải nhéo đùi mình một cái để không được bật cười. Người này quả là thiên tài, quen biết bao lâu nay mà giờ gã mới phát hiện ra. Người ngoài nhìn vào thì tưởng Đặng Thiên Vũ là một cao phú suất, với những người trong vòng thì Đặng Thiên Vũ là một top rất tốt, còn trong mắt gã thì Đặng Thiên Vũ có vẻ bề ngoài như một con khổng tước, bên trong lại như một chú nhím ngốc nghếch. Mặc dù mỗi lần chơi xong Đặng Thiên Vũ luôn đảm bảo vấn đề an toàn nhưng chẳng bao giờ có cảm giác an tâm, cứ cách vài tháng lại chạy đến chỗ gã làm kiểm tra tổng quát vì sợ mình bị mắc bệnh gì đó.

Gã từng nói với Đặng Thiên Vũ, nếu anh sợ bị nhiễm bệnh thì cứ tìm một đối tượng cố định, chỉ cần hai người đều không ăn mảnh làm loạn thì sẽ tránh được rất nhiều phiền phức. Có điều lúc đó Đặng Thiên Vũ trả lời lại rằng: “Anh tưởng tôi muốn thay đổi người liên tục lắm à? Mỗi lần tình một đêm là một lần tìm kiếm đối tượng, có điều những người đó không phải là kết quả mà tôi muốn thôi.”

Bây giờ có lẽ Đặng Thiên Vũ đã tìm được đối tượng thích hợp cho mình. Nếu không người này thế nào lại một bên thì mắng người tên Tấn Tiểu Lỗi kia, bảo đối phương hẹp hòi keo kiệt chanh chua biến thái lại ích kỷ, một bên thì hết lần này đến lần khác chạy đến tìm người ta lên giường.

Đã như vậy thì để gã cho thêm chút lửa giúp hai vị này ở chung một chỗ xem sao.

Bác sĩ Thiện hạ quyết tâm, rất thần côn nói với Đặng Thiên Vũ: “Bệnh gì cũng phải có một quá trình trị liệu cả, một lần trị liệu vậy chưa được đâu. Tốt nhất là nên làm thêm vài lần để quan sát rồi tái khám.”

Vì vậy...

Kỳ thật Đặng Thiên Vũ không biết, đợi đến khi anh vừa rời khỏi xong bác sĩ Thiện ôm bụng cười lăn trên đất. Thật quá mắc cười, ha ha ha ha. Nhấn nhin từ nãy đến giờ, nhéo đùi muốn bầm luôn, rốt cuộc giờ cũng có thể cười được.

Đã quyết định phải trường kì kháng chiến thì bố trí tốt giường chiều là một chuyện cần thiết. Có điều trên giường vận động cũng là tiêu hao thể lực, mỗi lần làm xong Đặng Thiên Vũ đều có cảm giác đói bụng, muốn kiếm cái gì ăn nhưng nhìn khắp gian phòng đến chuột cũng sẽ khóc rời đi, gián cũng sẽ đói chết là biết sao rồi. Với tính cách keo kiệt của Tấn Tiểu Lỗi thì chắc chắn không có chuyện hân chịu để đồ ăn vặt trong nhà.

Vậy nên, anh phải tự lực cánh sinh.

Đến khi Đặng Thiên Vũ chỉnh chu xong lại giường, Tấn Tiểu Lỗi ăn uống no nê vừa xong nên muốn nghỉ ngơi một lát. Trong phòng hắt ngoại trừ cái giường thì chỉ có một cái ghế cho người ngồi, bình thường toàn để dưới gầm giường, khi nào ăn cơm mới lôi ra.

Bây giờ hắt vừa cơm nước xong ngồi trên ghế cong lưng rất khó chịu, căng da bụng lại trùng da mắt. Thế nên hắt liền đứng lên đặt mông ngồi xuống giường.

Hm, có thêm một lớp nệm mỏng cảm giác quả nhiên khác biệt so với chỉ dùng chiếu lót lên. Chưa kể chăn bông này, thật mềm mại, cái gối kia cũng có vẻ rất êm, thật là muốn nằm xuống đánh một giấc.

Nghĩ đến là muốn làm, Tấn Tiểu Lỗi rất lưu manh nằm ở trên giường đắp chăn chuẩn bị ngủ.

Đặng Thiên Vũ vừa mới chỉnh lại giường xong, nháy mắt một cái đã thấy Tấn Tiểu Lỗi nằm ra sắp ngủ, tức giận kéo Tấn Tiểu Lỗi dậy nói: “Anh là heo hắt! Lúc tôi đi anh còn không tỉnh, tôi dạo ở ngoài một buổi trở về thì nhìn thấy anh vừa mới tỉnh dậy xong, sao chưa gì ăn xong lại ngủ tiếp nữa?”

Tấn Tiểu Lỗi nhìn sắc trời một chút, trong lòng không khỏi buồn bực. Bọn họ tỉnh ngủ là lúc một giờ hơn, Đặng Thiên Vũ đi xong hắt ngủ tiếp là phải rồi. Lúc Đặng Thiên Vũ trở về đã hơn năm giờ, là lúc dậy để ăn cơm chiều.

Bây giờ là tháng mười một, bầu trời mau tối hơn bình thường, mới giờ này nhìn ra ngoài đã đen thui. Ngọn đèn đường bên ngoài cũng đã được bật lên lúc nào, Đặng Thiên Vũ cũng đem mở cái đèn bàn nhà hắt ra, đáng tiếc là cái đèn này dùng cũng lâu rồi nên ánh sáng không được rõ lắm.

Nhìn cái đèn bàn kia Đặng Thiên Vũ không khỏi có chút buồn phiền. Tối hôm qua không phải vì cái đèn chết tiệt này thì làm sao anh lại phải lấy Iphone ra làm đèn pin thay thế? Mà nếu không lấy ra Iphone thì di động của anh cũng đâu bị ném hư chứ.

A, Iphone của anh! Giờ anh mới nhớ ra cái di động bị ném hư tối qua của mình. Từ tối qua đến giờ hoàn toàn không thấy có điện thoại chuông báo gì cả, chắc hẳn là hư thật rồi.

Mặc dù anh là chủ của cửa hàng di động nhưng không có nghĩa anh không biết tiếc điện thoại.

Lấy ra chiếc Iphone tối om không có chút động tĩnh gì xem một lượt, màn hình đã vỡ, ấn mấy cái cũng không có phản ứng gì, không lẽ chết máy luôn rồi?

Cũng may anh cũng tương đối hiểu về di động, loay hoay một hồi thì phát hiện hóa ra là máy hết pin.

Chầy mò hồi...

Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy bộ dạng của anh, nghĩ rằng anh vẫn đang tiếc nuối cái di động của mình bèn lấy

cái Iphone giả của mình ra khoe: “Điện thoại của tôi một trăm đồng nè, đã dùng được ba bốn năm, làm rớt chục lần còn chưa hư. Nhìn cái màn hình nát này, đã bị hư gần một năm rồi mà tôi vẫn dùng được đây thôi.”

Đặng Thiên Vũ khinh bỉ nhìn cái di động nhái, chữ số trên màn hình đều lòe hết cả mà còn nói, nhìn lại chiếc 4S trên tay mình, quả nhiên chủ nào máy đấy.

Tấn Tiểu Lỗi xề xòa nên di động của hắn cũng nát như nhau.

Anh có tiền nên di động của anh cũng y chang có tiền.

Nếu hỏi có điểm gì giống nhau... thì chắc hẳn là hai cái di động của bọn họ đều bị hư màn hình, còn có... đều hết pin.

Khi Tấn Tiểu Lỗi phát hiện điện thoại của mình không còn pin thì hắn lập tức mở nắp đằng sau rút pin ra, rồi lấy một miếng pin dự trữ trong cái hộp bên cạnh thay thế vào, điện thoại của hắn lại hoạt động như cũ.

Đặng Thiên Vũ không khỏi cảm thấy mình thật sự rất bi kịch — Khốn khiếp, Iphone chết tiệt không thể thay pin!

Lần đầu tiên anh cảm thấy ghét xài Iphone như vậy. Tính năng tốt thế nào đi chăng nữa mà không có pin cũng éo làm gì được.

Một người dân đô thị thì sợ nhất cái gì?

Không có điện!

Bất kể là nhà không có điện hay điện thoại không có điện cũng như máy tính không có điện thì đều là chuyện khiến người ta không thể chịu đựng được.

Nhìn Tấn Tiểu Lỗi mở radio trong di động lên, rồi nhìn chiếc Iphone bây giờ còn không bằng cục gạch trên tay mình. Đặng Thiên Vũ gian nan quyết định — trị liệu nhanh xong trở về đổi một cái di động mới.

Anh để điện thoại lên tên bàn rồi quay qua Tấn Tiểu Lỗi muốn cởi đồ hắn ra. Hôm nay Tấn Tiểu Lỗi mặc áo sơ mi và quần dài, áo hắn không đóng thùng nên cởi nút áo này nọ thì Đặng Thiên Vũ cực kì lành nghề, chớp mắt một cái cúc áo đã cởi ra hết.

“Này, anh làm gì vậy?” Tấn Tiểu Lỗi ngăn lại tay của Đặng Thiên Vũ. Hắn vừa mới ăn no xong nếu Đặng Thiên Vũ cứ thế nhào lên người của hắn thì rất khó bảo toàn mấy thứ vừa ăn vào không ọc ra khỏi dạ dày.

“Làm anh.” Đặng Thiên Vũ nhìn cái miệng vẫn còn dính mỡ của Tấn Tiểu Lỗi, không ngờ còn cảm thấy rất gợi cảm.

Chết tiệt, sao lại thế này? Tại sao anh lại cảm thấy một thằng đàn ông râu ria tùm lum, ăn xong còn không buồn lau miệng lại rất gợi cảm? Còn muốn trực tiếp kéo quần đối phương xuống XXOO.

“Làm cái đầu anh. Vừa mới ăn no tôi không muốn hoạt động đâu!” Tấn Tiểu Lỗi rống lên với người đang đè bên trên mình, nhưng ngay lập tức hắn liền im miệng — bởi vì miệng của hắn đã bị người ta chặn mất.

Đặng Thiên Vũ rõ ràng trước kia không thích hôn môi tí nào, thế nhưng bây giờ lại cảm thấy hôn là một chuyện rất tốt đẹp. Mặc dù người mà anh đang hôn ngoài miệng thì dính đầy mỡ, trong miệng vẫn còn vị đồ ăn, râu ria lại cả rạt rạt mặt anh thế nhưng cảm giác cực kì dễ chịu không thể diễn tả thành lời.

Giờ suy nghĩ lại trước kia không lẽ anh không thích hôn người khác vì bọn họ cạo râu quá sạch sẽ sao? Anh thật sự khá thích cảm giác bị râu chích phải, có lẽ vì như thế làm anh cảm giác được người mình hôn là một người đàn ông thực thụ?

Tấn Tiểu Lỗi vẫn còn muốn chống cự nhưng bất đắc dĩ kỹ thuật của Đặng Thiên Vũ quá tốt, hai tay đã linh hoạt đem quần áo của hắn cởi ra hết, một tay còn vân vê viên đậu trên ngực hắn, một tay cầm lấy đồ vật của hắn mà vuốt ve.

“... A...” Miệng của Đặng Thiên Vũ trượt xuống khe cắn cằm của hắn, rồi xuống cổ, xương quai xanh, ngực...

Làm sao bây giờ, cảm giác trên ngực thật dễ chịu quá. Hóa ra bị người liếm ngực lại thích như vậy... Oa, liếm đến rốn rồi, xuống chút nữa có thể mút giúp hắn không...

Miệng của Đặng Thiên Vũ còn cách quần liếm vật đang đứng thẳng tắp, gần như muốn xé vải ra của hắn. Khi anh đưa tay ra sau đụng đến mảnh da thịt trần trụi thì Đặng Thiên Vũ vui như mở cờ trong bụng.

Người này thật nghe lời, quả thật là chịu mặc quần bikini.

Ngay lúc Đặng Thiên Vũ muốn đưa đầu ngón tay đẩy vào bên trong Tấn Tiểu Lỗi thì hắn quát to một tiếng: “Tôi đau bụng. Tôi phải đi vệ sinh!”

19. Chương 19: Phong Cách Sinh Hoạt

Đến khi Tấn Tiểu Lỗi giải quyết xong đi ra thì phát hiện Đặng Thiên Vũ đã rời khỏi phòng trọ, ngấm lại thì cũng đúng, bị hắn làm một vố như vậy hứng thú dào dạt cỡ nào cũng sẽ bị dập tắt, chưa kể hắn ở trong nhà vệ sinh cùng cả nửa tiếng.

Thật ra không phải hấn cố ý hành hạ Đặng Thiên Vũ mà do bụng hấn đau thật. Vốn Tấn Tiểu Lỗi còn nghĩ sau khi giải quyết xong, vệ sinh mông sạch sẽ rồi tiếp tục chơi với anh nhưng bụng hấn đau không dứt, vừa định đứng lên thì lại đau trở lại báo hại hấn chỉ có thể dấm mông vào bồn cầu. Tiêu chảy không chỉ khiến hấn đau đít mà bụng cũng âm ỉ suốt.

Kiểu này chắc chắn là do thức ăn khuyến mãi ngày hôm qua có vấn đề. Siêu thị cứ đến bảy tám giờ sẽ có thức ăn giảm giá mua một tặng một, tối hôm qua đã mua được món gà quay 9.9 đồng rồi còn tặng thêm một nồi thịt kho, chắc chắn là thịt mấy ngày vẫn chưa bán hết. Bảo sao hôm qua hấn ăn thấy mùi vị có vẻ là lạ nhưng ỷ vào dạ dày cực tốt nên chắc không sao. Kết quả chứng minh, dạ dày có tốt thì cũng chỉ có thể hạn chế thời gian bị tiêu chảy chứ đau bụng thì vẫn cứ đau thôi.

Ầy, chỉ vì thỏa mãn cái miệng mà hành hạ mông với bụng.

Tấn Tiểu Lỗi vì ngồi chồm hồm quá lâu nên chân có chút bủn rủn, mông lại đau, đi ra khỏi WC thì thấy Đặng Thiên Vũ không còn ở đây cũng thầm bảo may, nếu không hấn thực sự không hầu nổi, thế nhưng vẫn oán giận người kia đi chả nói năng gì.

Khốn khiếp, hấn ngồi cầu có một chút mà cũng không chờ được! Quá đáng vãi!

Thả người xuống giường, Tấn Tiểu Lỗi hơi bất ngờ. Giường này quả là thoải mái, hấn chưa bao giờ có một cái giường nào nằm đã như vậy.

Hấn thuê cái phòng này ngoại trừ ở xung quanh có nhiều đồng hương dễ dàng chiếu cố lẫn nhau thì lý do chính là vì giá phòng quá rẻ, bên cạnh còn có một bãi đất trống miễn phí đậu xe. Nếu thuê chỗ khác thì tiền phí đậu xe thôi cũng mắc hơn tiền thuê nhà của hấn rồi.

Trừ chuyện đó ra thì hấn không có gì để lưu luyến với căn phòng này. Dù sao một tháng đại đa số thời gian là hấn ở trên xe đi kiếm tiền, chạy khắp nơi từ ngoại nội thành đến ngoại nội tỉnh nên thời gian trở về nhà ngủ qua đêm một tháng không đến được mười ngày.

Bởi vậy nên trong phòng của hấn cơ bản là chả có gì cả, chỉ cần đủ để khi lái xe về có chỗ tắm rửa ngủ nghỉ là được. Cái giường này mua ở cửa hàng cũ chỉ mất có một trăm đồng cho khung và ván giường, còn thêm cái bàn làm quà khuyến mãi. Tủ vải là hấn nhặt từ phòng trên lầu khi người ta dọn đi, chứ lúc trước quần áo của hấn toàn căng dây móc lên thôi.

Vì trả nợ, vì học phí của em trai nên hấn đã cố gắng tiết kiệm nhất có thể.

Em trai của hấn cũng rất chịu khó. Đậu đại học xong đã tự mình đi làm thêm kiếm tiền sinh hoạt, nhưng sau khi bị hấn phát hiện thì bắt cậu nghỉ việc để có thể tập trung học hành. Dù sao chuyện tiền nong đã có hấn lo.

Vì em trai mình mà một tháng hấn chỉ có một hai bữa được ăn ngon. Có điều vừa được ăn đã miệng một bữa xong lại tiêu chảy chứng minh người như hấn không thích hợp ăn đồ ngon thì phải.

Được rồi, thức ăn nhanh Đặng Thiên Vũ mang về thật sự rất ngon, còn có cả canh. Đồ ăn ngon như thế ăn vào bị tiêu chảy cũng đành chịu.

Có lẽ do tối qua vận động hơi nhiều, hoặc cũng có thể vừa bị tiêu chảy nên thể lực của Tấn Tiểu Lỗi đã bị bòn rút hết, hoặc là do giường mới quá êm ái thoải mái nên Tấn Tiểu Lỗi nằm nằm một chút đã ngủ.

Đến khi hần bị tiếng chuông của điện thoại di động đánh thức, mơ mơ màng màng cầm lên nhìn một chút thì đã ngủ được tầm khoảng ba tiếng.

Gọi điện thoại cho Tấn Tiểu Lỗi là một đồng hương ở căn nhà đối diện, lúc trước cùng ở chung xóm với hần, tên kia giọng nói oang oang suốt ngày nên hần vừa ấn nghe điện một cái là thấy tiếng đập vô mặt: “Này Thạch Đầu, Lão Thất đây. Qua nhà của anh ngay nhé, chị dâu chú từ quê về, mang cho chú vài thứ này.” Nói xong cũng không cần để ý Tấn Tiểu Lỗi có muốn nói gì không đã cúp máy cái rụp.

“Em...” Tấn Tiểu Lỗi chưa kịp nói mình đang không được khỏe lắm thì điện thoại đã truyền đến tiếng tít tít. Lão Thất thuộc dạng thẳng như ruột ngựa, thật đúng là làm cho người ta chịu không nổi.

Tấn Tiểu Lỗi miễn cưỡng ngồi dậy, định đi qua nhà của Lão Thất.

Đến khi hần định thần lại mới phát hiện có chút là lạ. Lúc này ra khỏi nhà WC là hần vật ra giường ngủ, chưa nói không cởi quần áo thì cũng nằm lên chăn luôn, nhưng tỉnh lại phát hiện mình nằm trong chăn và chỉ mặc mỗi quần lót.

Đây là chuyện gì?

Đến khi hần mặc quần áo lại đang hoang thì chợt thấy trên bàn có đặt một cái túi nilon nhỏ, còn có một chai nước khoáng.

Hần mở túi ra nhìn thì bên trong có mấy hộp thuốc trị tiêu chảy.

Không lẽ... có ma?

Mặc dù hần nghĩ không chừng là do Đặng Thiên Vũ mang đến, nhưng lại thấy không có khả năng lắm. Ích kỷ như tên kia làm sao có thể săn sóc như vậy, chắc là có cô Tâm hoặc ai đó đại loại như vậy xuất hiện?

Qua nhà Lão Thất thì hần nhận được một thùng đồ bằng giấy, vợ của gã vừa từ quê lên mang theo ít đồ đặc sản. Lão Thất biết tính tiết kiệm quá đáng của Tấn Tiểu Lỗi, bình thường lại bận rộn làm việc nên sợ hần không ăn uống đủ, bởi vậy nên thường hay mang đồ tặng cho hần. Gã hay nói với Tấn Tiểu Lỗi là phải có thực mới vực được đạo.

Hội đồng hương mọi người đều biết Tấn Tiểu Lỗi rất có hiếu và có trách nhiệm. Thế nhưng trong cái thế

giới khốn nạn này, người tốt chả bao giờ được hồi báo cả.

Mấy năm trước mẹ của Tấn Tiểu Lỗi mắc bệnh chết, hai cha con bọn họ cùng nhau làm công trả nợ chưa nói, ngay sau đó cha hắn lại gặp chuyện không may mà em trai còn nhỏ, Tấn Tiểu Lỗi phải cày cuốc trả nợ và kiếm tiền nuôi em học đại học, thực sự là không dễ dàng gì. Bọn họ đều là cùng quê, nếu không giúp đỡ Tấn Tiểu Lỗi được một chút thì lương tâm hắn đã bị chó gặm mất.

Trứng gà ta? Phải nhận, trứng gà thành phố không có chút dinh dưỡng gì cả.

Thịt sậy? Đương nhiên phải nhận, đặc sản miền quê không ngon sao được.

Rượu Thiệu Hưng? Không lấy sao được, rượu của thành phố uống chả ngon tý nào, rượu quê vẫn là nhất.

Lão Thất cho được cái gì là cho, phân nửa đồ vợ gã mang từ quê lên đều đưa cho Tấn Tiểu Lỗi. Vợ gã thấy Tấn Tiểu Lỗi mặt mày râu ria lồm chồm, y phục nhếch nhếch thì bắt đầu quở trách hắn. Nói hắn cũng đã đến tuổi rồi, sống một mình mãi không ổn, vẫn phải kiếm một đối tượng nào đó kết hôn đi để còn có người chăm sóc cho.

Tấn Tiểu Lỗi biết cặp vợ chồng này đều rất thật lòng, vợ của Lão Thất cũng là nghĩ cho hắn nên Tấn Tiểu Lỗi cứ ừ ừ gật đầu cho có.

Hắn ngồi chơi ở nhà Lão Thất tận hai tiếng, khó khăn lắm mới thoát khỏi đôi vợ chồng hết sức nhiệt tình này, ôm cái thùng chứa một đồng đặc sản trở về nhà.

Suốt cả buổi di động của hắn không có chút phản ứng gì khiến Tấn Tiểu Lỗi khá ức chế.

Chết tiệt, suốt cả buổi vợ Lão Thất nói hắn phải tìm đối tượng thì khuôn mặt của Đặng Thiên Vũ ngay lập tức hiện lên trong đầu hắn, thế mà cái tên khốn khiếp kia đến một cú điện thoại cũng không thèm gọi cho hắn.

Đợi đến khi Tấn Tiểu Lỗi sắp xếp xong đồng đồ lấy từ nhà Lão Thất về rồi ngồi nhìn điện thoại oán giận thì mới phát hiện hắn đã trách lầm Đặng Thiên Vũ. Đối phương đã nhắn tin cho hắn từ lúc hắn đang ngủ, chỉ có điều giờ Tấn Tiểu Lỗi mới phát hiện ra.

“Mua thuốc cho anh rồi đấy, nhanh hết tiêu chảy dùm đi.”

Nhìn thấy câu này thì trong lòng Tấn Tiểu Lỗi vừa có chút ấm áp, vừa có chút cảm động, đáng tiếc đến khi nhìn đến câu tiếp theo thì hắn suýt nữa ném cái máy đi: “Lát nữa tôi sẽ quay trở lại, nhớ đem mông dịt rửa cho sạch sẽ để anh đây thị thắm nhé.”

Đặng Thiên Vũ nằm trong bồn tắm lớn nhà mình, hương tinh dầu thoang thoảng trong không khí khiến

anh trầm tĩnh lại, cảm nhận nước ấm bao bọc cơ thể.

Khu căn hộ cao cấp, phòng ở rộng rãi, đèn đóm sáng trưng, bồn tắm thật lớn, phải như thế này mới là hưởng thụ cuộc sống...

Chứ giống như căn phòng của Tấn Tiểu Lỗi kia, nước nóng không, máy lạnh không, internet không, tủ lạnh không, thậm chí cũng chả có tivi, giường lại cứng ngắc khiến cho hoạt động trên giường cũng chả thoải mái mấy.

Mà hơn cái căn phòng nhỏ đó thì chủ nhân của nó còn đáng ghét hơn, cứ nhiên trong lúc anh đang nhiệt huyết sôi trào thì kêu ngừng để đi cầu, lý do thật chó má.

Khốn khiếp! Khốn khiếp! khốn khiếp!

Cái lý do đó báo hại toàn bộ hưng phấn của anh tan theo mây khói!!!

Ban đầu anh còn tưởng Tấn Tiểu Lỗi giãy chết lấy cớ, sừng sốt một chút thì tính vào xem thử, kết quả Tấn Tiểu Lỗi thả vài quả rắm đẩy anh văng ra khỏi WC, sau đó còn nghe từ trong WC truyền ra một trận bão tố.

Nghe thấy âm thanh kia thì mặt Đặng Thiên Vũ đen hắc. Khốn khiếp, thật sự là bị tiêu chảy, giải quyết xong còn có thể làm sao? Da mặt anh giặt giặt vài cái rồi quyết định rời đi.

Anh mặc lại quần áo đang hoang rồi đứng trước cửa WC nghe một chút thấy tiếng Tấn Tiểu Lỗi thở dốc rên hừ hừ, có vẻ rất khó chịu.

Mặc dù Đặng Thiên Vũ biết đó là tiếng Tấn Tiểu Lỗi đi cầu nhưng âm thanh ấy lọt vào lỗ tai của anh lại khiến trong lòng ngứa ngáy một chút. Âm thanh này còn hấp dẫn hơn cả tiếng rên trên giường của Tấn Tiểu Lỗi.

Đặng Thiên Vũ chịu không nổi, rời khỏi căn phòng của Tấn Tiểu Lỗi như chạy trốn, phóng xe quay về nhà. Nhưng khi anh lái xe qua giao lộ thì thấy một tiệm thuốc, vô thức ghé qua mua mấy hộp tiêu chảy rồi lái xe trở lại. Đến khi đỗ xe xong thì anh mới nhận ra mình đang làm một điều ngu ngốc.

Chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc là sao đây? Tên kia bị tiêu chảy liên quan gì đến anh mà anh phải đi mua thuốc cho hắn ta chứ?!! Đến em trai anh lúc nhỏ bị bệnh anh còn không thèm để ý, tại sao lại phải quan tâm mua thuốc cho tên khốn khiếp kia!!!

Ngồi ở trên xe một lúc nhìn chiếc túi nilon trong tay, Đặng Thiên Vũ cắn chặt răng, quên đi, mua thì cũng đã mua, lên đưa là được. Rồi lại nghĩ đến trong phòng của Tấn Tiểu Lỗi đến ly nước cũng chẳng có nên anh lại ghé qua tiệm tạp hóa gần đó mua một chai nước khoáng.

Mặc dù cửa phòng đã đóng nhưng anh là ai chứ. Hồi sáng ra khỏi nhà thì anh đã cầm chìa khóa phòng của Tấn Tiểu Lỗi, đi trên đường tiện thể đánh thêm một chiếc sơ cua vì công cuộc trị liệu tương lai rồi.

Khi anh mở cửa vào thì thấy Tấn Tiểu Lỗi đã nằm vật trên giường ngủ, trong phòng toàn là mùi thối. Anh lập tức mở cửa rồi dùng quạt thổi một lúc, vất vả lắm mới làm mùi này bay đi bớt.

Nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi nằm co ro trên giường thì tim của anh không ngờ lại nhói đau một cái, rốt cuộc chuyện này là sao?!!

Đột nhiên, Đặng Thiên Vũ mở to con mắt. Anh vừa mới suy nghĩ cái gì?

Bình thường dưới tình huống này anh sẽ ngửi mùi tinh dầu để khiến tâm tình yên tĩnh lại, lẳng lặng cảm ngộ cho đến khi nước ấm bốc hơi hết khiến nước làm da của anh nhăn nheo hết lại mới đứng dậy.

Tuy nhiên bây giờ trong đầu anh toàn bộ đều chỉ nghĩ đến Tấn Tiểu Lỗi!!!

Chẳng lẽ thật sự đúng như bác sĩ Thiên nói, anh đã tìm thấy “đối tượng”?

20. Chương 20: Có Người Ấm Giường

Vấn đề chữa bệnh ấy mà, không phải anh muốn chữa là có thể đi chữa ngay, mà dù có chữa cũng chưa chắc đã khỏi liền.

Ngày đầu tiên Đặng Thiên Vũ dạo một vòng cửa hàng sau đó chạy ngay qua nhà của Tấn Tiểu Lỗi, đến nơi mới phát hiện không có ai ở nhà, gọi điện thoại hỏi thì mới biết Tấn Tiểu Lỗi buổi sáng nhận được một đơn hàng nên đã đi lấy hàng, hiện tại đang ở trên đường cao tốc. Sau khi nghe vậy Đặng Thiên Vũ lập tức tắt điện thoại, với kỹ thuật lái xe của Tấn Tiểu Lỗi mà anh không cúp điện thoại, nhờ đâu vừa lái vừa nói xảy ra chuyện gì thì phiền phức.

Giờ làm sao đây? Mình hấp tấp chạy đến nơi thì giờ đã là vườn không nhà trống.

Quay về cửa hàng sao? Đặng Thiên Vũ đứng trong căn phòng mười mét vuông của Tấn Tiểu Lỗi, chột nhận ra bản thân không biết làm gì. Có vẻ như dạo này anh cũng quá nhàn tản, mới chỉ có tháng mười một, gần nhất cũng không có ngày lễ gì, Giáng Sinh còn hơn tháng nữa mới đến, Tết Âm Lịch còn quá xa xôi. Hai cửa hàng di động đã có sẵn quỹ đạo nên anh giờ đúng là rất rảnh.

Nhưng mà... rảnh như này thì làm gì giờ?

Anh ngồi ở trên giường, suy nghĩ nửa ngày mà đầu óc trống không.

Tấn Tiểu Lỗi luôn luôn bận rộn không nói, còn anh thì nhàn rỗi thế này tựa hồ cũng có chút kỳ cục?

Từ từ, anh từ ngồi chuyển thành nằm. Nằm nằm một hồi thành ngủ luôn, cho đến khi anh tỉnh dậy thì đột nhiên dựng hẳn người lên.

Anh vừa nghĩ đến cái gì nhỉ? Anh muốn mở thêm một chi nhánh.

Lần này công việc của Tấn Tiểu Lỗi khá bận rộn. Hắn vận chuyển hàng cơ khí lớn cho một công ty nhỏ đi đến một số thành phố để triển lãm bán hàng. Hết đi qua thành phố này rồi lại chạy sang tỉnh kia, tham gia rất nhiều các hội chợ bán hàng. Ngoài ra hắn còn tranh thủ xem có kiếm được mỗi đơn nào ở địa phương không, tới tới lui lui cực kỳ bận rộn. Rất nhiều tài xế nghĩ như vậy rất phiền phức nhưng riêng Tấn Tiểu Lỗi thì không chê cái gì, lý do là vì một trong những thành phố hắn đi qua lần này có nơi em trai hắn đang học.

Hắn mang thùng đặc sản của Lão Thất bỏ lên xe, tính ghé qua đưa cho cậu.

Sau khi lái xe đến thành phố em trai đang ở, hắn thu xếp công việc một lúc rồi lập tức chạy qua trường đại học tìm em.

Em trai của Tấn Tiểu Lỗi tên là Tấn Sâm Lâm, nghe bảo do sinh vào năm đó ngũ hành thiếu hệ mộc gì gì đó. Bởi vì tên của hai người nên ở nhà người quen thường gọi một người là Thạch Đầu, người kia là Mộc Đầu.

Tấn Tiểu Lỗi người này mặc dù bình thường cảm giác hắn có vẻ rất láu cá, nhưng quen biết lâu với hắn sẽ biết con người hắn vô cùng quật cường, một khi đã quyết định thì dù có đem mười con trâu ra cũng không kéo hắn trở về được.

Cũng như Tấn Sâm Lâm thực ra cũng không phải là một tên đầu gỗ, ngược lại còn rất thông minh, chỉ có điều chỉ số EQ thì...

Tấn Tiểu Lỗi thấy có một cô gái xinh đẹp bám theo em trai hắn vòng vo nửa ngày, tên em trai gốc của hắn cư nhiên cứ thế mà đi không thèm liếc một cái. Hắn tức giận thầm rửa máng thẳng em có mắt như mù, có em gái xinh đẹp như vậy chủ động đến tìm mà cậu lại có thể bơ cái một như thế.

“Anh!” Tấn Sâm Lâm nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi vội vã phóng tới. Nhìn thấy hắn đang ôm một cái thùng giấy lập tức tiếp lấy cái thùng. “Sao anh lại mang mấy thứ này đến đây? Chú Bảy đưa cho anh phải không? Anh cũng phải giữ lại một ít chứ lúc nào cũng mang qua cho em hết thế này thì lấy gì mà ăn?”

Tấn Tiểu Lỗi chảy mồ hôi. Em trai của hắn cũng quá thông minh đi, mấy thứ này nhìn một cái đã đoán ra được.

Hai anh em đem đồ cất xong cùng nhau tìm một quán ăn nhỏ ngồi xuống, vừa ăn vừa nói chuyện.

Một bên ăn cơm, một bên Tấn Tiểu Lỗi nén giận mắng Tấn Sâm Lâm: “Mộc Đầu này, anh vừa thấy có một em gái xinh đẹp đi theo em mà, sao em lại không để ý đến người ta vậy?”

“Đừng nói nữa. Cô gái đó học khá tốt mà lúc nào cũng đi hỏi bài em, giải thích cho cô ấy mấy lần mà vẫn không hiểu. Phiền phức vãi ra. Muốn hỏi bài em nhiều thế thì chí ít cũng phải trả ít tiền công chứ. Em bây giờ đi làm gia sư thuê kiếm tiền mà.” Tấn Sâm Lâm rót một ly bia cho Tấn Tiểu Lỗi rồi rót cho mình, không ngừng than vãn cô gái kia.

Tấn Tiểu Lỗi chảy mồ hôi. Đặng Thiên Vũ luôn nói hắn không hiểu phong tình, kỳ thật người không hiểu phong tình thực sự là ở đây.

“Mộc Đầu em đúng là đầu gỗ thật. Anh còn đang mong chờ em ở trong trường đại học kiếm một người bạn gái đây!” Tấn Tiểu Lỗi một hơi uống hết ly bia rồi lại gấp một miếng thức ăn.

“Đến anh còn không có bạn gái, làm sao em có trước được!”

Tấn Tiểu Lỗi lớn hơn Tấn Sâm Lâm tám tuổi. Tấn Sâm Lâm năm nay mới có hai mươi, còn hai năm nữa mới có thể kết hôn trong khi hắn đã hai mươi tám mà một mảnh tình vắt vai cũng không có.

Tấn Sâm Lâm từ nhỏ đã rất hiểu chuyện. Cậu biết mười năm trước anh trai mình vì chuyện của mẹ mới không thể học đại học, bao nhiêu cố gắng dồn hết vào cho cậu. Hai năm trước cậu từng nói không muốn học đại học để đi làm thuê cùng anh trai, rồi cuộc bị Tấn Tiểu Lỗi đánh một trận rồi bắt đi học, bảo rằng tiền trả nợ và tiền học phí của cậu hắn lo được.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này thì con mắt của Tấn Sâm Lâm có chút chua xót. Anh trai cậu vì gia đình này mà đã phải hy sinh rất nhiều. Cho nên cậu hy vọng mình có thể sớm tốt nghiệp đại học một chút để kiếm tiền, mua cho anh một ngôi nhà cho dễ cưới vợ.

“Mộc Đầu, không phải lo lắng cho anh. Anh của mày đã kiếm được đối tượng, người ấy điều kiện rất tốt, ngoại hình cũng rất đẹp.” Tấn Tiểu Lỗi nói dối an ủi em trai nhưng trong đầu hắn hiện ra ngay hình dáng của Đặng Thiên Vũ.

“Thật sao? Anh có người yêu rồi?” Tấn Sâm Lâm nghe thấy Tấn Tiểu Lỗi nói như vậy không khỏi mừng thay anh mình. Anh trai của cậu mặc dù không đẹp trai nhưng mày rậm mắt to, cả người đều tràn đầy vẻ nam tính. Mặc dù mấy năm nay xu hướng thiên hạ thích dạng con trai thư sinh xinh đẹp nhưng cậu vẫn cảm thấy anh trai mình ngầu chết được. Người nào không để ý anh trai cậu thì đó là thiệt thòi của họ.

Thấy Tấn Sâm Lâm hưng phấn hỏi về chị dâu tương lai thì Tấn Tiểu Lỗi hận không thể tát mình hai phát. Không phải mới uống hai ly bia thôi sao, mắc gì lại nói sảng vậy chứ? Hắn và Đặng Thiên Vũ chỉ là bạn trên giường mà thôi, thế nào biến thành người yêu được. Mặc dù gần đây hắn và Đặng Thiên Vũ có trở nên thân thiết hơn nhưng đem người này trở thành đối tượng thì cũng có hơi quá.

Hắn vốn chỉ là thuận miệng nói một chút thôi, nhưng giờ Tấn Sâm Lâm được nước làm tới hỏi vồn vập

khiến hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể lấp liếm. Ấy, chỉ lỡ nói dối một câu mà giờ phải dựng luôn thành một câu chuyện, thật phiền phức.

Trong lúc Tấn Tiểu Lỗi đang ngồi bịa chuyện giải thích với Tấn Sâm Lâm thì Đặng Thiên Vũ đang đi dạo phố, không, phải nói là đi khảo sát. Anh đang muốn tìm một mặt bằng tốt để mở thêm chi nhánh nên đi lang thang dạo phố để phân tích xem nơi nào là lý tưởng.

Về kinh doanh thì Đặng Thiên Vũ rất nhạy bén, hai cửa hàng trước của anh đều là do anh tự mình đi khảo sát địa điểm. Lúc mới khai trương thì có vẻ không được tốt lắm nhưng bây giờ buôn bán rất thịnh vượng.

Đi ngang qua một cửa hàng thể thao thì anh vô ý bị con ma nơ canh đang mặc đồ thể thao thu hút.

Lần trước khi anh nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi mặc áo ba lỗ thì đã nhận ra cơ thể của Tấn Tiểu Lỗi rất đẹp, cực kỳ hợp với quần áo ôm sát người. Quần áo thể thao... Vừa nghĩ đến Tấn Tiểu Lỗi mặc một bộ quần áo thể thao, sau đó bị anh đè lên lột quần xuống... Anh lập tức cảm thấy hạ thân căng thẳng, có vẻ như muốn đứng lên. Đặng Thiên Vũ vội vàng đi vào cửa hàng, lấy bộ quần áo kia rồi vào trong phòng thay đồ thử một chút.

Tấn Tiểu Lỗi cao tương đương với anh, có điều cơ thể cường tráng hơn hẳn. Nếu anh mặc đồ bị rộng một chút thì Tấn Tiểu Lỗi mặc vào sẽ ôm sát người, nhìn nhất định rất mát mắt.

Chỉ nhìn bộ quần áo thể thao trên người mình thôi mà anh đã nghĩ ngay đến hình dáng Tấn Tiểu Lỗi khi mặc nó vào thế nào, thiếu chút nữa ở trong phòng thay đồ làm chuyện manh động.

Cuối cùng anh mua cho mình hai bộ, cũng mua cho Tấn Tiểu Lỗi hai bộ.

Đến khi anh vui vẻ bước ra khỏi cửa hàng thì mới nghĩ đến... Cái này coi như là đồ đôi phải không?

Tấn Tiểu Lỗi xong việc trở về là khoảng sáu giờ sáng, trời đang sáng dần lên. Lái xe nguyên một đêm làm hắn mệt muốn chết, đầu xe xong một cái là hắn chỉ muốn lăn ra xe ngủ. Cũng may là hắn cố gắng chống đỡ, nói chứ ngủ trên xe dầy thế nào cũng đau eo mỗi lưng.

Lấy chìa khóa mở cửa ra, hắn thiếu chút nữa không nhận ra phòng của mình. Cái giường ngăn nắp thoải mái không tính, tại sao đến cả rèm cửa sổ lấy từ sân thượng xuống chưa bao giờ giặt cũng trở thành mới cóng sáng láng.

Còn cái bàn gấp vốn dĩ bị ném ở dưới gầm giường cũng bị thay thành một tấm ván gỗ đóng trên tường, chỉ cần dựng lên sẽ thành cái bàn ăn. Trên tường còn treo hai chiếc ghế gấp, đầu giường có cây đèn giường đứng. Trong WC có một máy nước nóng, các loại dầu gội dầu tắm đều đầy đủ, ngay cả dao cạo râu nhìn cũng rất xịn.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Không lẽ lúc hắn đi giao hàng ở ngoài chủ nhà đã đem phòng hắn cho người khác

thuê rồi sao?

Trong khi hắn đang há hốc mồm thì chần trên giường bỗng nhúc nhích, có một cánh tay vươn ra mở đèn đầu giường, ánh sáng của cây đèn tỏa ra dịu dàng. Hắn lúc này mới phát hiện Đặng Thiên Vũ cứ nhiên đang ở trong chần của hắn.

“Sao anh lại ở đây?” Hắn chỉ vào người còn đang dụi dụi mắt, la lên một tiếng.

Đặng Thiên Vũ ngáp một cái nói: “Đóng cửa lại, lạnh quá.”

Mặc dù thành phố này ở miền nam nhưng giờ cũng đã tháng mười một, sáng sớm vẫn khá lạnh. Đặng Thiên Vũ bị Tấn Tiểu Lỗi quấy nhiễu giấc nồng, nói xong lại cuộn vào chần ngủ tiếp.

Tấn Tiểu Lỗi chảy mồ hôi. Người này không phải có một căn hộ rất to sao? Tại sao lại chạy đến nhà hắn vậy? Cho dù Đặng Thiên Vũ có phá sản thì em trai anh ta cũng có một căn hộ cơ mà? Sao nhất thiết phải chạy qua chiếm giường của hắn?

Nhìn Đặng Thiên Vũ tiếp tục ngủ, Tấn Tiểu Lỗi cũng có chút mệt mỏi. Hắn muốn lập tức nhảy vào giường ngủ một giấc nhưng lại sợ Đặng Thiên Vũ chê hắn hôi mà đá xuống giường. Tấn Tiểu Lỗi đành cởi quần áo vào WC tắm rửa sơ một cái, mang cả người vẫn còn thấm nước trào lên giường, kéo chần chui vào.

Hmm, thật là ấm áp, có người làm ấm chần cảm giác quả nhiên không tệ.

21. Chương 21: Cùng Ăn Điểm Tâm

Khi Đặng Thiên Vũ quyết định mua cái căn hộ cao cấp kia của anh không phải có ý phô trương hay sĩ diện gì mà do anh thật sự thích nó.

Khu vực này rất an tĩnh, cảnh cũng đẹp, chưa kể thiết kế bên trong không chê vào đâu được. Mặc dù là căn hộ độc thân nhưng bên trong có ban công lớn, cây cối um tùm, phòng ngủ còn chiếm đến một nửa diện tích. Anh nhìn liếc qua thôi đã ưng ý cực kì, nên sau khi kêu người trùng tu lại nội thất xong là lập tức chuyển vào, ở một hơi cũng được bốn năm năm rồi.

Mấy năm này trừ nhân viên thiết kế, lắp đặt và vận chuyển nội thất ra thì anh cơ hồ không để ai vào nhà mình, dọn dẹp trong nhà cũng là anh tự mình xử lý. Ngay cả cha mẹ anh còn nhất quyết không cho hai cụ đến, đừng nói là vợ chồng thẳng em, đối tượng tình một đêm thì chắc chắn không có cửa.

Anh không phải hẹp hòi gì mà chỉ đơn thuần nghĩ căn hộ đó là lãnh địa riêng của mình, giống như trái tim của anh, ngoài trừ bản thân ra sẽ không mở vì một ai cả.

Ấy, cũng không phải là không có người đi vào. Lần trước Tấn Tiểu Lỗi mang anh trở về nhà, còn chạy lên giường của anh ngủ một giấc. Mặc dù sáng ngày hôm sau anh đã đem Tấn Tiểu Lỗi đạp xuống giường nhưng sau suy nghĩ lại thì thấy có người ôm ngủ chung cảm giác thật tốt.

Có lẽ lúc đó Tấn Tiểu Lỗi xông vào nhà anh, cũng đã vào luôn thế giới của anh rồi.

Đặng Thiên Vũ mơ mơ màng màng cảm giác thấy bên cạnh có một cái gối ôm cứng mềm vừa phải, kích cỡ phù hợp lại còn ấm áp.

Đạo gần đây nhiệt độ bắt đầu hạ xuống khiến cái chăn mới mua lần trước hơi mỏng một tý, thế nên khi ngủ anh theo bản năng mà nhích lại gần cái gối ấm áp kia, ôm vào trong lòng.

Sáng hôm sau đồng hồ sinh học đánh thức Đặng Thiên Vũ rời giường, anh mông lung nhìn thấy được hình ảnh trước mặt.

Tóc ngắn ngắn lộ ra cái lỗ tai khiến người ta muốn cắn, còn có thể nhìn thấy cổ đằng sau tóc gáy... Đây là...

Sau mười giây đồng hồ đầu óc anh rút cuộc phản ứng kịp, đây là giường của Tấn Tiểu Lỗi. Như vậy... anh sờ soạng dưới chăn mấy cái.

Ừ, cánh tay này, đường viền này, là Tấn Tiểu Lỗi.

Cái gì? Tên khốn khiếp khiến anh đợi mòn mỏi rốt cuộc cũng đã về!

Chỉ cần nghĩ đến vấn đề này, anh tự cảm thấy hạ thân thô cứng của mình đang đè lên cái mông của đối phương.

Người này không mặc quần áo đã ngủ, vậy cũng chớ trách anh không khách khí.

Đặng Thiên Vũ xoay người đè lên Tấn Tiểu Lỗi, anh chuẩn bị — ăn bữa sáng!

Bởi vì không khí bên ngoài có chút lạnh, anh liền chui vào trong ổ chăn bắt đầu động thủ làm điểm tâm.

Một bữa sáng thịnh soạn cần những gì nào?

Đương nhiên quan trọng nhất là nguyên liệu nấu ăn, lấy Tấn Tiểu Lỗi làm nguyên liệu thì chắc chắn ăn rất sướng miệng.

Kết hợp với ô mai nữa cũng không sai, một bên nghĩ, một bên Đặng Thiên Vũ in lên người đối phương

từng đầu ô mai, từ cái cổ đến ngực rồi xuống rốn.

Hmm, buổi sáng ăn thịt chim có phải hơi ngán không? Kệ vậy, anh đều giới sắc lâu như vậy, giờ thay đổi một chút cũng không đến nỗi nào.

Đến khi Tần Tiểu Lỗi tỉnh dậy trong khoái cảm thì hắn còn nghĩ mình đang nằm mơ vì hắn không thể tin được Đặng Thiên Vũ liếm của quý của mình, nhưng đến lúc hắn vén chăn lên thì phát hiện Đặng Thiên Vũ đang thật sự giúp hắn mút.

Không phải chứ, đây là mơ hay thật?

“Không phải... mơ chứ?” Tần Tiểu Lỗi ngây ngốc nhìn Đặng Thiên Vũ đang mút chim nhỏ của hắn, buột miệng nói.

Đặng Thiên Vũ nhả ra vật trong miệng, liếm khước môi nói: “Dĩ nhiên không phải nằm mơ! Tôi muốn làm anh.”

Trong khi Tần Tiểu Lỗi vẫn đang sững sốt thì Đặng Thiên Vũ với dậy lấy từ cái giá mới mua ở đầu giường ra vài thứ rồi lại chui vào trong chăn.

“Này, dạng chân ra một chút!” Trong chăn truyền ra âm thanh của Đặng Thiên Vũ.

Tần Tiểu Lỗi ngoan ngoãn dạng chân ra, hắn cảm giác có cái tay sờ lên nhưng rất nhanh đã dừng lại.

“Nơi này anh đã rửa sạch chưa vậy?” Âm thanh của Đặng Thiên Vũ lại truyền tới.

“Tắm... rồi.” Tần Tiểu Lỗi không hiểu sao có cảm giác đỏ mặt. Súng thật đạn thật làm bao nhiêu lần rồi mà tại sao bây giờ chưa chỉ hắn lại có cảm giác ngượng ngùng.

Một cảm giác lạnh lạnh phun vào phía sau của hắn, Tần Tiểu Lỗi biết đó là bình xịt trơn cửa sau.

Sau đó lại có một vật cứng nóng một mực quẹt qua quẹt lại đùi của hắn khiến Tần Tiểu Lỗi có chút rối rắm. Đặng Thiên Vũ nhất định rất muốn đi vào nhưng lại sợ hắn bị thương nên mới dùng thứ này.

Một ngón tay dính chất nhờn lạnh lạnh nhét vào phía sau của hắn, mới vừa đưa vào nửa ngón tay thì Đặng Thiên Vũ vén chăn lên lộ đầu ra hỏi hắn: “Anh không có muốn đánh rắm hay đi đại tiện gì đó chứ?”

Tần Tiểu Lỗi chảy mồ hôi, quả nhiên lần trước đã lưu lại ấn tượng sâu sắc cho Đặng Thiên Vũ.

Đến khi dự vọng của Đặng Thiên Vũ vào hân trong thân thể của Tần Tiểu Lỗi, anh rớt cuộc mới phát ra tiếng thở dài thỏa mãn. Cũng may lần này Tần Tiểu Lỗi không có thêm trò quỷ gì nữa nếu không anh cũng không biết mình sẽ thế nào.

Tần Tiểu Lỗi nằm úp sấp, dưới lưng có hai cái gối đệm, mông nhếch lên còn Đặng Thiên Vũ thì cười trên người hân tiến vào từ phía sau. Góc độ này tiến vào khá dễ dàng, cũng dễ hoạt động hơn. Tần Tiểu Lỗi cũng không ngại tư thế này, chính bản thân hân cũng thấy kiểu này rất tiết kiệm thể lực.

Nhiệt độ của Tần Tiểu Lỗi vốn nóng hơn so với Đặng Thiên Vũ, nhiệt độ trong cơ thể lại càng cao khiến anh muốn phát cuồng.

Nhẹ nhàng chuyển động một chút thì một loại khoái cảm từ nơi giao nhau của hai người truyền lên đại não, khiến Đặng Thiên Vũ quên mất cái lạnh, cũng chẳng còn nhớ gì. Lúc này anh chỉ muốn làm chết người này!

Anh giữ hông của Tần Tiểu Lỗi, dùng sức rút ra rồi hung hăng đâm vào, mỗi lần đều để mình đi vào tận cùng bên trong.

“Tên khốn khiếp Tần Tiểu Lỗi anh, tôi thật sự là muốn làm anh đến chết.” Đặng Thiên Vũ ở phía sau cắn bả vai của Tần Tiểu Lỗi, dùng sức đâm vào.

“Có bản lĩnh thì cứ việc, còn không làm được thì chuẩn bị để tôi cười chết anh!” Tần Tiểu Lỗi bị đâm thoải mái đến hoa cả mắt, cũng không phá hoại phong cảnh nói ra chuyện anh không mang bao này nọ, vừa tự an ủi bản thân vừa quay đầu nói với Đặng Thiên Vũ.

Đặng Thiên Vũ nghe đến câu sau thì thú tính sôi trào, anh cúi đầu hôn lên môi của Tần Tiểu Lỗi.

Bọn họ bình thường đều không thích hôn môi nhưng bây giờ cả hai đều cảm thấy hôn rất tốt. Đầu lưỡi hai người dây dưa với nhau, Đặng Thiên Vũ tựa hồ quên mất chuyển động, tốc độ dần chậm lại mà nhẹ nhàng đưa đẩy. Tần Tiểu Lỗi cũng quên mất phía trước của mình, hân vươn tay ôm lấy cổ của Đặng Thiên Vũ khiến cho nụ hôn này sâu thêm một chút.

Khoái cảm như một dòng điện từ nơi hai người tiếp xúc chảy ra khắp cơ thể, khiến cho xương cốt của Tần Tiểu Lỗi tê rần, ngay cả vật phía trước bị bỏ quên cũng muốn bắn ra ngoài. Đặng Thiên Vũ cảm giác dưới bụng mình như bị điện giật, loại cảm giác kinh luân truyền thẳng đến dự vọng của anh, cả noãn hoàn và mống của anh cũng co rút mãnh liệt, cảm giác như lúc nín tiểu cấp thiết phải kiếm nhà vệ sinh để giải phóng ra ngoài vậy.

Mặc dù tư thế cơ thể của cả hai khác nhau nhưng cái loại kích thích mãnh liệt này làm cho hai người không cần động tác mạnh mẽ nào cũng cùng nhau rung mình một cái mà bắn ra.

Đến khi bọn họ ngừng lại, Tần Tiểu Lỗi mới nhận ra được đầu của hân quay ra sau khá lâu nên bây giờ cái cổ bắt đầu đau nhức.

Đặng Thiên Vũ thấy hần xoa xoa cái cổ mình thì trở người hần lại, đem dục vọng đang mềm xuống của hai người áp vào cùng một chỗ, không bao lâu hai người lại thêm một hiệp mặt đối mặt.

Bởi vì thật sự rất mệt, lúc này ngủ cũng chưa đủ cho nên dù đang đầy đủ dục vọng, Tấn Tiểu Lỗi bị làm bắn hai lần ngáp một cái rồi ngủ tiếp. Nếu bảo hần có gì tiến bộ thì chính là trước khi ngủ hần còn nhớ ra mà nói với Đặng Thiên Vũ đang nằm thõ trên người mình một câu: “Tôi mệt quá, ngủ một chút nhé.” Rồi mới ngủ.

Sau khi hần ngủ, Đặng Thiên Vũ thở hổn hển một lúc chờ cho hô hấp của mình bình thường trở lại. Nhìn Tấn Tiểu Lỗi nằm ngủ ngon lành, anh bất đắc dĩ cười một cái.

Con người này, không biết phải nói thế nào nữa.

Từ từ rời khỏi thân thể của Tấn Tiểu Lỗi, Đặng Thiên Vũ mặt mày tối đen phát hiện anh lại quên không dùng bao.

Không phải chứ... Lần đầu tiên quên dùng là với Tấn Tiểu Lỗi, lần thứ hai lại tiếp tục quên, cũng với Tấn Tiểu Lỗi. Một lần lỡ nhảy xuống hố thì thôi không tính, nhưng hai lần cùng nhảy xuống cùng một cái hố thì không thể nói là vì sơ ý được nữa.

Đặng Thiên Vũ rời giường đi vào nhà vệ sinh tắm rửa rồi hứng một chậu nước ra giúp Tấn Tiểu Lỗi lau người, vừa lau vừa sờ.

Lúc này không nhận ra bây giờ mới phát hiện anh để lại trên người Tấn Tiểu Lỗi không ít dấu răng, có mấy cái còn cắn trầy da, đặc biệt cái trên vai còn rướm máu.

Hổng, từ bao giờ mà anh trở nên thú tính dữ vậy?

Khi Tấn Tiểu Lỗi tỉnh lại là do hần bị đói tỉnh. Hần đang ở trong mơ đuổi theo một con gấu, muốn ăn tay gấu thì bị một mùi thơm của thức ăn làm giật mình tỉnh giấc.

Tấm ván gỗ treo trên tường được dựng lên quả nhiên trở thành một cái bàn ăn, kích cỡ vừa hợp với căn phòng của hần nhưng đồng đồ ăn ở trên thì có vẻ hơi nhiều. Một bình màu trắng không biết là sữa tươi hay sữa đậu nành, một nồi còn đang bốc hơi nóng tỏa ra mùi thơm, có vẻ như là cháo thịt nạc. Ngoài trừ hai thứ đó thì trên bàn còn có bắp, khoai, bánh quẩy bánh bao gì đó một đồng, có vẻ như cho bốn năm người ăn vậy.

Không lẽ hần mộng du đi đến mấy quán xung quanh càn quét sao? Nếu không thì sao bữa sáng lại phong phú như vậy chứ?

“Tỉnh dậy rồi thì ăn chút điểm tâm đi.” Đặng Thiên Vũ đang ngồi trên một cái ghế mỉm cười nhìn hần, bên cạnh còn một chiếc ghế gấp khác đã được mở ra, như thể đang chờ Tấn Tiểu Lỗi tỉnh lại.

Cái này chắc chắn là đang nằm mơ. Làm gì có chuyện Đặng Thiên Vũ đối với hắn tốt như vậy? Giúp hắn sửa nhà, mút cho hắn, bây giờ còn chuẩn bị bữa sáng nữa.

Mà kệ đi, cho dù có là mơ đi chăng nữa cũng phải ăn cho no đã.

Tấn Tiểu Lỗi muốn vén chăn xuống giường nhưng hắn lập tức cảm thấy đau nhức truyền xuống từ cổ đến eo, trên người cũng chưa mặc quần áo. Nhưng trước sự hấp dẫn của đồng đồ ăn thì mấy chuyện này không phải là vấn đề, hắn trực tiếp quần chăn ngồi xuống ghế, cầm lấy một trái bắp cạp.

Đặng Thiên Vũ nhìn thấy hắn ăn không khỏi có chút rút gân miệng, người này bộ bị quỷ đói nhập vào sao? Chưa đầy nửa phút đồng hồ đã gặm xong trái bắp, cái bánh bao kia tuy nhỏ như cần ba phát hết một cái cũng quá nhanh.

Mặc dù trong lòng anh yên lặng khinh bỉ nhưng tay cũng không ngừng múc một bát cháo trong nồi đưa cho Tấn Tiểu Lỗi. Tấn Tiểu Lỗi nhận lấy bát cháo, không để ý nóng hay không đã húp một ngụm, hô to ngon một cái rồi vừa ăn bánh bao vừa uống cháo, nhোáng một cái bát cháo đã sạch bong, xử lý xong cháo hắn lại cầm bánh quẩy lên ăn.

Đặng Thiên Vũ vừa mới uống một hơi sữa đậu nành thiếu chút nữa là phun ra ngoài, người này cũng quá đại gia đi. Anh vì thấy mình làm Tấn Tiểu Lỗi bị thương khắp người, không có ý tứ nên mua một chút bữa sáng để bù đắp lại, kết quả đối phương cũng không thêm khách khí luôn.

Có điều vậy cũng tốt, nhìn người này có thể ăn có thể ngủ như vậy anh cũng không cảm thấy tội lỗi.

Anh cắn vài miếng cho xong cái bánh bao trên tay, uống hết ly sữa đậu nành rồi đứng lên nói với Tấn Tiểu Lỗi: “Thế cứ như vậy nhé, lần sau tôi đến tìm anh.” Đặng Thiên Vũ đang muốn tiêu sái rồi đi thì Tấn Tiểu Lỗi nói: “Này anh mua nhiều đồ như vậy làm sao tôi ăn hết, ăn không hết để hư thì làm sao?”

Đặng Thiên Vũ đen mặt, đóng cửa rồi đi.

Tấn Tiểu Lỗi cũng chảy mồ hôi một chút, có vẻ như không phải nằm mơ. Khuôn mặt bí xị kia của Đặng Thiên Vũ rõ ràng là chiêu bài đặc trưng của anh ta. Tấn Tiểu Lỗi đang suy nghĩ đến vấn đề này thì cửa phòng lại mở ra, Đặng Thiên Vũ ôm một thứ tiến vào đặt dưới đất, nói với hắn: “Ăn không hết thì bỏ vào đây.”

Đến khi cửa đóng lại thì Tấn Tiểu Lỗi mới phát hiện ra thứ Đặng Thiên Vũ đặt ở dưới đất là tủ lạnh xe hơi.

Không phải chứ?

Tấn Tiểu Lỗi nhéo đùi mình một cái, đau đến hắn hít một hơi, mẹ ơi, không phải nằm mơ thật!

Đặng Thiên Vũ... đổi tính sao?

Hắn hết nhìn tủ lạnh dưới đất rồi lại nhìn bữa sáng trên bàn mà không khỏi suy nghĩ, ăn nhiều đồ ăn như vậy có bị trời phạt không? Lần trước hắn chỉ ăn có mấy miếng gà quay thôi đã bị tiêu chảy nửa ngày, bây giờ ăn hết đồng này có khi nào phải ôm nhà cầu hết một ngày hay không?

Bắp luộc với bánh quẩy các thứ chưa tính, còn một bình sữa đậu này với nồi cháo thịt này là mua kiểu gì? Chẳng lẽ là mua luôn cả nồi? Quả nhiên là người có tiền.

Quên đi, sao cũng thế, quan trọng là ăn no đã. Ăn không hết thì không phải còn có một cái tủ lạnh đây sao?

Kỳ thật hắn không biết, Đặng Thiên Vũ sau khi lên xe mới đập đùi chửi mình ngu ngốc. Làm anh mất công chạy về nhà lấy sữa đậu nành với nấu cháo mang đến, kết quả đối phương chả hiểu phong tình cái gì cả.

Mà tiêu rồi, quên cầm cái bình với nồi cháo về.

22. Chương 22: Cần Phải Tính Số

Đặng Thiên Vũ dạo này cực kỳ bận rộn. Sau một thời gian khảo sát thì anh nhìn trúng một vị trí nằm ở một khu thương xá, khu vực này có tầng hầm thông với ga tàu điện ngầm. Vị trí địa lý nơi này vốn rất thịnh vượng nhưng vì cơ sở vật chất khá cũ nên không thu hút cho lắm. Bây giờ chỗ này đang trùng tu, bọn họ hi vọng trước tết có thể ký hợp đồng nên tiền cho thuê mặt bằng cũng không đắt, còn có rất nhiều ưu đãi.

Mặc dù mặt bằng tầng hầm hay lầu một đều rất tốt nhưng Đặng Thiên Vũ sau vài lần suy xét thì lựa chọn lầu hai. Những người thương nhân khác đều nghĩ anh có vẻ ngốc, dù rằng người của thương xá nói sắp có một cái cầu vượt xây thông đối diện với lầu hai, nhưng hiện tại cũng chỉ mới là tin đồn, nếu mở cửa hàng điện thoại ở đó thì xác suất thất bại rất cao.

Bạn học của anh sau khi đến xem chỗ này xong cũng vỗ bờ vai anh, nói không chừng vụ này lỗ vốn nặng.

Thế nhưng Đặng Thiên Vũ có một loại trực giác rằng mở cửa hàng ở chỗ này nhất định có thể kiếm tiền. Anh thấy nguyên nhân thành công lớn nhất của bản thân chính là nhờ vào trực giác, vậy nên anh rất tin tưởng vào trực giác của mình.

Do thời gian tương đối gấp nên anh gần đây bận đến tối tăm trời đất, khuya về đến nhà cũng không còn sức tắm rửa, trực tiếp lăn lên giường ngủ, ngủ dậy mới bò vào phòng tắm. Cho nên chuyện đi kiểm Tán Tiểu Lỗi gì gì đó đã sớm bị anh quên tuốt tuột.

Cửa hàng có đủ chuyện phải lo: lắp đặt thiết bị gì, phong cách thế nào, quầy phải sắp xếp ra sao, bán điện thoại gì, tuyển dụng nhân viên, huấn luyện người mới vân vân và vũ vũ... Tuy bận rộn là thế nhưng anh vẫn cảm thấy thế này rất tốt.

Chuyên ngành đại học của Đặng Thiên Vũ là thiết kế nên anh vô cùng chấp nhất với việc sắp xếp bố cục và hình ảnh cửa hàng, bởi vậy nên nhất quyết không chịu phó thác cho ai, ngày ngày đều đến chỗ cửa hàng theo dõi sát sao.

Sáng sớm Đặng Thiên Vũ tỉnh dậy nhận ra mình vẫn mặc bộ đồ tối hôm qua, nghĩ đêm qua về nhà một cái anh chỉ đá giày văng ra rồi chui vào giường ngủ thì có chút không chịu nổi. Đã lâu không bận rộn đến như vậy, anh cảm thấy khá mệt mỏi.

Trong chăn bốc lên mùi rượu và mồ hôi, tối hôm qua anh cùng đi ăn với vài ông đại lý nên uống hơi quá, giờ đầu đau như búa bổ.

Xoa huyết thái dương, anh ngồi dậy tính đi tắm, cần phải thư giãn một chút.

Khi ngồi lên thì Đặng Thiên Vũ phát hiện hạ thân đã dựng một túp lều, thật bất đắc dĩ, anh hơn nửa tháng rồi không giải tỏa nên sáng sớm có phản ứng cũng là chuyện bình thường. Xem ra phải kiếm người làm một chút, cứ nhịn thế này sẽ có ngày phát bệnh mất.

Trong khi anh đang suy nghĩ về vấn đề này thì trong đầu anh vô thức hiện lên hình ảnh của Tấn Tiểu Lỗi. Đợi đến lúc tỉnh hồn lại thì mới chẫy mồ hôi, sao lại có Tấn Tiểu Lỗi ở đây nữa?

Rõ ràng đối tượng tình một đêm của anh không thiếu, tại sao chỉ nghĩ đến mỗi người này?

Chờ một chút... Mấy người tình trước đây của mình thế nào nhỉ? Sao anh chẳng nhớ ra được một ai cả vậy?

Vừa đi vừa cởi quần áo, khi Đặng Thiên Vũ đến cửa nhà tắm thì cũng đã lột sạch, anh cứ thế để cái vật cứng kia vào nhà tắm.

Vốn anh còn nghĩ chắc chỉ đang mắc tiểu, định đi wc để vật này mềm xuống nhưng đứng trước bồn cầu rồi cũng không thấy giải quyết được chuyện gì. Chẫy mồ hôi, không lẽ mình phải tự xử?

Đặng Thiên Vũ cúi người xả nước vào bồn tắm, sau đó đứng dưới vòi sen một bên canh nước một bên tự thăm. Làm đến lúc nước đã tràn bồn vẫn không cảm thấy sẽ bắn ra được, anh buồn bực đóng vòi sen lại, quay qua bồn tắm thả một ít bột ngâm bồn, quây quây một chút rồi ngồi vào.

Nằm trong bồn tắm nhắm mắt lại, anh bắt đầu chuyên tâm chăm sóc cậu nhỏ phía dưới. Một lúc sau vẫn không cải thiện được tình hình, cứ như là do gân dây tích nhiều quá nên bị nghẽn vậy. Mặc dù không bắn ra được nhưng khoái cảm vẫn kích thích khiến hơi thở của Đặng Thiên Vũ trở nên mất trật tự.

Nếu có người ở bên cạnh thì tốt, bản thân không phải cực khổ tự xử thế này.

Anh tưởng tượng có một người đàn ông bước vào bồn tắm, đưa tay vuốt ***g ngực của mình, hôn lên cằm anh, móng thì ma sát với thứ đang cứng như đá kia một lúc rồi từ từ ngồi xuống, bắt đầu di chuyển vòng eo...

“Oh...” Đặng Thiên Vũ đẩy hông về phía trước một chút, phía dưới căng thẳng rồi phun ra.

Bắn xong anh hoàn toàn không muốn động đây, cứ như vậy cái gì cũng không nghĩ nằm trong bồn tắm... ngủ mất.

Đến khi nước trong bồn trở nên lạnh ngắt thì Đặng Thiên Vũ mới giật mình tỉnh dậy, vội vàng dùng khăn tắm lau người rồi mặc áo khoác đi ra.

Anh đói đến quặn ruột. Tối hôm qua gần như chỉ uống và uống, không ăn được mấy miếng vào miệng.

Đặng Thiên Vũ mở cửa tủ lạnh cầm ra một bọc bánh bao, lấy vài cái để lên đĩa rồi bỏ vào lò vi sóng, đồng thời dùng máy pha cafe làm cho mình một tách. Mặc dù ăn bánh bao uống cafe nghe có vẻ quái dị nhưng dù sao cũng là đồ ăn trong nhà, không phải suy nghĩ nhiều làm gì.

Ngồi trên chiếc ghế mây đặt ở ngoài ban công ăn bữa sáng và nhấm nháp cafe, Đặng Thiên Vũ nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài mới cảm thấy mình sống trở lại. Mấy bữa nay quá bận rộn làm anh quên mất cái gì gọi là tận hưởng.

Xem ra anh cần phải buông lỏng một chút, cũng không nhất thiết phải làm đúng y như kế hoạch, quan trọng là thể xác và tinh thần của mình phải khỏe mạnh.

Chờ một chút... Lúc này khi anh tự xử tưởng tượng ra người cười lên người mình... hình như là Tấn Tiểu Lỗi thì phải.

Nghĩ đến vấn đề này, Đặng Thiên Vũ thiếu chút nữa sặc phun cả cafe trong miệng.

Anh đã có thể chấp nhận người này đến độ như vậy? Cư nhiên nghĩ đến chuyện đối phương sẽ xuất hiện trong nhà của mình?

Tấn Tiểu Lỗi dạo này rất vất vả. Tiền điện tháng này của hắn tăng thêm một trăm đồng, chủ nhà không chịu trả bất hần giải quyết. Hắn có điểm khó hiểu. Lúc trước chủ nhà vì thấy hắn hơn nửa tháng không ở nhà, thiết bị điện trong phòng cũng không có bao nhiêu nên mới đồng ý ba trăm đồng tiền nhà bao luôn điện nước, nhưng bây giờ tiền điện của hắn tăng lên, đương nhiên chủ nhà muốn hắn phải bù thêm tiền.

Tấn Tiểu Lỗi lý sự cùng với chủ nhà nửa ngày, nói hắn tháng này phần lớn thời gian đều ở bên ngoài sao

có thể tốn nhiều điện như vậy, nhất định là do điện kế có vấn đề. Chủ nhà tức giận chỉ vào mặt hắn la: “Chú đúng là nửa tháng không có về nhưng cậu bạn lái BMW của chú thì sao? Bình thường chú không ở nhà cậu ta đêm nào cũng chạy đến ngủ. Tôi còn thấy người đến mắc máy nước nóng vào phòng chú, phòng chú lại không có bình ga nên chắc chắn xì điện rồi. Có thể có một người bạn lái BMW như vậy chú cũng đừng than nghèo với tôi, nếu không tôi tăng tiền nhà bây giờ.”

Tấn Tiểu Lỗi chảy mồ hôi. Hóa ra tiền điện tăng lên là do tên kia đến lãng phí điện nhà hắn, đành vậy, trước trả tiền cho chủ nhà đã. Lần sau nhất định phải tìm Đặng Thiên Vũ đòi lại tiền điện. Nhưng cái máy nước nóng kia đúng là quá tiện, lúc tắm đỡ phải phiền phức hơn hắn, mà dạo này hắn sợ Đặng Thiên Vũ đến tìm nên chăm chỉ tắm rửa hơn trước nhiều. Vừa trả tiền điện, hắn vừa mừng thầm chủ nhà chỉ đòi hắn tiền điện chứ không đòi tiền nước, như vậy cũng lời rồi.

Sau khi trả tiền cho chủ nhà xong, Tấn Tiểu Lỗi quay vào phòng nhìn lại thì phát hiện ra trong phòng của hắn còn một thứ hao điện nữa, đó chính là cái tủ lạnh mini trên xe. Loại tủ lạnh nén hơi để trên xe này chắc cũng phải tốn khá nhiều điện? Nhìn qua nó không lớn hơn một cái rương, bên trong có thể để dư dả mười lon bia, còn có thể cất thêm ít đồ ăn thừa, suy đi nghĩ lại thì đúng là phải tốn điện thật.

Có nên ngắt điện nó hay không? Tấn Tiểu Lỗi đứng ở trước cái tủ lạnh cân nhắc vấn đề này, cuối cùng vẫn quyết định lần sau chờ Đặng Thiên Vũ đến tìm thì đòi lại tiền điện.

Ấy... Chờ một chút, hình như tiền điện là vấn đề nhỏ thôi? Lần trước hắn bị Đặng Thiên Vũ làm hai lần vẫn chưa ký tên! Một lần năm trăm, hai lần tận một ngàn, còn tiền điện nữa chứ. Đặng Thiên Vũ nợ hắn đến một ngàn một đồng!

Đáng tiếc cái tên Đặng Thiên Vũ kia không hiểu là biết Tấn Tiểu Lỗi đang đợi anh tới đòi tiền hay sao mà dạo này không thấy xuất hiện.

Bảo Tấn Tiểu Lỗi gọi điện thoại cho Đặng Thiên Vũ này nợ ấy hả?... Đùng đùng, có ai đòi lại chủ động đi tìm chủ nợ bao giờ? Càng không nói gọi điện thoại cũng phải tốn tiền.

Cứ như vậy nửa tháng trôi qua, vào một ngày nào đó khi Tấn Tiểu Lỗi đang giúp khách quen chở đồ đến một khu thương xá thì hắn đột nhiên thấy được người đang nợ tiền điện của mình.

Tên kia vẫn khó ưa như trước, ăn mặc chau chuốt đứng ở giữa mấy người công nhân đang lắp đặt thiết bị chỉ huy cái gì đó.

Lúc này hắn quên mất tiền với chả nợ, nếu không phải xung quanh có quá nhiều người thì Tấn Tiểu Lỗi muốn đi thẳng đến ôm người kia hôn một cái.

Đặng Thiên Vũ khi nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi thì khá sửng sốt. Lúc này anh ở dưới lầu vô tình thấy một chiếc xe vừa lái đến trông rất quen mắt, xuống nhìn xem thử thì phát hiện ra chiếc xe chở hàng đến cho anh chính là chiếc MB250 của Tấn Tiểu Lỗi.

Sao lại đúng lúc như vậy chứ, có phải người kia biết mình ở đây nên cố ý đến tìm không?

Nghĩ như thế làm trong lòng Đặng Thiên Vũ rộn ràng hẳn lên.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy hần xong vội vàng chạy vào xe lấy một cuốn vở ra xé một trang, hí hoáy viết vài chữ rồi nhảy xuống đi qua chỗ Đặng Thiên Vũ.

“Ông chủ à, dạo này anh có vẻ bận rộn nhỉ, không thấy đến tìm báo hại tôi muốn kiếm được anh thật khó khăn quá.” Tấn Tiểu Lỗi cố gắng để giọng của mình nghe có vẻ bình thường một chút, thế nhưng nói ra khỏi miệng thì lại đầy ý oán trách.

Xung quanh mọi người đang làm việc nghe thấy hần nói vậy với Đặng Thiên Vũ vô tình hay cố ý đều quay qua nhìn bọn họ một chút.

Đặng Thiên Vũ nghe giọng điệu của Tấn Tiểu Lỗi khiến anh sững sốt. Này này này, đây là “làm nũng” phải không? Đàn ông con trai mà nói như vậy khiến anh thật sự nổi hết da gà lên.

Tấn Tiểu Lỗi nói xong cũng thấy được không khí xung quanh không đúng lắm, vội vàng đi đến trước mặt Đặng Thiên Vũ đưa ra tờ giấy mình vừa mới viết: “Tiền công lần trước anh còn chưa ký tên, ký dùm đi.”

Trên tờ giấy kia viết rằng: “XXXX năm XX tháng X ngày, lần hai.”

Đặng Thiên Vũ chảy mồ hôi. Tấn Tiểu Lỗi cũng quá bạo gan, cứ nhiên ban ngày ban mặt trước mắt bao nhiêu người đưa anh ký cái này?

Có điều xung quanh cũng không ai hiểu được chân tướng sự việc nên cứ tưởng giữa bọn họ là lao động bình thường. Rất nhiều người có thói quen lấy hóa đơn nên sau khi làm việc đưa đơn cho ông chủ ký cũng không phải chuyện lạ gì, những công nhân xung quanh nghĩ thế xong cũng không quan tâm lắm nữa.

Đặng Thiên Vũ nhận lấy giấy bút, trừng mắt nhìn Tấn Tiểu Lỗi. Người này cũng quá đáng, thiếu chút nữa làm anh lộ tẩy.

Cũng may không ai nghĩ đến được trên tờ giấy viết lần hai kia ám chỉ vận động trên giường, mà chỉ đơn thuần là lá xe giao hàng.

Đặng Thiên Vũ nghĩ như thế nên rất thoải mái ký tên của mình vào, trước lúc đưa trở lại thì suy nghĩ một chút, anh lại lấy bút vẽ thêm một nét rồi mới trả lại Tấn Tiểu Lỗi.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy con số ba thì sững sốt một chút, Đặng Thiên Vũ nói: “Đợi chút nữa chuyển đồ xong thì đợi tôi bên cánh phải, tôi còn cần anh đến thêm lần nữa.”

Nghe nói như thế, tim của Tần Tiểu Lỗi đập nhanh hơn một chút.

Không phải ý như vậy chứ?

Người này cứ nhiên ở trước mặt mọi người muốn hẹn hán làm một hiệp?

23. Chương 23: Muốn Tổ Tình Rồi

Sau khi Tần Tiểu Lỗi tháo gỡ hết hàng, hán kiểm một chỗ đậu xe xong thì chuẩn bị đi tìm Đặng Thiên Vũ làm việc. Trước khi xuống xe hán ngắm cái gương một chút. Hm, không đẹp trai nhưng cũng không xấu. Trong răng không có mắc rau, miệng cũng không hôi. Buổi sáng trước khi ra khỏi cửa hán cũng đã tắm qua, mặc dù bây giờ ừ... có chút mồ hôi nhưng hán đúng là đã tắm trước khi đi rồi.

Bộ đồ trên người là bộ quần áo thể thao hán tìm thấy trong tủ quần áo, dù hán không nhớ rõ mình mua bộ này từ bao giờ nhưng mặc rất thoải mái. Từ màu sắc đến kiểu dáng đều đúng gu của hán, đơn giản nhưng đường hoàng— quan trọng nhất là màu không thấy bẩn.

Có điều... Hán nhìn xung quanh. Mặc dù đường đi bộ không thông đến chỗ này nhưng người qua đường cũng không thiếu. Còn những tầng lầu phía trên của khu thương xá là dân cư, chỉ có ba tầng gần mặt đất đang sửa chữa thôi.

Làm ở chỗ này thật sự không có vấn đề đó chứ?

Khi nghĩ đến có khả năng bị người bắt gặp, Tần Tiểu Lỗi cảm thấy có chút ngượng ngùng nhưng không thiếu kích thích. Giống như lúc này Đặng Thiên Vũ đứng ở trước mặt mọi người ám chỉ hẹn hán vậy, làm trái tim của hán đập nhanh hơn, lòng bàn tay ướt mồ hôi.

Đến chỗ hẹn thì Đặng Thiên Vũ đã đứng chờ sẵn, anh nhìn thấy hán cũng không chào hỏi mà lập tức xoay người đi. Tần Tiểu Lỗi giống như một tên biến thái rình mò đi theo sau anh, xuyên qua khu cửa hàng đang sửa chữa, đến một cánh cửa thoát hiểm mở đi vào, lên cầu thang đi thẳng lên. Đi tới đi lui rốt cuộc cũng đến chỗ dừng lại, nơi này là một hành lang trần cao, phía cuối còn một cửa thoát hiểm bị khóa. Trên tường có một cửa sổ thông gió nhỏ nên ánh sáng ở đây cũng khá rõ ràng.

“Ở chỗ này?” Tần Tiểu Lỗi chảy mồ hôi, hán còn tưởng rằng Đặng Thiên Vũ sẽ mang hán đến hầm xe hoặc WC, không ngờ lại là ở đây. Chỗ này không có gì cả, không gian rất trống trải nên nếu ở đây làm thì âm thanh sẽ vang khá rõ.

“Uhm, nơi này khá tốt. Mấy hôm trước tôi tình cờ phát hiện ra chỗ này, ban ngày không ai đến cả.” Đặng Thiên Vũ dạo này phải giám sát đảm bảo tiến độ nên phải chịu không ít áp lực, đôi khi quá mệt mỏi anh sẽ đến chỗ này ngồi dựa lưng vào tường, dưới mông lót thêm một tờ báo, cứ như vậy nhìn bầu trời xanh qua ô cửa sổ thì tâm tình sẽ thoải mái hơn.

Hôm nay khi anh thấy Tấn Tiểu Lỗi liền muốn mang hắn đến đây, bởi vì Tấn Tiểu Lỗi đang mặc bộ quần áo thể thao anh mua lần trước.

Lý do một người đàn ông tặng quần áo cho người khác chính là vì anh ta muốn cởi đồ từ trên người đối phương ra, lời nói này quả không sai.

“Bụi nhiều như vậy đúng là không ai đến. Có điều anh thật sự muốn làm ở đây?” Tấn Tiểu Lỗi nhìn bốn phía, ngoại trừ ở góc tường có để mấy tờ báo ra sẽ không có gì nữa, không lẽ bọn họ tính nằm trên báo làm sao? Nhờ đâu làm dơ bộ quần áo này thì sao, hắn thật sự rất thích nó.

Đặng Thiên Vũ kéo Tấn Tiểu Lỗi qua, ôm lấy cổ hắn đem người đè lên tường, dùng miệng chặn miệng của hắn lại.

Không biết từ khi nào Đặng Thiên Vũ thích cảm giác hôn môi— nhưng chỉ giới hạn với Tấn Tiểu Lỗi.

Vì Tấn Tiểu Lỗi mặc quần thể thao lưng thun nên Đặng Thiên Vũ rất dễ dàng luồn tay vào trong, vuốt ve lấy vật kia của hắn. Tấn Tiểu Lỗi cảm nhận được động tác của Đặng Thiên Vũ, tay cũng không rảnh rồi mà mò xuống dò xét. Đặng Thiên Vũ mặc quần tây còn có cả dây nịt, Tấn Tiểu Lỗi chỉ nói ra một chút cũng không cởi hắn vì quá phiền, trực tiếp kéo khóa kéo xuống luồn tay vào.

Đầu lưỡi của hai người dầy dụa cùng một chỗ thì bọn họ đều nỗ lực tìm kiếm vị trí mẫn cảm trong vòm họng của nhau. Đặng Thiên Vũ trước kia không thích hôn môi nhưng vẫn học được một ít kiến thức từ một vị tiền bối đi trước. Thật ra loại chuyện này làm nhiều thì cũng vô sự tự thông, dù sao trong khoang miệng cũng không rộng bao nhiêu, chỉ cần đem đầu lưỡi lê la tìm một hồi thì thể nào cũng tìm ra. Cho nên hai người bọn họ hôn nhau một chút thì anh lập tức đưa đầu lưỡi duỗi đi vào, khuấy động trong khoang miệng của Tấn Tiểu Lỗi.

Tấn Tiểu Lỗi người này rất hào phóng, hắn cảm giác thoải mái thì rất dễ dàng phối hợp, không thích thì đá văng đối phương ra, dù sao hắn không bao giờ để mình chịu thiệt.

Đặng Thiên Vũ hôm nay mặc một bộ vest chỉnh tề màu xám bạc, tóc cũng được chải rất gọn gàng nhưng vì bên ngoài gió to nên bây giờ tóc có hơi lộn xộn làm khi Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy có cảm giác người này rất lạnh lùng. Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy hắn mặc bộ đồ này thì ý nghĩ đầu tiên trong đầu là người này thật thích phô trương, ở nơi sửa chữa lộn xộn như thế này cũng ăn mặc trịnh trọng như vậy, không sợ làm hư bộ đồ sao.

Bất quá cũng bởi vì Đặng Thiên Vũ ăn mặc như thế khiến cho Tấn Tiểu Lỗi liên tưởng đến những lúc anh trần truồng cùng hắn trên giường, trong lúc nhất thời hắn rất muốn đem hết đồ của Đặng Thiên Vũ lột ra để anh ta khỏi làm bộ làm tịch gì nữa.

Có lẽ hai người bọn họ trước kia chẳng có gì ăn ý, nhưng sau nửa tháng không gặp mặt thì lại cùng có một ý tưởng muốn lột hết đồ của đối phương ra, cái này chắc cũng có thể coi là một kiểu thân giao cách cảm.

Khi hôn Đặng Thiên Vũ thì Tấn Tiểu Lỗi nghĩ rằng hơi thở của anh rất tươi mát, có phải là dùng nước súc miệng không? Sau đó nhắm mắt lại thì hắn cảm thấy mình ngửi được thoang thoang mùi cỏ xanh, cái mùi đó khiến hắn nhớ lại mình lúc nhỏ, cuộc sống lúc đó trôi qua dù bình thường nhưng lại rất hạnh phúc...

Đến khi Đặng Thiên Vũ đầu lưỡi xoẹt qua hàm trên của hắn, một cảm giác kì lạ khiến cho da đầu hắn có chút tê dại, lúc này Tấn Tiểu Lỗi mới hồi phục tinh thần lại.

Đây chắc là mùi nước hoa, mặc dù có hơi hào nhoáng nhưng hắn thật thích cái mùi này.

Bọn họ thở hổn hển tách nhau ra thì Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy rõ ràng khoe miệng của Đặng Thiên Vũ có một đường chỉ bạc, theo bản năng hắn liền liếm khoe môi của Đặng Thiên Vũ một chút. Liếm xong hắn mới nhận ra mình ngu ngốc, cứ nhiên lại đi liếm nước miếng của người khác, thật ghê tởm.

Đặng Thiên Vũ ngậy ngẩn cả người. Khi hôn nhau thì đầu lưỡi của Tấn Tiểu Lỗi cũng dính một chỗ với anh, anh cũng không phải là không nhận được khoái cảm giữa nụ hôn. Nhưng khi Tấn Tiểu Lỗi liếm môi của anh thì anh lại cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, cái loại cảm giác này từ môi truyền lên đại não rồi chảy xuống bụng dưới khiến anh suýt nữa muốn phun ra ngoài.

Hai đồ vật của bọn họ đang được Tấn Tiểu Lỗi dùng tay chăm sóc. Bàn tay của Tấn Tiểu Lỗi có rất nhiều vết chai làm Đặng Thiên Vũ hơi đau nhưng đồng thời cũng khiến bụng dưới của anh từng trận co rút, cảm giác sắp lên đỉnh càng lúc càng gần.

Có câu chủ nào đó vậy, cái này cũng có thể áp dụng luôn với phân thân.

Tấn Tiểu Lỗi ngoại hình khá thô kệch, ngày ngày đều lao động ở ngoài trời nên làn da phơi nắng ngăm đen. Cái kia của hắn cũng giống như người, màu sắc thâm lại to, đầu khá lớn, lúc cứng lên thì đồ vật này cũng tương tự như người của hắn vậy. Còn vật kia của Đặng Thiên Vũ khác hẳn với Tấn Tiểu Lỗi, màu sắc khá nhạt, hình dáng dài nhỏ, đầu phía trước cũng không lớn, khi hưng phấn lại có chút hồng. Hơn nữa vật này của anh không thẳng mà lại cong về phía trước. Tấn Tiểu Lỗi thăm quan sát thì nghĩ, đồng tính hay bị gọi là cong, không lẽ vì nguyên nhân này?

Thế nhưng tại sao cái của hắn không cong? Chẳng lẽ hắn không phải? Không lẽ dùng của sau nhiều thì tự nhiên sẽ thành như vậy?

Tấn Tiểu Lỗi đang suy nghĩ về chuyện này thì Đặng Thiên Vũ từ trong túi lấy ra một thứ đưa cho hắn, Tấn Tiểu Lỗi nhìn một cái rồi ngậy ngốc. Thuốc bôi trơn đưa cho hắn làm gì? Chẳng lẽ... Đặng Thiên Vũ muốn hắn đến?

Đặng Thiên Vũ cũng nhận ra vẻ mặt của hắn, vội vàng giải thích: “Tôi giúp anh phía trước, tự anh lo phía sau đi.”

Sau khi nói xong thì gỡ cánh tay kia của Tấn Tiểu Lỗi rút bản thân ra, ngồi chồm hổ xuống kéo quần của hắn xuống, cầm Tấn Tiểu Lỗi vật kia liếm một chút.

Cái gì? Đặng Thiên Vũ cứ nhiên chủ động giúp hấn nút?

Tấn Tiểu Lỗi cúi đầu thì đã thấy ngay hiệu quả thị giác của chuyện này, vật kia suýt chút nữa trực tiếp bắn mất. Đặng Thiên Vũ ngồi ở giữa hai chân của hấn, một tay giúp bản thân, một tay nắm phân thân của hấn, đầu lưỡi chuyển động trên đầu vật kia. Hấn nhin không được đung đưa thất lưng khiến vật kia đâm vào ngoài miệng của Đặng Thiên Vũ vài cái, anh mở miệng ngậm nó vào.

Động tác này khiến Tấn Tiểu Lỗi kích động hai tay ôm lấy đầu của anh mãnh liệt co rút vài cái, không ngờ ở trong miệng của Đặng Thiên Vũ bắn. Việc quá bất ngờ khiến Đặng Thiên Vũ bị sặc, cúi người ho khan hai tiếng, lúc này Tấn Tiểu Lỗi đâm vào sâu quá khiến anh không cẩn thận nuốt xuống toàn bộ.

“Khốn khiếp!” Đặng Thiên Vũ âm thanh có chút khàn khàn, đứng lên rống vào mặt Tấn Tiểu Lỗi.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn khoe miệng của Đặng Thiên Vũ còn vương một vết dịch trắng, đầu óc nóng lên, phân thân vừa mới mềm xuống lại bắt đầu cứng rắn.

Đặng Thiên Vũ bảo Tấn Tiểu Lỗi xoay người lại, dạng chân ra, vênh mông lên.

Tấn Tiểu Lỗi tự biết đuối lý chỉ có thể làm theo.

Đặng Thiên Vũ bóp một ít trơn dịch lên lên tay rồi đưa ngón tay vào phía sau của Tấn Tiểu Lỗi.

“Thả lỏng một chút, anh chặt quá.” Đặng Thiên Vũ dùng tay còn lại vỗ mông của Tấn Tiểu Lỗi, muốn hấn thả lỏng chút. Làm ở bên ngoài không thể nào tự do như ở trong nhà, Tấn Tiểu Lỗi dĩ nhiên phải căng thẳng. Hấn sợ vạn nhất có người đi lên, càng sợ cánh cửa bên cạnh có người mở ra nên cơ thể hấn theo bản năng banh chặt.

Khác với Tấn Tiểu Lỗi vừa xong được một lần, Đặng Thiên Vũ cảm thấy phía dưới của mình sắp nổ tung, nếu không đi vào thì anh sợ một hồi mình sẽ bắn ra mất.

Đưa hai ngón tay đi vào cùng với một không ít trơn tề thì Đặng Thiên Vũ rốt cuộc không nhin được nữa gỡ bao ra mang vào, xoa cho mình thêm một ít trơn dịch rồi đưa vào bên trong.

Tấn Tiểu Lỗi ban đầu có chút khấn trương bài xích nhưng khi Đặng Thiên Vũ chôn đầu trên bờ vai của hấn, thổi khí vào tai Tấn Tiểu Lỗi thì cơ thể hấn cũng giãn ra bớt để cho Đặng Thiên Vũ hoàn toàn đi vào.

Đặng Thiên Vũ thở ra một hơi, đưa tay giữ lấy bờ vai của hấn, động tác nhanh dần.

Tấn Tiểu Lỗi bị Đặng Thiên Vũ xâm nhập từ phía sau, mỗi lần đâm vào đều chạm trúng điểm mẫn cảm khiến cho phía trước của hấn càng lúc càng cứng. Tiếng thở dốc của Đặng Thiên Vũ vẫn quanh quẩn bên tai của hấn, nhiệt khí làm lộ tai hấn tê tê, nhin không được cúi đầu rên rĩ.

Tấn Tiểu Lỗi thấy mình không thể kiềm nén nổi, một tay chống tường một tay đưa áo lên miệng cắn để không phát ra tiếng. Chỗ này dù sao cũng là cầu thang, âm thanh rất dễ lan truyền vang vọng.

Bị Đặng Thiên Vũ ghì trên vai khiến Tấn Tiểu Lỗi thấy đau, hắn giờ mới biết khí lực của Đặng Thiên Vũ mạnh như vậy, làm hắn có cảm giác xương bả vai sắp gãy mất.

“Cô X, cô cũng đến chỗ này phơi chăn hả?”

“Hôm nay trời có gió với nắng to nên tôi tranh thủ phơi chăn một chút, nhờ mai một thay đổi thời tiết thì phiền.”

Bọn họ đang vận động thể lực giữa chừng thì nghe loáng thoáng hai người phụ nữ nói chuyện. Tấn Tiểu Lỗi sợ đến co người lại, thiếu chút nữa kẹp đứt Đặng Thiên Vũ. Hai người cứng ngắc giữ nguyên động tác, nhìn qua chỗ truyền đến âm thanh thì phát hiện hai người đang nói chuyện bên kia ở đằng sau cánh cửa thoát hiểm.

Khu thương xá này mấy tầng dưới đều được dùng cho thuê buôn bán, tuy bây giờ mới bắt đầu thu hút người thuê nhưng ở mấy lầu trên đều chật cứng người ở. Bọn họ ở hành lang phía sau là chỗ nối tiếp với khu dân cư, nơi này gián tiếp trở thành sân thượng trong nhà, bình thường sẽ có vài người đến tản bộ hoặc phơi chăn này nọ.

Tuy nhiên khi mấy tầng dưới của thương xá được trùng tu thì để đề phòng có kẻ gian lợi dụng chỗ này đi đến khu dân cư quấy rối nên mới bị khóa lại.

Mặc dù hai người đều thấy cửa đã khóa chặt nhưng cảm giác bên cạnh có người vô tình làm bọn họ căng thẳng, mãi cho đến khi âm thanh kia từ từ biến mất thì Tấn Tiểu Lỗi mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại mắng: “Khốn khiếp, anh tìm địa phương hay vậy. Làm tôi sợ muốn teo luôn rồi.”

“Câu này là tôi nói mới phải, anh suýt nữa là kẹp đứt tôi rồi.”

“Kẹp cho chết luôn, đồ tình trùng lên não.”

“Anh không tình trùng đầy não chắc? Lúc nãy ai chưa được hai cái đã bắn trong miệng của tôi?”

Trong khi hai người thấp giọng cãi nhau thì Đặng Thiên Vũ thấy Tấn Tiểu Lỗi buông lỏng một chút, anh đưa tay giữ chặt lấy hông của Tấn Tiểu Lỗi, chôn đầu sau gáy của hắn, tiếp tục tiến công.

“Đệt, còn tiếp tục làm!” Tấn Tiểu Lỗi thấp giọng mắng. Kỳ thật hắn cũng biết dưới tình huống này căn bản không dừng được.

“A...” Đặng Thiên Vũ dùng sức đâm hắn vài lần, cắn một cái trên gáy Tấn Tiểu Lỗi rồi bắn ra, toàn thân

vô lực dựa vào người của hắn.

Tấn Tiểu Lỗi cũng bị mấy động tác cuối cùng của anh làm lên đỉnh bắn trên tường, hai chân đều mềm nhũn.

Bọn họ ôm nhau, không suy nghĩ nổi nữa mà chỉ dùng sức thở, cố gắng để hồi phục khí tức.

“Thế nào, cảm giác không tệ chứ?” Đặng Thiên Vũ cảm thấy hô hấp của mình đã khá hơn, từ từ đem phần thân của mình cẩn thận lui ra ngoài, lột bao ra thắt gút lại rồi lấy túi khăn giấy ướt lau hạ thân của mình. Trong lúc đang làm anh bất tri bất giác nới lỏng thắt lưng quần nên quần tuột xuống bấp chân.

Lúc làm thì không có cảm giác gì nhưng giờ làm xong mới thấy mông thật lạnh.

Anh ghét nhất mặc quần tây là vụ này, nới lỏng lưng quần một chút là trôi tuột xuống, nếu mặc quần jean thì tốt rồi, kiểu gì cũng không rớt. Lần sau nếu làm ở bên ngoài anh nhất định phải kiếm cái quần jean bó mới được.

Sau khi xử lý thỏa đáng bản thân, mặc quần lại đàng hoàng thì anh thấy Tấn Tiểu Lỗi vẫn đang vênh mông dựa vào tường. Gì vậy? Không phải làm có tý cũng ngủ được chứ. Đặng Thiên Vũ bị những kinh nghiệm đau thương lần trước ảnh hưởng mà suy nghĩ rất kỳ hoặc.

Sau anh phát hiện chân và mông của Tấn Tiểu Lỗi vẫn đang run rẩy thì hiểu được, từ phía sau tiến đến thì thâm bên tai Tấn Tiểu Lỗi: “Không phải là do tôi quá dũng mãnh khiến anh chịu không nổi đó chứ.” Nói xong còn không quên vỗ mông Tấn Tiểu Lỗi một cái.

Mặc dù chân của Tấn Tiểu Lỗi hơi mềm thật nhưng da mặt dày như hắn sao có thể thừa nhận?

“Chỉ bằng cây tăm của anh mà muốn tôi chịu không nổi thì còn lâu lắm.” Hắn lấy cùi chỏ quay qua thụi vào xương sườn của Đặng Thiên Vũ, khiến anh đau hít một hơi, lui về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Anh tính giết người à!” Cũng may trời lạnh nên Đặng Thiên Vũ mặc khá nhiều lớp, nếu không thì đau lắm.

Tấn Tiểu Lỗi nhanh chóng kéo quần lên, hướng Đặng Thiên Vũ dơ ngón giữa: “Yên tâm đi, tai họa sống ngàn năm.”

Đặng Thiên Vũ xoa chỗ vừa bị đánh trúng, nhăn mặt nhe răng nói: “Vừa mới đâm vài cái anh đã bắn mà bảo tôi cây tăm? Cây tăm có thể làm anh dễ chịu như vậy sao?”

Nghe Đặng Thiên Vũ nói như vậy, Tấn Tiểu Lỗi bĩu môi một chút, nói: “Xong rồi nhé, tôi đi trước. Tôi

còn phải chờ hàng cho người ta nữa.”

Nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi động tác có chút lảo đảo, Đặng Thiên Vũ không nói gì, đến khi gần như không thấy được Tấn Tiểu Lỗi nữa, âm thanh không lớn không nhỏ vang lên: “Tấn Tiểu Lỗi, làm người yêu của tôi được không?”

Loại hành động của Đặng Thiên Vũ có chút lừa mình dối người, anh vừa mong muốn Tấn Tiểu Lỗi có thể nghe được lời mình nói rồi cho anh một câu trả lời thuyết phục, nhưng lại sợ Tấn Tiểu Lỗi cự tuyệt làm anh nan kham. Cho nên tiếng nói của Đặng Thiên Vũ không lớn, vì anh thật sự không có tự tin lắm.

Đặng Thiên Vũ trên cơ bản rất tự tin vào bản thân, ngoại hình đẹp trai lại có tiền, kỹ thuật lặn tiền vốn đều có thừa, nếu là người khác thì anh tuyệt đối tự tin, thế nhưng đối phương là Tấn Tiểu Lỗi thì những thứ này không là gì cả, anh... thật sự tự tin không nổi.

Có điều anh không nghĩ tới chỗ này là cầu thang, khả năng truyền âm vừa tốt lại vừa xa.

Tấn Tiểu Lỗi nghe được lời anh nói xong thì dừng bước, ngẩng đầu nhìn Đặng Thiên Vũ, hỏi: “Nếu làm người yêu thì anh trả tiền điện nước cho tôi được không?”

24. Chương 24: Nội Dung Cầu Huyết

Đặng Thiên Vũ ở trong một nhà hàng buffet lấy một đồng thức ăn để lên bàn rồi ngồi ngấu ngiến, vừa ăn vừa nghĩ đến thái độ lúc này của Tấn Tiểu Lỗi. Anh trộn bi phần với đồ ăn mà cố gắng tiêu diệt đồng này.

Đây là một trong những tật xấu của Đặng Thiên Vũ. Từ nhỏ, mỗi khi gặp chuyện gì không vừa ý thì anh thích ăn để bù lại sự uất ức của mình. Ăn no rồi thì sẽ đi vận động đến khi mệt không đứng dậy nổi thì vào tắm rửa rồi ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại anh sẽ có thể quên hết những chuyện không vui.

Lần này anh quyết định ăn no xong kiếm người làm vận động để toát mồ hôi, cũng để quên đi đả kích mà Tấn Tiểu Lỗi gây ra cho mình.

Rõ ràng anh đã lấy hết dũng khí ngỏ lời với Tấn Tiểu Lỗi, không nghe được thì thôi, đằng này không cự tuyệt nhưng lại muốn anh trả tiền điện nước là cái khổ gì chứ?!

Máy nước nóng với tủ lạnh xe hơi tốn chút điện thôi chứ có cái gì đâu, chỉ có một trăm đồng thôi mà, còn không bằng bữa buffet hai trăm đồng này của anh. Làm người yêu của anh có cái gì không tốt chứ, anh có tiền như vậy mà đi để ý một trăm đồng sao?

Người kia thật quá đáng ghét!!!!!! Đang nói chuyện giữa chừng thì có một mối quen gọi điện muốn chờ hàng, Tấn Tiểu Lỗi tên kia lập tức ném lại một câu lần sau nói chuyện rồi chạy biến đi lái xe, anh không

uất ức mới lạ.

Nguyên cả buổi chiều Tấn Tiểu Lỗi hoàn toàn không thèm gọi điện thoại cho anh, anh thì không còn mặt mũi nào mà gọi điện. Đợi cho đã đến khi trời tối dần, anh đành phải đi ăn để giải tỏa sự bất mãn của mình.

Hừ, đợi ăn xong nhất định phải ghé vào bar kiếm một người làm chút vận động. Anh không tin mình mất giá đến cỡ đó.

Đúng lúc này thì di động của Đặng Thiên Vũ vang lên. Điện thoại hiện tại của anh giờ không phải là Iphone không thể thay pin của Apple mà là smartphone 5.5 inch của hãng nào đó, giá tiền khoảng năm nghìn đồng thời còn có thể thay pin. Sau khi đổi di động xong anh vẫn muốn khoe khoang với Tấn Tiểu Lỗi một chút nhưng chưa có cơ hội.

“Chào, có phải anh là ông chủ của Tấn Tiểu Lỗi không? Đây là đồn công an XX, anh có thể đến đây một chút được không?” Âm thanh vang trong điện thoại rất xa lạ, số điện thoại cũng là máy bàn.

Lừa đảo sao? Nhưng mà đối phương lại biết Tấn Tiểu Lỗi...

“Tấn Tiểu Lỗi? Anh ta bị sao à?” Đặng Thiên Vũ thử thăm dò một chút.

“Anh ta đánh nhau với người khác nên bị mang đến, anh có thể đến đây...”

Không đợi đối phương nói xong Đặng Thiên Vũ đã cúp điện thoại chạy ra khỏi nhà hàng.

Ở thành phố này lâu như vậy, anh dĩ nhiên biết đồn công an kia ở chỗ nào, vậy nên anh liền dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đến đó.

Đến nơi hỏi một chút mới biết được, nguyên lai là Tấn Tiểu Lỗi đang chạy trên đường cái bình thường thì có một chiếc xe thể thao muốn vượt qua, không ngờ khoảng cách quá gần nên xe thể thao kia khi vượt lên bị cạo một đường. Nghĩ cũng biết, Tấn Tiểu Lỗi lái chiếc xe kia quẹt mười lần thì chín thắng một hòa, so với cái xe của hắn thì mấy chiếc xe thể thao đẹp mã chỉ có 5 phần chiến lực mà thôi.

Tên lái xe thể thao kia cũng không phải loại hiền lành gì, rõ ràng là gã đùng người ta mà còn ngoan cố nhảy xuống xe, rủ bè kéo cánh với mấy thằng bạn đi cùng muốn đánh hội đồng. Tấn Tiểu Lỗi thì muốn để cảnh sát giao thông đến xử lý, không ngờ đám người kia cầm cây gậy bóng chày đập vỡ kính chắn gió của hắn.

Chuyện này khiến Tấn Tiểu Lỗi điên tiết, hắn vốn nghĩ đợi cảnh sát giao thông đến xử lý cho nhanh rồi còn đi giao hàng. Bây giờ kính chắn gió đã nát vậy còn giao hàng cái mẹ gì nữa.

Kể có tiền quả nhiên khôn khiếp!

Tấn Tiểu Lỗi xông xuống xe đánh nhau với đám người kia.

Hừ, cọp không phát uy thì khinh hấn là mèo bệnh phải không! Có tiền thì thế nào, trên đường mọi người ai cũng chứng kiến cả.

Hơn nữa, hấn cũng không phải không quen biết người có tiền.

Nhìn thấy quần áo rách nát, mặt mày bầm tím Tấn Tiểu Lỗi thì Đặng Thiên Vũ thật muốn đem đám người đứng không xa ở bên kia đánh một trận. Mẹ kiếp, quá đáng lắm rồi. Nguyên một đám đánh một người, còn làm hư cả bộ quần áo anh mua tặng Tấn Tiểu Lỗi.

Tấn Tiểu Lỗi ngoại hình không phải đẹp trai, hiện tại miệng rách một miếng, chân mày bầm tím xuất huyết, nhìn càng cảm thấy... rất man...

Chờ một chút, anh vừa mới suy nghĩ gì, tại sao không nghĩ hấn ta nhìn xấu đi mà lại càng thấy đàn ông chứ?

Sau khi nhìn thấy thì Đặng Thiên Vũ lập tức nhỏ giọng hỏi hấn: “Sao, có đánh thắng không?”

“Nói nhảm, năm đánh một sao tôi thắng được?” Tấn Tiểu Lỗi liếc mắt nhìn anh vừa nghĩ, lúc này cảnh sát hỏi hấn có người đến bảo lãnh hay không thì chả hiểu sao lại thần kinh nói ra số điện thoại của Đặng Thiên Vũ. Đồng hương của hấn nhiều như thế, gọi một cái sẽ có vài người đến đây ngay.

“Cũng phải... trên người anh vẫn có chút thương mà.” Đặng Thiên Vũ nghĩ đến khi Tấn Tiểu Lỗi rời đi có chút lảo đảo, trong lòng có chút tội lỗi. Ở trong lòng của anh, kiểu người như Tấn Tiểu Lỗi như vậy nếu đánh nhau với người ta nhất định sẽ phải thắng, cho dù không thể thắng thì ít nhất thân thể cũng sẽ không sao, bây giờ Tấn Tiểu Lỗi bị thương như vậy có phải do anh ảnh hưởng hay không?

“Đệt, không phải chỉ bị người đánh vài cái thôi, có mẹ gì đâu!” Tấn Tiểu Lỗi cũng hiểu ý tứ của anh, nhưng chỗ này là đồn công an, bên cạnh còn có cảnh sát đại nhân kia, hấn làm sao có thể chơi trò mập mờ ẩn ý với Đặng Thiên Vũ.

Lúc này, người của bên đánh nhau kia cũng đến. Đó là một nam nhân mặc vest đen, mang kính mắt viền vàng rất nhã nhặn, nhìn qua có một loại cảm giác không thể diễn tả được. Hmm... Cảm giác khá giống với Đặng Thiên Vũ, nói cách khác thì phong cách quần áo của bọn họ giống nhau.

Đặng Thiên Vũ nhìn thấy người đàn ông kia thì chảy mồ hôi hột, sao nhìn quen quá vậy? Ừ... hình như là bạn tình trước của anh...

Anh từng kết giao với người tên Trang Linh này vài tháng, chơi khá kích thích nhưng sau gã lại muốn bao nuôi anh. Mẹ, cặp với người giàu hơn anh đúng là không kham nổi, dựa vào tài sản của cha mẹ thì giỏi lắm sao? Anh bộ giống trai bao hử?

Gia cảnh người này anh biết rõ, phú nhị đại, làm ăn cực lớn cho nên thích cái gì thì sẽ muốn đem nuôi nhốt lại. Anh không thích bị chặn nuôi kiểu đó nên chia tay với gã, sau này nghe nói gã ta rất nhanh chóng kiếm được một người khác để nuôi, sở thích quá hardcore.

Người đàn ông kia vẻ mặt vô cảm nói chuyện vài câu với tên lái xe thể thao, sau đó nhíu mày hướng bên này đi tới.

“Đăng... Thiên Vũ, sao anh lại ở chỗ này?” Gã nhìn thấy Đăng Thiên Vũ thì cùng anh chào hỏi.

“Chào, đã lâu không gặp, Trang Linh.” Đăng Thiên Vũ hơi lúng túng, sao lại đụng phải người này chứ? Nếu như bị Tấn Tiểu Lỗi hiểu lầm thì làm sao bây giờ?

“Này, người của anh tổn thương đến thú cưng của tôi, anh tính thế nào?” Trang Linh rất hồ hững nhìn chăm chăm Đăng Thiên Vũ hỏi.

Đăng Thiên Vũ bĩu môi, người này bình thường mặt lúc nào cũng vô cảm nhưng thật ra ở trên giường chơi rất điên, thích nhất trò trối người khác lại để mình tự động, có khi hứng lên còn thích dùng đồ chơi, là một tên 0 có khuynh hướng S. Cái tên lái xe thể thao kia là thú cưng của gã thì xem chừng bình thường bị người này hành thảm nên mới phải ra ngoài giải tỏa.

Thật phiền toái, chó của người giàu đi ra ngoài cũng phiền phức vậy.

“Thú cưng hả? Quả nhiên đánh chó là chủ tìm đến.” Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy không khí giữa hai người có vẻ quái dị, nhẹ nhàng cười một cái: “Này, chó nhà anh bị đại đấy, mau đem đi chích ngừa dùm cái.”

Đăng Thiên Vũ tối sầm mặt, tên Tấn Tiểu Lỗi miệng thú này.

Trang Linh nhìn Tấn Tiểu Lỗi, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang. Đăng Thiên Vũ lo lắng vội che trước mặt Tấn Tiểu Lỗi. Anh rất hiểu Trang Linh, người này kiêu ngạo hơn anh rất nhiều, không biết cái gì gọi là nhẫn nhịn. Nguyên tắc làm người của Trang Linh chính là: Người ta tát mình một cái thì đánh cho nát người trả lại.

Tấn Tiểu Lỗi vừa mắng gã nuôi chó dại, không chừng người này sẽ hóa thành chó dại cắn Tấn Tiểu Lỗi thật.

Bỗng có một người đàn ông trung niên nhìn rất lão luyện khôn khéo đi đến bên cạnh, thăm thì vào tai Trang Linh vài câu. Trang Linh nghe xong nhíu mày, sau đó khước miệng lại nhếch lên một nụ cười.

Tieu... Trong lòng Đăng Thiên Vũ rét run. Anh biết người đàn ông trung niên này, ông là luật sư của Trang Linh. Trước kia chuyện Trang Linh gây thương tích với bạn tình đều nhờ một tay người này giải quyết sạch sẽ, dù sao nhà gã cũng nhiều tiền, lấy tiền đền người không phải chuyện lạ.

Trang Linh nhìn Đặng Thiên Vũ giống như gà mẹ đang che chở cho con đứng trước Tấn Tiểu Lỗi, hất cằm lên nói: “Ừ, tôi quả thực nuôi một con chó đại.” Vừa nói vừa lấy một cuốn chi phiếu từ người đàn ông trung niên bên cạnh, ở trên viết vài cái rồi đưa cho Tấn Tiểu Lỗi: “Đền bù thương tổn cho anh, cầm số tiền này đi, chuyện cứ thế thôi.”

Nghe nói như vậy Đặng Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, cũng may...

Từ lúc mới tới luật sư của Trang Linh đã đi coi camera theo dõi xem xét tình huống lúc đó, vậy nên Trang Linh mới có thể đưa chi phiếu cho Tấn Tiểu Lỗi như thế. Muốn lấy tiền để bịt chuyện là chiêu muôn thuở của Trang Linh. Đối với một người như gã thì có thể dùng tiền để giải quyết phiền phức thì càng tốt.

Cũng như khi Trang Linh muốn bao nuôi Đặng Thiên Vũ thì trực tiếp đưa cho anh một tấm thẻ vàng, nói nếu theo gã thì anh có thể tùy ý sử dụng chiếc thẻ này.

Đặng Thiên Vũ mặc dù chỉ là một người kinh doanh tư nhân có chút tiền, so với Trang Linh thì gia tài của anh chỉ bằng một giọt nước mưa, nhưng anh ít nhiều gì cũng có nguyên tắc làm người. Anh quen biết Trang Linh trong quán bar, từ tình một đêm hợp cạ, vài lần ngẫu nhiên gặp mà phát triển thành bạn tình. Anh thích kiểu điên của Trang Linh lúc ở trên giường, nhưng không thích tính tình của gã.

So sánh Trang Linh với Tấn Tiểu Lỗi thì Tấn Tiểu Lỗi vẫn dễ thương hơn rất nhiều.

“Tên kia đừng phải xe của tôi, còn kéo người đánh hội đồng, chuyện này chẳng lẽ chỉ cần một ít tiền là bỏ qua được sao?” Tấn Tiểu Lỗi từ phía sau lưng của Đặng Thiên Vũ nhảy lên muốn mắng vào mặt đối phương, nhưng sau khi hắn nhìn thấy tờ chi phiếu viết một số 1 với năm số 0 thì sững sốt một chút.

Quả nhiên là đại gia, không nói hai lời đã đưa ngay mười vạn đồng.

Có điều... nếu nhận số tiền này thì tương lai hắn sẽ không thoải mái nổi.

Tấn Tiểu Lỗi cầm tấm chi phiếu kia, phẩy hai cái: “Ghê, mười vạn đồng luôn. Quả là có tiền. Bị chó đại cắn một phát liền được ngay mười vạn đồng.”

Sắc mặt Đặng Thiên Vũ có chút u ám, đối với Tấn Tiểu Lỗi mà nói, tiền mới là quan trọng nhất sao?

Từ khi quen biết đến bây giờ, lúc nào ở bên nhau Tấn Tiểu Lỗi cũng nói chuyện tiền nong với anh, ngay cả khi anh tỏ tình thì Tấn Tiểu Lỗi cũng muốn đòi tiền điện nước. Xem ra đối với Tấn Tiểu Lỗi mà nói anh thật sự là một cây rưng ra tiền.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn chằm chằm tấm chi phiếu một hồi lâu, sau đó xé nát.

“Hừ, ông đây mặc dù nghèo nhưng đồng tiền dơ bẩn của anh thì cho xin kiếu.” Tấn Tiểu Lỗi trực tiếp ném

mấy mảnh giấy của tờ chi phiếu vào thùng rác bên cạnh.

Trang Linh nhìn Tấn Tiểu Lỗi một chút, rồi lại nhìn Đặng Thiên Vũ, gã mỉm cười. Không phải cười lạnh, cũng không phải kiểu ngoài cười nhưng trong không cười, mà là cười khổ.

“Đặng Thiên Vũ, ánh mắt của anh quả nhiên không sai.”

Năm đó khi Đặng Thiên Vũ cự tuyệt gã cũng là như thế. Chắc có lẽ cũng bởi vì vậy nên hai người này mới có thể cùng một chỗ.

25. Chương 25: Vật Tụ Theo Loài

Đánh nhau giữa đường cũng không tính là chuyện lớn, hằng ngày trong cục cảnh sát không thiếu những vụ đánh nhau như thế này phải xử lý, cơ bản chỉ giáo huấn một chút, đóng phạt ít tiền, hai bên giải hòa này nọ xong thì sẽ không có chuyện gì. Nếu không phải chuyện đặc biệt nghiêm trọng thì cũng sẽ không bị giữ lại quá lâu.

Hơn nữa có một đại gia như Trang Linh ở đây, luật sư riêng còn can thiệp vào thì chẳng mấy chốc đã được giải quyết. Những người tham dự vào cuộc ẩu đả đã rời đi, riêng tên lái xe thể thao bị Trang Linh giữ lại, không ngờ cái tên thư sinh ngồi bên ghế phụ của xe sống chết cũng bám theo không chịu đi khiến Trang Linh cười lạnh không ngớt.

Tấn Tiểu Lỗi một bên đứng xem chuyện vui, một bên thầm thì kể cho Đặng Thiên Vũ nói cái tên ảo lả đó lúc hội đồng đập xe của hắn còn dùng hoa lan chỉ mắng hắn kia. Hắn đi xuống xe đánh nhau với đám này thì người đầu tiên đánh chính là tên thư sinh đó. Nhìn tên kia mặt mũi bầm dập nhưng đến chết không đi, nhất định là cùng tên lái xe có vấn đề.

Đặng Thiên Vũ chảy mồ hôi, Tấn Tiểu Lỗi người này cũng ác thật. Người ta nói đánh người không đánh mặt mà người này đánh con người ta thành một đầu heo. Bất quá... Anh nhìn vết thương trên mặt của Tấn Tiểu Lỗi, rồi nhìn cái tên trắng bóc còn lại kia, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trách Tấn Tiểu Lỗi: “Sao chỉ đánh mỗi một người vậy, không phải thẳng kia khiêu khích anh trước sao? Sao không xử hắn ta luôn?”

“Tôi cũng muốn lắm nhưng lúc đó người này cầm dây xích trên tay, không tiện đánh, chỉ có thể ưu tiên mấy thằng không có vũ khí trong tay.” Tấn Tiểu Lỗi nói rất đương nhiên.

Cảnh sát viên ở bên cạnh bọn họ nghe thấy chảy mồ hôi, hai người này cũng tự nhiên quá thể, cứ nhiên ở trong đồn cảnh sát nói chuyện như vậy. Tên lái xe vận tải kia thì không nói, nhưng sao cả ông chủ cũng hùa theo là thế nào.

Tuy nhiên cũng có thể hiểu được thái độ của bọn họ, ai mà gặp phải chuyện mình đã bị đụng phải rồi còn bị người ta đánh hội đồng như vậy không nổi điên mới lạ. Người dân bình thường làm gì có tiền mà lo mấy

tổn thất này, nhưng trúng mấy người giàu thì càng không thể dễ yên.

Những người gây chuyện đều được bảo lãnh rời đi, Tấn Tiểu Lỗi coi như là phòng vệ chính đáng, cảnh sát cũng không làm khó dễ, Trang Linh đi không lâu cũng thả hần ra.

Xe của Tấn Tiểu Lỗi vì gây trở ngại giao thông bị giữ lại, người được thả ra ngay nhưng xe thì mai mới được lấy. Đặng Thiên Vũ thấy hần không có xe nên dẫn hần đến chỗ xe của mình.

“Không được, tôi muốn đi lấy xe, trên đó còn hàng phải giao.” Tấn Tiểu Lỗi vừa ra khỏi cửa đồn công an đã muốn phải đi lấy lại xe ngay.

Đặng Thiên Vũ nắm lấy cánh tay của Tấn Tiểu Lỗi, kéo hần qua phía xe của mình: “Anh không nhìn xem bây giờ đã mấy giờ rồi, lấy được cũng không thể giao, còn chưa nói kính chắn gió của xe anh đã bể, trên người cũng có thương. Tốt nhất là đi về nghỉ một chút, ngày mai tôi đi lấy xe với anh.”

“Khốn khiếp, ngày mai đi lấy xe còn phải tốn tiền phạt, sao lúc này tôi lại đi xé cái tờ chi phiếu kia chứ?” Bị gió lạnh thổi qua khiến Tấn Tiểu Lỗi tỉnh táo lại, mà tỉnh lại thì bắt đầu cảm thấy hối hận. Lúc này hần bị thái độ bố thí của Trang Linh chọc giận, cảm giác như tên kia dùng ánh mắt kiêu “thằng nghèo kiệt xác như mày không phải muốn tiền sao, ông đây dư tiền lắm” nhìn hần khiến cho Tấn Tiểu Lỗi phát bực.

Hần lúc ấy cảm thấy nếu mình nhận số tiền kia thì sau này sẽ bị tên khốn khiếp đó ám ảnh để cả đời không sống thoải mái nổi.

Còn bây giờ ấy hả? xé chi phiếu xong, trong lòng thư thả một lúc nhưng quẩn quại một thời.

Mẹ kiếp, xé chi phiếu rồi chuyện hần bị đánh ai bồi thường đây?

“Không phải chỉ đi lấy xe thôi sao, cũng không bao nhiêu tiền.” Nhìn thấy vẻ mặt bi đát của Tấn Tiểu Lỗi, Đặng Thiên Vũ không thể hiểu được.

“Nhưng kính thủy tinh của tôi đã vỡ, lại phải tốn không ít tiền.” Tấn Tiểu Lỗi đau khổ nói.

“Không phải có bảo hiểm kính chắn gió sao?” Đặng Thiên Vũ hỏi như chuyện đương nhiên.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn anh như thể người trên trời rớt xuống: “Anh nghĩ sao mà tôi lại đi mua loại bảo hiểm đó? Cái xe cùi của tôi chỉ mua loại bảo hiểm cơ bản rẻ nhất là quá đủ rồi.”

Đặng Thiên Vũ chảy mồ hôi, quả nhiên là phong cách kiết xu đặc trưng của Tấn Tiểu Lỗi.

Xe Đặng Thiên Vũ đỗ trong góc của bãi đậu xe đồn cảnh sát, anh đi đến gần tính mở khóa thì chợt đứng

sững lại, Tấn Tiểu Lỗi vừa muốn hỏi có chuyện gì thì đã thấy ở gần đó có chuyện.

Trang Linh đứng đần chĩnh tề ở trong đồn lúc này giờ đây đang điên cuồng đánh một người, cái người đang bị đánh thành đầu heo chính là tên lái xe thể thao kia.

Đặng Thiên Vũ vừa mới oán hận Tấn Tiểu Lỗi sao không đánh như tử tên lái xe thể thao kia thì nguyện vọng của anh giờ đã được thực hiện.

Bây giờ Tấn Tiểu Lỗi mới hiểu được cái gì gọi là chân nhân bất lộ tướng.

Cái tên lái xe kia cũng coi như là một tên đẹp trai, mặc toàn đồ hiệu lái xe thể thao phách lối ở trên đường, đụng xe vào người khác còn đòi đánh người, quả là ví dụ điển hình cho hai từ hung hăng càn quấy. Hắn còn tưởng cha người này là Lý X Giang kia, ai ngờ lại là một tên cọp giấy cáo mượn oai hùm.

Trang Linh lúc này mặc dù vẫn là gương mặt lạnh lùng nhưng đã không còn nhã nhặn như khi ở trong đồn cảnh sát mà giống như một tên đồ tể máu lạnh. Trước nghe ý tứ của gã cũng biết tên lái xe thể thao kia là tình nhân gã nuôi, không ngờ hiện tại tên kia đúng là bị gã đánh như chó.

Hóa ra người này nói thú cưng đúng là vậy thật... Bây giờ suy nghĩ lại, lúc đó Tấn Tiểu Lỗi bảo tên lái xe thể thao kia là chó điên quả thật quá sai lầm, nếu là chó điên thật thì lúc không cắn người cũng không la lối lợn chết như thế.

Ở trên đường đánh người thì nhầm nhò gì chứ, ở bãi đỗ xe của đồn cảnh sát mới là trâu bò.

Trong lúc cả hai người đang phát ngốc thì Trang Linh đã thấy bọn họ, trên tay ngừng một chút nên cái tên bị gã đánh mới có cơ hội thở dốc.

Ày, cho đáng đời. Trang Linh người này ăn một trả mười, hôm nay tên kia làm mất mũi của Trang Linh mất hết, không bị hành chết mới lạ.

Đặng Thiên Vũ nhìn thấy hung quang trong mắt Trang Linh thì lập tức mở cửa xe, đẩy Tấn Tiểu Lỗi ngồi vào vừa nói: “Tôi không thấy gì đâu, anh cứ tự nhiên.” Sau đó mở xe chuẩn bị đi. Đáng tiếc bãi đỗ toàn là xe nên muốn lấy xe ra cũng không dễ, phải mất một khoảng thời gian mới đi được.

Tên ẻo lả trước bị Tấn Tiểu Lỗi đánh đang đứng ngốc ở đó thấy thế vội vàng hét to: “Cứu mạng với, sắp đánh chết người rồi.”

Trang Linh buông tay hất tóc lên, đi qua nện một quyền làm tên kia ngã xuống đất: “Đkm, biết nó là thú cưng của tao cũng dám cướp.”

Đánh xong tên ẻo lả thì gã lại quay trở về đạp cái tên lái xe thể thao: “Dùng tiền của tao, lái xe của tao

còn dám đi chơi với đĩ, coi tao là thằng ngu sao?”

Đặng Thiên Vũ chảy mồ hôi, vội vàng de xe ra rồi phóng như bay. May mắn năm đó anh sáng suốt mới không qua lại với người này nữa, nếu không hiện tại chắc anh cũng không yên lành gì. Tấn Tiểu Lỗi vẫn tốt hơn, mặc dù có hơi vô lại một chút nhưng cũng không sĩ diện, mặc dù cũng có chút bạo lực nhưng cũng không hung tàn như Trang Linh.

Xem ra ánh mắt của anh đúng là không sai.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy cũng chảy mồ hôi lạnh, mãi đến khi Đặng Thiên Vũ chạy một đoạn thì hắn mới hiểu tại sao Đặng Thiên Vũ lại che trước mặt hắn, hóa ra tên kia hung ác như vậy. Nhìn động tác đánh người của gã chắc chắn không phải là loại đánh nhau đầu đường xó chợ mà tuyệt đối là thành phần được huấn luyện chuyên nghiệp.

Hắn quay kính xe xuống hóng gió một hồi, ý nghĩ thông thoáng rồi mới hỏi: “Anh rất thân với hắn?”

Đặng Thiên Vũ đang lái xe, cũng thuận miệng trả lời: “Không quen, chỉ ngủ vài lần thôi.”

Vừa nói xong anh đã cảm thấy không ổn. Tấn Tiểu Lỗi không phải bạn tình anh gặp trong giới mà là người yêu tương lai của anh. Trong quán bar tùy tiện nói ngủ với người nào đó vài lần hay cùng người kia làm qua mấy lần thì đối phương sẽ cảm thấy anh là một tay chơi khá ngẫu, nhưng với người trong lòng mà nói như vậy... thật nguy hiểm...

“Tên kia rất giàu à?” Tấn Tiểu Lỗi nhìn Đặng Thiên Vũ, có chút suy nghĩ.

“Cực kì giàu, biết tập đoàn XX không? Của nhà hắn đấy.”

Tập đoàn XX? Thương hiệu này ngay cả bác lao công ngoài đường cũng phải biết đến, khó trách người này tính khí lại như vậy, một chiếc xe thể thao mấy triệu có thể tùy tiện tặng cho bồ nhí.

Bất quá... tên đại gia này có vẻ vẫn còn có chút ý tứ với Đặng Thiên Vũ, đối phương có tiền, Đặng Thiên Vũ cũng không khác mấy, cũng thích hàng hiệu yêu xế xịn, tại sao hai người này không đến với nhau?

Khi hắn hỏi vấn đề này với Đặng Thiên Vũ thì anh liền thẳng thắn trả lời với hi vọng sẽ được khoan hồng.

“Năm đó anh ta đem gold card đưa cho tôi, bảo chỉ cần cùng với anh ta thì có thể tùy tiện dùng thẻ, tôi cự tuyệt.”

“Sao lại cự tuyệt, không phải anh thích tiền sao?”

“Anh cũng thích tiền đấy thôi, tại sao lại đi xé tấm chi phiếu kia?”

“Tôi dù thiếu tiền nhưng cũng không thiếu đức. Mặc dù xui xẻo dính phải vụ này thì cũng cần có chút bồi thường về kinh tế nhưng tôi vẫn cảm giác nhận mấy đồng tiền kia sẽ làm dơ bẩn tay mình.”

“Tôi cũng vậy. Tôi nghĩ tiền của người khác vĩnh viễn là của người khác, tiền của chính mình mới là của mình. Tôi là đàn ông, xài tiền của người khác thoải mái không nổi, tiền của mình xài vẫn sướng nhất.”

Sau khi nói xong Đặng Thiên Vũ đột nhiên hiểu ra tại sao Trang Linh lại bảo ánh mắt của anh không tệ, hóa ra anh và Tấn Tiểu Lỗi đây đưa không dứt với nhau đều là vì hai người bọn họ đều cùng một loại người.

Lái xe thẳng một đường đến bãi đỗ xe dưới nhà Đặng Thiên Vũ, đến khi dừng xe lại thì Đặng Thiên Vũ mới nghĩ ra anh sao lại đem người về nhà rồi? Có nên mang người ta lên nhà không? Tốt nhất là không nên, nhưng cũng đã chở người ta đến đây rồi... Anh không muốn người ngoài đến nhà của mình, trừ khi đối phương không phải là người ngoài.

“Tấn Tiểu Lỗi, làm tình nhân của tôi đi.” Đặng Thiên Vũ mở đèn trong xe, quay đầu nhìn Tấn Tiểu Lỗi, nói rất nghiêm túc.

“Anh định nghĩa tình nhân là gì? Thú cưng? Bạn tình?” Tấn Tiểu Lỗi cũng quan sát vẻ mặt của anh. Nghe Đặng Thiên Vũ tỏ tình mà không bảo có cảm xúc gì thì chắc chắn là nói dối, dù sao đi chăng nữa bọn họ cũng biết nhau lâu như vậy, lên giường cũng rất nhiều lần. Hai người mặc dù phong cách sinh hoạt có hơi trái ngược nhưng chí ít trên giường vẫn rất hợp. Nếu có thể tiến thêm một bước thì cũng không có gì xấu, ít nhất cũng có một người bầu bạn cố định an toàn.

“Không phải, tôi chỉ muốn tìm... một người có thể ôm ngủ mà thôi...” Đặng Thiên Vũ cảm giác mình căng thẳng chẳng khác gì gái trinh sắp vào đêm đầu đời.

Tấn Tiểu Lỗi nghe như thế cũng sốt một chút, có thể ôm một người ngủ trong thời tiết thế này tựa hồ cũng không sai.

“Tôi không muốn làm tình nhân của anh.”

Đặng Thiên Vũ có cảm giác muốn khóc, mẹ kiếp, quả nhiên giả bộ thanh khiết là cmn bị sét đánh mà. Anh đã từng trải bao nhiêu năm như vậy mà còn có cảm giác như mới tình đầu thế này, còn bày đặt đi tỏ tình, cuối cùng bị người ta cự tuyệt.

Quá mất mặt.

“Có điều, nếu làm bạn trai của anh thì tôi có thể suy nghĩ một chút.”

26. Chương 26: Nguyên Tắc Làm Bạn Trai

Tấn Tiểu Lỗi rút cuộc đồng ý làm bạn trai thì Đặng Thiên Vũ rất cao hứng đem ‘vợ’ mới thăng chức về nhà. Anh cũng không biết tại sao mình lại vui vẻ đến như vậy, lúc đi trở về cả người cứ lâng lâng.

Mở cửa phòng, anh nhìn một chút căn hộ sạch sẽ chỉnh tề của mình, rồi nhìn quần áo rách nát của Tấn Tiểu Lỗi, da mặt bỗng có chút co rút. Đặng Thiên Vũ không phải ghét Tấn Tiểu Lỗi dơ bẩn mà chỉ đơn giản là thích sạch sẽ. Anh không hy vọng về đến nhà rồi mà Tấn Tiểu Lỗi vẫn lấm lem đánh nhau như thế, liền vội vàng bảo Tấn Tiểu Lỗi cởi giày, kéo Tấn Tiểu Lỗi vào nhà tắm bảo hẩn tắm trước đi.

Tấn Tiểu Lỗi cũng có chút ngượng ngùng. Lần trước khi đến nhà anh trời tối đen đèn cũng tắt nên không chú ý, bây giờ đường hoàng đi vào mới nhận ra nơi này ngăn nắp không kém gì khách sạn. Cảm thấy có chút ngượng ngạo, hẩn vội vã cởi quần áo rồi đi vào nhà tắm.

Khi hẩn đi vào thì Đặng Thiên Vũ đã xả nước vào bồn tắm sẵn, còn bỏ thêm chút tinh dầu để bên trong thoang thoảng mùi thơm rất thoải mái. Hẩn bây giờ mới phát hiện, hóa ra mùi thảo mộc trên người Đặng Thiên Vũ là từ cái mùi này mà ra.

“Không có lá bưởi nên tôi dùng thử tinh dầu bưởi, anh thử một chút nhé.” Đặng Thiên Vũ nhìn thân thể của Tấn Tiểu Lỗi, ngoại trừ bị anh cắn một vết ở sau cổ lúc sáng thì thêm giờ đã có thêm mấy vết bầm tím khiến anh không khỏi nhói lòng, xem ra lát nữa phải bôi một ít dầu thuốc mới được.

Tấn Tiểu Lỗi tắm sơ dưới vòi sen một cái rồi tính vào bồn, nhưng lại nhận ra Đặng Thiên Vũ vẫn đang ở trong phòng.

“Sao thế? Muốn tắm chung?” Tấn Tiểu Lỗi nhìn Đặng Thiên Vũ mặc âu phục đứng ngay ngắn trước bồn tắm, trêu ghẹo hỏi anh.

Đặng Thiên Vũ nói: “Để tôi giúp anh chà lưng.”

Lúc trước Tấn Tiểu Lỗi đi nhà tắm công cộng cũng không phải là chưa bao giờ nhờ người chà lưng, thế nhưng khi Đặng Thiên Vũ nói muốn chà lưng cho hẩn thì không hiểu sao lại có chút ngượng ngùng, vội vàng nói: “Tôi rất đói, có chút gì ăn không?”

Đặng Thiên Vũ nhớ ra trong lúc mình ăn buffet no nê thì Tấn Tiểu Lỗi còn đang bị giữ trong đồn cảnh sát, không có ý tứ liền lập tức nói: “Vậy để tôi đi làm đồ ăn cho anh.”

Đến khi Đặng Thiên Vũ rời khỏi nhà tắm, Tấn Tiểu Lỗi đóng cửa lại xong thì mới thở phào một cái. Làm sao bây giờ, sao lúc này tim lại đập nhanh như vậy? Lúc hai người mới gặp nhau thì có sao đâu? Lần đầu tiên gặp mặt hẩn đã cực kì tự nhiên trần truồng đứng trước mặt Đặng Thiên Vũ, còn trực tiếp lên giường mở chân, khi đó hẩn chẳng có cảm giác gì cả.

Còn bây giờ Đặng Thiên Vũ chỉ nói muốn chà lưng cho hắn thôi, hắn liền nghĩ để Đặng Thiên Vũ chà sau lưng rất dễ liên tưởng đến chuyện anh tiến vào từ đằng sau làm hắn sáng nay, khiến cho chân hắn có chút mềm nhũn.

Dừng lại ngay, Tấn Tiểu Lỗi giờ hai tay vỗ mặt mình muốn cho bản thân tỉnh táo lại một chút nhưng lại vỗ ngay vào vết thương, đau đến suýt xoa.

Từ từ trượt vào trong bồn tắm, ngửi mùi hương thoang thoảng, tâm tình hắn rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

Làm sao bây giờ, chỉ cần nhắm mắt một cái thì trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Đặng Thiên Vũ lén tấn công mình. Xong đời, sớm biết thế này thì ngay từ đầu không nên bày ra chuyện lấy thân trả nợ, làm cho lằm vào đến độ nảy sinh tình cảm luôn.

Làm sao đây?

Tấn Tiểu Lỗi ngâm trong bồn tắm nửa ngày, cảm giác nước bắt đầu lạnh thì mới vội vàng đứng dậy. Nhưng sau khi ra ngoài hắn mới nhận ra—hắn không có đồ mặc.

Lúc này Tấn Tiểu Lỗi đứng ngay trước nhà tắm cởi đồ, đi vào hoàn toàn trần truồng. Hiện tại bảo hắn y như vậy đi ra ngoài thì thật không có ý tứ. Nhìn xung quanh một chút, nhà tắm của Đặng Thiên Vũ còn lớn hơn căn nhà của hắn, bên trong có một ngăn tủ để các loại vật dụng tắm rửa và đủ loại khăn lớn nhỏ.

Tấn Tiểu Lỗi mở hé cửa nhìn xung quanh, trước cửa đã không còn quần áo của hắn, hắn chỉ có thể cầm khăn tắm lau người quần quanh eo rồi đi ra...

Nhìn Đặng Thiên Vũ mặc tạp dề đứng nấu ăn trong phòng bếp mà Tấn Tiểu Lỗi cứ tưởng mình bị hoa mắt.

Không phải chứ, đại thiếu gia này còn biết nấu ăn sao? Nấu xong có ăn được không vậy? Ngửi mùi thì không tệ chút nào.

Đặng Thiên Vũ thấy hắn quần khăn tắm đứng ngốc ở cửa nhà bếp thì vội vàng đi ra, đem hắn kéo vào phòng ngủ, mở tủ quần áo tìm đồ cho hắn.

Tấn Tiểu Lỗi cao tương đương với anh, chỉ to con hơn anh một chút nên mặc đồ của Đặng Thiên Vũ hoàn toàn không thành vấn đề. Có điều anh luôn nghĩ Tấn Tiểu Lỗi mặc đồ thể thao là hợp nhất nên tìm thử một bộ đưa cho hắn.

Tấn Tiểu Lỗi thấy có một bộ quần áo thể thao bên trong tủ quần áo của Đặng Thiên Vũ nhìn hơi giống với bộ của hắn, nhin không được hỏi: “Bộ quần áo thể thao của tôi là anh mua hả?”

“Ừ.”

“Sao mua chung một kiểu vậy?”

Đặng Thiên Vũ ban đầu không trả lời, bị Tấn Tiểu Lỗi nằng nặc hỏi thì lập tức đem đồ trên tay ném cho hắn, xoay người đi: “Tôi mua đồ đôi không được sao!”

Đồ đôi... hả? Đặng Thiên Vũ từ lúc nào muốn mua đồ đôi vậy, bọn họ trước đây đã có gì đâu...

Từ từ... sao chỉ có quần áo, còn đồ lót đâu, không phải muốn hắn mặc vậy thôi chứ.

Đến khi Tấn Tiểu Lỗi mặc quần áo hàng hiệu đi ra thì Đặng Thiên Vũ đã làm xong đồ ăn, ngồi trên bàn chờ hắn. Ba món ăn một món canh, còn có cơm trắng, xem ra kỹ thuật nấu nướng của anh không tệ, chí ít là không có cháy nổ gì.

Tấn Tiểu Lỗi định liều mạng, quyết tâm dù tiêu chảy cũng phải ăn hết mà ngồi xuống, gấp thử một món ăn thì cảm thấy không tệ chút nào. Đặng Thiên Vũ nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi ăn một miếng thì mắt sáng lên, vội vàng hỏi hắn: “Ăn thế nào?”

Tấn Tiểu Lỗi ăn có trợn, thuận miệng trả lời: “Cũng được.” làm Đặng Thiên Vũ rất vui vẻ, vội chỉnh lại tư thế đợi Tấn Tiểu Lỗi khen mình.

Tấn Tiểu Lỗi cũng chú ý đến hành động của anh, cảm giác nếu hắn khen một cái thì thể nào người này cũng vênh thẳng đuôi đến tận trời. Đã như thế thì phải đả kích người này một chút.

“Cà chua trong trứng xào hơi lâu bị già, tôi xào với cải thìa không tao trước, ớt xanh xào thịt cắt miếng to quá, canh bỏ hơi nhiều dầu, cần cố gắng lần sau.” Tấn Tiểu Lỗi vừa ăn vừa bình luận những món trên bàn, lời nói của hắn có chút trái lương tâm. Công bằng mà nói thì Đặng Thiên Vũ nấu ngon thật, chỉ là hắn cố ý gây sự. Không biết từ khi nào hắn phát hiện bản thân đặc biệt thích nhìn Đặng Thiên Vũ bị mình đả kích.

Mỗi lần Đặng Thiên Vũ như một chú công kiêu ngạo muốn ra vẻ trước mặt hắn là hắn lại nhịn không được đi bắt nạt đối phương, nhìn thấy Đặng Thiên Vũ như gà chọi thất thủ ủ rũ thì trong lòng hắn vô cùng sướng khoái.

Quả nhiên, nhìn thấy Đặng Thiên Vũ nghe xong nhận xét của hắn thì ỉu xiu ngay tắp lự, Tấn Tiểu Lỗi thấy vậy lại muốn đưa tay xoa đầu của anh. Đến khi hắn phản ứng kịp thì tay trái hắn đã để chén xuống, đưa tay qua vuốt tóc của Đặng Thiên Vũ.

Tóc của Đặng Thiên Vũ rất mảnh lại mềm, sờ rất mượt mà khiến hắn nhớ tới con chó nhỏ khi xưa ở nhà nuôi. Con chó đó lúc nhỏ lông rất mềm, sờ rất thích, đáng tiếc sau này lớn lên lại không được như vậy nữa. Không ngờ bây giờ lại tìm thấy cảm xúc đó khi sờ tóc Đặng Thiên Vũ.

Bữa cơm của bọn họ có chút không được tự nhiên. Đặng Thiên Vũ vẫn rất buồn bực cho nên cũng chẳng ăn bao nhiêu, trong khi đó thì Tấn Tiểu Lỗi cố gắng xử lý phần lớn thức ăn. Sau khi ăn xong hắn còn rất

tự giác đi rửa chén, có điều...

“Choang.” Một chiếc đĩa rớt xuống đất vỡ toang. Tấn Tiểu Lỗi ngượng ngùng, vô ý cho nhiều nước rửa chén quá nên trượt tay. Một mảnh bể xoẹt qua bàn chân hắn cắt rách một vết.

Mẹ kiếp, hôm nay là ngày gì vậy, đánh nhau hội đồng thì không chảy máu, đi rửa có vài cái bát thì tóa loe.

Đặng Thiên Vũ nghe thấy tiếng vỡ thì chạy đến nhà bếp xem, vốn anh còn muốn la Tấn Tiểu Lỗi một trận nhưng khi nhìn thấy chân hắn chảy máu thì vội vàng lôi hắn ra phòng khách, đề xuống ghế salon.

“Đừng cử động, tôi đi lấy hòm thuốc.”

Tấn Tiểu Lỗi ngồi trên sô pha, nhìn Đặng Thiên Vũ hấp tấp đi tìm hòm thuốc thì trong lòng ấm áp, cười đến tít cả mắt.

Đặng Thiên Vũ người này thật sự là quá dễ thương.

Đặng Thiên Vũ cầm hòm thuốc đến khử trùng chân cho hắn, bôi thuốc, thổi mấy cái rồi mới dán một cái gạc thật to lên vết thương, xong hết mới thấy yên tâm.

Đặng Thiên Vũ đem chân của Tấn Tiểu Lỗi lật tới lật đi làm hắn tự nhiên có cảm giác điện giật từ chân truyền tới, khi anh thổi mấy cái thì hắn thấy dưới bụng nóng lên, dục vọng có vẻ muốn thức tỉnh.

Mặc dù ban ngày đã làm một lần nhưng bây giờ hắn lại đặc biệt muốn có được Đặng Thiên Vũ, muốn đem người này áp dưới thân hung hăng chà đạp một phen.

Đặng Thiên Vũ vừa nói tốt lắm thì Tấn Tiểu Lỗi lập tức kéo anh lên ngồi trên ghế rồi cười lên người Đặng Thiên Vũ hôn lên.

Đặng Thiên Vũ trở về nhà thì đã cởi ra áo vest, mấy cái cúc áo sơ mi giờ giải quyết rất đơn giản. Tấn Tiểu Lỗi hai tay hoạt động trong chốc lát đã lật bung lên tìm tòi, ặc... Sao bên dưới áo sơ mi lại còn có cả áo giữ nhiệt... Mặc dù cũng sắp tháng mười hai nhưng thành phố này ở phía nam, mùa đông cũng không đến nỗi quá lạnh, thế mà người này cư nhiên phải mặc áo lót để giữ ấm.

Nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi nhìn chằm chằm áo giữ nhiệt của mình, Đặng Thiên Vũ nói: “Tôi sợ lạnh thì có gì sai!” Rồi kéo đầu Tấn Tiểu Lỗi xuống hôn hắn.

Tấn Tiểu Lỗi vừa hôn vừa cởi dây nịt của Đặng Thiên Vũ, trong lòng suy nghĩ người này sẽ không mặc quần giữ ấm luôn đó chứ. Gỡ dây nịt ra thò tay vào sờ, phía trong quần tây của Đặng Thiên Vũ quả thật là có quần giữ ấm. Tấn Tiểu Lỗi lúc này nghĩ đến một câu danh ngôn trên internet “Có một loại tưởng niệm tên là mỗi mắt chờ mong, có một loại rét lạnh tên là quên mặc quần giữ ấm”, chắc là nói tình hình

của Đặng Thiên Vũ.

Bảo sao lúc trước Đặng Thiên Vũ nói muốn tìm một người để ôm ngủ... Nghĩ đến dạo này trời lạnh hơn, người này ngủ một mình chắc chịu không nổi nên thật sự muốn tìm một người làm ấm giường.

Hmm, nghe cũng hay phết, hẳn cũng thấy mùa đông mà có một cái giường ấm áp sẵn thì quá tuyệt.

Khi Tấn Tiểu Lỗi lột quần của Đặng Thiên Vũ ném qua một bên, ngậm lấy phân thân của anh thì Đặng Thiên Vũ rất cao hứng, nhưng khi anh phát hiện ngón tay của Tấn Tiểu Lỗi mò xuống phía sau của mình thì sợ đến suýt héo.

“Anh muốn làm gì?” Đặng Thiên Vũ kéo lấy cổ áo của Tấn Tiểu Lỗi, đem vật của mình rút ra khỏi miệng của Tấn Tiểu Lỗi, thối lui về phía sau.

“Anh làm tôi nhiều lần như vậy, thỉnh thoảng cũng đổi vị trí chút đi.” Tấn Tiểu Lỗi kéo xuống quần thể thao, để lộ ra vật đã cứng như sắt của mình, đưa tay tự xoa nắn.

“Tôi tại sao phải cho anh làm...” Đặng Thiên Vũ thật sự không nghĩ đến vấn đề này. Không phải anh không muốn, mà là anh căn bản chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Kiểu người như anh, đến cả nhà cũng không tùy tiện để ai tiến vào, muốn vì người khác mở cửa cả bản thân rất khó khăn. Mặc dù anh muốn tạo mối quan hệ với Tấn Tiểu Lỗi, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến việc bị người khác đè ở dưới tiến vào thì... anh thật sự sợ hãi.

“Tại sao anh có thể làm tôi nhưng tôi lại không thể làm anh?” Tấn Tiểu Lỗi cau mày, rõ ràng vừa mới thể hiện là rất thích hẳn, thế nào lại lật mặt nhanh như vậy?

Đặng Thiên Vũ nhăn nhó một chút, nói: “Tôi còn không có chuẩn bị sẵn sàng, có thể cho tôi một chút thời gian được không...”

“Ý của anh là sao?”

“Chúng ta chỉ mới bắt đầu quen nhau... Bây giờ mà làm... cái đó... tôi không có biện pháp thuyết phục bản thân...” Đặng Thiên Vũ kẹp chặt hai chân của mình không khác gì một cô gái muốn giữ trinh tiết của mình trước khi kết hôn, thành thành thật thật nói. Anh là một người đàn ông, cũng không có cái màng kia, thật sự không cần phải cố chấp như vậy, nhưng như anh đã nói, anh thật sự không thể thuyết phục bản thân được.

Tấn Tiểu Lỗi cau mày nhìn Đặng Thiên Vũ thật lâu, kéo chân của anh đem Đặng Thiên Vũ lại gần bên cạnh mình: “Anh nói anh muốn tôi làm bạn trai anh là thật hay giả?”

“Là thật lòng. Nhưng mà...”

Tấn Tiểu Lỗi nhìn ánh mắt của Đặng Thiên Vũ, cảm giác anh không nói dối. Hắn đứng lên khỏi người của Đặng Thiên Vũ, kéo quần lại đàng hoàng rồi nói: “Ừ, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ đợi cho đến khi anh sẵn sàng, chủ động cho tôi làm anh.”

Lời này khiến Đặng Thiên Vũ cảm động. Tấn Tiểu Lỗi có thể thấu hiểu cho anh thì thật sự quá tốt, làm anh kích động đến suýt chút nữa muốn đem thân báo đáp. Anh nhào qua ôm lấy Tấn Tiểu Lỗi nói: “Chúng ta lên giường nhé, được không?”

“Ừ...”

Nghe được tiếng này của Tấn Tiểu Lỗi, Đặng Thiên Vũ ôm lấy eo của hắn, muốn nâng đối phương lên. Mặc dù anh không cường tráng như Tấn Tiểu Lỗi nhưng dù sao cũng là đàn ông, ôm một trăm tám mươi cân đi vài bước cũng không có vấn đề gì.

“Này, anh làm gì vậy?” Bất thành linh bị ôm lên khiến cho Tấn Tiểu Lỗi có chút hoang mang, nhưng dù sao cũng là ôm thẳng đứng nên cũng không xấu hổ lắm. Có điều chân của hắn hơi dài, cho dù bị ôm đi chẳng nữa cũng không khác bị kéo đi là mấy.

“Đừng nhúc nhích, tôi muốn ôm anh đi.”

Tấn Tiểu Lỗi lúc này mới nhớ ra chân của hắn bị thương, có điều vết thương đó cũng không có gì. Như lúc bình thường thì hắn lấy khăn giấy chà vài cái là đã không sao.

Thế nhưng bây giờ cảm giác được người quan tâm cũng không tệ. Tấn Tiểu Lỗi nghĩ như vậy, theo bản năng ôm lấy bả vai của Đặng Thiên Vũ, đem hai cái đùi quàng lên hông của anh.

Hai người bọn họ vừa nãy đang là sủng sắp lên nòng, Đặng Thiên Vũ quần cũng đã cởi, áo sơ mi cũng đã xả ra, trên người chỉ mặc mỗi cái áo giữ ấm. Tấn Tiểu Lỗi thì vừa mới cởi áo, phía dưới không mặc quần lót nên ma sát kích thích khiến cả hai đều cứng rắn.

Đặng Thiên Vũ vốn có thể ôm Tấn Tiểu Lỗi an toàn đến bên giường nhưng bây giờ với cái động tác này... Đặng Thiên Vũ đi càng ngày càng chậm, chân của anh càng lúc càng thiếu sức, nhưng thứ dưới mông Tấn Tiểu Lỗi lại càng cứng rắn.

Thật vất vả mới đi đến bên giường, Đặng Thiên Vũ cứ như vậy thả người Tấn Tiểu Lỗi xuống, sau đó thuận thế đè ép lên.

Giường của Đặng Thiên Vũ là giường gỗ một mét tám, bình thường một người ngủ có hơi rộng một chút nhưng giờ có thêm một người thì rất vừa vặn. Hai người bọn họ đầu tiên là Đặng Thiên Vũ đè lên Tấn Tiểu Lỗi làm một hiệp, sau đó Tấn Tiểu Lỗi lại cười lên thêm một hiệp, làm đến mồ hôi tuôn như mưa rồi ôm nhau nằm thở.

Đến khi Tấn Tiểu Lỗi khôi phục lại hô hấp bình thường thì nhảy xuống giường, Đặng Thiên Vũ còn tưởng hần muốn đi tắm thì Tấn Tiểu Lỗi đã dạo một vòng ở ngoài về đem theo một tờ giấy.

Đặng Thiên Vũ nhìn thấy tờ giấy thì mi mắt giật giật — đừng nói là thế nhé?

Cuối cùng khi nhìn thấy tận mắt thì quả nhiên tờ giấy chính là “XXXX năm XX tháng XX ngày, lần hai.”

“Tại sao còn phải tính tiền!”

“Anh em ruột tiền không phải tiền bạc còn phải rõ ràng?”

“Tôi nghĩ chúng ta đã là bạn trai của nhau?”

“Bạn trai thì không cần tính toán sao?”

“Tôi có thể cho qua vụ nợ nần của chúng ta mà, đừng có tính toán như vậy.”

“Không được, nợ tiền thì phải trả, đạo lý hiển nhiên.” Tấn Tiểu Lỗi hùng hồn nói như thể hần mới là chủ nợ vậy.

Đặng Thiên Vũ tự nhiên có cảm giác muốn ói ra máu...

27. Chương 27: Hai Người Suy Nghĩ

Bác sĩ Thiện nhìn người nửa sống nửa chết nằm trên bàn của mình nhin không được xoa thái dương, rất muốn đem Đặng Thiên Vũ đá ra khỏi cửa. Nếu không phải vì giữ hình tượng thì gã thật sự muốn rít gào lên: “Mẹ kiếp tại sao cứ phải chạy qua chỗ anh mà than vãn hử! Anh đây là bác sĩ nam khoa chứ có phải bác sĩ tâm lý éo đâu!!! Chuyện tình cảm đừng có đến tìm anh!!!!”

“Bác sĩ, anh nói xem, làm xong rồi anh ta bảo tôi ký giấy nợ là có ý gì? Rõ ràng tôi đã nói là làm bạn trai rồi thì xóa bỏ nợ nần đi, vậy mà anh ta mặc kệ bảo hai chuyện này khác nhau. Bác sĩ, có phải anh ta vẫn coi tôi là chủ nợ không?” Đặng Thiên Vũ lại bắt đầu lảm nhảm.

Bác sĩ Thiện bị anh ép chịu không nổi, khóe miệng có chút co giật, cố gắng thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Cậu không phải chuẩn bị khai trương một cửa hàng nữa sao? Đàn ông phải lo sự nghiệp trước rồi mới tính đến chuyện yêu đương. Không phải anh ta thích tiền sao, cậu càng giàu không phải sẽ càng tốt?”

Nói đến tiền, Đặng Thiên Vũ hai tay đập bàn đứng lên: “Do cái tên Trang Linh khốn kiếp đó!!! Chẳng có

mẹ gì ngoài tiền! Nếu không phải hần nuôi thằng chó điên gây chuyện thì tôi phải khổ vậy sao?”

Bác sĩ Thiện thấy động tác của anh, trong lòng nghĩ không xong. Giờ thì anh lại bắt đầu rửa mấy thằng có tiền khốn khiếp, trọng tâm là nhân vật tên Trang Lĩnh kia.

Nếu không phải bởi vì Trang Lĩnh chiều quá hóa hư tên đàn ông kia, thì làm gì có chuyện như bây giờ. Mà mấy cái chuyện tai tiếng kiểu thằng được bao nuôi, cho xế xịn xong rồi rùng mỡ ra ngoài nuôi thằng khác trong giới đồng tính cũng không phải chưa từng xảy ra. Nhưng Trang Lĩnh vì mặt mũi, sau khi đánh cho hai tên kia một trận thì dùng quan hệ làm ra một đồng tội danh, đem tên thú cưng của mình quăng vào tù. Với tính tình của Trang Lĩnh mà nói, tên ở trong tù kia không bị hiếp đến mông nở hoa mới là lạ.

Đặng Thiên Vũ hận Trang Lĩnh như vậy cũng không phải là vì thú cưng của gã đánh Tấn Tiểu Lỗi nhà anh, mà vì tên kia chuyên dùng tiền bóp méo sự thật theo ý mình. Bây giờ Đặng Thiên Vũ đi đến chỗ nào thì ai cũng biết anh cùng một chỗ với một người lái xe vận tải.

Cái này cũng không sao, điên tiết nhất là trước giờ Đặng Thiên Vũ luôn ra vẻ là một top ưu nhả có tiền, bây giờ cặp kè với một người lái xe khiến cho tất cả mọi người bắt đầu nghi ngờ sở thích và năng lực của anh.

Mọi người ai nhìn thấy anh giờ đều hỏi: “Anh từ lúc nào chuyển từ 1 sang 0 vậy?”

Hoặc là: “Cậu nhỏ của tên lái xe vận tải kia có lớn không, có dữ dội không?”

Còn có một vài người 0 từng có quan hệ với anh chạy tới xưng chị xưng em, rồi còn đòi chia sẻ cho anh kinh nghiệm để bị làm thoải mái nhất. Đặng Thiên Vũ tức giận nói mình là 1 thì lại bị người ta dùng ánh mắt kiểu “Bọn em hiểu anh thẹn thùng mà” nhìn lại.

Đối với vấn đề này, bác sĩ Thiện cũng nhiều chuyện hỏi thử Đặng Thiên Vũ.

Đặng Thiên Vũ về mặt phần hận. Tại sao tất cả mọi người đều nghĩ tài xế lái xe vận tải phải là dạng bara thô lỗ vậy? Mặc dù Tấn Tiểu Lỗi nhà anh có cường tráng một chút nhưng ở trên giường vẫn rất ***y — nhất là khi bị anh làm đến gào khóc.

Đặng Thiên Vũ ghét cay ghét đắng Trang Lĩnh còn có một nguyên nhân, đó là anh tưởng Tấn Tiểu Lỗi bị giữ xe thì có thể nhàn nhã một thời gian, ai ngờ buổi sáng hôm sau khi hai người đang ôm ấp trong chăn ấm áp ngủ mơ màng thì nhận được điện thoại của Trang Lĩnh. Gã bảo tối hôm qua đã cho người lấy xe ra, còn sửa xong tấm kính chắn gió, hiện tại đã sai người lái xe đến bên dưới nhà Đặng Thiên Vũ.

Nhận được điện thoại xong anh còn chưa kịp phản ứng thì Tấn Tiểu Lỗi đã nhảy xuống giường, mặc lại bộ quần áo tối hôm qua rồi chạy biến.

Lúc sắp đi Tấn Tiểu Lỗi còn đứng ở cửa nói với vào một câu: “Tôi đi giao hàng!” Đến khi Đặng Thiên Vũ

phản ứng ra thì giường của anh đã trống rỗng.

Này! Có làm không vậy, phải có chút đạo đức nghề nghiệp chứ? Sao hắn sáng sớm đã nhớ ra chuyện phải đi giao hàng cho người ta nhưng lại quên mất tối hôm qua ai đã đồng ý làm bạn trai anh? CƠM ĐÃ ĂN, LÀM ĐÃ LÀM NHƯNG NGUYÊN NHÂN CHÍNH ANH MUỐN TÌM BẠN TRAI LÀ VÌ TRỜI LẠNH CƠ MÀ, NGƯỜI ẤM GIƯỜNG ĐÂU?

Khốn khiếp, tên kia lại lấy tiền ra phá hoại chuyện của người khác.

Đặng Thiên Vũ hiểu ra thì bắt đầu buồn bực. Bác sĩ Thiện rất cuộc cũng biết mình phải kê đơn thể nào cho Đặng Thiên Vũ. Người này rõ ràng là tuổi trẻ dư thừa tinh lực, chỉ có cái bị sợ lạnh cho nên mùa đông năm nào cũng thích chạy đến chỗ của gã gào: “Tôi muốn một người yêu có thể làm ấm giường!!!”

Sợ lạnh là một loại bệnh cô đơn, lại còn thiếu tình thương nữa nên kết luận lại là, phải trị.

Gã cầm lấy đơn thuốc, kê một đơn cực kì thích hợp cho Đặng Thiên Vũ lúc này — một cái chăn điện.

Tấn Tiểu Lỗi vốn vẫn lo lắng đánh nhau làm trễ chuyện giao hàng nên cho dù ở tại nhà của Đặng Thiên Vũ, hắn cũng không ngủ ngon được. Ngay cả lúc ngủ hắn cũng suy nghĩ xem mai phải xài tiền thế nào, kính chắn gió tốn bao nhiêu tiền, giải thích cho việc giao hàng chậm làm sao. Từng giây chậm trễ của hắn cũng là tiền bạc.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn lại nghĩ đến căn hộ của Đặng Thiên Vũ đúng là ghê thật. Căn phòng trọ nhà hắn bằng với cái hành lang hoa viên nhà người ta. Rồi nghĩ nếu từ nay về sau hắn đến ở đây thì không phải cũng là bị bao nuôi sao? Còn có sau khi làm xong, hắn viết một tờ giấy cho Đặng Thiên Vũ ký tên, sắc mặt của anh lúc đó rất tệ. Không lẽ thành bạn trai rồi thì lên giường không thể tính tiền sao, như vậy không phải hắn bị người làm không công à?

Bây giờ Đặng Thiên Vũ có thể nói là xóa nợ, nhưng để người này làm không mấy năm, sau này chia tay lại bị đòi nợ lại thì làm sao?

Nghĩ kiểu gì cũng không thấy việc làm bạn trai có lời gì cả?

Tấn Tiểu Lỗi sống rất chi li tính toán là một chuyện hiển nhiên. Từ mười năm trước hắn đã phải lo lắng sinh hoạt trong gia đình rồi trả nợ trả nần, bây giờ đã thành một thói quen.

Hắn ngay từ đầu không có kỹ thuật, đi phụ xe rồi học theo tài xế đồng hương kia. Sau đó thấy tiền lương của lái xe vận tải cao nên bèn tìm cách nhờ người làm cho một tấm bằng giả rồi đi lái xe thuê cho người ta. Lái được hai năm thì có một đồng hương muốn về quê, người đó cũng biết hoàn cảnh gia đình nhà hắn nên sang chiếc xe lại cho Tấn Tiểu Lỗi với giá nửa bán nửa cho. Từ đó hắn trở thành tài xế lái xe vận tải, làm cũng đã nhiều năm.

Hắn cũng biết cái xe này rất cà tàng nhưng vẫn chấp nhận, dù sao có xe là được, chí ít thấy ai không vừa

mắt thì cứ đưa mông xe ra cho thằng đó hôn thử là biết tay nhau liền.

Phòng cho thuê phải tính luôn tiền cả điện nước và bãi đỗ xe, ăn cơm phải ăn chỗ cho canh miễn phí, nếu ăn ở nhà thì nấu mì với rau, thì thoáng xa xỉ lắm mới đi ra siêu thị mua thức ăn giảm giá ăn cho đỡ thèm. Nếu có thể ăn cơm không phải trả tiền thì nhất định phải ăn no, chung quy là kiểu gì cũng phải xài tiền một cách tiết kiệm và hiệu quả nhất.

Từ khi biết Đặng Thiên Vũ thì mọi thứ có chút không theo quỹ đạo nữa.

Rõ ràng người này là chủ nợ của hần, nhưng lại cho hần đủ thứ. Đây là sao chứ, đầu óc ngâm nước hồng?

Mặc dù bảo lấy thân trả nợ vân vân, nhưng thật sự trước đây hần chưa làm thế bao giờ, thử qua rồi thì hần thấy vẫn thoải mái chán. Vào những lúc túng quẫn nhất của hần, hần cũng từng nghĩ đến đem cái thân một trăm tám mươi cân của mình bán đi, nhưng ngoại hình hần như thế này mà đi làm MB này nọ căn bản chả có giá, đi nhà vệ sinh công cộng bán thì lại chẳng được bao nhiêu, còn lo sợ nhiễm bệnh. Bán thận thì hần chỉ có thể bán một cái, bán xong rồi lại không thể làm việc nặng được nữa, càng không có lời.

Vừa đúng lúc đó thì hần gặp phải Đặng Thiên Vũ, cư nhiên nói với hần làm một lần có thể trả năm trăm đồng tiền nợ. Mặc dù là bị đâm nhưng rất thoải mái. Vừa dễ chịu vừa có tiền trả nợ không nói, người này còn mang theo đủ thứ lặt vặt đến đây.

Từ việc lo hần không đánh răng miệng sẽ hôi thì mua nguyên bộ bàn chải đánh răng, sợ mùi mồ hôi mà mua sữa tắm, để cho dễ tiến vào thì mua trơn dịch, lo bao miễn phí không đảm bảo nên đi mua bao, vì chữa bất lực mà mua đủ thứ đồ dùng trước sau, vì tắm mà mua máy nước nóng, vì đồ ăn dư mà mang tủ lạnh mini đến... Những thứ nhỏ nhặt này lúc nào cũng nhắc nhở Tấn Tiểu Lỗi — Đặng Thiên Vũ là một kẻ có tiền! Dư tiền đốt.

Thế nhưng sau khi ở đồn cảnh sát gặp qua đại gia thật sự thì hần mới cảm giác được Đặng Thiên Vũ không phải là đại gia mà chỉ nhiều tiền hơn hần mà thôi, thái độ trước giờ thuần túy là cái thói công tử thích ra vẻ của anh ta.

Bất quá cũng vì như vậy mà hần bắt đầu không bài xích Đặng Thiên Vũ.

Có điều... làm bạn trai của Đặng Thiên Vũ? Bạn trai thì phải làm sao?

Để cho làm không?

Đẹp!

Đặng Thiên Vũ đang rối rắm thì Tấn Tiểu Lỗi lại càng rối rắm.

Quan hệ của bọn họ rất tốt, nhưng sau khi trở thành bạn trai thì đến ngày hôm sau bắt đầu mất liên lạc.

Đặng Thiên Vũ sợ. Anh sợ gọi điện thoại qua thì Tần Tiểu Lỗi nói mình bận rộn, không có thời gian để ý đến anh. Cho dù chuyện hi hữu xảy ra, Tần Tiểu Lỗi nói mình rảnh rồi muốn hẹn gặp anh thì sao? Sự ân cần chăm sóc của anh tự nhiên bị đối xử như thẳng mua ***, làm xong một hồi ôm nhau ngủ thì lại có thêm tờ giấy nhỏ.

Nói đến giấy là anh lại bực mình, mỗi lần không khí giữa hai người bọn họ đang tốt thì lại xuất hiện tờ giấy đó, làm anh phát điên muốn xé nát tờ giấy kia.

Anh biết Tần Tiểu Lỗi người này vì nợ nần quá nhiều nên không có cảm giác an toàn, hơn nữa còn nhìn thấy kết quả không may của tên tình nhân chó điên kia, bây giờ nghe đến hai chữ tình nhân là bài xích. Anh có thể hiểu được tâm tình đó, nhưng không có nghĩa anh phải phụ trách chuyện đó.

Đặng Thiên Vũ hạ quyết tâm, chuyện phải làm bây giờ là — chờ.

Anh không tin lần nào cũng phải là anh chủ động gọi điện thoại chứ không phải Tần Tiểu Lỗi chủ động đến tìm anh. Mặc dù nói người nào yêu trước thì phải nỗ lực hơn, nhưng không có nghĩa là anh phải xách mông đuổi theo Tần Tiểu Lỗi.

Nói gì đi nữa thì anh cũng có tôn nghiêm của mình.

“Ờ ờ ờ!” Măng Trang Linh thêm một câu, Đặng Thiên Vũ hóa bi phần thành sức lực, đem chuyện Tần Tiểu Lỗi ném sau đầu rồi chạy đến cấm cốc bên cửa hàng mới đang sửa chữa.

Một tuần lễ trôi qua, bọn họ ai cũng bận rộn, cứ nhiên không liên lạc với nhau. Có điều cả hai đều có một thói quen chung, đó là thỉnh thoảng lấy điện thoại ra nhìn xem đối phương có liên lạc với mình không.

Đặng Thiên Vũ đang đợi Tần Tiểu Lỗi gọi cho anh, mà Tần Tiểu Lỗi cũng suy nghĩ tương tự.

Tần Tiểu Lỗi giao hàng một vòng rồi cực cũng có thời gian nghỉ ngơi. Hắn mang cơ thể lẫn tinh thần mệt mỏi đi về nhà.

Khi mở cửa phòng thì trong đầu hắn hiện lên cảnh lần trước hắn trở về thì người kia đang nằm trên giường, giúp hắn ấm chăn. Mặc dù thời tiết miền nam sẽ không có tuyết rơi nhiều như phương bắc nhưng vẫn có tiểu tuyết tiết [*], gần nhất nhiệt độ giảm không ít, lúc hắn lái xe thời gian dài đều thấy tay chân lạnh cóng. Nếu bây giờ về nhà có một cái chăn ấm thì còn gì bằng?

[*] vào khoảng cuối tháng 11 sẽ có tuyết nhỏ rơi.

Mở cửa, trong nhà cũng không khác gì với lúc mình rời đi, giường vẫn là cái giường đó, tủ quần áo vẫn là

tủ quần áo đó. Chăn trên giường mới rất dày, hần là đắp vào rất ấm áp. Đáng tiếc, sờ vào lại lạnh.

Hần đóng cửa lại, đi đến bên giường đặt mông ngồi xuống, sau đó vô lực thả người lên giường.

Nằm trên giường trong phòng trọ của mình, Tấn Tiểu Lỗi chợt thấy cảm giác thật trống rỗng. Trước kia đều là một mình như thế lại không phát hiện mình hóa ra cũng là một người sợ cô đơn.

Suy nghĩ lung tung nửa ngày, hần nhảy xuống giường đi tiểu, nhìn máy nước nóng trong WC thì lại nghĩ đến mình chẳng mấy khi được xài nước nóng. Mặc dù máy nước nóng bật tốn điện nhưng dù sao cũng đang là mùa đông, tốn tí tiền điện tắm nước nóng vẫn thoải mái hơn. Trước kia mỗi lần trở về, cả người đều mệt mỏi rã rời bò đến giường là lăn ra ngủ, bây giờ dù đã mệt muốn chết nhưng lại không ngủ được.

Hần cởi đồ ra, mở cửa WC ném lên giường, sau đó mở máy nước nóng bắt đầu tắm.

Trái chà phải chà, hm, hình như có dầu gội với sữa tắm thì phải, sao lại không dùng?

Tóc của hần ngắn nên một chút dầu gội là đủ, gội đầu xong lại lấy sữa tắm ra, nhìn nhìn thì thấy đây là sữa tắm dành cho nam giới. Đặng Thiên Vũ người này thật là lãng phí tiền, trước kia làm gì có sữa tắm dành cho nam giới, mọi người vẫn dùng chung bình thường đó sao, bây giờ còn bày đặt mua mấy thứ này.

Có điều hần hình như cũng thấy nhãn hiệu này trong phòng tắm nhà Đặng Thiên Vũ thì phải. Đặng Thiên Vũ mang mấy thứ này đến đây không lẽ anh ta cũng tắm ở chỗ này?

Vừa nghĩ đến Đặng Thiên Vũ tắm trong căn phòng này của mình thì hần cảm thấy bụng dưới căng thẳng, vật kia có xu hướng ngẩng đầu.

Tắm rửa sạch sẽ, Tấn Tiểu Lỗi nhớ ra vì WC quá nhỏ nên đã treo khăn tắm ngoài cửa. Mở hé cửa lấy khăn thì một cơn gió lạnh thổi qua làm hần lạnh nổi hết da gà.

Ở trong WC lấy khăn lau khô người rồi Tấn Tiểu Lỗi mở cửa ra lao thẳng đến trên giường, đem mình quần trong chăn xong hần mới bắt đầu oán hận mùa đông này quá lạnh.

Nằm trong chăn ấm một lúc thì hần mới nhớ ra một chuyện, điện thoại của hần còn ở trong túi áo, nhớ Đặng Thiên Vũ gọi điện thì sao. Hần lo nghĩ vấn đề này từ ngày rời khỏi nhà Đặng Thiên Vũ cho đến bây giờ. Ban đầu không thấy có điện thoại, sau hần đem đồ giao hàng đến nơi thì nghe người ta trách di động của hần hết tiền không gọi đến được. Hần vội vàng nạp tiền điện thoại nhưng vẫn không nhận được cuộc gọi nào của Đặng Thiên Vũ, làm hần thiếu chút nữa nghĩ điện thoại của mình bị hư.

Thế éo nào, ban đầu thì nói rất hay, bây giờ lại không để ý đến hần.

Làm sao đây? Có nên gọi điện thoại hỏi một chút không?

Lúc Đặng Thiên Vũ nhận được điện thoại của Tấn Tiểu Lỗi thì anh đang nằm trên ghế salon nhàn chán mà chuyển kênh tivi liên tục, nhìn thấy số trên điện thoại thì không khỏi vui mừng, ha ha, Tấn Tiểu Lỗi rốt cuộc nhện không được gọi điện thoại cho anh trước.

“Này, Tấn Tiểu Lỗi đây, anh tiện qua đây không?”

Hừ, lâu như vậy không gọi điện, gọi một cái muốn anh qua? Còn lâu nhé!

“A, tôi vừa ngủ, trời lạnh lắm nên tôi không qua đâu.” Đặng Thiên Vũ ngạo kiều một phen, chờ Tấn Tiểu Lỗi nói ‘Vậy để tôi qua.’, ai biết Tấn Tiểu Lỗi nghe xong thì ừ một tiếng rồi nói: “Vậy được rồi, anh ngủ đi.”

Sau khi cúp điện thoại, hai người bọn họ đều rất muốn tự vả cho mình một cái.

Đặng Thiên Vũ nghĩ thầm: Tấn Tiểu Lỗi tên khốn khiếp này, cái gì mà ngủ đi!! Sao anh không biết đường mà qua đây hả?! Sau đó lại nghĩ mình ra vẻ làm cái mẹ gì chứ, kết quả người ta cúp điện thoại mất.

Tấn Tiểu Lỗi cúp điện thoại, trong lòng mắng: khốn khiếp, làm tôi lãng phí tiền điện thoại gọi cho anh mà còn dám nói mình đã ngủ, rõ ràng còn nghe tiếng tivi, tình nguyện ở nhà xem tivi mà không đến tìm hấn, bộ chê phòng hấn quá nhỏ sao?

Quên đi, không thèm để ý đến anh ta.

Tấn Tiểu Lỗi cúp điện thoại, ở trong lòng mắng Đặng Thiên Vũ nửa ngày rồi đưa tay xử lý cậu nhỏ không yên phận từ lúc tối kia. Tự thắm một lúc thì hấn mới nghĩ tại sao mình lại phải vất vả như thế, không phải có sẵn dụng cụ sao?

Hấn khom lưng kéo cái túi chứa đủ loại đồ dùng dưới giường, từ bên trong lấy ra cái âm đạo giả.

Tự lực tự cường vẫn là tốt nhất.

28. Chương 28: Ổ Chăn Ấm Ấp

Tấn Tiểu Lỗi cúp điện thoại xong thì Đặng Thiên Vũ bắt đầu đứng ngồi không yên, chiếc ghế sofa bình thường ngồi rất thoải mái bây giờ lại như có kim châm ở dưới, cái tivi không có gì thú vị càng trở nên nhàm chán.

Tắt tivi ra ban công đứng một chút thì quá lạnh.

Muốn ngâm nước nóng một chút thì lại nghĩ đến lát nữa chui vào chăn cũng sẽ lạnh.

Đặng Thiên Vũ cắn răng, lấy áo khoác, cầm chìa khóa xe ra cửa. Đợi đến khi anh tỉnh hồn lại thì xe của anh đã đậu dưới lầu của Tấn Tiểu Lỗi.

Lúc này trời đã tối hẳn, rất nhiều nhà đã lên đèn nhưng cửa sổ phòng Tấn Tiểu Lỗi không có chút ánh sáng nào.

Hắn không có ở nhà sao? Không lẽ đi về? Đã đến đây rồi thì lên xem một chút? Có lẽ hắn không bật đèn vì thiếu tiền điện nên bị cắt rồi không biết chừng? Người này keo kiệt như vậy thì dám lắm.

Đặng Thiên Vũ ngồi trên xe suy nghĩ lung tung một hồi, cầm chìa khóa phòng của Tấn Tiểu Lỗi lên nắm chặt, sau đó lại tính thả ra, vài lần như vậy rốt cuộc cũng mở cửa ra khỏi xe...

Vừa ra ngoài thì có một cơn gió mạnh thổi qua làm mái tóc chỉnh tề của anh bay tán loạn.

Trời đúng là lạnh quá, hy vọng chỗ này có một ổ chăn ấm cho anh ủ một chút.

Đến khi Đặng Thiên Vũ mở cửa phòng Tấn Tiểu Lỗi thì nghe thấy tiếng rên rỉ bên trong truyền ra, máu nóng vọt lên thẳng lên đầu anh. Không thể nào, Tấn Tiểu Lỗi tên khốn khiếp này, chỉ mới không hợp nhau một chút mà người này dám đem người về nhà, còn lên cả giường.

Không được, anh phải bắt gian tại giường!

Anh vọt vào đem đèn giường mở ra, kéo chăn lên quất to một tiếng: “Tấn Tiểu Lỗi, anh dám lừa tôi sao!”

A... Trên giường trừ Tấn Tiểu Lỗi ra thì không có gian phu, có điều động tác của Tấn Tiểu Lỗi rất kỳ quái.

Này này này này này... Đặng Thiên Vũ hóa đá.

Tấn Tiểu Lỗi bị ánh sáng đâm vào mắt, phát hiện là Đặng Thiên Vũ thì chảy mồ hôi. Không phải chứ, hắn vừa mới nghĩ đến người này thì đối phương đã lập tức xuất hiện.

“Lạnh quá, mau đóng cửa lạnh.” Tấn Tiểu Lỗi giật lại chăn từ trên tay Đặng Thiên Vũ trùm lại lên người, lúc này mới phát hiện cửa phòng hắn đang mở nên vội vàng kêu Đặng Thiên Vũ đóng cửa phòng. Hắn cả người không mảnh vải, còn có dụng cụ trên người nên không thể đứng lên đi đóng cửa được.

Đặng Thiên Vũ lúc này mới phản ứng, vội vàng đi ra đóng cửa lại.

Cảnh sắc dưới chân lúc này thật tốt... Phía trước Tấn Tiểu Lỗi mang âm đạo giả, phía sau còn nhét một cây X giả kêu ong ong.

“Anh làm gì vậy?” Đặng Thiên Vũ ngây ngốc hỏi.

Tấn Tiểu Lỗi trợn trắng mắt, rút cây X giả kia ra nói: “Đương nhiên là đang tự xử.”

“Tại sao không chờ tôi đến?” Đặng Thiên Vũ sùng sộ, mặc dù cái vật kia là anh dựa theo kích cỡ của mình mà mua, cũng là do anh mang tới, nhưng bây giờ nhìn thấy nó là anh cảm thấy khó chịu.

“Là do anh nói không đến, tôi chỉ có thể tự mình động thủ.” Tấn Tiểu Lỗi vừa bị Đặng Thiên Vũ làm giật mình, dục vọng đang sung sướng bây giờ có chút mềm xuống nên cũng gỡ ra âm đạo giả cho Đặng Thiên Vũ nhìn.

“Không phải giờ tôi đã đến rồi sao?” Giật lấy hai đồ vật kia ném qua một bên, ánh mắt của Đặng Thiên Vũ như sắp bốc lửa.

“A, hoan nghênh.” Tấn Tiểu Lỗi trong chăn làm ra điệu cười.

Đặng Thiên Vũ không nói hai lời liền nhào lên — chăn ấm, anh đến đây!

Cởi áo khoác xong Đặng Thiên Vũ liền chui vào. Ừ, ổ chăn ấm áp quả nhiên là thoải mái, chưa kể bên cạnh còn có một gối ôm tự ấm hình người.

“Sao anh còn mặc áo lót giữ ấm vậy?” Tấn Tiểu Lỗi thấy Đặng Thiên Vũ chui vào chăn thì với tay ra tắt đèn, sau đó sờ qua Đặng Thiên Vũ, kết quả phát hiện người này còn mặc một áo lót giữ nhiệt, bèn muốn kéo áo của anh ra.

“Đừng kéo, lực tay của anh mạnh như vậy, kéo hư là anh bồi thường đấy.” Thấy Tấn Tiểu Lỗi đã mấy lần làm hỏng quần áo của mình, Đặng Thiên Vũ lại sợ Tấn Tiểu Lỗi tiếp tục con đường nguy hiểm đó, vội vàng ury hiếp nói.

Tấn Tiểu Lỗi vừa nghe phải bồi thường lập tức ngừng tay. Dù sao không cởi quần áo cũng có thể làm, chỉ cần kéo quần xuống là được. Hắn chỉ mới tự an ủi một nửa, bây giờ cùng Đặng Thiên Vũ ôm một chỗ mà sát như thế chẳng mấy chốc lại hưng phấn. Hai tay cấp tốc đi xuống phía dưới muốn cởi quần của Đặng Thiên Vũ.

Mặc dù nhìn Tấn Tiểu Lỗi cấp bách như vậy làm Đặng Thiên Vũ rất muốn đem hắn đè xuống dưới xử ngay, nhưng nghĩ tới chuyện vừa này thì anh lại cảm thấy khó chịu.

Vì cái gì người này có thể vì chiếc xe cà tàng kia mà ném anh chạy, còn không thèm gọi điện cho anh? Gọi

được một cuộc thì dù anh chỉ mới nói trái ý một chút, người này lại vì chút tiền cước mà cúp ngay điện thoại. Nếu không phải anh chạy qua đây thì cũng không biết người này có nghĩ đến mình không.

Hừ, Tấn Tiểu Lỗi muốn anh thì anh nhất định phải cho sao? Không làm khó dễ Tấn Tiểu Lỗi một chút thì trong lòng anh không thể thoải mái được.

“Đừng như vậy, tôi không muốn làm.” Đặng Thiên Vũ dè lại cái tay dưới chân của Tấn Tiểu Lỗi, không để hấn cởi quần của mình.

“Không muốn làm?” Tấn Tiểu Lỗi một bên cọ đồ vật cứng rắn của mình lên đùi Đặng Thiên Vũ, một bên chụp lấy hạ thân của anh. Nơi đó mặc dù không có cứng rắn như của hấn nhưng vẫn gồ lên một chút.

“Nơi này của anh lại có vẻ muốn làm đấy.”

“Tôi tới đây là để kiểm ổ chặn ẩm, không phải để làm chuyện này.” Đặng Thiên Vũ giữ tay của Tấn Tiểu Lỗi lại không cho hấn lộn xộn.

“Không làm chuyện này vậy anh qua chỗ tôi để đắp chăn thuần khiết nói chuyện phiếm hả?” Phía trước của Tấn Tiểu Lỗi cọ trên người của Đặng Thiên Vũ còn đỡ, nhưng phía sau của hấn bây giờ trống rỗng, hấn không thể đem cây X giả kia nhét trở lại tự chơi cho nhanh. Đáng tiếc vật kia đã bị anh ném xuống giường, bây giờ nếu hấn đứng lên đi nhặt lại thì người này không nổi điên lên mới lạ.

Trước kia không làm bao giờ thì không có cảm giác, nhiều nhất là quay tay một chút thôi. Nhưng kể từ lúc quan hệ với Đặng Thiên Vũ xong thì hấn cảm thấy mình bây giờ có chút giống như mấy nhân vật đói khát trong sắc tình tiểu thuyết.

Tấn Tiểu Lỗi lật người cười lên Đặng Thiên Vũ, cúi đầu hôn anh. Không bao lâu thì Đặng Thiên Vũ giơ tay đầu hàng, không còn kiên trì như trước nữa.

Sau khi hôn xong thì Đặng Thiên Vũ mới phát hiện Tấn Tiểu Lỗi đã kéo quần của anh xuống, đang đỡ vật kia đưa vào.

“A...”

Vì phía sau của Tấn Tiểu Lỗi vừa mới bị chơi đùa nên rất dễ dàng đi vào, bên trong ẩm áp khiến Đặng Thiên Vũ nhịn không được kêu thành tiếng.

“Sướng không?” Tấn Tiểu Lỗi điều chỉnh biên độ chuyển động hông của mình, cắn lỗ tai của Đặng Thiên Vũ hỏi.

“Anh đúng là khôn khiếp.” Đặng Thiên Vũ hận người này đến nghiêng răng nghiêng lợi, anh cư nhiên vì một

nụ hôn mà để người thành công đánh lén. Nhưng anh cũng hận thân thể của chính mình, rõ ràng trong lòng đã nghĩ không được dễ dãi với người này, rốt cuộc thân thể lại tự động phối hợp với hành động của đối phương.

Vì động tác của Tần Tiểu Lỗi mà cái chăn vốn trùm kín hai người bị tuột xuống, để gió lạnh ở ngoài thổi qua làm Đặng Thiên Vũ vội vàng lo giữ chăn đắp lại cho kín.

Anh nắm hông của Tần Tiểu Lỗi, không để hắn nhúc nhích.

Trong khi Tần Tiểu Lỗi chưa hiểu tại sao thì Đặng Thiên Vũ bắt đầu chuyển động. Anh cực kỳ kỹ xảo đâm trúng chỗ mẫn cảm của Tần Tiểu Lỗi để hắn chao đảo, cúi đầu rên rỉ bên tai Đặng Thiên Vũ. Nghe thấy âm thanh kia làm Đặng Thiên Vũ rung mình một cái, suýt chút nữa thì bắn ra ngoài.

Không được, anh nhất định không thể để Tần Tiểu Lỗi chê cười.

Đặng Thiên Vũ lật ngược lại Tần Tiểu Lỗi áp dưới người, bắt đầu tấn công mãnh liệt.

“Hừ, dám đánh lén tôi hả? Để xem hôm nay tôi làm chết anh không.” Đặng Thiên Vũ nảy sinh ác độc cắn bả vai của Tần Tiểu Lỗi, dùng sức đâm vào.

Tần Tiểu Lỗi bị đau mắng: “Lại cắn, anh là chó sao?!”

“Sói chứ chó mẹ gì, hôm nay tôi phải ăn thịt anh.”

“Có bản lĩnh thì ăn cho hết nhé!”

“Anh thách hả!” Đặng Thiên Vũ dồn hết tức giận của mấy ngày nay trút lên người Tần Tiểu Lỗi, anh cảm giác nếu hôm nay anh không làm đến khi Tần Tiểu Lỗi ngất đi nhất định sẽ không cam lòng.

Kết quả thì sao?

Ây... Hiệp hai làm xong thì hai người này ôm nhau ngủ. Lúc ngủ thì Đặng Thiên Vũ vẫn còn đè trên lưng của Tần Tiểu Lỗi, đồ vật kia cũng chưa rút ra.

Đương nhiên giống như tiểu thuyết nói để vật kia ở trong nguyên một đêm là chuyện không thể, vì chưa được bao lâu thì Tần Tiểu Lỗi đã cảm thấy bị đè nặng thở không nổi, đem đẩy Đặng Thiên Vũ qua một bên.

Đặng Thiên Vũ mơ mơ màng màng cảm giác lạnh, rúc vào tìm gối ôm tự ấm hình người của mình, ôm được rồi mới ngủ tiếp.

Một đêm này rất ẩm áp, cũng là đêm Đặng Thiên Vũ ngủ ngon nhất từ khi trời trở lạnh đến nay, ngay cả có chăn điện cũng không giúp anh ngủ thoải mái như vậy.

“Đói quá...”

Tiếng than vô lực bên cạnh làm Đặng Thiên Vũ giật mình tỉnh lại khỏi giấc nồng, mở mắt nhìn thì phát hiện đó là tiếng rên của Tần Tiểu Lỗi đang ngủ bên cạnh anh.

“Này, anh sao vậy?” Đêm hôm qua ánh sáng mập mờ, Đặng Thiên Vũ không chú ý lắm đến tình hình của Tần Tiểu Lỗi, bây giờ nhìn mới thấy môi của hắn trắng bệch, mặt mày tiều tụy, vàng mắt thâm quầng. Đặng Thiên Vũ còn tưởng Tần Tiểu Lỗi ngã bệnh, vội vàng đưa tay sờ trán hắn xem có sốt hay không.

Nhận ra Tần Tiểu Lỗi không phát sốt thì anh mới lay lay thử hắn: “Này Tần Tiểu Lỗi, anh sao vậy, bị bệnh hả? Có cần đi bệnh viện không?”

Tần Tiểu Lỗi mở mắt nhìn Đặng Thiên Vũ bên cạnh đang rất lo lắng, đưa tay sờ tóc của anh nói: “Hai ngày nay không ăn uống đàng hoàng nên bây giờ hơi đói bụng.”

Đặng Thiên Vũ đổ mồ hôi, anh cũng biết Tần Tiểu Lỗi keo kiệt nhưng không ngờ hắn keo đến độ ăn thôi cũng tiếc.

“Này, đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi. Không phải tôi tiếc ăn, chỉ là nuốt không trôi thôi.”

Nuốt không trôi? Nếu lời này do Đặng Thiên Vũ nói thì còn có lý, dù sao anh bình thường đều không có nhiều chuyện để làm, lại khá kén chọn nên thỉnh thoảng cũng sẽ biếng ăn.

Nhưng còn Tần Tiểu Lỗi? Hắn là lao động chân tay, nếu hắn không ăn thì lấy sức đâu mà làm. Lái xe nguyên một ngày mà không ăn gì, đói lả đi lỡ phát sinh chuyện gì bất trắc thì phiền.

Đặng Thiên Vũ nhìn Tần Tiểu Lỗi như thế, vội vàng nhảy xuống giường mặc đồ lại cho đàng hoàng, mở tủ lạnh xem có cái gì ăn được không, kết quả bên trong trống không, còn không cắm điện.

“Tại sao không dùng tủ lạnh?” Đặng Thiên Vũ chỉ vào cái tủ lạnh hỏi Tần Tiểu Lỗi.

“Anh ngốc hả, hai tuần nay tôi gần như không ở nhà, mở tủ lạnh làm gì cho phí điện? Trước khi đi tôi cũng đã đem hết đồ trong đó ra luôn rồi.” Tần Tiểu Lỗi trả lời rất đương nhiên.

“Vậy nhà của anh có cái gì để ăn không?”

“Anh nghĩ sẽ có sao?”

Phòng của Tấn Tiểu Lỗi gần như là trống trơn, nhìn một cái là biết có đồ gì hay không rồi.

Đặng Thiên Vũ hết chỗ nói, anh lấy ví ra nhìn một chút rồi lấy chìa khóa chuẩn bị ra ngoài.

“Anh muốn ăn gì? Tôi đi mua cho.”

“Sao cũng được...”

Nhìn bóng lưng Đặng Thiên Vũ khuất sau cánh cửa, Tấn Tiểu Lỗi cười rất vui vẻ, hẳn biết phải đối phó với Đặng Thiên Vũ như thế nào.

Thật ra mấy ngày nay Tấn Tiểu Lỗi ăn không ngon là vì tâm phiền, vì sao chứ? Còn không phải là do Đặng Thiên Vũ không gọi điện cho hắn sao.

Mặc dù hẳn nhất thời mềm lòng đồng ý làm bạn trai của Đặng Thiên Vũ, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì hắn mới nhận ra chuyện này hoàn toàn không có lợi. Hắn còn thiếu nợ Đặng Thiên Vũ một đồng, nếu làm bạn trai thì không cần trả nợ cũng không sao, nhưng vạn nhất sau khi bọn họ chia tay xong Đặng Thiên Vũ đòi nợ lại thì làm sao?

Trả tiền thì hẳn sẽ rất đau lòng, nhưng nếu đã chia tay mà còn phải trả tiền nữa thì hẳn càng đau lòng hơn.

Cho nên hẳn gần đây ăn không ngon ngủ không yên là vì vậy.

Thực chất tối hôm qua cũng là buổi tối Tấn Tiểu Lỗi ngủ ngon nhất dạo gần đây.

29. Chương 29: Làm Rõ Quan Hệ

Chưa đến nửa giờ thì Đặng Thiên Vũ mang theo một túi đồ trở về.

Tấn Tiểu Lỗi bị anh đánh thức dậy nhìn thấy đồng đồ không khỏi đổ mồ hôi, người này bị cuồng mua sắm hả? Trong túi của siêu thị có đủ thứ từ sữa tươi, mì tôm, mì sợi rồi túi của tiệm bánh có bánh mì, bánh ga-tô, đến cái của tiệm ăn sáng có bánh bao, sữa đậu nành, bánh chèo các thể loại, thật không hiểu có một chút thời gian như vậy mà sao người này có thể mua được nhiều đồ đến thế.

“Ngon quá, ngon quá...” Tấn Tiểu Lỗi ăn một miếng lại ngẩng đầu nhìn Đặng Thiên Vũ đang ngồi đối diện hắn một cái.

“Anh nhìn tôi làm gì?” Đặng Thiên Vũ bị hấn nhìn có chút ngượng ngùng.

“Hơi khô khan nên tìm chút khai vị đó mà.” Tấn Tiểu Lỗi một miếng bánh chẻo, nhai nuốt một lúc mới nói ra được. Trời mới biết hấn vốn muốn nói sáng sớm thấy được khuôn mặt đẹp trai của Đặng Thiên Vũ thì mãi mãi mãi cũng mãi mãi luôn rồi, cuối cùng lại nói ra như vậy, làm cho người ta có cảm giác hấn coi Đặng Thiên Vũ như rau quả.

Hai người bọn họ ăn xong thì Tấn Tiểu Lỗi ngồi trên ghế ợ hơi, Đặng Thiên Vũ đem thức ăn dư phân loại ra. Mì tôm và mì sợi để ở một bên, bánh ga-tô và bánh mì thì bỏ vào tủ lạnh.

Vừa bỏ vào anh còn nói: “Từ nay về sau tôi trả tiền điện nước cho anh cũng được, anh qua nhà tôi ở cũng được, miễn sao lúc rảnh nhớ gọi điện cho tôi.”

“Tiền điện thoại cũng rất đắt.” Tấn Tiểu Lỗi dùng ngón út ngoáy lỗ tai, nhìn như không có hứng thú gì.

“Tôi có thể trả tiền điện thoại cho anh.”

“Ai cần anh trả tiền? Anh coi tôi là gì vậy?” Tấn Tiểu Lỗi đập bàn.

Hấn sợ dĩ không muốn làm bạn trai của người này bởi vì khoảng cách giàu nghèo giữa bọn họ quá xa, hấn không muốn mình thành bị bao nuôi. Tấn Tiểu Lỗi hấn cho dù thích đàn ông cũng không muốn giống như đàn bà phải phụ thuộc vào người khác.

Sáng sớm vừa ăn sáng xong nên không khí khá tốt, thế nhưng Đặng Thiên Vũ và Tấn Tiểu Lỗi hai người ngồi đối diện trên bàn ăn trừng mắt nhìn nhau, không ai nhường ai.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày thì Đặng Thiên Vũ nhịn không được nói chuyện trước: “Tại sao anh lúc nào cũng phải đối nghịch với tôi vậy?”

“Ai đối nghịch với anh?”

“Không đối nghịch thì tại sao anh đã đồng ý làm bạn trai tôi rồi lại muốn so đo tính toán với tôi? Lên giường còn bắt tôi ký tên?”

“Ai bảo tôi thiếu nợ anh chứ?”

“Đã là bạn trai thì còn tính toán nợ nần gì?”

“Tại sao lại không? Chẳng lẽ làm bạn trai anh xong thì để anh làm không à?”

Hai người nói vài câu xong thì Đặng Thiên Vũ không biết phải làm gì nữa. Mặc dù bọn họ ngay từ đầu đúng là vì giao dịch, nhưng làm riết thành tình yêu. Anh tưởng rằng tổ tình xong có thể thuận lợi trở thành tình nhân, kết quả thì lại biến thành bạn trại. Làm bạn trai không nói, bây giờ làm lần nào phải ký đơn lần đó thì có khác gì lúc chưa là gì của nhau đâu.

Cũng may hai người bọn họ cũng không phải là người vòng vo, ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng thì Đặng Thiên Vũ rốt cuộc cũng hiểu tại sao Tấn Tiểu Lỗi vốn rất hào sảng, sau khi trở thành bạn trai anh xong lại bắt đầu không được tự nhiên như vậy.

Mặc dù anh không giống như Trang Linh giàu đến nứt đố đổ vách nhưng vẫn là có chút tiền, trong khi Tấn Tiểu Lỗi không chỉ nghèo kiệt xác mà còn đeo trên lưng một đống nợ.

Sau khi nhìn thấy hậu quả của tên lái xe thể thao thì Tấn Tiểu Lỗi lại sợ quan hệ giữa bọn họ trở thành bao nuôi, bây giờ cặp với nhau thì có lẽ không sao, nhưng lỡ như sau này bọn họ chia tay thì món nợ kia sẽ trở thành một chướng ngại lớn.

Nói trắng ra là, Tấn Tiểu Lỗi nghĩ bây giờ quan hệ nợ nần của bọn họ có chút bất bình đẳng, phải đem nợ trả hết thì hắn mới có thể tiếp nhận Đặng Thiên Vũ.

“Ý của anh là bây giờ chúng ta vẫn chưa có thể tính là bạn trai của nhau, cho nên vận động trên giường cần phải tính tiền?” Đặng Thiên Vũ bị Tấn Tiểu Lỗi chọc tức đến bật cười, khốn khiếp, người này vì một chút tự ái của bản thân mà mài mòn tự tôn của anh sao?

“Đúng vậy, tôi nợ anh vẫn chưa trả hết, cho nên tôi nghĩ... có thể chờ đến khi tôi trả hết nợ thì tôi sẽ chính thức trở thành bạn trai anh có được không?” Tấn Tiểu Lỗi bình thường đều rất hùng hồn nhưng bây giờ trong lòng hắn có chút không tự tin. Hắn vẫn quan sát sắc mặt của Đặng Thiên Vũ, lo lắng anh sẽ đập bàn rồi đi bất cứ khi nào.

Thật sự với điều kiện của Đặng Thiên Vũ mà nói, anh muốn tìm một người bạn trai rất dễ dàng. Tuổi còn trẻ lại có tiền, ngoại hình không tệ, kỹ thuật cũng rất tốt, quan trọng nhất là anh rất quan tâm chăm sóc.

Còn hắn thì sao? Lớn lên bình thường, bối cảnh gia đình không tốt, không có tiền cũng không có công việc kiếm nhiều tiền. Ngoại trừ dáng người không tệ lắm, trên giường rất phóng khoáng thì chẳng còn ưu điểm gì khác.

Hắn có thể không quan tâm đến lợi lộc có từ Đặng Thiên Vũ, nhưng chuyện hắn thiếu nợ anh là sự thật.

Hắn muốn có thể ngang hàng kết giao với Đặng Thiên Vũ.

“Rầm!” Đặng Thiên Vũ đập mạnh xuống bàn làm chiếc bàn vốn không được chắc chắn lắm run lên một chút.

Tấn Tiểu Lỗi một bên nghĩ tiêu rồi, một bên lại nghĩ bàn âm tường quả nhiên là thất sách, còn không bằng chiếc bàn xếp hồi trước của hắn. Nếu như bây giờ Đặng Thiên Vũ rời đi, vậy anh ta có đem hết máy nước nóng, tủ lạnh và những thứ khác mang đi không?

“Tôi hiểu rồi. Trước khi anh trả hết nợ thì chúng ta làm bạn trai thử nghiệm vậy.” Đập bàn xong thì Đặng Thiên Vũ làm như không có gì nói với Tấn Tiểu Lỗi câu này, khiến hắn đơ người.

“Cái gì?” Tấn Tiểu Lỗi còn tưởng rằng Đặng Thiên Vũ muốn trở mặt với hắn, ai ngờ lại là đề nghị như vậy, cái gì mà bạn trai thử nghiệm? Muốn thử nghiệm kiểu gì chứ?

“Trước đem mấy tờ giấy anh đưa tôi ký ra đếm lại một lần xem chúng ta còn thiếu bao nhiêu, tôi sẽ giúp anh trả nhanh nhanh một chút.” Đặng Thiên Vũ coi như là nghĩ thoáng, dù sao chuyện cũng đã đến nước này, anh mà muốn bỏ đi bây giờ thì mùa đông kiếm đâu ra người để ôm cho ấm giường chứ. Kiếm một người làm ấm giường mà dễ dàng như vậy thì anh đã không phải cô đơn một mình suốt bao năm qua. Nhiệt độ cơ thể của Tấn Tiểu Lỗi tương đối cao, ôm ngủ rất thoải mái.

“Gi?” Tấn Tiểu Lỗi sững sốt một lúc mới hiểu được ý của Đặng Thiên Vũ, vội vàng nhảy dựng lên đi tìm cuốn sổ kẹp giấy tờ của hắn.

Đặng Thiên Vũ nhìn thấy quyển sổ kia dán chỉ chút các loại giấy tờ không khỏi đổ mồ hôi, người này rốt cuộc nợ bao nhiêu tiền mà có một cuốn sổ dày đến vậy.

Tấn Tiểu Lỗi lật ra trang ghi tên của anh, nhìn một lượt.

“Ừ... Tôi quẹt trúng xe anh phải trả mười nghìn đồng, lần trước ném hư Iphone của anh phải trả ba nghìn, làm mỗi lần trả được năm trăm...” Vừa nói hắn vừa đếm mấy tờ giấy được kẹp cẩn thận, sau khi đếm hai lần thì nói: “Chúng ta tổng cộng làm mười bảy lần, còn chín lần nữa... A khoan, tối hôm qua chúng ta còn làm hai lần...”

Tấn Tiểu Lỗi lại viết một tờ giấy nhỏ, mặt trên viết theo công thức “XXXX năm XX tháng XX ngày, lần thứ hai.”

Bình thường tờ giấy này sẽ khiến cho Đặng Thiên Vũ nghiêng răng nghiêng lợi một phen, nhưng hiện tại anh cư nhiên rất chăm chú ngồi đọc mấy tờ này.

“Mỗi lần anh đều viết là lần thứ hai mà không phải viết hai lần, không phải là để cho tôi tiện sửa lại đó chứ?” [*] Đặng Thiên Vũ ký tên lên tờ giấy sau đó lại đem sửa hai thành bốn, trả lại cho Tấn Tiểu Lỗi.

[*] Dụng ý của tác giả ý là “lần thứ hai”= còn “hai lần” = nên viết như Tấn Tiểu Lỗi sẽ dễ thêm nét sửa số hơn là viết “hai lần”.

Tấn Tiểu Lỗi nhận lại tờ giấy thì sững sốt một chút: “Thêm hai lần à?” Đặng Thiên Vũ nói: “Dù sao bây

giờ chúng ta đều không có chuyện làm, lại vừa ăn no nữa, không bằng làm chút vận động cho dễ tiêu hóa.”

Sau đó, hai người bọn họ lại lên giường lăn thêm hai hiệp rồi ôm nhau ngủ thẳng đến trưa, khi không khí bắt đầu ấm lên mới tỉnh dậy, cùng nhau vào WC tắm rửa rồi đi ra ngoài.

Mặc dù buổi sáng ăn không ít nhưng bài thể dục buổi sáng đã tiêu hóa gần hết thức ăn nên Tấn Tiểu Lỗi lại đói bụng. Hắn mặc quần áo xong rồi xem xét đồng thức ăn Đặng Thiên Vũ mua buổi sáng còn dư, quyết định ăn mì tôm vì nó đỡ tốn thời gian nhất.

Khi hắn đang chuẩn bị nấu mì thì bị Đặng Thiên Vũ ngăn lại: “Đừng ăn mì tôm, để mừng chúng ta trở thành bạn trai thử nghiệm, tôi mời anh đi ăn buffet.”

Ăn buffet? Từ này đối với dạ dày của Tấn Tiểu Lỗi cực kỳ có sức hấp dẫn nhưng hắn lại nghĩ ăn vậy sẽ khá tốn tiền. Để Đặng Thiên Vũ trả thì chẳng khác nào hắn đi ăn bám, chưa kể hắn lại tiếc số tiền đó. Tấn Tiểu Lỗi suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi không muốn ra ngoài ăn, lãng phí tiền lại dễ trúng thực.”

“Vậy tôi làm cho anh ăn?” Đặng Thiên Vũ nói ra xong lại nghĩ đến lần trước Tấn Tiểu Lỗi chê đồ ăn của mình, anh không khỏi chán nản.

Tấn Tiểu Lỗi vội vàng ôm lấy Đặng Thiên Vũ nói: “Lần trước là tôi chọc anh đấy. Đồ ăn anh làm rất ngon.” Tấn Tiểu Lỗi thấy vẻ chán nản kia của Đặng Thiên Vũ, cảm thấy người này thật sự là quá đáng yêu. Mặc dù Đặng Thiên Vũ là một người đàn ông nhưng lúc này hắn thật sự muốn ôm anh thật chặt rồi hôn thêm hai cái.

“Thật hả?” Hai mắt của Đặng Thiên Vũ bắt đầu sáng lên. Mấy năm gần đây anh sống một mình nên để phục vụ cho dạ dày của mình đã học không ít món ăn, nhưng ngoại trừ nấu cho bản thân thì anh chưa bao giờ mời ai ăn cả. Lần trước Tấn Tiểu Lỗi nói đồ anh làm không được tốt làm anh thật sự nghĩ mình nấu có vấn đề.

“Ừ.” Tấn Tiểu Lỗi sợ Đặng Thiên Vũ hỏi lại bắt hắn thú nhận nguyên nhân nên vội vàng ngăn chặn miệng của anh trước.

Có lẽ tình yêu thật sự làm chỉ số thông minh của người ta tuột xuống, hoặc có thể hai người bọn họ không muốn thừa nhận đây là tình yêu, nhưng sau khi Đặng Thiên Vũ được Tấn Tiểu Lỗi khen xong thì vô cùng vui vẻ kéo hắn đi ra ngoài mua nguyên liệu về nấu.

Cùng nhau trở về nhà thì anh vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, Tấn Tiểu Lỗi cũng đến giúp đỡ. Hai người bọn họ phối hợp không ngờ lại rất ăn ý.

Có lẽ do cả hai đều độc thân quá lâu nên ai cũng biết một chút nấu nướng.

Đặng Thiên Vũ thích làm mấy món vừa cầu kì vừa phải ngon còn Tấn Tiểu Lỗi thích những món nhanh

gọn. Thế nên Đặng Thiên Vũ phụ trách làm món chính còn Tấn Tiểu Lỗi lo món rau.

Trong lúc bọn họ cùng nhau nấu ăn trong nhà bếp thì cả hai đều nghĩ có lẽ cùng đối phương qua lại lâu dài cũng không phải không thể.

30. Chương 30: Bạn Trai Chính Thức

Nhà Đặng Thiên Vũ cứ nửa tháng là có một cuộc họp gia đình, khi anh về đến nhà thì em trai và em dâu cùng với hai tên tiểu quỷ hỗn huyết đã tới từ sớm.

Julie giống như bình thường ở trong nhà bếp với mẹ anh nghiên cứu món ăn gia đình của Trung Quốc. Cha không có ở nhà, nghe nói là cùng mấy ông bác trong xóm đi làm từ thiện. Thật là, lúc còn trẻ không chịu ngồi yên, lúc có tuổi càng không chịu ngồi yên, nguyên một nhóm các ông các bác nhảy múa vào nam ra bắc đi làm từ thiện, bây giờ người già còn xông xáo hơn cả người trẻ.

Hai tên tiểu quỷ đang ngồi trên sofa chơi game, thấy anh cũng không thèm để ý. Đi đến thì thấy mỗi đứa tay cầm ipad, mở bluetooth chơi đánh 3D đối kháng, nhìn chưa đến hai phút đã khiến Đặng Thiên Vũ choáng váng mặt mày. Trẻ con thời này giỏi thật, Đặng Thiên Vũ chảy mồ hôi nghĩ thầm, cũng may anh không phải con nít nữa, nếu không chắc không địch nổi với hai tên tiểu quỷ này.

Đặng Thiên Tề bình thường sẽ ngồi tán gẫu với cha giờ không có chuyện gì làm, đang nhàm chán xem tivi, thấy anh về thì án theo thường lệ tặng cho ông anh một cái ôm thăm thiết và nụ hôn thật kêu, sau đó kéo anh qua ban công ngồi ghé dựa tán gẫu.

Mặc dù đã là mùa đông nhưng không khí hôm nay khá tốt, trời không có gió, ngồi trên ban công lại có ánh nắng mặt trời chiếu vào nên không thấy lạnh, còn có chút ấm áp. Có lẽ một năm bốn mùa chắc chỉ có ánh nắng mùa đông là không ai ghét nổi.

Đặng Thiên Tề hỏi dạo này anh làm cái gì, Đặng Thiên Vũ nói hiện tại đang lo cho cửa hàng thứ ba. Đặng Thiên Tề thấy vậy cũng được, nhưng buôn bán thường có thời điểm, không thoải mái bằng đi làm trong công ty lớn. Đặng Thiên Vũ giật giật khóe miệng, mẹ kiếp, nếu tìm được công việc lương một năm hơn một trăm vạn, ngày ngày ở trong phòng làm việc thì ai chả muốn.

Thằng em khôn khiếp, từ nhỏ đã thích đả kích anh.

“Được rồi, Julie cũng mở một cửa hàng, nếu anh rảnh thì qua giúp một chút đi.” Đặng Thiên Tề vừa mới chê anh kinh doanh chưa đầy hai giây thì lại nói vợ y mở cửa hàng làm Đặng Thiên Vũ rất muốn tát thằng em một cái, nội dung logic vãi ra.

Đang nói chuyện thì cha của bọn họ đã trở về, mẹ cũng gọi ăn cơm. Nguyên cả nhà ngồi trên bàn ăn, vừa dùng bữa vừa nói chuyện. Hai tên nhóc cầm nĩa ăn vãi khắp miệng khắp bàn, còn hai ông bà thì vui vẻ gắp

rau cho tụi nhóc.

Julie tuyên bố với mọi người là cô lại có thai khiến hai ông bà rất bất ngờ, phần khởi hỏi xem liệu có sinh ba hay không.

Tuy nhiên Trung Quốc có chính sách kế hoạch hóa gia đình khá khó khăn. Giống như năm đó mẹ sinh Đặng Thiên Tề thì cả nhà anh bị ủy ban phường làm văn bản phạt mấy trăm đồng, cũng may khi đó ở pháp luật không quá nghiêm, cuối cùng chỉ nộp một trăm đồng là giải quyết xong chuyện.

Mẹ anh cứ nhắc đi nhắc lại chuyện này suốt mấy năm, nói nếu mà như hiện tại thì Đặng Thiên Tề đừng hòng ra đời. Cũng bởi vì chuyện năm đó nên bây giờ mẹ vừa nghĩ đến mang thai đứa thứ ba thì có chút lo lắng.

“Mẹ cứ yên tâm, Julie là người Pháp, bọn họ không làm gì được đâu.” Đặng Thiên Tề biết mẹ y suy nghĩ nhiều, vội vàng giải thích một chút.

“Đúng rồi, mẹ quên mất, còn cứ nghĩ con lấy chồng theo chồng nên chuyển quốc tịch chứ. Mẹ còn đang nghĩ nếu bắt buộc thì cứ lấy danh nghĩa con của Thiên Vũ, dù sao anh con cũng không sinh.” Bà được con trai nhắc mới nhớ ra con dâu là người Pháp, quốc tịch của mấy đứa nhỏ cũng là quốc tịch Pháp nên chính sách kế hoạch hóa gia đình của Trung Quốc chẳng làm gì được.

Nghe mẹ nói như thế, lòng Đặng Thiên Vũ lạnh một chút, không phải anh chỉ là đồng tính luyến ái sao? Cái gì mà anh không thể sinh? Cho dù anh có thích phụ nữ đi chăng nữa thì anh cũng có sinh được đâu, muốn sinh cũng phải là vợ anh sinh chứ.

Làm đồng tính luyến ái có gì không tốt, chí ít anh cũng góp sức cho công cuộc kế hoạch hóa gia đình của nước nhà không phải sao?

Hai tên nhóc dạ dày nhỏ, lại ham chơi nên ăn mấy miếng đã no, vội chạy ra ghế sofa tiếp tục chơi trò chơi của mình.

Trên bàn chỉ còn người lớn nên mẹ bắt đầu hỏi xem bé thứ ba là trai hay gái, đặt tên gì, mua đồ thể nào. Nhìn mọi người vui vẻ thảo luận về tên của em bé tương lai thì Đặng Thiên Vũ đột nhiên nói: “Con có bạn trai.”

Mọi người trong nhà sửng sốt, mẹ của anh phản xạ có điều kiện hỏi: “Con gái nhà ai? Con định khi nào kết hôn, có phải đã dính rồi không?” Có lẽ do dạo này bà tiếp xúc nhiều với loại chuyện phụ nữ thị phi thể này, lại thêm con dâu mang thai nên cứ như vậy mà hỏi, nói xong mới nhận ra có gì đó không đúng.

Con trai lớn nhà bà từ mấy năm trước đã nói mình thích đàn ông, còn nói rõ là đồng tính luyến. Ngay từ đầu bà còn không hiểu gì, ngấm lại mới nhận ra hai người đàn ông thì làm sao sinh cháu, bà biết đó chẳng khác gì đoạn tử tuyệt tôn.

Vì chuyện này mà bà đã khóc lên khóc xuống một trận, nếu con trai nhỏ của bà không lấy vợ ngoại, sinh cho bà hai đứa cháu thì chắc bà phải lấy cái chết tạ tội.

Chuyện năm đó khiến hai cụ rất sốc, cha anh còn tức giận đến độ rút dây nịt quất vào lưng anh một cái. Đây là lần đầu tiên ông đánh anh kể từ sau khi anh thành niên tròn mười tám tuổi. Đánh xong ông cũng khóc, nuôi con trai lớn đến như vậy, cuối cùng thằng con lại đi thích đàn ông, không những bất hiếu mà ông bà tương lai còn không có cháu chắt.

Sau khi hai ông bà cố gắng khuyên bảo con trai mình cải tà quy chánh không có kết quả thì đã đuổi Đặng Thiên Vũ ra khỏi nhà, nhưng được hai tháng lại không chịu nổi đành gọi điện cho con trai út, muốn đem thằng em về làm công tác tư tưởng cho anh, kết quả em trai anh ngược lại đi làm công tác tư tưởng với hai cụ.

Đặng Thiên Tề sống ở Pháp mấy năm nên đối với đồng tính luyến ái này nọ không có thành kiến, ngược lại còn khá ủng hộ. Cho nên sau khi nhận được điện thoại của cha mẹ thì y vẫn theo phe anh trai mình, đồng thời cố gắng thuyết phục hai người.

Sau một thời gian được Đặng Thiên Tề khuyên bảo thì bọn họ cũng từ từ chấp nhận chuyện của Đặng Thiên Vũ, có điều bàn bạc với nhau xong thì hai người gọi điện thoại cho anh, bảo anh thích đàn ông cũng được, nhưng phải nhớ kỹ hai cụ chỉ có thể chấp nhận con dâu chứ không có chuyện gả con trai mình đi.

Đặng Thiên Vũ sau khi nhận được điện thoại thì dở khóc dở cười, cũng may anh là 1 nên miễn cưỡng đáp ứng được điều kiện của cha mẹ, chứ nếu anh nằm dưới thì không chừng hai cụ sẽ dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ với anh thật.

Hai năm trôi qua thì cha mẹ cũng dần không để ý đến vấn đề tính hướng của con trai cả nhà mình nữa, ngược lại đi tìm hiểu một đồng thứ rồi lo lắng đến an toàn sức khỏe của anh. Bọn họ nghe thấy chuyện đồng tính luyến ái rất dễ dính AIDS thì sợ đến độ mỗi ngày đều gọi điện cho Đặng Thiên Vũ, bảo anh ngàn vạn lần không được ở ngoài làm loạn, tốt nhất là kiếm một người ổn định để tránh khỏi bệnh nan y.

Nhưng bao nhiêu năm qua rồi vẫn không thấy con trai nhắc gì đến tình yêu tình báo, cũng không thấy dẫn ai về nhà, hai cụ đều có chút lo lắng sợ anh cứ lông nhông như vậy đến già thì không biết làm sao.

Cho nên nghe thấy chuyện anh có bạn trai thì hai người đều bất ngờ đến độ suy nghĩ lộn xộn hết lên.

“Không phải anh cặp với Andy đó chứ?” Đặng Thiên Tề đột nhiên hỏi vấn đề này.

Đột nhiên nghe thấy tên của Andy làm Đặng Thiên Vũ cảm thấy dạ dày mình quặn đau. Nếu không có Andy thì anh đã không bị bắt lực, nếu không bắt lực thì anh đâu cần phải đến bác sĩ nhờ tư vấn, nếu không có bác sĩ nói anh để ý Tấn Tiểu Lỗi thì sao anh phải đi tìm Tấn Tiểu Lỗi làm thử, nếu không phải làm với Tấn Tiểu Lỗi quá nhiều thì sao anh với Tấn Tiểu Lỗi lại thành lâu ngày sinh tình?

“Không có!” Đặng Thiên Vũ trả lời dứt khoát, loại người như Andy chắc chắn không hợp với anh.

“Kỳ nhỉ, cậu ta nói với em rằng dạo này gặp được một đàn ông cực kỳ tốt lại rất đẹp trai, cười rất ***y, kỹ thuật tuyệt đỉnh vô địch, mỗi lần đều có thể làm cậu ta dễ chịu đến trời cao. Vậy là ai chứ?” Đặng Thiên Tề xoa cằm hỏi anh: “Anh có nghe nói đến có người nào như vậy trong giới không?”

Nghe Đặng Thiên Tề nói xong, Đặng Thiên Vũ chảy mồ hôi. Mặc dù anh tự cảm thấy bản thân rất tốt nhưng đến độ Andy miêu tả thì vẫn còn cách khá xa. Nói chứ để có thể thỏa mãn cái động đó của Andy thì tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được... Mặc dù anh từng nghe nói trong hội có một người nổi tiếng là “người chim”, nhưng dù vật đó có bự thế nào đi chăng nữa cũng làm sao bự bằng cánh tay được?

“Thiên Vũ, con... bạn trai của con là người thế nào?”

Cha anh sắp xếp ngôn ngữ nửa ngày, sắc mặt đỏ bừng mới nói ra được câu hỏi. Trời mới hiểu được nỗi khổ của lòng ông. Chính mình nuôi con trai mấy chục năm, rốt cuộc không biết mình có con dâu hay là phải gả con đi như vậy có phải quá tội cho ông không?

Ấy... vấn đề này khiến Đặng Thiên Vũ cứng người. Tấn Tiểu Lỗi là một người thế nào?

Ích kỷ, hẹp hòi, vô lại, cuồng ***...

Luôn luôn có thể chọc anh giận điên lên, khiến anh hận không thể cắn người này mấy cái.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, anh lại cảm thấy Tấn Tiểu Lỗi rất giống mình, không được tự nhiên, lòng tự trọng cao, quan trọng nhất chính là rất tùy hứng... Thật sự rất tùy hứng... từ vận động trên giường có thể nhìn thấy được.

Từ sau khi bọn họ trả nợ xong chính thức trở thành bạn trai, có khi anh sẽ qua đêm ở chỗ Tấn Tiểu Lỗi, nhưng bên kia WC quá nhỏ không thể tắm cùng nhau. Giường cũng quá hẹp nên có một lần động tác quá mạnh khiến cả hai bổ nhào xuống giường, làm hại anh suýt chút nữa thì trật sống lưng.

Thế nên bọn họ thống nhất hẹn giờ qua đêm ở nhà anh, như vậy có thể cùng tắm, còn thể làm một vài chuyện ở trong phòng tắm mà anh từng muốn thử lúc trước.

Vừa nghĩ đến chuyện không trong sạch bọn họ làm trong bồn tắm thì anh có chút xung động muốn bỏ chạy trở về tìm Tấn Tiểu Lỗi mang lên giường.

Mặc dù người nhà thay nhau hỏi về bạn trai của anh nhưng Đặng Thiên Vũ một câu cũng không hé miệng.

Chỉ nói hai người vừa mới bắt đầu quen nhau, hiện tại còn chưa biết tình hình thế nào.

Sau khi cơm nước xong thì hai tên nhóc kia đã chạy đến đòi đi ra ngoài chơi, Julie đành nói với Đặng Thiên

Tề. Đặng Thiên Tề tranh thủ đi cùng với Đặng Thiên Vũ cũng đang chuẩn bị rời đi ra cửa.

Đến công viên tìm một bãi cỏ lớn, Julie chạy nhảy khắp nơi cùng với hai tên tiểu quỷ, Đặng Thiên Tề lôi kéo Đặng Thiên Vũ sóng vai ngồi trên cỏ, nhìn bọn họ từ xa.

“Anh với người kia quen nhau như thế nào?” Đặng Thiên Tề nhìn về phía trước, hỏi Đặng Thiên Vũ.

“Ban đầu thử một chút, vừa mới chính thức dạo gần đây.” Đặng Thiên Vũ quay đầu nhìn thoáng Đặng Thiên Tề, cảm giác em trai anh cũng khá là tò mò.

Đặng Thiên Tề sững sốt một chút, cũng quay đầu lại nhìn anh, cái gì mà mới chính thức? Chẳng lẽ trước bọn họ đã này nọ rồi?

“Người kia thế nào?”

“Không tốt lắm, nhưng khá hợp.”

Đặng Thiên Tề trầm mặc một hồi rồi hỏi: “Sao anh lại yêu người ta?”

“Lâu ngày sinh tình.”

Đặng Thiên Tề bị ông anh làm ghen hòng, mặc dù y cưới vợ nước ngoài nhưng dù gì y cũng là hèn hò trước rồi mới lên giường. Nhưng theo như ý tứ của ông anh trai thì anh với người kia bắt đầu từ trên giường trước.

Mặc dù cũng có trường hợp làm tình trước rồi yêu sau, nhưng loại tình yêu như thế có thể lâu dài được sao?

Trong khi Đặng Thiên Tề đang lo lắng cho Đặng Thiên Vũ thì vợ của y cùng hai đứa nhỏ cầm cái điều lại đây rủ y chơi, đợi đến khi con điều bay lên trời rồi thì Đặng Thiên Tề quay đầu lại, đã không thấy hình dáng của Đặng Thiên Vũ đâu nữa.

31. Chương 31: Tâm Tư Hai Người

Cửa hàng thứ ba của Đặng Thiên Vũ bắt đầu hoạt động, nhưng trong thương xá cũng không phải cửa hàng nào cũng mở cửa, vài mặt tiền vẫn chưa có ai thuê nên chỉ có vài ba gian khai trương mà thôi. Lầu một rất vắng, cửa hàng trên lầu hai càng không phải nói, quanh quẽ đến mức có thể giăng lưới bắt chim. Đặng Thiên Vũ cũng đã cho nhân viên cửa hàng xuống dưới lầu phát quảng cáo, cầm tờ rơi đến cửa hàng có thể nhận được một món quà nhỏ, nhờ vậy người trong cửa hàng mới nhộn nhịp đôi chút, nhưng đa số cũng chỉ vào lấy quà tặng chứ không mua nhiều.

Trong hội biết cửa hàng của anh khai trương thì cũng có một vài người đến chúc mừng.

Một người từng có chút quá khứ với Đặng Thiên Vũ đến đây thấy tình hình như thế này bèn tha anh qua một bên nói chuyện: “Gần đây anh bị đụng đầu ở đâu hả? Đàn ông chất lượng cao như tôi không chọn, đi chọn một tên lái xe vận tải. Cái cửa hàng này cũng vậy, tăng một mặt tiền vị trí ngon thế không chọn, cố chấp lấy cái lầu hai này làm gì?”

“Tôi cảm thấy vị trí này khá tốt, nghe bảo chỗ này sắp làm một cầu vượt. Nếu làm thì người nào ở bên khu dành riêng cho người đi bộ muốn đến lấy xe hay đi tàu đều phải qua bên này.” Đặng Thiên Vũ không trả lời vấn đề thứ nhất, nhưng với cửa hàng này thì anh vẫn rất có niềm tin.

“Bộ anh tưởng làm cầu vượt dễ lắm sao? Vụ cầu vượt cũng nghe nói suốt mấy năm rồi, người quản lý thương xá này cũng chờ cái cầu đó năm năm hết nổi nên đến năm nay phải đổi người đấy.” Đối phương cũng là dân kinh doanh nên khá hiểu biết về khu vực này.

Liếc mắt nhìn người này, Đặng Thiên Vũ lúc này mới phát hiện hóa ra bên cạnh anh cũng có rất nhiều người tiềm năng. Trước đây anh với người này gặp mặt là đi thẳng đến khách sạn, chẳng mấy khi nói chuyện trời đất gì gì đó.

Thấy Đặng Thiên Vũ nhìn mình, người này đá lông nheo một cái nói: “Thế nào? Yêu phải tôi rồi hả? Đáng tiếc là anh đã có người yêu. Nếu anh đá tên kia đi thì tôi có thể suy nghĩ một chút.”

Kỳ thật đối phương cũng rất đẹp trai, mặc quần áo rất có gu, dáng người cũng tốt, hai người bọn họ trước kia lên giường cũng khá ăn ý. Thế nhưng, chỉ thiếu một chút thôi, chính là sau khi anh và người này tách ra thì không hề nghĩ đến đối phương. Đặng Thiên Vũ có một nhược điểm là không bao giờ nhớ được mặt của người mới quen ngoại trừ trường hợp của Tần Tiểu Lỗi, không biết có phải do ấn tượng của hắn để lại với anh quá sâu đậm hay không.

“Không cần, tôi cảm thấy bây giờ rất tốt.” Đặng Thiên Vũ không cần suy nghĩ cự tuyệt đối phương.

“Không phải chỉ là một người lái xe sao? Có chỗ nào tốt chứ? Nửa năm trước anh còn hay đến bar tìm người, hẳn là mới quen anh ta không lâu phải không? Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, nửa năm trước lần cuối cùng anh làm với một người trong bar xong cũng không liên lạc với ai trong hội nữa. Không lẽ đối phương kỹ thuật tốt đến vậy sao?” Người này còn kéo anh đến một góc nhỏ không người, nhỏ giọng kể tai nói: “Không phải như đám kia đồn đó chứ? Chim nhỏ của anh ta lớn đến độ làm anh chết mê chết mệt cái tà quy chính?”

Đặng Thiên Vũ không biết tình cảm anh dành cho Tần Tiểu Lỗi có phải là tình yêu hay không, thế nhưng với mấy cái lời đồn này thật sự làm anh không chịu nổi.

“Tôi vẫn không có hứng thú để người khác tiến vào đâu.” Đặng Thiên Vũ lại thanh minh mình là 1.

“Này anh nghĩ xem, chúng ta gần nhau như vậy có khi nào sẽ phát sinh tình huống cầu huyết giống trong

TV kiểu bị tình nhân bắt gặp không?” Không biết đối phương có tin hay không, nhưng lại nổi hứng chọc ghẹo Đặng Thiên Vũ.

Đặng Thiên Vũ cho gã một ngón giữa: “Cút.”

Tấn Tiểu Lỗi dĩ nhiên không có thời gian đâu mà đi tạo mấy cảnh cầu huyết trong phim thể, hắn đang bận lái xe giao hàng trên đường cao tốc đến tỉnh khác. Từ lúc bọn họ giải quyết hết nợ nần chính thức trở thành bạn trai của nhau thì cũng đã ở chung mấy ngày, có điều dạo này cửa hàng mới khai trương nên Đặng Thiên Vũ rất bận rộn chạy tới chạy lui, hắn cũng không muốn nhàn rỗi nên gọi điện cho ông chủ xem có mối nào không. Có một người cần giao hàng đến một nơi khá xa nhưng tiền lương cũng không nhiều lắm, mọi người đều chê nhưng vẫn hỏi hắn có muốn nhận hay không.

Nghe bảo chạy trên một ngàn km mà trừ hết tiền xăng cũng không được mấy trăm khối, hắn có chút không muốn nhận nhưng khi nghe địa điểm thì Tấn Tiểu Lỗi lại đổi ý. Hắn nhớ mấy ngày hôm trước có một đồng hương nói quyết ở chỗ đó rất rẻ, nếu có thể mua một xe trở về bán thì tốt, đáng tiếc phí vận chuyển quá đắt.

Tấn Tiểu Lỗi tìm đến người đồng hương đó bàn một chút, hai người thống nhất với nhau đồng ý làm mối này.

Tấn Tiểu Lỗi nhận chuyến này của ông chủ, ngoại trừ có một người đi theo xe thì còn thêm đồng hương của hắn, ba người xuất phát đi đến thành phố kia.

Lần này đi theo xe chính là Lâm Hồng, cậu ta nghe nói có một xe sắp đi đến thành phố mình muốn đi trước giờ thì đòi đi theo, nài nỉ chú của mình nửa ngày mới được đồng ý. Đến khi cậu phát hiện ra cái xe đó chính là xe của Tấn Tiểu Lỗi thì đã muộn. Từ sau khi biết Tấn Tiểu Lỗi là đồng tính, mặc dù cậu không nói cho người khác nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn là lại lo chạy trốn.

Cũng may lần này trừ cậu ra thì còn có một người khác đi chung với Tấn Tiểu Lỗi, cậu lúc này mới thở phào đem vị trí chính giữa nhường cho đồng hương kia, mình một qua một góc mới yên tâm.

Tấn Tiểu Lỗi thấy hành động của cậu ta cũng không có cảm giác gì. Giống như anh đồng hương vẫn đang trò chuyện với hắn này, người này chỉ nghĩ Tấn Tiểu Lỗi vẫn chưa muốn lấy vợ chứ không suy nghĩ gì nhiều, thỉnh thoảng còn muốn làm mai cho Tấn Tiểu Lỗi. Nhưng nếu người này biết hắn thích đàn ông thì có lẽ thái độ sẽ còn tệ hơn cả Lâm Hồng.

Thích đàn ông không có lỗi gì, nếu hắn cưới vợ từ sớm, cùng với vợ làm ra một hai người con thì hắn cũng sẽ không biết cảm giác làm với đàn ông là thế nào.

Nhưng có một vài thứ sẽ làm người ta thực tủy biết vị, giống như mối quan hệ của hắn với Đặng Thiên Vũ. Rõ ràng ngay từ đầu chỉ chơi đùa một chút mà thôi, hắn còn nghĩ trả xong nợ sẽ cắt đứt quan hệ, nhưng bây giờ...

Chẳng những thân thể thích đàn ông, ngay cả tâm hồn cũng thích đàn ông nốt, hắn bây giờ chạy càng lúc

càng xa trên con đường đồng tính này rồi.

Hắn có thể cảm giác được tình cảm Đặng Thiên Vũ đối với mình có chút thích, nhưng tuyệt đối không phải tình yêu. Thậm chí hắn còn từng nghĩ Đặng Thiên Vũ sở dĩ muốn cùng với hắn có lẽ là do lúc trước hắn đã chà đạp lòng tự trọng của anh quá nhiều nên người này muốn làm cho hắn yêu phải anh, sau đó sẽ đá hắn để trả thù.

Nếu không, tại sao Đặng Thiên Vũ phải khoan dung với loại người như hắn đến vậy?

Mặc kệ, cho dù tương lai có bị đá đi chẳng nữa thì bây giờ cũng phải hưởng thụ một phen khi đang còn quen nhau cái đã.

“Này Thạch Đầu, chú mới đổi điện thoại di động à. Cũng là nhái Iphone luôn? Bao nhiêu tiền vậy?” Anh đồng hương kia nhìn thấy điện thoại hắn để trong hộp để đồ, lấy lên nhìn một chút, sau đó lấy chiếc iphone nhái của mình ra so sánh một chút: “Ồ, cái này làm ra giống hơn cái của anh này, không khác gì đồ thật luôn?”

Sau khi trả nợ xong thì Đặng Thiên Vũ đưa chiếc Iphone cũ của mình cho Tấn Tiểu Lỗi, Tấn Tiểu Lỗi vốn không muốn lấy nhưng anh nói đây chính là cái điện thoại bị hắn ném hư phải đền ba ngàn kia, giờ nợ đã trả nên điện thoại thuộc về hắn, muốn dùng hay ném thì tùy.

Tấn Tiểu Lỗi keo kiệt chứ đâu có ngu, bảo hắn ném một cái di động ba nghìn đồng thì mơ tưởng, hắn bèn cầm lấy xài.

Cơ mà, cái di động này ngoại trừ không thể thay pin ra thì trò chơi bên trong rất nhiều, lúc rảnh rỗi có thể bật ra ngồi chơi cho đỡ buồn.

Có điều cái logo trái táo khuyết quá bắt mắt người khác, Tấn Tiểu Lỗi không muốn phô trương nên sau một hồi suy nghĩ thì hắn nghĩ ra một sáng kiến, đem một miếng dán nhỏ dán lên cái logo của hãng.

Khi Đặng Thiên Vũ thấy logo của Apple bị sửa lại thì cười một trận, bởi vì Tấn Tiểu Lỗi đem nó sửa thành hình trái táo bị khuyết hai bên, nhìn thấy hình này thì anh lại nhớ đến cửa hàng đồ chơi dành cho người lớn kia. Tấn Tiểu Lỗi người này thật là quá thú vị.

“Nhiều trò chơi như vậy là chú down xuống hả? Có thời gian để chơi sao?” Anh đồng hương mở mấy trò lên chơi thử, kết quả trừ Angry bird ra gã không biết chơi những trò này nên đành trả về. Lúc này Lâm Hồng đưa tay ra mượn nên gã cũng tiện tay đưa cho cậu.

Cậu nhóc Lâm Hồng này mặc dù không mua nổi Iphone nhưng chú cậu có một cái, bình thường cậu hay mượn để chơi game cho nên đồ thật hay giả nhìn một cái là cậu biết. Mặc dù logo đã bị Tấn Tiểu Lỗi sửa lại nhưng rõ ràng là đồ thật.

iPhone 4S 64G? Tấn Tiểu Lỗi không có khả năng có thể mua được cái này, không lẽ người này cướp giật? Hoặc là...

Cậu làm bộ cầm máy chơi trò chơi nhưng thật ra len lén nhìn ảnh chụp bên trong.

Chiếc máy này trước khi Đặng Thiên Vũ đưa cho Tấn Tiểu Lỗi đã reset hết nên không lưu lại cái gì, nhưng sau khi Tấn Tiểu Lỗi nhận lấy máy này thì buổi sáng đã chụp hai tấm hình lúc Đặng Thiên Vũ đang ngủ, thế nên Lâm Hồng nhìn thấy.

Đi nửa đường thì đồng hương nói muốn đi WC, Tấn Tiểu Lỗi đem xe đậu lại ở một bên, anh đồng hương chạy qua hàng rào đi tiểu, lúc này Lâm Hồng mới hỏi Tấn Tiểu Lỗi: “Hình người đàn ông đang ngủ trong điện thoại của anh là ai?”

Trong lòng Tấn Tiểu Lỗi giật thót một cái, tiêu rồi, bình thường di động của hắn không lưu cái gì cả nhưng lần này lại bị phát hiện hai tấm ảnh chụp. Hắn ban đầu muốn viện cớ nhưng nghĩ lại Lâm Hồng đã biết tính hướng của mình, anh đồng hương kia vẫn đi WC chưa trở về nên nói thẳng: “Bạn trai của tôi.”

“Yêu một người đàn ông cũng được hả?” Lâm Hồng không ngờ hắn thẳng thắn như vậy, có chút giật mình hỏi.

“Cũng giống như lúc cậu yêu bạn gái của cậu, không có gì là không thể. Chỉ có điều cậu yêu là đàn bà còn tôi yêu đàn ông thôi.” Tấn Tiểu Lỗi thấy cũng không phải việc gì đáng xấu hổ, nên nói ra càng có cảm giác quang minh chính đại.

“Hai người đàn ông ở cùng một chỗ không thể kết hôn thì có thể ở chung được bao lâu?”

“Nam nữ kết hôn rồi cũng sẽ ly hôn không phải sao? Cùng một chỗ bao lâu quan trọng lắm sao? Mấu chốt là ở cùng với nhau có hạnh phúc hay không.” Tấn Tiểu Lỗi lấy điện thoại ra nhìn ảnh chụp, muốn xóa hai tấm ảnh đi nhưng lại luyến tiếc.

“Vậy bây giờ anh hạnh phúc không?”

“Hạnh phúc chứ.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh ta rất đẹp trai.” Nhìn gương mặt đang ngủ của Đặng Thiên Vũ trong ảnh, hắn cảm thấy rất ấm áp. Thôi được rồi, không xóa ảnh này, từ nay về sau cần thận không để người khác cầm điện thoại là được.

Lâm Hồng nhìn Tấn Tiểu Lỗi đang si ngốc, không còn gì để nói...

32. Chương 32: Quả Quýt Tình Yêu

Thành phố kia nằm xuôi về phía bắc nên mới đầu mùa đông đã có hai lần tuyết rơi.

Bọn họ khi đến nơi thì trời đang mưa, một vài giọt mưa biến thành bụi tuyết, lạnh căm căm. Giao đồ đến cửa hàng xong thì anh đồng hương đã ngay lập tức liên lạc với điểm bán sỉ, không đến hai ngày thì lô một xe quýt lên đường trở về. Lâm Hồng vốn còn muốn ở lại chơi thêm mấy ngày nhưng vì mang theo quá ít đồ, cậu cũng không muốn bị cảm lạnh nên đành theo xe cùng Tần Tiểu Lỗi trở về.

Vì tiết kiệm tiền điện thoại nên Tần Tiểu Lỗi rất ít khi gọi cho Đặng Thiên Vũ. Đặng Thiên Vũ mắng hần ngốc, nói gói cước của Tần Tiểu Lỗi có một trăm tin nhắn miễn phí mắc gì không xài. Tần Tiểu Lỗi đương nhiên biết mình có tin nhắn miễn phí nhưng cái điện thoại cũ của hần nhắn tin rất phiền toái nên không thích nhắn mà thôi.

Sau khi đổi di động thì Đặng Thiên Vũ bày hần cách nhắn tin vài lần, Tần Tiểu Lỗi cũng dần dần bắt đầu nhắn tin cho anh mỗi khi có chuyện gì thú vị.

Đặng Thiên Vũ còn bảo hần đi nhiều thì nhớ chụp mấy tấm hình về cho anh xem. Hần chụp một ít cảnh tuyết xong thì chợt nhớ ra một chuyện, nếu trở về hần cho Đặng Thiên Vũ coi cảnh tuyết thì có thể đối phương sẽ thấy hai tấm hình kia mất. Có cách nào để Đặng Thiên Vũ không thấy hai tấm ảnh này không?

Giống như bây giờ, nửa đêm đậu xe ở trạm dừng của đường cao tốc nghỉ ngơi, Tần Tiểu Lỗi đột nhiên nghĩ sáng mai sẽ về đến nhà. Mình nên trở về phòng trọ ngủ một giấc hay đi tìm một ổ chăn ấm áp đây?

Nói đến ổ chăn ấm áp thì... Khi hần trở về cũng đã là tám chín giờ sáng, Đặng Thiên Vũ lúc đó có thể đã dậy từ lâu rồi, vụ có giường ấm là chuyện không thể.

Có nên gọi tin nhắn cho Đặng Thiên Vũ, bảo anh sáng ngày mai cứ ở trên giường giữ chăn ấm cho hần không?

Không được, bây giờ đã khuya rồi, nếu gọi tin đánh thức anh ta thì làm sao?

Quên đi, đừng làm người này thêm phiền phức... dạo này tâm tình của Đặng Thiên Vũ có vẻ không được tốt.

Vì doanh thu của cửa hàng mới không mấy khả quan nên Đặng Thiên Vũ dạo này khá sốt ruột. Mặc dù bảo có hai cửa hàng hoạt động rất tốt có thể bù vào tổn thất của cửa hàng bên này, nhưng điều này chứng minh ánh mắt của anh không phải lúc nào cũng chính xác, sẽ bị người chê cười mất.

Nghĩ vậy, Đặng Thiên Vũ khá mừng là Tần Tiểu Lỗi bây giờ không ở đây, nếu như bị người kia chê cười

bảo mắt anh có vấn đề thì nhất định anh sẽ phải tức thở huyết.

Nhưng không có người này, anh có chút cô đơn.

Nếu là trước kia, mỗi lần cảm thấy cô đơn anh sẽ ăn mặc thật bảnh rồi đến quán bar kiếm người lên giường. Sau khi phát tiết xong thì tâm tình sẽ tự động thoải mái hơn.

Nhưng mấy tháng gần đây anh càng ngày càng cảm giác đi tìm trai là một chuyện thật nhàm chán. Đi quán bar tìm một người nhìn thuận mắt, hai người uống vài ly, nói chuyện một lúc cảm thấy được thì đi khách sạn, tắm rửa xong liền làm, làm xong thì đường ai người ấy đi.

Cũng là vận động thể lực như vậy thì không bằng đi kiếm người đánh nhau một trận cho rồi.

Không phải anh nghĩ rằng có bạn trai thì phải thủ thân hay gì đó, chẳng qua là hồi trước cảm thấy mấy người kia thuận mắt thì bây giờ chả có cảm giác gì.

Đến lượt Tấn Tiểu Lỗi thì anh càng xem càng thấy vừa mắt, nhất là khi anh nhìn thấy hai tấm ảnh chụp được đồng bộ trên icloud.

Tấn Tiểu Lỗi không ngờ còn biết chụp lén, không chừng là lúc vừa thay Iphone xong, chuẩn bị đi giao hàng thì chụp. Lúc đó anh chẳng cảm thấy gì cả, có lẽ đang ngủ như chết. Hóa ra lúc anh ngủ là thế này, đây là lần đầu tiên Đặng Thiên Vũ nhìn thấy mình khi ngủ, lúc ngủ khóe miệng bên phải của anh hơi nhếch lên một chút.

Lần sau có nên nhân lúc Tấn Tiểu Lỗi ngủ cũng chụp một tấm ảnh không?

Nói ra thì anh hình như không có tấm hình nào của Tấn Tiểu Lỗi cả.

Đường trở về giao thông tốt hơn so với dự đoán, bọn họ về đến nơi thì chưa đến bảy giờ sáng, thả Lâm Hồng ở giữa đường xong thì hai người một lái xe một gọi điện thoại chuẩn bị bán hàng.

Tấn Tiểu Lỗi lái xe chở một thùng xe toàn là quýt, như kế hoạch từ trước của bọn họ thì sẽ lái về khu đất trống bình thường hắt hay đậu xe để bán. Nơi đó nằm trong khu dân cư, nhiều người qua lại, nhà cũng gần. Buổi sáng có rất nhiều cô bác đi chợ ngang qua nên không lo bị ế.

Dừng xe lại xong thì vợ con của anh đồng hương cũng đã đến nơi, nhà bọn họ thường thường bán đồ ăn đêm nên đến cả cậu nhóc mười một tuổi kia tính toán cũng cực kì nhanh nhẹn. Vốn cậu nhóc cũng đòi giúp đỡ bán hàng nhưng bị mẹ nhét vào cặp mấy quả quýt rồi đuổi đi học.

Nhìn hai vợ chồng treo một tấm biển cứng viết mười đồng bốn cân lên một cái thì có hai bà cô vừa đi chợ về ghé qua hỏi, Tấn Tiểu Lỗi cũng yên tâm.

“Chị ơi, quýt bọn em vừa mới nhập từ XX về, đảm bảo hàng chất lượng. Chị ăn thử một chút xem, không ngọt không lấy tiền!” Tấn Tiểu Lỗi thấy hai vợ chồng còn đang bận rộn với cái cân điện tử nên vội vàng giúp đỡ quảng cáo.

Sau khi hai bà cô ăn thử một quả xong thì bọn họ trở thành hai người mở hàng đầu tiên, chẳng bao lâu thì người đến mua đông dần lên, buôn bán cũng không đến nỗi nào.

Anh đồng hương tối hôm qua ngủ được một giấc nhưng gã biết Tấn Tiểu Lỗi phải lái xe liên tục nên thấy bán được được rồi thì bảo hắn về nhà ngủ một chút. Tấn Tiểu Lỗi thoải mái giao chìa khóa xe cho gã, nói có chuyện gì thì gọi điện thoại rồi trở về nhà ngủ.

Người đồng hương này cũng có chút dây mơ rễ má bà con với hắn, có thể coi là chú họ xa, người rất đàng hoàng nên có đưa chìa khóa xe cho đối phương hắn cũng không lo lắng gì. Dù sao cái xe cà tàng này cũng không được bao nhiêu tiền, nếu người này vì chút tiền đó mà lấy xe của hắn thì thể nào cũng bị hội đồng hương xử đẹp.

Trở về căn phòng nhỏ của mình thì Tấn Tiểu Lỗi tắm rửa một cái, nằm xuống giường tính ngủ một giấc nhưng làm sao cũng không ngủ được. Lật qua lật lại một hồi thì cảm di động nhìn đồng hồ, hắn thấy cũng sắp chín giờ đến nơi, Đặng Thiên Vũ chắc đã đến cửa hàng rồi? Bây giờ gọi điện qua cũng không phải là làm phiền anh ta.

Tấn Tiểu Lỗi suy nghĩ một chút rồi gọi cho Đặng Thiên Vũ: “Này, tôi về rồi.”

“Về sớm vậy sao? Tối hôm qua lái nguyên đêm?” Âm thanh của Đặng Thiên Vũ có chút khàn khàn, còn nghe thấy tiếng ho khù khụ.

“Sao vậy? Anh bị cảm à?”

“Hai ngày nay trời quá lạnh... khụ khụ...”

“Anh đang ở nhà hay ở ngoài đường?”

“Ở nhà.”

“Vậy để tôi đến.”

“Đừng đến, coi chừng lây cho anh.” Đặng Thiên Vũ vừa nói xong câu này, Tấn Tiểu Lỗi nhìn thời gian trò chuyện đã sắp một phút đồng hồ thì vội vàng cúp điện thoại nhảy xuống giường.

Tấn Tiểu Lỗi vội vàng đi xuống lầu tính bắt xe bus. Khi đi ngang qua bãi xe thì hắn nghĩ Đặng Thiên Vũ giờ là người bệnh, hắn không thể tay không đi qua cho nên chạy đến bên cạnh cặp vợ chồng đồng hương

nói: “A Thắm, cho em mấy trái quýt, bạn em bị bệnh.”

Sau khi Tấn Tiểu Lỗi cầm túi quýt rời đi thì hai vợ chồng mới phản ứng được, Tấn Tiểu Lỗi keo kiệt như vậy mà cũng mang quà tặng người khác? Hôm nay mặt trời mọc lên từ phía Tây hả?

Mặc dù Đặng Thiên Vũ có chìa khóa nhà hần nhưng không có nghĩa Tấn Tiểu Lỗi có chìa khóa nhà Đặng Thiên Vũ. Cho nên sau khi hần đến nơi phải nhấn chuông cửa thì Đặng Thiên Vũ mới ra mở cửa cho hần.

Còn tại sao Đặng Thiên Vũ lại có chìa khóa nhà hần? Theo như lời kể của anh thì bữa đó ra khỏi nhà thì thấy phía sau cánh cửa có móc một cái chìa khóa, lấy thử một chút không ngờ mở cửa được thật, sau mới biết đây chính là chìa khóa sơ cua của cái cửa này. Lúc ấy Đặng Thiên Vũ có mắng Tấn Tiểu Lỗi bất cần, chìa khóa sơ cua sao lại treo trên cửa, Tấn Tiểu Lỗi ngoáy lỗ tai bảo dù sao phòng của hần cũng chẳng có cái gì để trộm.

Đặng Thiên Vũ chỉ vào tủ lạnh với máy nước nóng nói bây giờ có, Tấn Tiểu Lỗi không nhanh không chậm đáp dù sao giờ chìa khóa sơ cua cũng nằm trong tay anh rồi, nếu sau này đồ trong phòng bị mất thì chắc chắn là do anh lấy. Làm Đặng Thiên Vũ tức giận mà bó tay, không thêm để ý đến hần.

Còn tại sao hần lại không có chìa khóa nhà Đặng Thiên Vũ thì đương nhiên là do Tấn Tiểu Lỗi biết anh sẽ không cho hần, cho nên ngay từ đầu đã nói đừng đưa chìa khóa nhà cho hần, nếu không sau này nhờ có một ngày hần không có tiền sẽ nhịn không được chạy đến nhà anh vét sạch.

Đặng Thiên Vũ bình thường sau khi tắm xong đều thích mặc áo choàng tắm đi khắp nơi, lúc ngủ thì hoàn toàn trần truồng. Trời trở lạnh một cái là khác hoàn toàn, cả người mặc áo ngủ thật dày rồi lại thêm một lớp khoác thật dày, trong nhà bật hết hệ thống sưởi lên, thậm chí ngay cả chăn điện với túi chườm cũng dùng đến.

Tấn Tiểu Lỗi cầm túi quýt đi vào nhà Đặng Thiên Vũ thì còn tưởng mùa hè đã đến, nhìn thấy anh bao mình tròn một cục thì không nhịn được cười to. Phải lay anh luôn, bên ngoài mặc dù là mùa đông nhưng dù sao cũng là miền nam, có lạnh cũng không đến nỗi nào. Thời tiết dù có gió thổi hơi rét một chút nhưng nhiệt độ thấp nhất cũng chỉ có mười độ C mà thôi, có cần phải bọc lại thành như vậy không? Càng không nói cả nhà đều đóng cửa kín mít, thậm chí mở cả hệ thống lò sưởi.

“Ha ha, anh sợ lạnh đến vậy sao? Bọc không khác gì con gấu bắc cực.”

Thấy Tấn Tiểu Lỗi cười, Đặng Thiên Vũ thật muốn đem người này đá văng ra. Đáng ghét, anh sợ lạnh thế đấy, có sao?

Mới nghĩ đến đây thì anh ho khù khụ một trận, ho xong thì đầu choáng váng suýt chút nữa đập đầu xuống đất. Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy vậy vội vàng ném túi quýt qua một bên chạy đến đỡ lấy Đặng Thiên Vũ.

“Sao vậy? Vừa ho một xú mà đã xụi lơ rồi sao?” Tấn Tiểu Lỗi dùng lực đem Đặng Thiên Vũ bế lên ôm về phòng ngủ.

“Khốn khiếp, anh còn chưa thay giày!” Sau khi Đặng Thiên Vũ được đặt trên giường thì anh mới chú ý đến Tẩn Tiểu Lỗi vẫn còn mang đôi giày bẩn thỉu.

Tẩn Tiểu Lỗi cúi đầu nhìn, có chút đỏ mặt. Hắn cũng không cảm thấy giày của mình bẩn lắm nhưng trong phòng của Đặng Thiên Vũ có trải một tấm thảm màu trắng, bây giờ trên mặt có mấy vết giày rất rõ ràng.

“Cũng tại sợ anh té ngã thôi. Mà anh chỉ cảm vật thôi mà cũng yếu được thành như thế.” Tẩn Tiểu Lỗi vội vàng cởi giày cầm trên tay, dùng tay còn lại chùi tấm thảm xem có xóa được vết bẩn hay không, kết quả vết dơ trên tấm thảm cũng chỉ phai nhạt đi một chút.

“Hồi quá, mang giày ra cửa đi.” Đặng Thiên Vũ đang muốn nói chuyện lại ho khan một trận, ho xong thì ngửi thấy mùi lạ, lúc này mới phát hiện đó là từ đôi giày trên tay Tẩn Tiểu Lỗi. Đôi giày này Tẩn Tiểu Lỗi đã đi mấy ngày, trong phòng lại đóng kín mít nên thấy mấy mùi này nặng cũng không có gì là lạ.

Ấy... Tẩn Tiểu Lỗi lúng túng mang giày ra tới phòng khách, chợt phát hiện túi quýt hắn mang đến bị vứt chổng chơ trên sàn, vài ba quả lăn lóc khắp nơi.

Kệ đi, dù sao cũng là lột vỏ ăn, không sợ bẩn.

Ấy dà, mỗi lần đến nơi này đều mất tự nhiên, thật không thoải mái bằng nhà của hắn.

Tẩn Tiểu Lỗi đổi lại dép trong nhà rồi đi rửa tay, sau đó lấy mấy trái quýt bỏ lên mâm trái cây rồi mang vào phòng của Đặng Thiên Vũ.

Đặng Thiên Vũ đã đem áo ngủ cởi ra, cả người rúc vào trong chăn nhìn như con bọ, Tẩn Tiểu Lỗi thấy vậy vừa bực mình vừa buồn cười. Cách chăn vỏ mỏng Đặng Thiên Vũ một cái, Tẩn Tiểu Lỗi mắng người này ngu ngốc, trong phòng mở máy sưởi mà đem quần người thành như vậy không sợ nổi rôm sao.

Hoàn toàn không để ý đến kháng nghị của Đặng Thiên Vũ, Tẩn Tiểu Lỗi dứt khoát mở cửa sổ phòng anh ra cho thoáng.

“Này đừng có mở cửa sổ, dễ trúng gió lắm!”

“Mở cửa sổ không khí mới lưu thông được, nếu không virus cảm cúm sẽ cứ ở trong phòng anh thôi.”

“Mặc kệ, dù sao đây cũng là nhà của tôi. Tôi nói không mở là không được mở!”

Mặc dù âm thanh của anh rất lớn nhưng nhìn Đặng Thiên Vũ rúc trong chăn như thế hoàn toàn chả có uy lực gì. Tẩn Tiểu Lỗi không thèm để ý đến anh, chẳng những mở hai cánh cửa ra mà còn kéo cả rèm cửa lên.

Tấn Tiểu Lỗi ngồi ở đầu giường, cầm lấy trái quýt đưa cho Đặng Thiên Vũ nói: “Đây là quýt tôi đem từ XX về đây, rất ngọt. Ăn một trái nhé.”

“Anh lột vỏ cho tôi đi.” Đặng Thiên Vũ nói xong thì ho khan một lúc làm đầu anh choáng váng. Bây chỉ có mỗi đầu anh dựa lên giường là lộ ra ngoài, ngón tay ngón chân gì cũng kín trong chăn.

Nếu với tính tình bình thường của Tấn Tiểu Lỗi, nhất định là đem nguyên quả quýt nhét vào miệng anh, mắng anh có tay để làm gì. Nhưng nhìn tình hình của Đặng Thiên Vũ bây giờ thật sự không được khỏe nên hẳn không tự chủ được đem quả quýt lột sạch sẽ.

“Đút tôi.” Đặng Thiên Vũ nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi lột vỏ quýt cho mình, được một tác lại muốn tiến một thước mà yêu cầu.

Tấn Tiểu Lỗi nghĩ anh là người bệnh, cũng tách quả quýt ra đút cho anh. Trái quýt này không lớn, muốn ăn chỉ cần tách làm hai là được. Bất quá một nửa quả kia đút vào miệng Đặng Thiên Vũ còn nửa còn lại hẳn bỏ vào miệng của mình. Uhm, quả quýt này ngọt thật, xem ra vụ buôn bán này sẽ khá tốt đây.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy đôi môi dày vừa phải của Đặng Thiên Vũ, vốn có chút nứt nẻ vì khô lại bị chất lỏng của trái quýt làm ướt nhìn rất mê người, làm hẳn nhin không được hôn lên.

Hôn đến trong miệng toàn nước quýt rất ngọt ngào.

Hắn đột nhiên nghĩ đến câu bà cụ bán quýt quảng cáo: “Ngọt như mối tình đầu.

33. Chương 33: Chăm Sóc Người Bệnh

Đặng Thiên Vũ yên phận làm bệnh nhân nằm ở trên giường, Tấn Tiểu Lỗi thì vừa ăn vừa đút cho anh được mấy trái quýt thì bị cào bụng vì đói. Sau khi biết Đặng Thiên Vũ cũng chưa ăn sáng, hẳn quyết định đi ra kiếm chút đồ ăn. Sắp đến mười giờ mới bắt đầu ăn sáng, đi ra ngoài mua thì chẳng khác nào đi mua đồ ăn trưa luôn, cho nên Tấn Tiểu Lỗi ở trong phòng bếp kiểm xem có gì để nấu bữa sáng hay không.

Nếu như là ở căn phòng nhỏ của hẳn thì chắc chắn chả có gì, đồ ăn sáng là phải đi ra ngoài mua. Trong khi Đặng Thiên Vũ bên này thì... Mở hai cánh cửa tủ lạnh ra nhìn một cái, hoàn toàn không phải chỉ có những vật mang tính chất tượng hình như lần trước. Có lẽ là do hẳn đã ở đây làm cơm vài lần nên giờ trong tủ lạnh của Đặng Thiên Vũ đầy áp các loại rau dưa hoa quả thực phẩm đông lạnh.

Tấn Tiểu Lỗi vừa ngêu ngao hát vừa nấu bữa sáng, hẳn đặt bữa sáng lên bàn rồi hướng phòng ngủ kêu Đặng Thiên Vũ đi ra ăn cơm, nửa ngày không thấy phản ứng gì thì hẳn vào xem, phát hiện tên kia đã ngủ từ khi nào.

“Ê này! Dậy ăn cơm!” Tấn Tiểu Lỗi lật chăn tính kéo Đặng Thiên Vũ đứng lên, kết quả chăn vừa lật ra thì nhìn thấy người này không mặc gì cả. Khó trách lúc này ăn quýt chỉ lộ ra mỗi cái đầu, hóa ra người này đã cởi hết trong lúc hẩn đi cất giày... Không, có lẽ là lúc hẩn đến thì ngoài mấy lớp áo khoác ngủ ra người này chả mặc gì cả.

“Lạnh quá.” Đặng Thiên Vũ không mở mắt, kéo Tấn Tiểu Lỗi xuống ôm vào lòng làm cái lò sưởi.

Thành thật mà nói thì Tấn Tiểu Lỗi giờ cũng có chút mệt mỏi, nếu không phải giờ bụng hẩn sôi ùng ục thì hẩn thật sự muốn nhào ngay lên giường đánh một giấc với Đặng Thiên Vũ.

“Mau đứng lên cho tôi, đồ ăn nguội bây giờ!!!” Tấn Tiểu Lỗi kéo lỗ tai của Đặng Thiên Vũ rống to một tiếng mới đem anh rời giường được.

Đặng Thiên Vũ mặc áo ngủ thật dày, trên đùi còn quấn một cái mền, ngồi xếp bằng trên bàn ăn, đôi mắt khép hờ, từng ngậm từng ngậm ăn bữa sáng, nhìn như người bệnh trăm năm không khỏi, sắp chết đến nơi rồi vậy.

Tấn Tiểu Lỗi thì ngược lại, càn quét đồng đồ ăn trong chốc lát. Đối với Tấn Tiểu Lỗi mà nói thì không có chuyện gì quan trọng hơn việc ăn, có thực mới vực được đạo.

“Không phải trời chỉ lạnh hơn chút xíu thôi sao? Có cần thiết phải quấn như tấm vậy không? Trong phòng của anh cũng rất ấm mà.” Nhìn Đặng Thiên Vũ lê lét ăn từng miếng, Tấn Tiểu Lỗi có xung động muốn dứt cho anh ăn quách. Đàn ông lớn to đầu rồi mà ăn còn chậm hơn cả con nít, nhìn là thấy mệt.

“Vào mùa đông, tôi chỉ cần nhiệt độ thay đổi một cái là rất dễ bị cảm... Khụ khụ khụ khụ...” Đặng Thiên Vũ mới nói một câu thì đã kho khan một trận, thiếu chút nữa là đụng đầu vào bàn ăn làm Tấn Tiểu Lỗi sợ đến vội vàng nhào tới giữ người anh cho ổn định.

Tấn Tiểu Lỗi thật vất vả dứt cho Đặng Thiên Vũ đang nằm trong lòng ăn hết chén cơm, định đem tên quỷ phiến phức này ném lên giường ngủ quách. Nhưng nghĩ thấy trên người anh nhàn nhạt mùi mồ hôi, trên cằm cũng lấm tấm râu mọc, xem ra người này mấy ngày nay rất khổ sở.

Vừa nghĩ đến việc hẩn chỉ không ở mấy ngày mà Đặng Thiên Vũ ngã bệnh không có ai chăm sóc, chỉ lui thủ ở nhà một mình thì Tấn Tiểu Lỗi bỗng cảm giác không đành lòng.

Sờ soạng phần râu dưới cằm mình, Tấn Tiểu Lỗi nhớ ra hai ngày nay hẩn cũng không đụng gì đến việc cạo râu. Mặc dù về đến nhà cũng có tắm rửa nhưng vì tiết kiệm điện nên cũng chỉ tắm qua loa một cái rồi thôi.

Trong phòng này có hệ thống sưởi, tất cả thiết bị dụng cụ điện đều đầy đủ, còn có một bồn tắm rất lớn, bên trong còn có một tên đẹp trai đang nằm mặc hẩn đùa giỡn. Bây giờ nếu không tắm uyên ương thì còn đợi đến lúc nào chứ!

Tấn Tiểu Lỗi nghĩ là làm. Đầu tiên đem Đặng Thiên Vũ đang mơ màng ngủ để lên ghế sofa, đắp mền đầy đủ rồi quay vào nhà bếp dọn dẹp một chút. Xử lý xong nhà bếp thì hắn chạy vào nhà tắm bật nước lên cho đầy bồn, sau đó lột sạch quần áo trên người Đặng Thiên Vũ ra, đem anh vào bồn tắm ngâm còn bản thân mình thì đứng ở vòi hoa sen tắm rửa một cái.

Nhà tắm lớn quả là tiện lợi, chẳng bù cho WC nhà hắn, một người tắm thì không sao, hai người nhét vô muốn xoay người cũng cực khổ. Nhà tắm của Đặng Thiên Vũ thì hoàn toàn khác, 6×6 mét vuông phân làm hai, bên ngoài là bồn rửa tay và bồn cầu, bên trong là vòi hoa sen và bồn tắm, không gian rất rộng.

Đặng Thiên Vũ ngâm mình trong nước ấm cảm giác cả người ấm áp, mơ hồ một lúc rồi cuộc tỉnh lại nhìn xung quanh.

Đập vào mắt chính là bóng lưng của người đàn ông đang tắm dưới vòi sen, vai rộng eo nhỏ, bên dưới là cặp mông mướt mà săn chắc, xuống tý nữa là đôi chân dài rắn chắc hữu lực.

Nên tách cặp mông đó ra rồi tấn công thần tốc hay là giữ eo của đối phương rồi tiến vào là tốt nhất nhỉ? Thật ra đem đối phương lên giường, khoác hai cái đùi lên lưng cũng được, hoặc giữ trên vai luôn cũng tốt.

Tưởng tượng đến những hình ảnh tươi đẹp này thì Đặng Thiên Vũ cảm giác toàn thân mình bắt đầu nóng lên, rất muốn đem hành động từ suy nghĩ hóa thành hiện thực. Đáng tiếc, ngoại trừ nơi nào đó của anh cứng như sắt ra thì cả người anh đều mềm nhũn như bún, dưới tình hình như thế này mà muốn chinh phục được người kia thì chẳng khác gì nhiệm vụ bất khả thi, không cẩn thận còn bị người ăn thì phiền toái.

Tấn Tiểu Lỗi quay lưng tắm nên hoàn toàn không biết mình đang bị Đặng Thiên Vũ ý ***, trái lại rất nghiêm túc tắm rửa. Chà trái rồi lại chà phải, chà xong phía trước rồi chà phía sau, xong rồi cầm vòi sen rửa hạ thân mình. Đặng Thiên Vũ nhìn thấy miệng đắng lưỡi khô, nhịn không được bắt đầu ho khan.

Tấn Tiểu Lỗi quay đầu mới phát hiện Đặng Thiên Vũ ho đến suýt chút nữa là chìm hết người vào bồn tắm, vội vã đến vớt anh lên.

Kết quả ý tốt của hắn không được đền đáp, vì Đặng Thiên Vũ thò tay đến bên hông Tấn Tiểu Lỗi, đem hắn kéo luôn vào trong bồn.

“Cho tôi vào nhé?” Đặng Thiên Vũ một bên dùng miệng cắn điểm nhỏ nhỏ trước mắt, một bên đưa tay nắm lấy phân thân của Tấn Tiểu Lỗi, nắn nỉ người đang ngồi trên người mình. Vật kia của anh một mực cạ lên mông của hắn nhưng không thể vào được, làm anh ghen sắp chịu không nổi.

Tấn Tiểu Lỗi không để ý đến anh mà thẳng người lên, lấy dầu gội đầu bên thành giúp Đặng Thiên Vũ gội đầu. Mặc dù được Đặng Thiên Vũ phục vụ rất thoải mái nhưng hắn vẫn làm bộ như không nghe thấy lời cầu xin của Đặng Thiên Vũ. Hừ, bệnh đến cả người không có chút sức nào mà còn muốn làm, rõ ràng là muốn để hắn tự cười. Hắn không làm đấy, để xem Đặng Thiên Vũ phản ứng thế nào.

Cảm thấy Tấn Tiểu Lỗi phớt lờ mình, Đặng Thiên Vũ đành phải tự lực cánh sinh. Tay rảnh rồi còn lại của

anh vòng ra sau bóp hông của Tấn Tiểu Lỗi, rồi nhờ độ trơn của nước mà từ từ đưa một ngón tay đi vào tìm kiếm điểm mẫn cảm trong cơ thể của đối phương.

Làm với Tấn Tiểu Lỗi nhiều như vậy, anh muốn tìm được điểm nhạy cảm của người này chỉ là chuyện nhỏ, chẳng mấy chốc đã tìm được, ở chỗ đó xoa ấn. Thân thể của đàn ông ngoại trừ khoái cảm ở phía trước thì kích thích tuyến tiền liệt phía sau sẽ càng có cảm giác, nhất là khi Tấn Tiểu Lỗi đang được phục vụ cả trước lẫn sau nên càng mẫn cảm.

Tấn Tiểu Lỗi bị anh làm đến kinh luân, ôm lấy đầu dính đầy bọt của Đặng Thiên Vũ, không tự chủ được chuyển động eo. Kết quả lại bị Đặng Thiên Vũ nhân cơ hội rút ngón tay ra, đem vật kia của mình mài mài ở trước cửa.

“Tiến vào.” Tấn Tiểu Lỗi nhếch hông lên muốn ngồi xuống, bất đắc dĩ tên xảo quyệt Đặng Thiên Vũ này lúc này còn rất muốn đi vào thì bây giờ cứ đùa giỡn ở bên ngoài không chịu vào thẳng, Tấn Tiểu Lỗi bực mình trực tiếp đưa tay cầm lấy vật kia nhét vào bên trong.

Bọn họ đã gần một tuần chưa làm, lúc này Đặng Thiên Vũ chỉ dùng một ngón tay đi vào nên khuếch trương vẫn chưa đủ, Tấn Tiểu Lỗi không thể nhét vào bên trong mắt nhìn anh.

Nhìn Tấn Tiểu Lỗi cấp bách như vậy thì Đặng Thiên Vũ giả hoạt nở nụ cười. Người này lúc này còn giả vờ, ném thử chút ngon ngọt thì đã thêm chảy dãi. Có điều vui chưa được bao lâu thì anh lại lên cơn ho làm dáng vẻ giả hoạt ban đầu tuột xuống thành rất bị kịch.

Đờ mờ chứ, lúc nhỏ bị cảm nặng một lần khiến cổ họng của anh trở nên rất yếu, không nghĩ đến càng về sau sẽ thâm như vậy. Báo hại anh cứ mỗi lần thời tiết trở trời là phải bao bọc thật kỹ, vậy mà chẳng bao giờ tránh nổi.

Mấy năm trước anh toàn trốn qua nhà cha mẹ để hai cụ chăm sóc vài ngày, nhưng năm nay cha mẹ anh đã đi du lịch nước ngoài, anh chỉ có thể chống chọi một mình. May mắn còn có Tấn Tiểu Lỗi bên cạnh, nếu không không chừng anh tiêu thật.

Có điều điểm yếu của mình đã bị người này biết hết, thật có chút mất mặt.

Dục vọng đầy nhu cầu của anh suýt chút nữa bị cơn ho đánh cho tan nát. Tấn Tiểu Lỗi lúc này mới phát hiện hần vừa mới trúng phải kế của Đặng Thiên Vũ. Khốn khiếp, dám hại hần như thế! Tấn Tiểu Lỗi nhận ra xong cũng không cố gắng nhét vật kia vào nữa.

Đặng Thiên Vũ ho khan liên tục làm Tấn Tiểu Lỗi chú ý thấy nước trong bồn đang lạnh dần, vội vàng đứng lên mở vòi sen nước ấm, bảo anh ngửa đầu ra bồn tắm để gội cho hết dầu rồi đem người ra khỏi bồn, dùng khăn tắm lau khô, lấy áo khoác bọc lại đặt anh ngồi trên nắp bồn cầu. Sau đó hần lau khô bản thân, dùng khăn tắm quấn ngay hông rồi đi lấy máy sấy hong khô tóc cho Đặng Thiên Vũ.

Đặng Thiên Vũ bị hần đặt tới đặt lui, thiếu chút nữa đã nghĩ mình hóa thành một thứ đồ dùng. Đến khi

ngồi xuống giường hoàng thì cũng là ngồi trên nắp bồn cầu để Tấn Tiểu Lỗi giúp mình sấy tóc.

Gió ấm cùng ngón tay của Tấn Tiểu Lỗi mát xa nhẹ nhàng trên đầu khiến anh cảm thấy có chút tê dại, dục vọng đang sắp ngủ yên vì cơn ho cũng muốn tỉnh dậy trở lại. Tấn Tiểu Lỗi cũng chỉ mới lau người qua loa một chút, giờ vẫn có nước từ từ chảy trên người hắn.

Chỉ cần nhìn thẳng về phía trước thì đập vào mắt anh chính là cơ bụng sáu múi và lỗ rốn còn ướt nước của Tấn Tiểu Lỗi, chưa kể khăn tắm quấn quanh hông của hắn vẫn nổi lên một gò nhỏ khiến Đặng Thiên Vũ cảm giác cổ họng khô rát. Anh đưa tay giữ lấy hông của Tấn Tiểu Lỗi, ngẩng đầu lè lưỡi liếm vào mắt rốn, nhẹ nhàng cắn lên làn da bóng loáng dưới bụng. Máy cạo râu lun phún của anh đâm vào người Tấn Tiểu Lỗi khiến hắn vừa tê vừa ngứa, chân muốn mềm nhũn ra.

Ngón tay của Tấn Tiểu Lỗi luồn vào trong tóc của Đặng Thiên Vũ, nói: “Liếm xuống dưới một chút...”

Đặng Thiên Vũ kéo chiếc khăn tắm đang quấn trên hông của Tấn Tiểu Lỗi xuống, không nghe yêu cầu của Tấn Tiểu Lỗi mà lấy hộp kem dưỡng da vaseline trên bồn rửa tay.

Tấn Tiểu Lỗi vốn còn muốn nói giờ đã là lúc nào còn dùng cái này, nhưng bỗng nhiên tỉnh ngộ ra cũng không mở miệng nữa.

Bởi vì cổ họng của Đặng Thiên Vũ đang đau nên không nuốt vật kia của hắn vào mà chỉ liếm bên ngoài, liếm từ đỉnh rồi xuống đến hệ rãnh, ngay cả hai viên bi cũng được chiếu cố. Trong khi đó ngón tay của dính vaseline đưa ra phía sau, bắt đầu mở rộng cho con đường chật hẹp, dần dần số lượng ngón tay cũng được tăng lên.

Trong tay Tấn Tiểu Lỗi mặc dù vẫn còn cảm thấy ngứa nhưng làm sao còn nghĩ đến chuyện hong khô tóc cho Đặng Thiên Vũ nữa, bèn tắt đi ném sang một bên rồi ôm lấy đầu anh thật chặt.

Chiếc gương treo trên bồn rửa tay vì hơi nóng mà mờ đục, nhưng Tấn Tiểu Lỗi vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy được tư thế cấp bách của hai người bọn họ.

Đặng Thiên Vũ là người bệnh, không có sức lực cử động cho nên Tấn Tiểu Lỗi chỉ có thể tự lực tự cường.

Hắn vén áo choàng tắm của Đặng Thiên Vũ, lộ ra vật sắp chờ đợi hết nổi kia. Lấy tay giữ nó chuẩn bị ngồi xuống thì bỗng nghĩ ra một vấn đề, vội hỏi: “Có bao không?”

“Giờ mà còn nghĩ chuyện này? Tôi đi kiểm tra định kì mà.” Đặng Thiên Vũ giữ hông của hắn ấn xuống, bức thiết cần phải đi vào.

“Nếu bắn ở bên trong thì tý nữa phải rửa lại nữa, rất phiền phức!” Tấn Tiểu Lỗi chỉ muốn làm xong là đi ngủ nên muốn bớt việc. Bọn họ bình thường đều dùng bao, thỉnh thoảng không xài thì sau đó sẽ cảm thấy rất phiền phức.

“Dù gì lúc này tôi dùng vaseline làm trơn cho anh rồi, nếu dùng bao xong cũng phải rửa, cứ kệ đi.” Đặng Thiên Vũ không muốn để hấn rời đi lấy bao nên nghĩ ngay ra một lý do.

Cuối cùng Tấn Tiểu Lỗi không cam lòng chậm rãi ngồi xuống, hấn lẻ mề làm Đặng Thiên Vũ nhin không được nắm lấy hông của đối phương rồi dùng sức thúc mạnh về phía trước, thành công chạm đến đỉnh.

Tấn Tiểu Lỗi hít một ngụm khí, ôm lấy cổ của Đặng Thiên Vũ ngừng lại một chút.

“Tiểu Lỗi giỏi quá.” Đặng Thiên Vũ nói một câu bên tai Tấn Tiểu Lỗi, âm thanh của anh vì cảm cúm mà khàn khàn khiến cho lòng của hấn ngứa ngáy.

Trước kia hai người bọn họ đều gọi họ tên của nhau, nhưng khi chính thức trở thành bạn trai thì bắt đầu thử gọi tên đối phương. Tấn Tiểu Lỗi gọi anh là Thiên Vũ, nhưng cảm thấy kì kì nên cuối cùng cũng không gọi nữa. Đặng Thiên Vũ gọi hấn là Tiểu Lỗi, nghe cũng cảm thấy là lạ thế nào.

Nhưng bây giờ nghe vào tai cũng cảm giác vãi.

Hấn cười trên người Đặng Thiên Vũ, giữ lấy bả vai của anh mà chuyển động hông của mình. Đặng Thiên Vũ thỉnh thoảng cũng thúc vài cái cho kích thích một chút, còn kéo đầu Tấn Tiểu Lỗi xuống hôn.

Lúc làm thì không để ý, đến khi xong xuôi rồi, cả hai ôm nhau thở thì Tấn Tiểu Lỗi mới nhớ ra mà mắng.

“Khốn khiếp, anh hôn tôi như thế nhớ lấy bệnh cho tôi thì làm sao?”

“Thế lúc này ai hôn người bị cảm này vậy?” Nói xong thì Đặng Thiên Vũ ho tiếp một trận.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn áo khoác của Đặng Thiên Vũ dính không ít thứ hấn bắn ra, vội vàng cởi áo anh ra rồi giúp anh lau mấy vết bắn dính trên người, sau đó trực tiếp vác Đặng Thiên Vũ lên, ném anh vào giường đắp kín chăn.

“Người bệnh cần phải nghỉ ngơi nhiều một chút!” Nói xong thì hấn xoay người đi.

Đặng Thiên Vũ còn muốn hỏi hấn tính đi đâu thì nhìn thấy giữa đùi Tấn Tiểu Lỗi đang có chất lỏng chảy ra, không khỏi đỏ mặt.

Loại cảm giác này... Chẳng lẽ, anh thật sự— đang yêu?

34. Chương 34: Ngọt Như Tình Đầu

Tấn Tiểu Lỗi ở trong nhà tắm vừa tắm rửa vừa tự khinh bỉ chính mình, cứ nhiên mới nghe thấy người ta ngã bệnh đã lập tức chạy đến nhà làm bảo mẫu, lại còn làm cơm tắm rửa cho người ta, cuối cùng còn tự đưa mình lên miệng cho đối phương xơi không, làm xong rồi còn phải tự đi rửa lại. Sống cái thể loại quần quai gì vậy?

Sau khi tắm rửa được rồi hắn xoay người đối lưng với cái gương bị nhiệt khí làm mờ, cảm thấy không nhìn rõ được đành tách móng ra một chút...

Hmm... Chỗ vừa mới làm có chút sưng đỏ, hơn nữa cũng chưa dọn dẹp qua. Lúc này bị Đặng Thiên Vũ đâm một đống, sau đó lại tự dùng tay móc vào nên bây giờ nhìn còn thấy một lỗ động. Làm sao đây? Nhớ đầu từ nay về sau làm nhiều rồi cái động này không khép lại về như cũ được thì phải làm sao?

Tấn Tiểu Lỗi thử co rút tràng giang một cái, nhìn thấy hậu môn trong gương co rút lại được mới yên tâm. Xem ra sau này phải thường xuyên làm động tác này, nếu không có tuổi một chút, bị đâm nhiều quá không giữ phân được thì nguy mất?

Tấn Tiểu Lỗi cứ như vậy ở trong nhà tắm tự hỏi về vấn đề nhân sinh.

Ban đầu Đặng Thiên Vũ quần trong chăn còn rất buồn ngủ, nhưng chỉ cần nghĩ đến khi này Tấn Tiểu Lỗi rời đi, phía dưới hai chân chảy ra gì đó thì anh lại không ngủ được. Chỉ cần nhắm mắt một cái thì trong đầu sẽ hiện lên hình ảnh cặp chân dính chất lỏng đang chảy ra kia, sau đó lại tự động thắc mắc bây giờ Tấn Tiểu Lỗi đang làm gì ở trong nhà tắm?

Hắn hần là phải rửa sạch bên trong nhỉ? Ngồi chồm hồm rồi đưa tay vào rửa hay là bò ra đất? Hoặc nằm xuống luôn?

Càng nghĩ thì Đặng Thiên Vũ càng không thể tự kiềm chế mà lâm vào huyền tưởng vô tận của mình, đồ vật vừa mới mềm xuống lại cứng lên.

Nếu là bình thường, anh nhất định sẽ nhảy xuống giường, vọt đến nhà tắm để Tấn Tiểu Lỗi để làm thêm một hiệp. Nhưng hiện tại anh đang bệnh, mặc dù trong phòng có hệ thống lò sưởi nhưng nếu cứ trần truồng xuống giường thì hoàn toàn có khả năng bệnh trở nặng thêm.

Đặng Thiên Vũ không nhịn được đành lấy tay cầm vật nóng kia của mình, từ từ tự thấm.

Bỗng nhiên anh nghe được tiếng bước chân đang đi đến của Tấn Tiểu Lỗi, vội vã ngừng lại không dám cử động.

Tấn Tiểu Lỗi quần khăn tắm ngay hông đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Đặng Thiên Vũ đang nằm ngay ngắn ở chỗ hần đặt anh xuống. Hắn đến gần nhìn một chút thì thấy Đặng Thiên Vũ tựa hồ đã ngủ say.

Tấn Tiểu Lỗi đưa tay ra muốn sờ xem thử Đặng Thiên Vũ có bị sốt không. Đúng lúc này Đặng Thiên Vũ nhin không được gặp người ho một trận mãnh liệt.

“Anh chưa ngủ sao?” Tấn Tiểu Lỗi ngừng tay giữa không trung, cũng không biết làm thế nào cho phải.

“Tình trạng như thế này làm sao ngủ nổi?” Đặng Thiên Vũ vươn tay cầm lấy cánh tay đang giơ lên nửa chừng của Tấn Tiểu Lỗi, kéo qua đặt lên ***g ngực mình.

Tấn Tiểu Lỗi còn đang suy nghĩ có chuyện gì thì anh đã kéo tay của hắn vào bên trong chăn. Ban đầu Tấn Tiểu Lỗi còn không phản ứng kịp, đến khi tay của hắn đụng đến đồ vật kia thì mới hiểu ra Đặng Thiên Vũ lại tinh trùng lên não.

Cũng tốt, lúc này vì lo cho thể trạng của Đặng Thiên Vũ nên hắn còn chưa thỏa mãn được, bây giờ làm thêm một hiệp cũng không thành vấn đề.

“Này, anh còn đang bệnh đấy!” Bị Đặng Thiên Vũ kéo lên giường rồi đè xuống dưới, Tấn Tiểu Lỗi bắt đầu làm bộ giả dựa.

“Cắm cúm thì cứ chảy mồ hôi là nhanh khỏi nhất.” Đặng Thiên Vũ cắn một cái bên cổ của hắn, đưa lưỡi liếm chỗ mẫn cảm phía sau tai hắn, một tay đã luồn ra đằng sau đút vào hậu môn Tấn Tiểu Lỗi đã vất vả thu hẹp lại.

“Khốn khiếp, tôi vừa rửa sạch bên trong xong!” Tấn Tiểu Lỗi mặc dù còn giả dựa nhưng chỉ ở nửa phần thân trên. Hai cái đùi của hắn đã không tự chủ mà khoác lên hông của anh.

“Tôi mang bao là được!” Đặng Thiên Vũ ngừng một chút, lấy một hộp bao cao su từ bên tủ đầu giường ra. Vừa lúc thấy một cái bình nhỏ nên tiện tay cầm ra luôn. Sản phẩm thần thánh RUSH của dân đồng tính, thử xem Tấn Tiểu Lỗi có phản ứng kích thích hơn không.

Lúc trước anh không để những thứ này trong tủ đầu giường bao giờ, nhưng vì Tấn Tiểu Lỗi dạo này thường xuyên đến nhà nên mấy thứ này là anh chuẩn bị đặc biệt dành riêng cho hắn, ngoại trừ bao cao su còn có một số dụng cụ tình thú đồng tính khác.

Khi anh mở ngăn kéo ra Tấn Tiểu Lỗi cũng dựng người lên nhìn thử, phát hiện bên trong còn có một vài thứ thú vị khác. Hắn từ trước đã có hứng thú với mấy thứ đồ này nên lập tức lấy ra nghiên cứu.

Dù chưa dùng qua bao giờ nhưng Tấn Tiểu Lỗi đã từng nhìn thấy những thứ này trên mạng nên cũng biết cách sử dụng.

Tấn Tiểu Lỗi tà tà cười với Đặng Thiên Vũ làm anh rùng mình một cái.

Châm chước Đặng Thiên Vũ đang là bệnh nhân nên Tấn Tiểu Lỗi đồng ý lần sau mới dùng mấy thứ đó, còn Đặng Thiên Vũ lo sợ suy nghĩ lần sau không biết có nên ném mấy thứ này đi hay không.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn Đặng Thiên Vũ cả người mềm oặt chỉ có một thứ duy nhất còn cứng rắn, đành quyết định tự mình cười lên anh.

Đặng Thiên Vũ kháng nghị tại sao anh lại phải nằm ở dưới thì Tấn Tiểu Lỗi phán cho một câu làm anh im bật: “Có bản lĩnh anh đề tôi xuống mà làm!”

Đặng Thiên Vũ thật sự không có biện pháp. Anh bây giờ không có xú sức lực, nếu bảo chủ động chắc đâm được vài cái là nằm liệt luôn.

“Nhưng luôn luôn bị anh cười thế này, lòng tự trọng của tôi chịu không nổi.”

“Vậy đến lượt tôi làm nhé?” Tấn Tiểu Lỗi ngừng một chút, từ trên cao nhìn xuống Đặng Thiên Vũ.

“Ày...” Đặng Thiên Vũ cảm giác mình quá nhiều chuyện, bị cười thì đã sao, dù gì anh cũng làm 1. Nếu nhưng bị làm thì đó mới là đại phiền toái. Anh còn chưa chuẩn bị để bị người khác xâm phạm cơ thể mình.

“Đồ nhát chết.” Tấn Tiểu Lỗi mắng Đặng Thiên Vũ: “Bị đâm thì sao chứ, cũng rất thoải mái mà.”

“...” Đặng Thiên Vũ trầm mặc một chút, nói: “Nếu nhưng bây giờ anh muốn làm tôi thì tôi cũng không phản kháng được, muốn thử một chút hả?”

“Không cần!” Tấn Tiểu Lỗi cắn xương quai xanh của Đặng Thiên Vũ khiến cho anh kêu đau một tiếng: “Bây giờ cứ dùng của tôi đi, đến khi nào tôi bị anh làm hư thì lúc đó dùng của anh.”

Đặng Thiên Vũ sửng sốt một chút, không hiểu ý của Tấn Tiểu Lỗi. Tấn Tiểu Lỗi bắt đầu chuyển động thất lưng làm anh nhất thời quên mất tự hỏi. Đến khi hai người làm xong xuôi, Tấn Tiểu Lỗi trở mình ngủ một bên thì anh mới hiểu được ý tứ của câu này.

Tấn Tiểu Lỗi lái xe suốt đêm trở về, vốn đã rất mệt mỏi lại thêm mấy lần vận động kịch liệt nên buồn ngủ chịu không nổi. Làm xong một cái lập tức lăn ra ngủ.

Tấn Tiểu Lỗi ngủ một lúc xong Đặng Thiên Vũ mới phản ứng ra, đệt, người này cũng dễ ngủ quá đi! Từ bụng đến ngực của anh đều là dịch thể Tấn Tiểu Lỗi phun ra, bao vẫn còn đang mang. Tấn Tiểu Lỗi có thể ngủ nhưng anh thì không thể cứ để như vậy mà ngủ được.

Đặng Thiên Vũ gỡ bao ra buộc gút lại rồi muốn tìm một chỗ ném. Có điều trên người của anh vẫn đang dính đầy dịch thể của Tấn Tiểu Lỗi, chưa kể còn có mùi thể này anh làm kiểu gì cũng không thể chịu nổi. Dù sao anh cũng đã ngủ hơn hai ngày, bây giờ cũng không cần phải ngủ ngay.

Khoác áo ngủ vào nhà tắm tắm một cái, anh suy nghĩ một chút rồi lấy khăn ẩm đi vào phòng ngủ, vén chăn lên giúp Tấn Tiểu Lỗi lau toàn thân. Vì trong phòng có lò sưởi nên Tấn Tiểu Lỗi dù bị lật hết chăn, trần truồng nằm trên giường cũng không bị giật mình tỉnh dậy. Đặng Thiên Vũ cẩn thận lau một chút mấy chỗ dễ ra mồ hôi, bao gồm dưới nách và hạ thân của hắn, thậm chí lông xung quanh cũng được lau sạch sẽ.

Đặng Thiên Vũ còn cẩn thận tách ra hai phiến mỡ của Tấn Tiểu Lỗi ra nhìn một chút, thấy hậu môn có chút sưng đỏ thì đi lấy thuốc mỡ bôi lên cho hắn.

Có cầu mười nam chín nữ, bình thường đàn ông đến độ tuổi nhất định rất dễ mắc bệnh trĩ, càng khó nói đến dân đồng tính bọn họ. Có lẽ đến một ngày nào đó tình cảm chín mùi, anh sẽ tự nguyện mở chân ra để Tấn Tiểu Lỗi làm mình, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ. Anh vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để Tấn Tiểu Lỗi hoàn toàn tiến vào cuộc sống của mình, cũng như thân thể lẫn sinh mệnh.

Khi Đặng Thiên Vũ trở về nhà tắm giặt khăn thì Tấn Tiểu Lỗi len lén mở mắt, đưa tay sờ soạng hông mình một chút. Hắn đột nhiên cảm thấy có chút rối rắm.

Lúc này làm xong hắn thật sự đã ngủ, nhưng với kiểu làm việc giờ giấc không cố định như Tấn Tiểu Lỗi mà nói, lúc nào cũng có thể ngủ và bất cứ lúc nào cũng có thể dậy là một thói quen cần thiết. Khi Đặng Thiên Vũ vén chăn lên thì hắn đã tỉnh lại nhưng không nhúc nhích, bởi vì hắn nhớ ra xe của hắn còn đang đưa cho anh đồng hương bán quýt, hiện tại hắn có thể nghỉ ngơi cho khỏe.

Khi Đặng Thiên Vũ lấy khăn ẩm lau người cho hắn thì Tấn Tiểu Lỗi thoải mái đến suýt chút nữa phát ra tiếng rên. Nhớ lúc hai người bọn họ vừa mới gặp mặt, Đặng Thiên Vũ vênh váo kiêu căng như một tên thiếu gia nhà tài phiệt.

Nhưng chung đụng một thời gian hắn lại cảm thấy Đặng Thiên Vũ là một tên có chút tiền thích khuênh khoang ra vẻ.

Sau đó hắn mới phát hiện, Đặng Thiên Vũ bản chất thật ra chỉ là một thanh niên bình thường sống ảo mà thôi.

Thích phô trương, thích chải chuốt, thích ra vẻ, hắn không thích kiểu thanh niên quá coi trọng sự hào nhoáng như vậy nên thường nhận không được mà đi đả kích anh.

Nhưng từ từ hắn phát hiện trong lòng mình luôn luôn nghĩ về người này.

Ngẫm lại, từ hồi hắn có Đặng Thiên Vũ thì không bao giờ nghĩ đến chuyện buổi tối đi đến nhà vệ sinh công cộng nữa. Cho dù ra ngoài đi dạo cần vào nhà vệ sinh công cộng giải quyết thì hắn cũng có thể nhìn như không thấy những người ở bên trong.

Có lẽ... đây là tình yêu?

Không biết nữa, hắn chưa yêu bao giờ, nếu vậy thì đây coi như là mối tình đầu rồi?

Nghe nói tình yêu là một thứ rất xa xỉ. Đặng Thiên Vũ mặc dù không phải đại gia nhưng cũng coi là có chút tiền, lớn lên cũng đẹp trai, dù thấp hơn hắn một chút nhưng hoàn toàn có thể coi là một cao phú suất.

Bọn họ giàu nghèo chênh lệch lớn như vậy làm sao yêu nhau chứ?

Hơn nữa... sau này phải nói với em trai hắn thế nào đây? Từ lần trước lỡ miệng cho cậu biết hắn có đối tượng thì em trai luôn hỏi thăm tình hình chị dâu mình. Nếu để cho em trai hắn biết chị dâu là một người đàn ông, có khi nào cậu sẽ đoạn tuyệt anh em với hắn không?

Tấn Tiểu Lỗi suy nghĩ lung tung một hồi rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đặng Thiên Vũ dọn dẹp xong thì đi dạo quanh nhà một vòng, không biết phải làm gì.

Kệ vậy, trời lạnh thế này tốt nhất là cứ chui vào chăn nằm.

Anh quay về phòng ngủ, đứng bên giường Tấn Tiểu Lỗi đang ngủ say, cảm thấy đối phương rất đẹp trai. Bỗng nhiên anh nghĩ đến chuyện lần trước Tấn Tiểu Lỗi chụp hình của mình, cũng lấy điện thoại ra chụp hình của Tấn Tiểu Lỗi.

Hmm... Hình như thế này không có ý nghĩa?

Đặng Thiên Vũ suy nghĩ một chút, cởi áo ngủ ra chui vào trong chăn, một tay ôm lấy Tấn Tiểu Lỗi, một tay cầm điện thoại chụp từ trên chụp xuống.

Cầm di động kiểm tra kết quả một chút, không ngờ cảm thấy rất tốt.

Đột nhiên Đặng Thiên Vũ nghĩ ra một trò. Lần trước Đặng Thiên Tề tên kia còn hỏi đối tượng của anh thế nào, không bằng tặng cho cậu em một sự kinh hỉ vậy.

Đặng Thiên Tề nhận được MMS của Đặng Thiên Vũ lúc vừa ăn trưa xong, còn đang dắt chân rung đùi húp canh. Nhìn thấy tin nhắn của Đặng Thiên Vũ lập tức mở ra, nhìn thấy hình ảnh anh trai của y đang ôm một người đàn ông nằm trên giường trong điện thoại thì sặc nước canh — bởi vì tiêu đề của tin tức kia là “Đối tượng của anh”.

Cái gì? Người này bất luận khuôn mặt hay phần bả vai đang lộ ra ngoài, còn có cái cằm râu lĩa chĩa kia đều là đàn ông tinh khiết thế này lại là đối tượng của anh trai y? Trong trí nhớ của Đặng Thiên Tề, loại anh trai thích không phải là kiểu thư sinh nhả nhặn sao? Sao gu thay đổi nhanh như vậy chứ?

Tấn Tiểu Lỗi mặc quần áo lấy từ trong tủ của Đặng Thiên Vũ, huyết sáo quay trở về căn nhà của hắn thì nhìn thấy công việc buôn bán của đồng hương rất đắt hàng, hơn nửa ngày đã bán được gần nửa xe. Hơn nữa tám biển buổi sáng treo mười đồng bốn cân bây giờ đã đổi thành mười đồng ba cân.

“Buôn bán đắt khách quá ha?” Tấn Tiểu Lỗi ghé qua một chút. Không những đôi vợ chồng bận rộn mà cả cậu nhóc nhà đó cũng đang giúp bán hàng.

“Cũng nhờ quýt ngọt quá. Hai cô bác buổi sáng mua xong về một truyền mười, mười truyền trăm nên khu này đổ xô đến mua. Vợ chồng anh còn đang không biết có cần đổi chỗ bán ngày mai hay không đây. Nếu không thì cứ để cho vợ anh bán chỗ còn lại, chúng ta đi lấy một xe nữa về.” Anh đồng hương kia vừa nói vừa đưa cho hắn một quả quýt.

Tấn Tiểu Lỗi bóc quýt ra, vừa ăn thì nhìn thấy bên cạnh xe của hắn còn treo một tấm bảng “Ngọt như môi tình dầu”. Chảy mồ hôi, bây giờ đến bán quýt cũng xài slogan mới được sao?

Ăn quýt xong thì Tấn Tiểu Lỗi không khỏi nghĩ, quýt đúng là quýt, ngoại trừ vị ngọt ra vẫn có chút chua.

Lúc trước hắn chưa biết môi tình dầu như thế nào thì không nói, nhưng bây giờ hắn đã biết mùi vị của tình dầu, hắn cảm giác tình dầu vẫn ngọt hơn quýt một chút.

35. Chương 35: Chăm Sóc Tận Giường

Tấn Tiểu Lỗi nghĩ phải về nhà lấy đồ và giao phó vài thứ vì Đặng Thiên Vũ ngã bệnh nên muốn ở đây chăm sóc người bệnh mấy ngày. Tấn Tiểu Lỗi bĩu môi nghĩ, chăm sóc người bệnh? Người bệnh không phải cần phải nghỉ ngơi thật nhiều sao? Cách chăm sóc như bọn họ thì đợi Đặng Thiên Vũ hết bệnh chắc cũng hơi lâu.

Nhưng dù sao dạo này hắn cũng rảnh, nếu ở nhà một mình ngủ thì không bằng qua chỗ Đặng Thiên Vũ với cái ổ ấm. Chỗ ít giường và nhà tắm của Đặng Thiên Vũ khá lớn.

Sau khi Tấn Tiểu Lỗi vừa đánh một giấc trên giường của Đặng Thiên Vũ dậy, nhìn thấy sắp đến giờ ăn cơm chiều, lại nhớ ở nhà còn chút việc nên nói với Đặng Thiên Vũ rằng hắn về nhà một chút để lấy đồ. Đặng Thiên Vũ buột miệng nói cái phòng đó của hắn thì có đồ gì để mà lấy, chỗ này của anh cái gì cũng có, cứ ở lại đây xài chung là được.

Câu này khiến cho Tấn Tiểu Lỗi giận sôi, ừ đúng đấy, hắn chả có eo gì để lấy cả!!!

Hắn đúng là nghèo, vậy thì sao? Bộ có tiền thì ngon lắm hả?

Vốn Tấn Tiểu Lỗi muốn sập cửa đi luôn, nhưng Đặng Thiên Vũ vội vàng muốn đuổi theo, giữa chừng lại ho

một trận dữ dội, quy cả người xuống sàn làm Tấn Tiểu Lỗi sợ quá quay trở lại, vội đến đỡ Đặng Thiên Vũ lên giường nghỉ ngơi. Hắn muốn quay người đi thì bị anh ôm hông lại, chết cũng không cho Tấn Tiểu Lỗi rời đi, thiếu suất nữa là bị hắn kéo luôn xuống giường.

Cuối cùng Tấn Tiểu Lỗi cũng mềm lòng, nói nhỏ nhẹ một hồi Đặng Thiên Vũ mới nói lỏng tay.

Hắn hứa với Đặng Thiên Vũ nói mình chỉ trở về lấy mấy món đồ rồi sẽ trở lại ngay. Đặng Thiên Vũ đưa chìa khóa xe cho hắn, bảo hắn lấy chiếc BMW của mình mà đi, đi nhanh về nhanh.

Tấn Tiểu Lỗi trước kia cũng từng lái chiếc này một lần, cảm giác rất tốt, nhưng bây giờ hắn chỉ cần nghĩ đến tên phách lối lái xe thể thao kia lại không muốn đi xe của Đặng Thiên Vũ. Có điều anh cứ khẳng định đưa chìa khóa xe cho Tấn Tiểu Lỗi nên hắn cũng cầm, nhưng chỉ bỏ trong túi, bản thân đi xuống lầu rồi ra sau khu căn hộ bắt xe bus.

Khi về đến nhà thì hắn muốn giao chiếc xe vận tải cho anh đồng hương mấy ngày, kết quả vừa gặp thì đồng hương nói còn muốn đi thêm một chuyến nữa để lấy thêm hàng.

Nếu như bình thường thì Tấn Tiểu Lỗi nhất định sẽ vui muốn chết, cầu cho lúc nào cũng có thể bận rộn như vậy. Nhưng bây giờ... Đặng Thiên Vũ đang bệnh cần hắn chăm sóc, thời gian đâu mà đi lấy hàng chứ.

Có điều cơ hội kiếm tiền tốt thế này làm sao có thể để vuột mất được, nhất định phải nghĩ cách khác.

“Hiện tại em có chút việc khá bận. Dù sao em cũng đã đưa chìa khóa cho anh, anh kiếm thử thằng tài nào rảnh rồi thì lấy xe em đi cũng được.” Tấn Tiểu Lỗi ôn tồn nói một phương pháp giải quyết khác cho anh đồng hương. Đặng Thiên Vũ bên kia hắn nhất định phải qua, dù sao đi chẳng nữa bọn họ cũng là bạn trai của nhau, nếu để mặc anh bệnh như thế mà đi thì quá tổn thương tình cảm. Dĩ nhiên kiếm tiền cũng không thể bỏ qua được, dù không lái được thì hắn cũng phải kiếm người khác.

“Chú Lỗi, thế này không giống chú tý nào, có việc mà không làm sao? Anh sẽ không để chú thiệt đâu, tiền xăng anh trả mà, nửa tiền quýt bán được anh chia cho chú.” Anh đồng hương kia vẫn muốn thuyết phục Tấn Tiểu Lỗi, cảm giác Tấn Tiểu Lỗi có tiền mà chê thật là kỳ quái. Nếu bình thường bảo hắn đi thêm một chuyến nữa, đảm bảo Tấn Tiểu Lỗi sẽ lập tức muốn gã kiếm người gỡ đồ xuống rồi đi ngay trong đêm.

“Ày...” Tấn Tiểu Lỗi cũng nghĩ hắn nhất định phải tìm một lý do chính đáng để giải thích, nếu không thì không giống hắn bình thường chút nào. Nghĩ một hồi đột nhiên nghĩ tới, nói dối là được. Đương nhiên nói dối một phần sự thật thôi thì chẳng sợ không lừa được người.

Hắn làm bộ thần bí kéo anh đồng hương qua một bên, nhỏ giọng nói với đối phương: “Anh, là như vậy. Hôm nay em vừa nhận được một công việc chăm sóc cho bệnh nhân. Người này rất giàu, hai ngày nay em phải cẩn thận hầu hạ mới được. Bởi vậy em mới nói em không có thời gian.”

Đồng hương còn tưởng hắn muốn nói chuyện gì, hóa ra là việc này: “Thằng nhóc chú đang làm cái gì mà chăm sóc bệnh nhân chứ? Chăm sóc cả đêm được bao nhiêu tiền? Còn hơn cả chuyện này sao?”

“Dĩ nhiên, chăm sóc người đó được nhiều đây cơ.” Tấn Tiểu Lỗi vươn tay ra con số với anh đồng hương.

Gã sợ hết hồn. Bình thường chăm coi bệnh nhân qua đêm tầm tám mươi đến một trăm hai, nhiều nhất cũng không quá hai trăm, cho nên con số Tấn Tiểu Lỗi đưa ra chắc chắn không phải à năm mươi, như vậy là...

“Năm trăm?” Anh đồng hương cũng vươn tay làm theo động tác của Tấn Tiểu Lỗi hỏi lại, hấn gật đầu. “Không phải giỡn chứ? Ai mà cho nhiều như vậy? Còn hơn anh bán mấy trăm ký quýt.”

Anh đồng hương nghe Tấn Tiểu Lỗi nói chăm sóc người bệnh thì đơn thuần nghĩ như buổi tối nằm trong bệnh viện trông coi chăm sóc người bệnh, làm sao nghĩ ra được chăm sóc của Tấn Tiểu Lỗi và chăm sóc trong suy nghĩ của gã là hai chuyện khác nhau.

“Anh tưởng tiền này dễ kiếm lắm à? Phải đem đổi phương ôm đến ôm đi, nấu cơm giặt giũ, còn phải tắm cho người ta nữa.” Tấn Tiểu Lỗi nghĩ đến kinh nghiệm “chăm sóc” ngày hôm nay mà trôi chảy giải thích.

“Quên đi, vậy vụ lấy quýt anh sẽ đi tìm người, chú cứ lo làm việc của chú đi. Người có tiền thường lắm chuyện, chú cứ cố gắng chăm sóc nhé.” Anh đồng hương vỗ vỗ vai hấn nói: “Năm trăm đồng một ngày lận, hi vọng tên có tiền này bệnh thêm mấy ngày nữa để chú chăm sóc. Cố lên nhé!”

Mặc dù không bị cảm nhưng Tấn Tiểu Lỗi cũng không nhận được ho khan.

Sau khi Tấn Tiểu Lỗi rời đi thì Đặng Thiên Vũ cũng không ngủ được, anh mặc quần áo tử tế xuống giường đi hai vòng trong nhà tìm mấy viên thuốc ho. Đang tính uống thì anh lại nghĩ từ lúc Tấn Tiểu Lỗi đến thì chuyện gì anh cũng dựa vào hấn, hiện tại anh đang bệnh nên Tấn Tiểu Lỗi đối với anh rất tốt. Không biết lúc này anh nói lỡ lời thì tỷ nữa Tấn Tiểu Lỗi có chăm sóc anh cẩn thận như vậy nữa không?

Chưa kể nếu như anh hết bệnh, Tấn Tiểu Lỗi sẽ giống như trước, làm xong một lần thì mấy ngày sau mới được gặp người này?

Suy nghĩ một chút, anh đem thuốc để lại về chỗ cũ.

Mặc dù bị bệnh không dễ chịu gì nhưng loại cảm giác được người ân cần chăm sóc thật sự quá tốt, tốt đến độ anh cứ muốn bệnh mãi như thế.

Ngồi trên sofa một hồi, anh suy nghĩ xem tỷ nữa Tấn Tiểu Lỗi trở lại thì bọn họ làm cái gì.

Vụ lên giường thì thôi đi, mặc dù anh tuổi trẻ dư thừa năng lượng, dù bị ghen mấy ngày thì cũng đã có hai lần vừa làm kia bù đắp, coi như tạm đủ rồi.

Con người thì bộ phận nào cũng có hạn sử dụng cả, không những của quý của anh có mà cửa sau của Tấn

Tiểu Lỗi cũng có. Bây giờ làm nhiều thì chỉ thấy thiếu thể lực, nhưng thêm mấy năm nữa thì phiền toái. Anh sẽ có khả năng bị liệt dương, xuất tinh sớm còn Tấn Tiểu Lỗi khả năng sẽ bị trĩ sang hoặc lòi dơi.

Vì hạnh phúc tương lai, bây giờ anh phải làm hộ hoa sứ giả bảo vệ Tấn Tiểu Lỗi thật tốt.

Mở tủ lạnh trong phòng bếp nhìn một chút, bên trong chẳng thiếu thứ gì.

Đã hơn năm giờ, trời cũng gần tối đến nơi. Tranh thủ Tấn Tiểu Lỗi vẫn chưa về, không bằng anh làm một bàn thức ăn ngon đợi hắn trở về rồi cùng ăn.

Hắt xì!!! Đặng Thiên Vũ đang rửa rau thì đột nhiên hắt xì một cái thật kêu khiến anh có chút kỳ quái.

Ủa... Tại sao lại hắt hơi nhỉ? Anh chỉ bị ho thôi mà?

Chẳng lẽ có người đang nhớ anh?

Đúng như Đặng Thiên Vũ nói, trong nhà của Tấn Tiểu Lỗi chả có thứ gì để lấy, nhưng không có nghĩa là trong phòng hắn không có thứ gì tốt.

Lúc trước Lão Thất cho hắn đồ thì có tặng hai cân bột ớt, một lọ dầu cải dầu với một ít miếng khoai lang [*], đều là những đồ ngon.

[*] làm từ tinh bột của khoai lang mà chế biến ra.

Hắn ở nhà Đặng Thiên Vũ ăn vài bữa cơm, bình thường đều là do anh nấu đồ ăn, hắn phụ trách món rau. Trong lúc làm rau thì hắn nhận ra trong nhà Đặng Thiên Vũ không có dầu ớt mà phải dùng sa tế. Hắn thích ăn cay, anh cũng vậy nên không bao lâu thì đã dùng hết lọ sa tế kia khiến Tấn Tiểu Lỗi cảm giác khá lãng phí, muốn mang đồ của mình qua. Vậy nên hắn đã tính lấy bột ớt được Lão Thất trộn với dầu cải thành dầu ớt đặc trưng của quê mình mang qua cho Đặng Thiên Vũ, cuối cùng vừa về lại nghe anh ngã bệnh nên vội vàng chạy đi, quên mất không mang mấy thứ này theo. Buổi chiều hắn ngủ một giấc dậy thì nhớ ra nên mới muốn về nhà cầm.

Hắn đổ dầu ớt qua một chai thủy tinh mới, mặc dù chỉ là chai nước trái cây nhưng nhiều đây cũng đủ ăn một tháng. Bây giờ trời lạnh thế này không chừng sẽ hết nhanh hơn.

Lấy một chiếc túi nilon sạch sẽ đựng cái chai kia, suy nghĩ một chút lại thấy giờ trời lạnh rất thích hợp ăn lẩu nên cũng mang theo chút miến, miến ở quê là ngon nhất, tuyệt đối ngon hơn mấy thứ bán trong siêu thị. Mang bao nhiêu thì đủ nhỉ? Lấy một chút thì sợ thiếu, mang theo hết thì mình sẽ không có ăn.

Thôi kệ cứ mang đi hết vậy, dù sao Đặng Thiên Vũ nấu lẩu thì hắn cũng ăn mà.

Bỏ đầy đủ đồ vào túi xong thì điện thoại của Tấn Tiểu Lỗi vang lên, là Đặng Thiên Vũ: “Tấn Tiểu Lỗi, sao vẫn chưa quay lại vậy! Tôi nấu cơm xong rồi, nhanh về đây ăn cơm.”

Nếu lúc trước Tấn Tiểu Lỗi nghe thấy âm thanh này sẽ cảm thấy khá phiền toái, nhưng bây giờ thì ngược lại, cảm thấy rất ngọt ngào.

“Được rồi, được rồi. Tôi xong rồi, quay về ngay đây.” Tấn Tiểu Lỗi vội vàng trả lời Đặng Thiên Vũ.

“Anh vẫn còn đang ở nhà sao?”

“Tôi đi ngay bây giờ!” Tấn Tiểu Lỗi còn tưởng Đặng Thiên Vũ đang thúc giục hắn, vội vã nói: “Rất nhanh sẽ về đến.”

“Nếu còn chưa ra khỏi nhà thì...” Đặng Thiên Vũ ngừng một lát rồi mới nói tiếp: “Mặc quần bikini đến được không?”

Mắt Tấn Tiểu Lỗi sáng ngời, này này này, người này nói cái gì vậy?

Bởi vì lúc về vội vàng, Tấn Tiểu Lỗi lại sợ chai dầu ớt thủy tinh đi xe buýt bị chen lấn dễ rơi vỡ nên đành cẩn thận ngồi xe ôm trở về.

Đến khi Tấn Tiểu Lỗi đứng phía dưới bấm chuông thì cửa ngay lập tức được mở ra, ngược mắt lên thì đã thấy Đặng Thiên Vũ đứng phía trước chờ hắn.

Có một người làm cơm sẵn ở nhà chờ hắn trở về, cảm giác này thật sự rất ấm áp.

“Anh mang theo mấy thứ này làm gì?” Đặng Thiên Vũ nhìn thấy mấy thứ Tấn Tiểu Lỗi mang qua thì chảy mồ hôi. Anh còn tưởng Tấn Tiểu Lỗi cãi nhau với anh khăng khăng trở về lấy đồ là thứ gì quan trọng lắm, không ngờ lại là một bình dầu ớt.

“Anh đừng coi thường bình ớt này, đây là dầu với bột ớt ở quê tôi, chính tôi tự tay pha để mang qua nấu mấy món rau cho anh đấy. Còn miến này là làm bằng khoai tây tự nhiên không đổi gen, ăn với lẩu cực ngon.” Sợ Đặng Thiên Vũ khinh bỉ mấy thứ hắn mang đến rẻ bèo, Tấn Tiểu Lỗi bắt đầu sử dụng khả năng quảng cáo buôn bán của hắn.

Đặng Thiên Vũ cũng không cảm thấy mấy thứ này rẻ bèo, kỳ thật anh biết đối với một người kiệt xu như Tấn Tiểu Lỗi mà nói, bất luận là mấy quả quýt lúc trước hay là chai ớt và bó miến này thì để hắn chia sẻ cho anh cũng không phải là dễ dàng.

“Uhm, nhìn miến này có vẻ ngon, dạo này trời lại lạnh, ngày mai nấu lẩu nhé.” Đặng Thiên Vũ vui vẻ nhận lấy mấy thứ Tấn Tiểu Lỗi mang đến, đem chai dầu ớt để ở khu gia vị, miến bỏ vào tủ chén bát. Sau đó gọi

Tấn Tiểu Lỗi đến dùng cơm.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn Đặng Thiên Vũ nấu bốn món ăn một món canh, cái nghĩ đến đầu tiên không phải là ăn ngon hay không mà là hình ảnh anh vừa ho vừa nấu ăn trong nhà bếp.

Trong lúc hần có chút cảm động thì Đặng Thiên Vũ đi đến ôm lấy hông của Tấn Tiểu Lỗi, cho hần một cái hôn nồng nàn. Đến khi Tấn Tiểu Lỗi hưởng thụ xong nụ hôn này thì mới phát hiện ra tay của anh đã luồn vào quần của hần từ lúc nào, đang hưởng thụ sờ soạng mông của hần.

“Anh thật sự mặc quần bikini nha.” Đặng Thiên Vũ liếm môi, nhìn không khác gì một con hồ ly.

36. Chương 36: Cùng Nhau Sinh Hoạt

Buổi tối đến giờ ngủ, Đặng Thiên Vũ lấy trong tủ quần áo ra một bộ pyjama đưa cho Tấn Tiểu Lỗi. Tấn Tiểu Lỗi nhìn một chút thì không khỏi buồn cười, cứ nhiên là một bộ đồ hình con gấu nhỏ màu xanh. Đến khi nhìn qua bộ Đặng Thiên Vũ chuẩn bị mặc thì hần thật sự nhin không được cười ra tiếng.

Không thể trách hần, ai nhìn thấy một người đàn ông gần ba mươi tuổi đầu mặc áo ngủ hình Doraemon mà không buồn cười cơ chứ.

“Cười cái gì! Tôi thích hình như vậy đây, có sao hả?” Đặng Thiên Vũ thấy Tấn Tiểu Lỗi cười thì bực mình cầm áo ngủ vào phòng tắm thay đồ.

Tấn Tiểu Lỗi bung áo ngủ trên tay nhìn một hồi, cảm giác bộ này của hần cũng không khá hơn gì với bộ của Đặng Thiên Vũ. Theo suy nghĩ của Tấn Tiểu Lỗi thì với một người thích phô trương như Đặng Thiên Vũ, áo ngủ của anh phải kiểu da báo da hổ rằn ri gì đó mới đúng, không ngờ người này lại có tính trẻ con như vậy.

Hmm... Có lẽ cũng bởi vì đây là nhà của chính bản thân anh nên Đặng Thiên Vũ mới có thể bộc lộ bản chất ra như thế.

Đặng Thiên Vũ mở vòi hoa sen tắm, được một lúc thì Tấn Tiểu Lỗi mở cửa đi vào.

Anh lúc vào không khóa trái cửa cũng là để Tấn Tiểu Lỗi có thể thuận tiện tiến vào. Tấn Tiểu Lỗi quả nhiên không phụ kỳ vọng đi vào thật nhưng trên người của hần vẫn mặc quần áo, điều này làm cho Đặng Thiên Vũ có chút thất vọng.

Tấn Tiểu Lỗi sau khi bước vào thì đứng ở bồn rửa tay nhìn Đặng Thiên Vũ đang tắm, đồng thời chậm rãi cởi quần áo của mình.

Áo khoác, áo len, áo thun, bít tất, quần... Cởi đến cuối cùng chỉ còn dư lại quần lót thì ngừng lại.

Hắn đi đến chỗ Đặng Thiên Vũ đang tắm, nói với anh: “Anh đã muốn tôi mặc quần bikini đến thì cái quần này để anh cởi cho đúng đạo lý.”

“Loại quần này vốn không cần phải cởi.” Đặng Thiên Vũ kéo hắn vào chung vòi sen.

Quần lót của Tấn Tiểu Lỗi là dạng string bikini vốn không có bao nhiêu vải, chỉ có miếng vải đằng trước tầm một bàn tay còn đằng sau chỉ là đường vải. Bây giờ gặp nước ướt sũng, mặt phía trước trở thành bán trong suốt làm đường viền bên trong hiện ra khá rõ.

Đặng Thiên Vũ hai tay đặt trên mông của Tấn Tiểu Lỗi từ từ xoa nắn, nửa người dưới cọ sát một chỗ với quần bikini của hắn, chỉ một chốc hai nơi đó đã gồ lên thấy rõ.

“Đừng làm, hôm nay đã làm hai lần rồi, anh còn đang bệnh nữa.”

Không đợi Tấn Tiểu Lỗi nói xong thì Đặng Thiên Vũ đã ho khù khụ một trận, nước của vòi sen chảy xuống đều sang vào miệng.

Tấn Tiểu Lỗi kéo Đặng Thiên Vũ ho đến vô lực ra khỏi phòng tắm. Hai người bọn họ đều mặc pyjama màu xanh nhạt, một hình gấu con, một hình Doraemon. Bất quá vì Đặng Thiên Vũ sợ lạnh nên bên ngoài anh còn khoác một cái áo ngủ dày, hình gấu Rilakkuma.

Tấn Tiểu Lỗi mang Đặng Thiên Vũ đến ghế sofa, hỏi anh: “Thuốc của anh ở đâu?”

“Thuốc gì?” Đặng Thiên Vũ bắt đầu giả ngu.

“Dĩ nhiên là thuốc cảm với thuốc ho chứ gì?!” Tấn Tiểu Lỗi rất muốn đập người này một phát xem anh ta có tỉnh ra được không.

“Chẳng qua chỉ là ho khan một chút cần gì phải uống thuốc chứ? Uống thuốc thì hai tuần khỏi bệnh mà không uống thuốc cũng mười bốn ngày là hết thôi.” Đặng Thiên Vũ tìm một tư thế thoải mái nằm xuống sofa, bắt đầu dỗ chứng.

Tấn Tiểu Lỗi đập đầu anh một cái thật: “Anh ho đến choáng váng mà dám nói?”

Hắn nhớ lần trước mình bị đứt chân, Đặng Thiên Vũ tựa hồ ở trong một ngăn tủ lấy ra hòm thuốc gia đình, bên trong hình như thuốc gì cũng có. Hắn dựa theo trí nhớ đi đến chỗ Đặng Thiên Vũ đã từng lấy thuốc, tìm ra cái hòm thuốc kia rồi mang đến bàn trà mở ra nhìn một chút, bên trong quả nhiên có đầy đủ các loại thuốc cảm.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn hết một lượt rồi lấy ra siro Tỳ Bà Cao đưa cho Đặng Thiên Vũ: “Mau uống đi.”

Đặng Thiên Vũ biết mình chạy không thoát, nhắm mắt lại há miệng nói: “Đút tôi đi.”

Tấn Tiểu Lỗi bị anh mè nheo chịu không nổi, quay qua bình uống nước rót một ly nước ấm, vào trong bếp lấy một cái muống rồi ngồi xuống bên cạnh Đặng Thiên Vũ đổ siro ra muống.

Hắn một tay cầm muống, tay kia vòng qua sau gáy Đặng Thiên Vũ giữ lấy cổ nâng anh đến bên cạnh mình rồi hôn xuống. Hôn hôn đến khi Đặng Thiên Vũ lè lưỡi quẩn lấy với đầu lưỡi của Tấn Tiểu Lỗi thì hắn tách ra một chút, sau đó — đưa cái muống siro nhét vào trong miệng của anh.

“Ưm ưm ưm...” Đặng Thiên Vũ mở to mắt, vẻ mặt cứng ngắc ngậm cái muống.

“Ngoan, nhanh nuốt xuống.” Tấn Tiểu Lỗi nói, thả cái muống ra cầm lấy ly nước bên cạnh.

Đặng Thiên Vũ lấy cái muống ra khỏi miệng thì Tấn Tiểu Lỗi lập tức đưa ly nước lên, bảo anh uống một ngụm nước.

“Tên khốn khiếp anh!” Đặng Thiên Vũ uống xong nước, nuốt hết siro trong miệng mới bắt đầu mắng người, kết quả đáp lại anh là nụ hôn của Tấn Tiểu Lỗi.

Làm sao bây giờ? Dục vọng có vẻ rục rịch rồi, rõ ràng đã nói là phải tiết chế mà...

Bởi vì muốn tiết chế nên bọn họ uống xong thuốc rồi quẩn chán cùng nhau nhìn TV. Đặng Thiên Vũ thích xem phim tài liệu còn Tấn Tiểu Lỗi thích xem tin tức, có điều bây giờ mà coi mấy thứ này thì quá nhàm chán.

Tivi trong phòng khách của Đặng Thiên Vũ còn kết nối với một chiếc máy vi tính bên cạnh, lúc không muốn xem truyền hình thì sẽ mở phim trong máy coi. Lúc vừa bật máy tính thì Tấn Tiểu Lỗi rất hưng phấn mà hỏi anh có GV hay không, còn bảo mình ở quán nét không dám coi mấy thứ đó nên chưa bao giờ được xem cả, nhìn nhà anh có đủ thứ như vậy thì chắc chắn không thể thiếu GV được.

Đặng Thiên Vũ muốn nổi gân xanh, GV gì gì đó anh đều có, thậm chí có rất nhiều là đẳng khác. Thế nhưng — anh đang muốn tiết chế mà!!! Lỡ như hai người coi một lúc rồi súng cướp còi thì làm sao?

“GV không có gì để coi đâu, coi phim Mỹ đi, tôi mới down mấy bộ về.” Đặng Thiên Vũ tận lực nói thật nhẹ nhàng.

“Vậy có phim kinh dị không? Bật một bộ coi đi.” Nghe nói GV không có gì hay thì Tấn Tiểu Lỗi tưởng Đặng Thiên Vũ xấu hổ nên liền chuyển trọng tâm câu chuyện.

Phim kinh dị? Nghe Tấn Tiểu Lỗi nói câu này thì Đặng Thiên Vũ vui vẻ. Bình thường anh thích xem nhất là phim kinh dị và phim hành động.

Hai người này coi phim kinh dị hoàn toàn không sợ hãi gì mà bình luận như thật. Bình thường Đặng Thiên Vũ coi phim kinh dị muốn ngồi bắt bẻ mà không có người nói cùng, bây giờ gặp Tấn Tiểu Lỗi cùng chung chí hướng thì bàn luận cực kỳ sôi nổi, vừa nói chuyện vừa nhìn nhau mỉm cười.

Vì vậy, hai người coi phim kinh dị cười một hồi thì ngáp ngắn ngáp dài đi ngủ.

Lúc nằm trên giường thì Đặng Thiên Vũ thỉnh thoảng vẫn ho nên bảo Tấn Tiểu Lỗi quay lưng về phía anh mà ngủ để khỏi ho trúng hắt.

Đến khi Tấn Tiểu Lỗi chuyển người qua thì Đặng Thiên Vũ áp cả người lên lưng hắt, một tay khoát lên hông của hắt, tìm cho mình một vị trí thật thoải mái.

“Này, không phải anh bảo muốn đi ngủ sao? Tại sao lại sờ mông của tôi?” Tấn Tiểu Lỗi cảm giác một tay của Đặng Thiên Vũ từ phía sau thò qua đặt lên mông của hắt. Tay kia cũng không nhàn rỗi, từ hông luôn lên ***g ngực của hắt, nhẹ nhàng xoa một bên cơ ngực.

“Tiểu Lỗi, anh không mặc quần lót à?” Đặng Thiên Vũ luồn tay vào quần ngủ của Tấn Tiểu Lỗi, xoa nắn mông của hắt.

“Quần của tôi không phải vừa bị anh làm ướt rồi sao? Đâu ra mà mặc nữa!” Tấn Tiểu Lỗi thấy ngực mình vì bàn tay đang đùa giỡn của Đặng Thiên Vũ mà đầu nhũ trở nên cứng rắn, ngay cả phía dưới cũng có chút cảm giác nên vội vàng kéo tay Đặng Thiên Vũ lại.

Đặng Thiên Vũ bị hắt kéo ra cũng không bỏ cuộc mà trực tiếp đi xuống dưới, cầm lấy vật nhỏ bên trong quần của hắt, còn lấy ngón tay búng hai viên tròn ở dưới.

“Khốn kiếp, không phải anh bảo phải tiết chế sao?”

“Ừ được rồi, chúng ta ngủ đi.”

“Anh như vậy làm sao tôi ngủ được?”

“Vậy anh cũng cầm của tôi rồi chúng ta cùng ngủ.”

“Đệt! Nằm như vậy sao mà tôi cầm được!” Mặc dù Tấn Tiểu Lỗi la mắng nhưng cũng chẳng bao lâu hai người bọn họ vì cả ngày mệt mỏi mà nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Đặng Thiên Vũ ôm Tần Tiểu Lỗi, vì nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn mà thỏa mãn mỉm cười.

Tần Tiểu Lỗi là một người không chịu nổi sự rảnh rỗi, đây cũng là thói quen nhiều năm tạo thành. Do tối qua ngủ khá sớm nên hơn tám giờ sáng hắn đã tỉnh lại, thấy Đặng Thiên Vũ còn đang ngủ nên nhẹ nhàng xuống giường định làm bữa sáng. Trời khá lạnh mà hắn không biết phải mặc gì, lại ngại làm hư đồ hàng hiệu của Đặng Thiên Vũ nên lấy chiếc áo khoác ngủ dày bị ném trên tủ đầu giường mặc đại rồi đi vào nhà tắm.

Đứng trước bồn rửa tay rửa mặt, hắn ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương thì bắt đầu hoài nghi gu thẩm mỹ của Đặng Thiên Vũ. Ày, phải nói sao nhỉ? Hắn cho đến bây giờ đều không thấy mình đẹp trai, mặc dù không đến nỗi xấu nhưng còn cách chữ đẹp trai một khoảng rất xa, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là mặt mũi đang hoàng. Chưa kể hai ngày nay vì quá bận rộn nên hắn không cạo râu, râu ria mọc lia chia khắp cằm. Râu của hắn là dạng râu quai nón, ba ngày không cạo là rậm rạp một mảng, nếu làm mất hung một chút thì không khác gì mấy thằng bắt cóc trong tivi.

Trước gương làm một cái mặt quỷ, hắn nói với cái gương: “Tần Tiểu Lỗi à Tần Tiểu Lỗi, tên Đặng Thiên Vũ kia rốt cuộc thì thích mày chỗ nào chứ?”

“Thân thể ấy. Anh ta thích cơ bụng sáu múi của người, còn có cái mông căng tròn nữa.”

A! Cái gương biết nói! Không đúng, âm thanh này phát ra từ đằng sau của hắn, mà trong phòng chỉ có mỗi hắn và Đặng Thiên Vũ, giọng này không của anh ta thì còn ai vào đây nữa.

Quay đầu nhìn lại thì hắn nhìn thấy Đặng Thiên Vũ mặc pyjama đứng ở cạnh cửa, buồn cười nhìn hắn: “Tôi còn tưởng anh dậy sớm vậy để làm gì, hóa ra muốn làm mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết.”

Nhìn thấy Đặng Thiên Vũ chỉ mặc một lớp áo thì Tần Tiểu Lỗi mới nhớ ra áo khoác ngủ của anh còn đang trên người hắn, vội vàng cởi ra khoác cho Đặng Thiên Vũ: “Anh dậy làm gì? Buổi sáng trời rất lạnh đấy.”

“Nếu không dậy thì làm sao nhìn được cảnh này của anh chứ.” Đặng Thiên Vũ nói xong liền quay đi nhưng cũng rất nhanh lấy một áo bào dày đưa cho Tần Tiểu Lỗi: “Mặc vào đi, mặc dù thể chất anh tốt nhưng cảm cúm chẳng tha ai đâu.”

“Anh lo tôi bị bệnh hả?” Tần Tiểu Lỗi vừa cởi áo ra cũng cảm thấy lạnh nên cầm áo bào khoác vào, hơi chật một chút nhưng rất ấm áp. Vừa nghĩ đến trước đây khi hắn đến nhà anh lần đầu tiên người này ngay cả một cái quần lót còn tiếc không muốn cho mình, Tần Tiểu Lỗi tự nhiên thấy Đặng Thiên Vũ thật sự đã thay đổi rất nhiều.

“Nếu anh cũng bệnh thì ai chăm sóc tôi bây giờ?” Đặng Thiên Vũ đi lên phía trước lật cổ áo cho hắn, sau đó mò lên cằm của hắn: “Anh để râu man thật đấy, đáng tiếc tôi không để được vậy.”

Tần Tiểu Lỗi nhìn cằm của anh, mỉm cười: “Đây là di truyền, không đổi được đâu.”

Cầm và mép của Đặng Thiên Vũ cũng có lún phún râu nhưng là kiểu râu tròn rất phổ biến hiện tại. Kiểu râu này rất hợp với tướng mạo và khí chất của anh, kiểu của một quý ông.

Thật muốn làm một chút chuyện xấu với người này, Tấn Tiểu Lỗi vừa nghĩ là làm. Hắn hôn lên môi của Đặng Thiên Vũ, cảm giác râu đâm ở trên mặt cũng rất thú vị.

Hôn xong thì Đặng Thiên Vũ vuốt khuôn mặt bị đâm ran rát của mình, liền kéo Tấn Tiểu Lỗi ngồi xuống bồn cầu, đi lấy dụng cụ cạo râu.

“Ngồi đó đừng nhúc nhích, tôi cạo râu cho anh.” Đặng Thiên Vũ thay một đầu dao mới rồi cầm bình bọt cạo râu, muốn Tấn Tiểu Lỗi ngẩng đầu, cẩn thận giúp hắn cạo.

Tấn Tiểu Lỗi cảm thấy loại cảm giác này thật quá tuyệt vời, chỉ muốn lâng lâng bay lên trời.

37. Chương 37: Nào Chúng Ta Cùng Ngốc

Tấn Tiểu Lỗi ngồi trên nắp bồn cầu, hiếm khi được làm đại gia mà ngẩng đầu để Đặng Thiên Vũ cạo râu phục vụ mình.

Ban đầu Đặng Thiên Vũ là bị râu của Tấn Tiểu Lỗi đâm đau nên ôm hận muốn xử lý sạch sẽ chòm râu đáng ngưỡng mộ của Tấn Tiểu Lỗi để trả thù. Nhưng khi anh thấy người này ngồi xuống nắp bồn cầu, cầm lấy dao cạo râu thì lại hối hận. Anh bị cái gì vậy? Ngay cả dao cạo râu của mình cũng lấy ra, không phải trước kia anh ghét nhất là bị người ta đụng vào đồ đạc của mình sao?

Tại sao hiện tại anh chẳng những đem Tấn Tiểu Lỗi về nhà, còn lấy quần áo của mình cho hắn mặc, thậm chí bây giờ còn lấy cả dao cạo râu của mình ra phục vụ hắn, cứ tiếp tục như vậy không phải sau đó sẽ lấy cả bàn chải đánh răng và khăn mặt ra dâng luôn cho đối phương? Mặc dù mấy thứ đó đúng thật là nhà anh có nhiều, nhưng mà mang ra cho thì...

Nhìn cái cốc trên bồn rửa tay chỉ có một chiếc bàn chải đánh răng, anh cư nhiên lại cảm giác cái bàn chải kia thật đơn độc thật, có lẽ nên bỏ thêm một cái cho có bạn có bè.

Mặc dù Đặng Thiên Vũ suy nghĩ lung tung cả đồng thứ nhưng cũng chỉ mất vài giây đã tự thuyết phục mình. Tấn Tiểu Lỗi là bạn trai của anh, anh muốn thử tiếp nhận đối phương. Nếu chỉ vì mấy chuyện đơn giản thế này không làm được mà chia tay với Tấn Tiểu Lỗi thì mùa đông này anh vượt qua bằng cách nào?

Anh hy vọng có thể cùng Tấn Tiểu Lỗi trải qua mùa đông này, và cả mùa đông sang năm nữa, rồi năm nữa nữa.

Thay đổi một đầu dao thì anh lấy chai bọt cạo râu đi đến trước mặt Tấn Tiểu Lỗi, muốn hắn ngẩng đầu

cao lên một chút. Tấn Tiểu Lỗi vừa mới rửa mặt xong, vì không có khăn mặt lau nên bây giờ trên mặt vẫn còn ướt, không cần phải thêm nước nữa. Dù sao da mặt Tấn Tiểu Lỗi dày như vậy, dao cạo râu chắc không si nhê gì.

Tấn Tiểu Lỗi rất phối hợp ngắt đầu, nhìn Đặng Thiên Vũ lắc chai bọt biển một vài cái rồi xịt ra tay mình, sau đó mới bôi đều lên cằm của hắn.

Đặng Thiên Vũ có một tật là làm chuyện gì cũng rất nghiêm túc. Cho nên khi anh đã bắt đầu cạo râu cho Tấn Tiểu Lỗi thì lập tức bỏ hết tạp niệm mà tập trung làm, nghiêm túc không khác gì đang cạo râu cho chính bản thân.

Râu trên mặt Tấn Tiểu Lỗi khá rậm rạp, cạo một hồi Đặng Thiên Vũ có chút mỏi chân nên ngồi xuống đùi của hắn rồi tiếp tục làm việc.

Nhìn người đẹp trai đang tập trung cạo râu cho mình, Tấn Tiểu Lỗi cảm giác phía dưới của mình có chút giao động. Đặng Thiên Vũ lớn lên thật sự không tồi, lông mi vừa đen lại vừa thẳng, con mắt rất có thần, đuôi mắt hơi xếch lên trên, mũi rất cao, môi không mỏng không dày mà hình dáng môi rất đẹp.

Nếu không phải trên mặt hắn còn đang có một cái dao cạo râu chạy tới chạy lui thì Tấn Tiểu Lỗi thật sự muốn hôn đôi môi xinh đẹp của anh một hồi.

Sau khi cạo râu cho Tấn Tiểu Lỗi xong thì Đặng Thiên Vũ mới phát hiện ra tư thế của anh và Tấn Tiểu Lỗi bây giờ rất mờ ám. Tư thế này bình thường bọn họ cũng từng dùng, có điều bình thường là anh ngồi còn Tấn Tiểu Lỗi cưỡi trên chân của anh.

Bây giờ tư thế như này có chút không ổn... vì vật kia của Tấn Tiểu Lỗi đang cán vào hạ thân của anh.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn Đặng Thiên Vũ cạo râu cho mình xong cũng thoải mái hẳn. Hắn lấy dao cạo từ tay Đặng Thiên Vũ để xuống ở bồn rửa tay bên cạnh, nắm lấy hông của anh cố định trên đùi mình rồi cúi đầu khề cán hầu kết của anh. Đặng Thiên Vũ hít một hơi, dùng hai tay giữ lại vai của hắn, cơ thể bắt đầu phản kháng.

Tấn Tiểu Lỗi còn tưởng Đặng Thiên Vũ lo lắng bị hắn lên nên mới giả dục, vội vàng ngắt đầu lên nói với anh: “Yên tâm, tôi đã nói rồi, tôi không ép anh đâu.”

Ai ngờ đáp lại hắn là một trận ho dữ dội của Đặng Thiên Vũ, ho xong Đặng Thiên Vũ mới áy náy nói: “Tôi tính nói với anh là tôi muốn ho, nhưng anh cán hầu kết của tôi làm tôi không nói được.”

“Đặng Thiên Vũ anh là đồ khốn khiếp! Muốn lây bệnh cho tôi sao? Mau đi uống thuốc đi!!!” Dục vọng vừa tăng cao lại bị ho thẳng vào mặt làm xẹp xuống khiến Tấn Tiểu Lỗi tức giận la mắng Đặng Thiên Vũ.

Tấn Tiểu Lỗi ép Đặng Thiên Vũ uống xong một đồng thuốc rồi mới yên tâm chạy qua nhà bếp chuẩn bị

điểm tâm. Anh muốn qua giúp đỡ thì bị Tấn Tiểu Lỗi đuổi đi ra mặc quần áo.

Đợi đến khi mặc quần áo chỉnh tề thì chạy ra phòng bếp ôm eo Tấn Tiểu Lỗi, đem cầm cọ cọ đầu vai của hắn giả ngu lấy lòng làm Tấn Tiểu Lỗi nghiêng rằng nghiêng lợi muốn cầm dao chặt tay của anh. Tên trời đánh thánh đâm này, lúc này có bao nhiêu hứng thú bị cơn ho của anh làm mất hết, bây giờ chạy ra lấy lòng làm mẹ gì nữa.

“Khốn khiếp, râu của anh đâm vào cổ tôi rồi, rút đi cạo dùm đi!” Tấn Tiểu Lỗi cầm dao đuổi Đặng Thiên Vũ ra khỏi phòng bếp.

Đặng Thiên Vũ cắn một miếng trên gáy của hắn xong mới chịu đi vào nhà tắm. WC xong thì hí hửng dùng sữa rửa mặt, đến đây anh mới phát hiện da mặt anh dạo này bị bệnh xanh mét không nổi, mắt cũng thâm quầng còn da lại khô cực kì.

Tieu đời, còn đâu là khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của anh? Tự tin tiền vốn gì đó của anh đều là từ khuôn mặt này mà ra, bây giờ mà xấu như thế này thì làm sao đi gặp thiên hạ?

Đặng Thiên Vũ khẩn trương đóng lại cửa nhà tắm, bắt đầu mở cánh cửa tủ đằng sau tấm gương, lấy ra một đồng sản phẩm chăm sóc da để bảo dưỡng gương mặt.

Đến khi Tấn Tiểu Lỗi làm xong bữa sáng rồi mới phát hiện Đặng Thiên Vũ đi rồi cũng không quay lại quấy rầy hắn. Từ này đến giờ cũng đã hơn ba mươi phút rồi, cạo râu cũng đâu đến nỗi lâu như vậy chứ.

Hắn đi ra phòng bếp mới phát hiện — Đặng Thiên Vũ đang nằm trên ghế sofa... đắp mặt nạ.

“Đàn ông đầu đội trời chân đạp đất mà đắp mặt nạ cái gì chứ! Anh không thấy gớm hả?!” Tấn Tiểu Lỗi đi đến giật cái mặt nạ ra khỏi mặt của Đặng Thiên Vũ.

“Ê anh làm gì vậy, còn chưa đủ thời gian mà!” Đặng Thiên Vũ mặc dù có tức giận nhưng cũng không cướp lại cái mặt nạ trên tay Tấn Tiểu Lỗi. Một là cướp không nổi, hai là cướp lại được cũng vô ích.

“Anh là một thằng công tử bột rồi còn cần cái thứ này làm gì, đàn bà muốn chết!” Tấn Tiểu Lỗi vò cái mặt nạ ném vào thùng rác.

“Nhưng anh nhìn xem, dạo này da tôi rất khô!” Đặng Thiên Vũ đuổi theo để Tấn Tiểu Lỗi nhìn mặt mình, kết quả bị Tấn Tiểu Lỗi néo má một cái.

“Đừng nói nhảm nữa, đi ăn điểm tâm.” Tấn Tiểu Lỗi đến phòng bếp bưng bữa sáng ra, còn Đặng Thiên Vũ bùm mặt đi vào nhà tắm.

Ăn điểm tâm xong thì Đặng Thiên Vũ lấy danh nghĩa bệnh nhân nằm trên ghế sofa làm đại gia, Tấn

Tiểu Lỗi đành phải nhận mệnh đi vào nhà bếp dọn dẹp.

Thật ra nhìn qua căn hộ là có thể biết Đặng Thiên Vũ bình thường đều chăm chỉ làm vệ sinh nhà cửa. Người này sau khi trùng tu xong căn hộ này cũng không để cho người nào khác vào nhà nên vệ sinh nhà cửa đều tự mình làm.

Tần Tiểu Lỗi rửa bát xong không có chuyện gì làm đành đem quần áo dơ của bọn họ đi giặt, giặt xong thì mang ra ban công phơi.

Khi phơi đồ thì hắn nhìn trời trở nên âm u, gió cũng rất lớn, xem ra nhiệt độ lại sẽ giảm xuống.

Mùa đông nhiệt độ thấp quả là thời gian lý tưởng để ăn lẩu, vừa khéo hắn có mang theo miến, không làm lẩu ăn thì còn đợi gì nữa. Lúc hắn ở trong căn phòng nhỏ của mình thì khi trời trở lạnh sẽ đi ra mua một túi nước lẩu, mang về hâm trong lò vi sóng, bỏ mấy miếng thịt vào làm lẩu ăn. Mỗi mùa đông ăn được một lần như vậy.

“Này, hôm nay chúng ta ăn lẩu đi.” Hắn phơi xong đồ thì vào trong phòng nói với Đặng Thiên Vũ đang ngồi trên ghế chơi game.

“Được được, tôi vừa mới thấy tivi báo hôm nay nhiệt độ sẽ xuống thấp, ăn lẩu là lý tưởng nhất.” Đặng Thiên Vũ cũng là một người thích ăn lẩu, nhưng anh bình thường thích tổ vẽ đại gia nên chẳng bao giờ cùng người khác ra ngoài đường ăn lẩu, thèm lắm thì tự mình làm hoặc đi ra ngoài ăn một mình, không tìm được một thằng bạn nào cùng đi ăn lẩu được. Bây giờ có một người cùng chung sở thích như Tần Tiểu Lỗi dĩ nhiên anh rất vui vẻ.

“Có nồi lẩu không?” Tần Tiểu Lỗi vừa nói dứt lời thì đã thấy Đặng Thiên Vũ hãy đến phòng bếp lấy ra lò vi sóng, nồi lẩu đôi, bếp nấu lẩu rồi sau đó mở tủ lạnh ra tìm nguyên liệu nấu.

Thịt dê, thịt viên... Ày, hết rồi. Mấy ngày nay anh không ra khỏi nhà nên đồ ăn trong tủ cũng đã gần hết rồi.

“Đi, chúng ta đi mua đồ ăn.” Đặng Thiên Vũ hào phóng vẫy tay, kéo Tần Tiểu Lỗi đến siêu thị gần nhà mua đồ.

Khi bọn họ đi ra khỏi siêu thị thì trời đổ mưa, hơn nữa càng lúc càng to, nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống mấy độ. Thời tiết này mà không ăn lẩu thì thật có lỗi với chính mình, dù sao bọn họ cũng chuẩn bị làm một nồi. Đương nhiên là phải chế biến xong hết mấy món ăn kèm đã, bọn họ phải làm mất một lúc mới bắt đầu ăn được.

Mặc dù Đặng Thiên Vũ ho liên tục nhưng hoàn toàn không kiêng cay kiếc gì, theo như lời anh nói là lấy độc trị độc.

“Này, anh ở một mình thì mua cái nồi đôi để làm gì?” Trong lúc ngồi ăn, Tấn Tiểu Lỗi nhìn chiếc nồi nửa hồng nửa trắng, không nhịn được hỏi Đặng Thiên Vũ.

“Thì có thể ăn theo ý muốn, ăn cay thì ăn, không thích nữa thì ăn phía bên này, có gì đâu.” Đặng Thiên Vũ nói tỉnh queo như thể đó là chuyện tất nhiên.

Đối với một người chả biết nên nói là thắng thắn hay không được tự nhiên như người này, Tấn Tiểu Lỗi quả thực vừa yêu vừa hận.

Ăn xong thì cả người ám mùi lẩu, bọn họ quyết định cùng đi tắm, đang tắm thì thiếu chút nữa bị súng cướp còi, nhưng cuối cùng Đặng Thiên Vũ lại dừng tay làm Tấn Tiểu Lỗi ghen muốn phát điên.

“Anh bị cái khí gì vậy? Làm tôi cứng thế này rồi lại không muốn làm, giỡn mặt nhau hả?!” Tấn Tiểu Lỗi một tay giữ lấy tay của con người tính đi ra khỏi phòng tắm, một tay chỉ vào vật đang ngẩng cao đầu của mình hỏi tội Đặng Thiên Vũ.

“Tôi không phải không muốn làm mà chỉ cảm thấy trong WC ẩm ướt dễ sinh bệnh nên tốt nhất là chúng ta lên giường đi.” Đặng Thiên Vũ nói xong thì dùng khăn tắm lau khô người, mặc áo ngủ vào rồi chạy.

“Khốn khiếp, nếu tới hôm nay còn không làm nữa thì tôi phát điên thật đấy.” Tấn Tiểu Lỗi đêm qua đã bị Đặng Thiên Vũ trêu đùa, cứ cứng lên rồi lại mềm xuống mấy lần đã sắp chịu hết nổi.

Hắn qua loa lau người, lấy khăn tắm quấn vào hông rồi đi ra, đến phòng ngủ thì thấy trên giường thù lù một cục chần, bèn chui từ cuối giường vào.

“Haha, xem bây giờ tôi còn không bắt được anh sao?” Tấn Tiểu Lỗi từ chân của Đặng Thiên Vũ bắt đầu sờ lên, miệng hôn trên bắp đùi của anh, không quên cắn một cái rồi lần mò đi lên eo, ngực, cổ và đến cằm.

Tấn Tiểu Lỗi cả người đè lên trên người Đặng Thiên Vũ, đem hai đồ vật kia đặt chung một chỗ mà ma sát.

“Tiểu Lỗi, hôm nay chúng ta 69 được không?” Đặng Thiên Vũ đưa ra yêu cầu của mình.

“Không làm à?” Tấn Tiểu Lỗi cảm giác được phía dưới của anh bắt đầu hoạt bát lên nên cọt cọt háng hái.

“69 cũng coi như là làm rồi?” Đặng Thiên Vũ mặc dù cũng muốn làm nhưng hôm qua anh vừa mới thể làm hộ hoa sứ giả xong.

“Giả bộ thuần cmn khiết làm chi vậy? Tôi muốn anh làm tôi.” Tấn Tiểu Lỗi đem vật kia của hắn đâm vào giữa hai chân của Đặng Thiên Vũ, chuyển động giữa kẻ hở bên trong. Vật kia của Đặng Thiên Vũ kẹp giữa bụng của ai người bọn họ, bị ma sát đến thô cứng.

“Không được, chúng ta cần phải tiết chế một chút, nếu không tuổi tác càng cao sẽ càng phiền.” Đặng Thiên Vũ bắt đầu thở dốc nhưng anh vẫn cố gắng kiềm chế bản thân.

“Nếu anh không làm thì để tôi làm anh!” Tấn Tiểu Lỗi bực mình đưa tay bóp hông của Đặng Thiên Vũ một cái.

Đặng Thiên Vũ cũng không thêm giả bộ nữa, trực tiếp lật người đè lên Tấn Tiểu Lỗi: “Ai bảo tôi không làm! Nếu không phải sợ hông anh sớm nở tối tàn thì tôi ghen vật vờ như vậy làm cái gì!”

“Bởi vì anh là đồ ngốc!” Tấn Tiểu Lỗi bị áp lên thì lập tức đưa chân quấn lên hông của Đặng Thiên Vũ.

“Anh mới ngốc, ngốc không có đường cứu vãn!” Đặng Thiên Vũ bị chọc tức. Rõ ràng anh muốn bảo vệ quý trọng của sau của Tấn Tiểu Lỗi một chút nhưng đối phương hoàn toàn không cho anh cơ hội.

Vì vậy, kế hoạch làm hộ hoa sứ giả của Đặng Thiên Vũ kéo dài được một ngày rồi kết thúc.

38. Chương 38: Người Thích Hợp Nhất

Từ ngày Tấn Tiểu Lỗi qua nhà Đặng Thiên Vũ ở thì trời bắt đầu đổ mưa, không khí vừa lạnh vừa ẩm thấp nên bọn họ cũng không buồn ra ngoài. Mỗi ngày nếu không ôm nhau ngủ một chỗ thì cùng nấu ăn, lên giường hoạt động này nọ. Cuộc sống trôi qua rất thoải mái.

Đặng Thiên Vũ đã bó tay với cửa hàng mới kia nên đành bán cái cho quản lý, bảo mình bị bệnh, có chuyện gì đối phương cứ trực tiếp giải quyết. Dù sao anh cũng là ông chủ, bị bệnh thì có quyền cho mình nghỉ mấy ngày chứ.

Hiện tại hình ảnh bệnh nhân được Đặng Thiên Vũ thể hiện cực kỳ xuất sắc, cơm đến thì há mồm, quần áo thì đưa hai tay lên trời, Tấn Tiểu Lỗi đến thì anh liền nằm ngửa ra chờ hắt ngòi xuống. Nhìn kiểu bệnh tật của Đặng Thiên Vũ làm Tấn Tiểu Lỗi bực đến nghiêng răng nghiêng lợi mà nhéo mấy cái lên ngực anh — không còn cách nào khác, không thể nhéo phía dưới được, nếu không sẽ không có miếng ăn.

Tấn Tiểu Lỗi không lười biếng như Đặng Thiên Vũ. Hắn là kiểu người không thể rảnh rỗi được cho nên người này hết giặt quần áo thì lại đi lau nhà. Thậm chí nhìn thấy đồng hồ ăn trong tủ lạnh không có món ưa thích của mình, nhưng cũng tiếc tiền đi mua nên Tấn Tiểu Lỗi bèn mượn mấy cái hộp có nắp trong phòng Đặng Thiên Vũ rồi tự làm vài món.

Hắn còn lấy mấy phần nguyên liệu còn dư lúc đi siêu thị mua cùng với Đặng Thiên Vũ như chân gà, da heo này nó gom lại, làm chân gà ngâm dấm và thịt đông. Khi Đặng Thiên Vũ ăn vào thì mắt muốn hóa thành hình trái tim, lập tức muốn Tấn Tiểu Lỗi dọn qua ở chung.

“Tiểu Lỗi, chuyển qua đây được không? Ở chung với tôi đi.” Trong khi Tần Tiểu Lỗi đang ở trong bếp xắt đồ ăn thì Đặng Thiên Vũ đến ôm hông của hắn nài nỉ, một bên làm nũng một bên bốc lấy miếng tai heo cấp đông bỏ vào trong miệng mình, làm Tần Tiểu Lỗi tức muốn lấy dao chặt tay anh.

“Bỏ tay ra!” Tần Tiểu Lỗi muốn bỏ thêm chút đồ một chút đĩa thịt đông, nhưng bởi vì cái tên bệnh nhân kia mà từ nãy đến giờ vẫn chưa làm xong.

“Chỉ là ăn hai miếng tai heo thôi mà, cần gì phải hung như vậy?” Đặng Thiên Vũ dùng cái tay toàn dầu chọt chọt mặt của Tần Tiểu Lỗi.

“Ai bảo cái tay này? Tôi bảo cái tay đang ở trong quần tôi kia kia!” Tần Tiểu Lỗi hai tay đều dính dầu, dù rất muốn đem cái tay của Đặng Thiên Vũ đang ở trong quần mình lấy ra nhưng lại sợ dơ quần, chỉ có thể dùng miệng mắng.

“Thật sự muốn tôi lấy tay hả? Tôi cảm thấy nó rất thích tôi sờ ấy.” Cảm giác được vật kia đã bị mình khiêu khích tỉnh dậy, Đặng Thiên Vũ ở bên tai Tần Tiểu Lỗi vừa thổi khí vừa đùa giỡn nói.

“Cút ngay!” Tần Tiểu Lỗi da mặt trều rút. Trước kia hắn còn nghĩ người này dễ bắt nạt, bây giờ ở chung một thời gian mới phát hiện lúc trước người này luôn bị hắn khi dễ là bởi vì hay sĩ diện hão. Bây giờ Đặng Thiên Vũ ở chung với hắn đã không còn biết xấu hổ là gì, hắn cũng sắp bị sự trơ trẽn này của anh ép đến không chịu nổi.

Ở chung này nọ nghe có vẻ rất tốt, nhưng... hắn không muốn!

Mặc dù ở chung thì hắn có thể tiết kiệm tiền thuê nhà mỗi tháng, cộng với những chi phí vặt vặt khác, chưa kể có thể lên giường với Đặng Thiên Vũ bất cứ lúc nào. Thế nhưng, như vậy không phải trở thành bao nuôi?

Bởi vì không tìm được tài thay thế, trời còn đổ mưa nên giấc mộng lấy thêm hàng về bán của anh đồng hương coi như tan thành mây khói.

Tần Tiểu Lỗi ở trong nhà Đặng Thiên Vũ ba bốn ngày, lúc quay về nhà thì thấy quýt vẫn chưa bán hết.

Mặc dù Đặng Thiên Vũ muốn vẫn cứ tiếp tục bị bệnh nhưng không chống được Tần Tiểu Lỗi một ngày ba lần mớm thuốc cho mình, hơn nữa tuổi trẻ sức đề kháng cao nên chưa đến hai ngày thì bệnh đã khỏi.

Vốn khi sức khỏe của anh khá hơn thì Tần Tiểu Lỗi đã muốn rời đi, kết quả bị Đặng Thiên Vũ giả ho mấy tiếng, thậm chí còn muốn tắm nước lạnh để làm mình bệnh trở lại, sau đó bị hắn phát hiện tét mông vài phát rồi quay sang uy hiếp nói: “Nếu anh muốn bệnh lại thì tôi sẽ thừa lúc anh bệnh không bò dậy nổi cưỡng hiếp anh, một ngày làm bảy lần, làm đến khi anh không bước xuống giường nổi trong vòng một tháng mới thôi.”

Nếu như Đặng Thiên Vũ là 0, nghe hắn nói như vậy nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc cố gắng bệnh thật nặng chờ Tấn Tiểu Lỗi đến làm. Đáng tiếc, anh là 1, cực kì thuần khiết 1.

Cho nên, bệnh của anh cứ như vậy khỏi hẳn.

Sau khi Đặng Thiên Vũ đã khỏe lại hoàn toàn thì Tấn Tiểu Lỗi cũng không còn nghĩa vụ phải ở đây chăm sóc miễn phí cho anh nữa. Phải biết rằng, hắn cần tiền, cực kì cần tiền. Mặc dù tình yêu quan trọng, nhưng kiếm tiền còn quan trọng hơn.

Logic của Tấn Tiểu Lỗi là: Không có gì quan trọng bằng tình yêu, nhưng có một ổ bánh mì còn hơn không có gì, cho nên công thức trở thành bánh mì > không có gì = tình yêu. Bởi vậy bánh mì sẽ quan trọng hơn tình yêu. Mặc dù hắn không thích bánh mì nhưng hắn vẫn phải ăn cơm, không thể cứ ăn bám ở chỗ Đặng Thiên Vũ mãi.

Đặng Thiên Vũ là một ông chủ, anh có thể tự cho mình nghỉ nhưng Tấn Tiểu Lỗi không thể cứ tự nghỉ như vậy được.

Bởi vậy, Đặng Thiên Vũ bị kịch.

Đặng Thiên Vũ bị Tấn Tiểu Lỗi vứt bỏ, chỉ có thể quay về cửa hàng của mình mà cố gắng kiếm tiền.

Khi anh một lần nữa quay trở lại cửa hàng mới ế ẩm kia thì quản lý thông báo cho anh một tin tốt: Nghe nói thương xá và khúc đường đi bộ bên kia khiếu nại nên chính phủ đã phê chuẩn xây cầu vượt nối hai khu vực này với nhau.

“Thật sao?” Nghe được tin này Đặng Thiên Vũ vui không kể xiết. Nếu nơi này thật sự xây cầu vượt thì người bên khu đường đi bộ kia muốn qua bên này đi tàu hay lấy xe đều phải qua cửa tiệm của anh. Nhưng tại sao nhanh vậy? Lúc trước đây đưa mấy năm cũng không chịu xây.

Đặng Thiên Vũ đứng ở cửa sổ thủy tinh, chỉ vào một cây cầu vượt cách thương xá không quá năm mươi mét hỏi quản lý: “Không phải ở đây đã có một cái cầu vượt rồi sao?”

Quản lý kia trả lời: “Cái cầu đó đã xây được bảy năm rồi, lượng người đi qua nó hằng ngày rất nhiều nên bây giờ phải trùng tu lại. Từ nay về sau sẽ có thêm mấy cây cầu xây ở khu này. Sắp cuối năm rồi, đến lúc đó người mua sắm ở đây sẽ gia tăng nên chính phủ hành động rất nhanh, chưa đầy hai ba ngày đã có người đến đo đạc. Chắc chỉ cần một thời gian ngắn là cầu sẽ làm xong, nơi này sẽ có lượng người lưu thông đông đúc.”

Đặng Thiên Vũ không cho là đúng. Đã sắp cuối năm rồi, hơn tháng nữa là đến lễ mừng năm mới, không biết khi nào cầu mới xong. Xem ra cái tiệm này còn phải gồng thêm một khoảng thời gian. Có điều, sau khi có cầu rồi thì doanh thu của chỗ này nhất định sẽ được vực dậy.

Đặng Thiên Vũ rút cuộc thở dài một hơi, sự nghiệp của anh xem như khổ tận cam lai.

Vậy tình yêu của anh thì sao?

Cuối năm thì cái gì nóng bỏng nhất? Dĩ nhiên là đồ sắm tết.

Những người đi dạo phố cầm hết bao nhỏ đến bao lớn đồ sắm tết như thể mua không cần trả tiền, cho nên Tấn Tiểu Lỗi bây giờ cực kỳ bận rộn. Mỗi ngày hắn không phải giúp ông chủ này chở hàng thì đi giao hàng cho ông chủ kia, bận đến chân không chạm đất nổi — toàn là ngồi trên xe.

“Này, Tiểu Lỗi, rảnh không? Chúng ta đi mua đồ tết.” Đặng Thiên Vũ vui vẻ gọi điện thoại cho Tấn Tiểu Lỗi muốn hẹn hắn đi dạo phố. Nghĩ mà xem, hai người bọn họ sánh vai đi trung tâm thương mại mua đồ tết không phải là chuyện rất hạnh phúc sao.

“Không rảnh, bận muốn chết đây!” Tấn Tiểu Lỗi đang lái xe nên nói một câu xong liền cúp điện thoại, làm Đặng Thiên Vũ tức đến dậm chân.

Tấn Tiểu Lỗi biết mùa dễ kiếm tiền nhất trong năm chính là khoảng cuối năm này, lúc này hắn chỉ hận không thể một ngày biến thành hai, làm gì có thời gian để đi dạo phố chứ. Hắn cũng biết nói như vậy với Đặng Thiên Vũ khá tàn nhẫn nhưng không còn cách nào khác, hắn bây giờ còn đang nợ ngập đầu, phải kiếm tiền trả nợ cho xong nhanh một chút, sau đó còn kiếm tiền để cho cha ở một chỗ điều kiện tốt một chút, đem nhà sửa lại một chút, rồi kiếm tiền để cho em trai tương lai còn lấy được vợ...

Đến lúc đó hắn mới có thể an tâm ở cùng một chỗ với Đặng Thiên Vũ.

Đặng Thiên Vũ vốn muốn rủ Tấn Tiểu Lỗi đi qua khu dành cho người đi bộ mua một ít đồ, nhưng sau khi cúp điện thoại xong anh chợt không còn hứng thú, chán chết ngồi kiểm tra doanh số của cửa hàng.

“Anh Đặng, bọn tôi đến ủng hộ nè, còn không ra đây chào đón chút sao?” Tiếng của một người đàn ông truyền tới kéo Đặng Thiên Vũ ra khỏi dòng suy tư. Anh lấy lại tinh thần thì phát hiện người đến là nhóm bạn bè trong giới.

Đặng Thiên Vũ chưa bao giờ giấu diếm tính hướng của mình nhưng cũng không cố ý lộ ra, cho nên nhân viên trong cửa hàng của anh ngoại trừ một vài người kỳ cựu ra thì phần lớn đều không biết anh là gay. Mà biết để làm gì? Đồng tính luyến ái cũng không phải bệnh truyền nhiễm.

Huống chi, nhân viên nữ trong cửa hàng của anh khá nhiều nên dù có biết cũng chẳng ảnh hưởng gì. Dù sao anh không có hứng thú với phụ nữ, càng không hứng thú với việc ra tay với những người không ở trong vòng.

Chả biết đám này làm sao biết được anh mở cửa hàng mới ở đây mà đến ủng hộ. Nhóm đến có năm sáu người thì mua hết bốn năm cái điện thoại di động, từ máy loại cũ mấy trăm đồng đến Iphone mới nhất

đều có. Hai người mua Iphone có vẻ như là một đôi, một người râu quai nón nhìn rất có tiền, người còn lại là một thiếu niên tuấn mỹ. Bọn họ mua điện thoại một đen một trắng rồi người đàn ông râu quai nón quẹt thẻ.

Thiếu niên tuấn mỹ kia lúc trước nhất định là gu của Đặng Thiên Vũ, dù đối phương có bạn thì anh cũng sẽ nghĩ biện pháp tiếp cận đùa giỡn một chút. Nhưng bây giờ anh lại thấy chán ghét kiểu người như vậy, ý mình có tuổi trẻ mà đi ve vãn các loại đàn ông, dùng thân thể của mình đổi lấy vật chất. Mặc dù là 0 không phải chuyện gì xấu, nhưng làm 0 để đi ăn bám thì rất đáng khinh.

Dù 0 hay 1 đều là đàn ông cả, 0 không phải là một con đàn bà có chim, cho nên dù là 0 cũng phải đàn ông độc lập như Tấn Tiểu Lỗi mới phải.

Đột nhiên anh có thể hiểu được tại sao Tấn Tiểu Lỗi lại bạn như vậy.

Thấy Đặng Thiên Vũ không dùng Iphone thì một người trong nhóm kinh ngạc một chút thắc mắc, trong suy nghĩ của y thì một người chủ cửa hàng điện thoại di thể này không phải rất có tiền? Không xài Iphone mà nói mình là chủ cửa hàng điện thoại không phải rất xấu hổ sao?

Nếu là Đặng Thiên Vũ trước kia thì sẽ liệt người này vào danh sách từ chối tiếp cận, nhưng bây giờ anh chỉ mỉm cười nói: “Iphone rất tốt nhưng không hợp với tôi. Dùng thứ hợp với mình vẫn là tốt nhất.”

39. Chương 39: Câu Chuyện Sau Cùng

Không thể không nói chỉ cần quyết định được thông qua thì động tác của chính phủ cực kỳ nhanh lẹ, điều tra thực địa cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Việc xây sửa cầu vượt đã được lên kế hoạch từ mấy năm trước, bản đồ quy hoạch bị đóng không biết là bao nhiêu lớp bụi rồi, nhưng vì cập rập với khu thương xá nên mãi không có tiến triển. Bây giờ đã được thông qua nên công việc được tiến hành rất nhanh chóng.

Một buổi sáng nọ Đặng Thiên Vũ theo thường lệ đi đến cửa hàng thì phát hiện kết cấu tổng quan của cây cầu trong một buổi tối đã được xây xong, chỉ còn lại hai bộ phận tiếp nối. Khu tiếp nối vừa vận đặt ngay hành lang trước cửa cửa hàng của anh, nói cách khác, người đi qua cầu nhất định sẽ đến trước cửa cửa hàng của anh.

Nghe được tin tức này thì Đặng Thiên Vũ cười không thấy tổ quốc, thật quá tốt, cửa hàng này của anh có thể hót cú chót trước tết, trước khi cây cầu này sửa xong phải nhanh chóng nhập hàng, làm quảng cáo, in poster...

Bạn bè anh gọi điện qua chúc mừng, tất cả mọi người đều khen ánh mắt anh rất tốt, nhìn trúng bảo địa phong thủy. Ngay cả người bạn học hồi trước chê vị trí anh thuê cũng tự thân qua đây nhìn cầu vượt đang sửa rồi giơ ngón tay cái lên.

Trong khoảng khắc, Đặng Thiên Vũ đúng là đường làm ăn rộng mở.

Đáng tiếc... Người anh muốn chia sẻ cùng nhất lại bận rộn không thấy bóng dáng đâu.

Tâm tình này... là đang yêu sao? Hóa ra... Anh đã yêu Tấn Tiểu Lỗi sao? Vậy Tấn Tiểu Lỗi thì sao?

Tấn Tiểu Lỗi đang bận tối mắt tối mũi đi giao hàng cho người ta đây.

Hắn đôi khi đang làm thì nghĩ đến Đặng Thiên Vũ, cho nên theo bản năng cũng chú ý một chút. Khi Tấn Tiểu Lỗi đi qua nơi này, dừng đợi đèn xanh đèn đỏ thì thấy ở đây đã có thêm một cây cầu vượt. Hắn nhớ vị trí cửa hàng của Đặng Thiên Vũ ở trên lầu hai, còn nhớ mấy ngày hắn ở chung với anh thì Đặng Thiên Vũ đã nói nếu nơi đó có thêm một cây cầu vượt nữa thì tốt rồi. Bây giờ mới vài ngày không qua đây cư nhiên đã có thêm một cây cầu? Không lẽ cầu gì được nẩy thật?

Nhìn trên cầu mới người tới người lui như vậy, Tấn Tiểu Lỗi cảm giác cửa hàng kia của Đặng Thiên Vũ làm ăn sẽ rất tốt.

Nhìn đèn đỏ vẫn còn hơn sáu mươi giây, Tấn Tiểu Lỗi lấy điện thoại ra gọi cho Đặng Thiên Vũ: “Tôi vừa đi qua chỗ anh nhìn thấy cầu vượt mới xây, bây giờ buôn bán cũng không sai phải không?”

“Ừ, trúng lớn, cho nên tôi không cần phải nhúng tay vào nữa, anh có rảnh không? Chúng ta đi chúc mừng một chút.” Đặng Thiên Vũ vui vẻ nói, nghe âm thanh chắc hẳn anh đang cười.

“Dạo này thì không có thời gian.”

“Vậy khi nào anh mới rảnh?”

“Khả năng là đến 30.”

“30 lận sao...” Mặc dù muốn ở cùng Tấn Tiểu Lỗi đón năm mới nhưng ba mươi anh phải về nhà, làm sao đây?

Trong khi Đặng Thiên Vũ đang còn suy nghĩ trả lời Tấn Tiểu Lỗi thế nào thì đèn đỏ bên chỗ hắn chỉ còn lại năm giây, Tấn Tiểu Lỗi vội vàng nói một câu: “Liên lạc sau.” rồi cúp điện thoại. Lái xe không được gọi điện thoại, hắn tuân thủ vô cùng tốt vấn đề này — nếu không sẽ bị phạt tiền.

Nhìn điện thoại trên tay, Đặng Thiên Vũ lại bắt đầu rối rắm.

Đêm 30 thì Đặng Thiên Vũ về nhà mình ăn tết, cả nhà đều đến đông đủ, trừ bọn họ ra thì còn có cả Andy. Đặng Thiên Vũ nhìn thấy người kia là sợ hãi, thấp giọng hỏi Đặng Thiên Tề tại sao lại mang của nợ này

đến đây, Đặng Thiên Tề nói người này là do y lừa được từ Pháp qua, lễ tết không thể để ném người ta ở công ty một mình đón năm mới được.

Andy gặp lại anh thì rất vui vẻ, tiến đến chào hỏi, còn nói baby của gã tỳ nữa sẽ qua nên sẽ không quấy rầy gia đình quá lâu.

Đặng Thiên Vũ ban đầu còn tưởng gã nói lung tung, không ngờ chẳng bao lâu thì có một người đến đón Andy. Người trong miệng Andy bảo “cực kỳ tốt lại rất đẹp trai, cười rất ***y, kỹ thuật tuyệt đỉnh vô địch, mỗi lần đều có thể làm cậu ta dễ chịu đến trời cao” hóa ra chính là bác sĩ Thiện.

Đặng Thiên Vũ nhìn thấy bác sĩ Thiện thì hai mắt sáng ngời, cúi đầu quan sát tay của đối phương. Tay của bác sĩ Thiện rất đẹp, ngón tay thon dài, là bàn tay bác sĩ trời sinh.

Anh bây giờ mới hiểu hết ý nghĩa trong câu nói của Andy. Người trong hội ai chẳng biết nam khoa bác sĩ Thiện nổi tiếng là bàn tay bạo chúa, nghe nói gã trong vòng ba giây có thể lấy được dịch tuyến tiền liệt của bệnh nhân, kỹ năng này rất thích hợp với sở thích hardcore của Andy nên dĩ nhiên có thể khiến người này sướng như lên trời.

“Hử? Chú Đặng, hóa ra đây là nhà cậu sao?” Bác sĩ Thiện hí mắt lại, cười như hồ ly: “Bạn trai của cậu có đây không? Tôi xem mặt cái nào.”

“Không ở đây!” Đặng Thiên Vũ ác thanh ác khí nói. Tên Tấn Tiểu Lỗi kia, trước thì bảo hôm nay rảnh rồi, gọi điện thoại tới thì lại nói có đồng hương rủ hắn đi ăn tất niên làm Đặng Thiên Vũ giận sôi gan.

Mẹ kiếp, làm ông đây chuẩn bị bao nhiêu tâm lý muốn đem người về nhà gặp mặt cha mẹ, cứ nhiên dám chạy đi ăn với đồng hương, bộ bọn họ là cha ruột của anh hả!!!

Ở trong lòng thầm mắng Tấn Tiểu Lỗi xong thì Đặng Thiên Vũ mới giật mình: “Bác sĩ Thiện, không phải anh là 0 sao?”

“Ai nói? Là 0.5.” Bác sĩ Thiện đưa tay đẩy mắt kính, mắt lộ ra hung quang.

Andy nhìn thấy ngón tay của hắn thì mê mẩn bỏ nhào lên người bác sĩ Thiện, hôn đối phương không khác gì lang đối khiến hai cụ nhà suýt tỳ nữa tắc nghẽn cơ tim. Trời đất, nhìn hai người đàn ông hôn nhau thế này nọ bọn họ đúng thật là chịu không nổi, cũng may hôm nay con cả không mang bạn trai về, nếu hai người cũng hôn nhau trước mặt mọi người như vậy thì thân già của hai cụ chắc phải đi vào bệnh viện mất.

Tấn Tiểu Lỗi đang ngồi ở nhà Lão Thất uống rượu tự nhiên hắt hơi một cái, làm vợ Lão Thất tưởng hắn bị cảm tính chạy đi kiểm thuốc cho hắn.

“Chị dâu, không sao đâu, em không bị cảm.” Tấn Tiểu Lỗi ngượng ngùng nói với chị Thất.

“Không chừng có người đang nhớ chú đây Thạch Đầu.” Lão Thất một câu trúng ngay hồng tâm làm Tấn Tiểu Lỗi giật mình, tim đập thành thạch sợ Lão Thất đã biết gì đó.

“Làm sao được chứ, anh nghĩ nhiều.” Tấn Tiểu Lỗi cười khan uống một ngụm rượu, trước kia hắn uống loại rượu xái này cũng không thấy gì, từ sau khi ở nhà Đặng Thiên Vũ uống mấy chai rượu tây xong giờ cảm thấy loại rượu này mới đúng chất. Xem ra mệnh của hắn chỉ hợp với mấy dạng bình dân thể này thôi.

“Chú mày cũng sắp băm rồi, nếu không lo tìm người yêu đi thì thêm tý tuổi nữa là ở với dế đấy nhé.” Lão Thất gắp một miếng thịt khô bỏ vào miệng nhai nhai, lại hớp một nhúm rượu, dùng đôi đũa bóng mỡ chỉ chỉ hắn: “Đừng có lấy mấy cái cớ trả nợ, lo cho em trai học hành hay sửa lại nhà lửa anh mày. Tốt nhất tranh thủ còn trẻ thì tìm đối tượng đi, đừng có lằng nhằng, sinh phát một đứa là xong.”

Thấy Lão Thất quan tâm hắn như vậy, Tấn Tiểu Lỗi cũng uống khá nhiều nên thuận miệng nói: “Thật ra dạo này em có thể coi là tìm được một người rồi.”

“Thật hả, Thạch Đầu? Từ khi nào vậy? Cô gái đó thế nào?” Lão Thất và vợ gã hào hứng hỏi, chỉ hận không thể bắt Tấn Tiểu Lỗi mang đối tượng đến đây xem mặt ngay.

“Người ta là dân địa phương, ngoại hình rất đẹp, có nhà có xe nữa, em cảm giác mình không xứng với người ta.” Tấn Tiểu Lỗi nhớ đến lần trước Đặng Thiên Vũ gọi điện thoại nói anh muốn dẫn hắn cùng nhau về nhà, không ngờ bạo gan như hắn lại phải tìm cách trốn tránh chuyện này.

Hắn sợ, hắn sợ khi đến nhà Đặng Thiên Vũ thì giống như nhà quê chân đất vào nhà quan, đến lúc đó chưa lo cho hắn mà Đặng Thiên Vũ chỉ sợ sẽ mất mặt trước gia đình.

“Cái gì? Người vừa đẹp lại có nhà có xe mà coi trong chú sao? Thạch Đầu chú không bị lừa đó chứ?” Lão Thất mặt không tin, bị vợ vỗ sau ót một cái mới im bặt.

Tấn Tiểu Lỗi lúc trước nghe Đặng Thiên Vũ kể em trai anh là du học trở về, còn cưới một cô gái ngoại quốc. Còn nói cô gái ấy sinh được hai tên nhóc hỗn huyết, bây giờ đang có thai thứ ba. Tấn Tiểu Lỗi nhớ đến cô gái ngoại quốc hắn dọn nhà giúp... và cả căn nhà mà tám đời hắn mua cũng không nổi kia...

Lúc trước hắn chẳng qua chỉ cảm thấy Đặng Thiên Vũ không được tự nhiên, nhưng không biết tính này của anh ở đâu ra, bây giờ nghĩ lại chắc hẳn là do từ nhỏ đến lớn đều bị em trai đè lên đầu nên nội tâm mới tự ti còn trọng bề ngoài, từ từ mới biến thành một tên ngạo kiều khốn khiếp như bây giờ.

Hiện tại Đặng Thiên Vũ mặc dù có phòng có xe nhưng so sánh với mức lương một trăm vạn Euro một năm của em trai thì đúng là trứng chọi đá. Càng không nói vợ em trai vừa xinh đẹp lại có thể sinh đẻ, trong khi hắn chỉ là một thằng đàn ông, còn nợ nần chồng chất nữa.

Cho nên, nếu hắn xuất hiện ở ngày đoàn viên của gia đình Đặng Thiên Vũ thì Đặng Thiên Vũ chắc phải mất mặt phải không...

Đêm 30, Đặng Thiên Vũ ở nhà ăn cơm không vui chút nào, ăn xong bánh chẻo lập tức chạy ra ban công móc điện thoại gọi cho Tấn Tiểu Lỗi: “Tiểu Lỗi, tôi chuẩn bị về nhà, qua nhà của tôi đi.”

“Nhà nào?” Tấn Tiểu Lỗi đã ngà ngà say, suy nghĩ không rõ lắm, nói chuyện có chút lú lờ. Lúc này hắn nhìn thấy bộ dáng lo lắng của vợ chồng Lão Thất sợ hắn bị người lừa thì bị đả kích một chút, không nhịn được mà nốc rượu vào, không ngờ uống hết cả một cân rượu xái nên bây giờ hơi choáng váng đầu, đang xiêu vẹo đi về nhà.

“Nhà của chúng ta.” Nói xong câu này Đặng Thiên Vũ liền cúp điện thoại. Sau đó đi vào nói với cha mẹ anh phải đi về, hai cụ hỏi sao nhất định phải đi về thế thì anh cười nói: “Người yêu đang chờ con.”

Nụ cười này làm hai cụ nổi hết cả da gà, xong rồi, không lẽ phải gả con trai đi sao?

Đặng Thiên Vũ khi lái xe về nhà thì nhận được điện thoại Tấn Tiểu Lỗi gọi tới: “Khốn khiếp, ông đây vừa uống một chai rượu để xong mà bảo tôi nửa đêm qua chỗ anh? Không có cửa đâu! Muốn thì qua chỗ tôi đi.” Nói xong lập tức cúp điện thoại.

Đặng Thiên Vũ đổ mồ hôi, Tấn Tiểu Lỗi người này có vẻ uống rất nhiều rượu, không sao đó chứ?

Đêm 30 Đặng Thiên Vũ không ở với gia đình mừng năm mới, cũng không ở nhà của mình đón tân niên mà cùng Tấn Tiểu Lỗi ngà ngà say ôm nhau trên chiếc giường nhỏ nhà hắn. Mặc dù phòng cực kỳ nhỏ, giường cũng rất chật nhưng ở chỗ này lại có một cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

Ôm Tấn Tiểu Lỗi đang ngủ khò khò, anh không ngờ lại thấy rất hạnh phúc.

Vì tiết kiệm tiền lần bớt lo nghĩ, Tấn Tiểu Lỗi chưa bao giờ đi theo dòng người đổ về quê ăn tết. Một là trước tết công việc rất nhiều, hai là giá tiền về quê ăn tết rất mắc, vừa lãng phí thời gian lẫn tiền bạc. Cho nên bình thường hắn đều canh vé máy bay giá rẻ nhất trong năm mới mua bay trở về, ở một vài ngày lại lập tức đi. Làm như vậy vé máy bay còn rẻ hơn vé tàu lửa, hơn nữa còn tiết kiệm thời gian.

Thế nhưng hằng năm hắn đều đưa tiền cho Tấn Sâm Lâm, muốn cậu nhất định phải về quê ăn tết. Cha hắn ở nhà ngay từ đầu là nhờ bà con chăm sóc, nhưng vì mọi người không có kinh nghiệm hộ lý nên khiến phần mộ ông bị hoại tử hư thối, nếu hắn không trở về sẽ không phát hiện ra được. Từ đó về sau cha hắn được đưa vào bệnh viện để có hộ lý chăm sóc, một tháng tiền hộ lý phải hai ba ngàn đồng. Ngoại trừ tiền hộ lý thì học phí của em trai cũng ép hắn đến thở không thông, nhưng nghĩ tương lai sẽ có ngày nào đó cha hắn tỉnh lại, bọn họ trả nợ xong hết, em trai tốt nghiệp đại học tìm được công việc kiếm tiền, hắn vẫn nỗ lực kiếm tiền vì ngày này.

Qua mấy năm cố gắng bôn ba, nợ của hắn đã trả gần hết, sau khi trả nợ hết sẽ đưa cha đến một bệnh viện tốt hơn một chút, sau đó dồn tiền sửa nhà.

Vốn Tấn Tiểu Lỗi tưởng cuộc sống của hắn sắp giải thoát thì chỉ vì thắng gấp một cái khiến cho chiếc xe BMWs quẹt vào đuôi xe hắn. Khi đó suy nghĩ đầu tiên của hắn là xui xẻo, suy nghĩ thứ hai là chạy lẹ.

Vậy nên hắn chạy, cũng bởi vì thế mà hắn bị người lái xe BMWs tìm đến cửa, cũng nhờ vậy mà hắn tìm được một người bạn trai.

Tấn Tiểu Lỗi ngủ một giấc tỉnh lại đã thấy Đặng Thiên Vũ ngủ bên cạnh mình, vui vẻ đến hôn cái chụt trên môi anh một cái. Đặng Thiên Vũ vừa tay ra ôm cổ hắn, đổi thành một nụ hôn nồng nàn.

Bọn họ đã có gần mười ngày không gặp nhau nên đều ghen đến khổ cực, vừa vặn buổi sáng là thời gian đàn ông bình thường dễ dàng xung động nhất, hai người bọn họ củi khô lửa bốc lập tức ma sát lên, sau đó... bla la bla la.

Ở trên giường làm mấy hiệp xong Đặng Thiên Vũ mới thoải mái nằm trên người hắn bất động.

“Này, hôm nay anh cũng xung ghê nhỉ?” Tấn Tiểu Lỗi lấy tay vén vọn tóc ướt nhẹp của Đặng Thiên Vũ lên.

“Biết sao được, dạo này không làm nên tích nhiều lắm.” Đặng Thiên Vũ híp mắt giống như một chú mèo đang được vuốt ve.

“Không phải anh có một đồng bạn sao? Sao không đi tìm bọn họ?” Tấn Tiểu Lỗi mặc dù nói có vẻ bình thản nhưng Đặng Thiên Vũ nếu thật sự dám đi tìm người khác, hắn không hiếp người này thì không phải là người.

“Tôi không phải đã có bạn trai sao? Sao có thể ở bên ngoài làm loạn?” Cũng may Đặng Thiên Vũ trả lời rất vừa lòng Tấn Tiểu Lỗi nên không có tai nạn đáng tiếc xảy ra.

“Nói như vậy, dạo này anh không đi với người khác nữa sao?”

“Dĩ nhiên, ngay cả quay tay còn không làm, còn đang chờ anh phục vụ đây.”

“Thật à?”

“Còn thật hơn vàng nữa!”

Bọn họ đang tình cảm sến súa thì điện thoại di động trên bàn của Tấn Tiểu Lỗi vang lên, tiếng chuông chính là “trên đời chỉ có mẹ tốt” làm Đặng Thiên Vũ hơi buồn cười, tiếng chuông này cũng thật dễ thương.

“Giúp tôi lấy điện thoại với, em trai gọi đấy.” Tấn Tiểu Lỗi nằm trên giường lười bật dậy nên để Đặng Thiên Vũ lấy hộ. Đặng Thiên Vũ cũng không muốn rời khỏi người Tấn Tiểu Lỗi nên chần chừ: “Dù sao hôm nay cũng là năm mới, nhất định là gọi chúc mừng thôi.”

“Vớ vẩn, em trai tôi chỉ toàn nhắn tin chúc mừng năm mới thôi, gọi điện thoại tốn tiền, nếu không có chuyện

gì nó cũng không gọi cho tôi đâu!” Tấn Tiểu Lỗi thấy Đặng Thiên Vũ cũng lười biếng nên tính tự mình đi lấy, Đặng Thiên Vũ không còn cách nào khác đành phải dựng người dậy lấy điện thoại đưa cho Tấn Tiểu Lỗi, xong rồi lại nằm úp sấp về vị trí cũ.

“Sao thế Sâm Lâm? Cái gì? Ba có ý thức? Thật hả? Anh về ngay lập tức!” Tấn Tiểu Lỗi nhận được cú điện thoại này xong phần khởi đem đẩy Đặng Thiên Vũ đang nằm trên ngực hắn qua một bên, xuống giường tìm quần áo mặc vào.

Đặng Thiên Vũ bị động tác của hắn ngạc nhiên một chút, hỏi hắn có chuyện gì, nghe được Tấn Tiểu Lỗi kể thì anh nói: “Mua máy bay quay về đi, tôi giúp anh lấy vé.” Nói xong lập tức gọi điện thoại cho một người bạn, nhờ người ta lấy vé máy bay cho anh.

Anh chỉ mua một vé, vì anh cũng tự hiểu Tấn Tiểu Lỗi không muốn đến nhà anh gặp cha mẹ cũng có nghĩa Tấn Tiểu Lỗi vẫn chưa muốn công khai quan hệ của hai người cho gia đình biết. Nếu anh trở về với Tấn Tiểu Lỗi không chừng cha của hắn vừa mới khôi phục ý thức được một chút sẽ bị tức chết mất.

Đặng Thiên Vũ lái xe đưa Tấn Tiểu Lỗi đến sân bay, tiễn hắn ra phi cơ.

Nhìn máy bay dần dần biến mất, anh cảm giác trong lòng như mất đi một miếng.

Tháng giêng qua đi, Tấn Tiểu Lỗi chưa trở về. Hắn nhắn tin bảo cha mình đã có chút ý thức, đang từ từ khôi phục lại nên hắn phải ở nhà chăm sóc ông. Xe của hắn đã bán cho người khác nên Đặng Thiên Vũ không còn gặp lại chiếc xe vận tải kia nữa.

Tháng hai trôi qua, Tấn Tiểu Lỗi chưa trở về. Hắn nhắn tin nói cha đã khôi phục ý thức, còn có thể nói chuyện vài tiếng, hắn phải ở nhà chăm sóc cụ. Phòng của hắn đã bị đồng hương lấy lại, chuẩn bị cho người khác vào ở.

Tháng ba trôi qua, Tấn Tiểu Lỗi vẫn chưa trở về. Hắn gọi điện nói mình ở nhà chăm sóc cha, bảo anh đừng tới nếu không sẽ kích thích đến cụ. Lão Thất vất vả tìm đến Đặng Thiên Vũ nói gia sản của Tấn Tiểu Lỗi đều ở chỗ gã, hỏi anh có muốn lấy không. Đặng Thiên Vũ dứt khoát bảo Lão Thất giữ đi.

Tháng bốn trôi qua, Tấn Tiểu Lỗi không nhắn tin nữa, điện thoại cũng không liên lạc được. Đặng Thiên Vũ bay đến quê của Tấn Tiểu Lỗi, nhưng lại không biết chính xác Tấn Tiểu Lỗi ở chỗ nào, ở hai tuần không tìm được người.

Hồn phi phách lạc quay trở về nhà, mỗi ngày không thể lên tinh thần nổi, thi thoảng anh cũng đến quán rượu ngồi một chút nhưng rất nhanh rời đi. Anh giống như mất đi hứng thú với đàn ông vậy, không có chút dục vọng nào cả.

Từ nay về sau sẽ không gặp lại được tên khốn khiếp kia sao?

Không phải chứ? Mặc dù lúc mới ở chung thì cảm giác người này đặc biệt đáng ghét, nhưng sau khi tách ra thì anh vẫn nghĩ đến Tấn Tiểu Lỗi. Từ từ về sau anh lại trở nên thích người này, còn muốn Tấn Tiểu Lỗi trở thành bạn trai của mình.

Vậy mà tên khốn khiếp kia dù đã trở thành bạn trai nhưng vẫn thích tính toán chi li với anh, lấy tiền túi ra cũng bắt anh ký. Thế nhưng tại sao anh lại thích từng thói quen của đối phương? Không lẽ bản chất anh là một M?

Đối với vấn đề này, Đặng Thiên Vũ chỉ cần rãnh rỗi ra lại ngồi suy nghĩ.

Mở cửa hàng cũng nghĩ, khi lái xe cũng nghĩ.

Đặng Thiên Vũ đang suy nghĩ thì trên đường có một chiếc xe tải màu xanh nhạt không bật xi nhan mà trực tiếp rẽ qua vượt lên trước mặt xe của anh, sau đó phanh lại đột ngột.

Vì vậy.... chiếc BMW màu trắng của Đặng Thiên Vũ cứ thế mà hôn vào đuôi xe vận tải kia một tiếng thật kêu.

Anh tức giận đánh tay lái, nhả đèn hai cái rồi xuống xe xem xét.

Cũng giống y chang như lần trước, vòng bảo vệ màu vàng sau đuôi xe tải vừa vạy cạ vào phần trước của xe anh làm chỗ vừa sửa xong lại bị đụng lõm vào, chụp đèn lớn bị vỡ ra.

MB250! Tại sao lại là người này!

A... Không phải, tại sao xe này lại ở đây? Chẳng lẽ là Tấn Tiểu Lỗi? Không phải đã nói bán chiếc xe này rồi sao?

“Xin lỗi, sở trường của tôi chính là phanh gấp!” Tên ngậm thuốc lá từ trên chiếc MB250 đi xuống vẫn là tên khốn khiếp kia.

“Đụng hỏng xe của tôi, bồi thường đi.” Đặng Thiên Vũ tức đến thở phì phì cầm lấy cổ áo đối phương mắng, mặc dù nhìn rất hung hăng nhưng trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào.

“A, tôi không có tiền, lấy thân thế nhé.” Tên khốn khiếp nào đó nói với anh với vẻ mặt rất lưu manh.

“Được, vẫn theo tiêu chuẩn lần trước.”

“Được thôi.”

“Vậy còn không quay trở về nấu cơm cho tôi!” Đặng Thiên Vũ đá vào chân Tấn Tiểu Lỗi một cái, muốn Tấn Tiểu Lỗi mau trở về nhà mình.

“Không được, tôi còn phải đi giao hàng, không có thời gian. Buổi tối tôi ghé, nhớ tắm rửa sạch sẽ đợi tôi.”

“Đồ chết tiệt!” Đặng Thiên Vũ mặc dù nói có vẻ ghét bỏ nhưng khóe miệng không dấu được ý cười.

END

40. Chương 40: Điện Thoại Liên Lạc

Sau khi xuống máy bay, Tấn Tiểu Lỗi mở điện thoại nhận một tin nhắn cho Đặng Thiên Vũ: “Xuống máy bay rồi”, một lát sau nhận được tin trả lời: “Tối nay tôi sẽ gọi cho anh” mới an tâm rời khỏi sân bay đón xe.

Buổi tối Đặng Thiên Vũ gọi điện qua thì Tấn Tiểu Lỗi không tiếp, nhưng lại nhắn qua một tin: “Hiện tại tôi đang ở xa lắm, tiền điện thoại rất đắt.”

Nhìn tin nhắn mà Đặng Thiên Vũ bực mình, ngay lập tức mở máy vi tính ra nạp tiền vào di động cho Tấn Tiểu Lỗi. Nạp xong gọi qua thì Tấn Tiểu Lỗi nhắc máy.

“Anh dư tiền hả? Nạp một lần năm trăm đồng cước phí cho tôi làm gì?!” Tấn Tiểu Lỗi trong điện thoại mắng anh phá của.

“Ai bảo anh không chịu tiếp điện thoại của tôi! Chỉ có năm trăm đồng thôi, bằng một lần làm chứ mấy. Đợi khi nào anh về trả lại cho tôi là được.” Đặng Thiên Vũ nghe thấy tiếng nói hung dữ của Tấn Tiểu Lỗi thì có chút yên tâm. Anh còn sợ Tấn Tiểu Lỗi ngồi máy bay nửa ngày về còn phải đi chăm sóc người bệnh sẽ rất mệt mỏi. “Cha anh có khỏe không?”

“A, tôi ngồi đây nửa ngày cũng không thấy ông có biểu hiện gì khác trước, không biết bọn họ nói là thật hay giả.” Bây giờ Tấn Tiểu Lỗi đang ở trong bệnh viện. Sau khi xuống máy bay hắn cũng không về nhà mà đến thẳng nơi này. Đến bệnh viện thì thấy em trai đang ở đây từ lúc nào, hắn bảo cậu về trước. Tấn Sâm Lâm là một cậu nhóc thông minh, thấy anh trai đã đến liền đi về nhà nấu cơm. Dù sao đi chăng nữa cũng là lễ lớn mừng năm mới, trong nhà mặc dù thường xuyên không có ai ở nhưng bà con họ hàng vẫn giúp họ chuẩn bị một chút. Biết Tấn Sâm Lâm năm mới chắc chắn sẽ trở về nên họ cũng chuẩn bị cho cậu chút hoa quả khô.

Sau khi quay lại, Tấn Sâm Lâm mang không ít đồ ăn theo để Tấn Tiểu Lỗi ăn cho lấy lại sức. Vì bệnh viện khá xa nhà nên Tấn Tiểu Lỗi định ở trong viện một đêm, ngày mai xem tình huống thế nào. Nếu cha không có chuyển biến gì thì đưa ông đến nhà người thân để cùng mọi người ăn tết xong rồi mới mang trở về nhà.

Hai người nói vài chuyện một hồi thì Tấn Tiểu Lỗi nhìn thời gian trò chuyện còn mười giây nữa là đến hai phút thì nói với Đặng Thiên Vũ: “Tôi chắc sắp tới sẽ không thể quay về được. Anh qua nhà dọn dẹp giúp tôi mấy thứ có vấn đề, mất công bị chủ nhà phát hiện.”

Đặng Thiên Vũ cố ý đùa hấn: “Cái gì có vấn đề chứ?”

“Đương nhiên là mấy thứ gây gộc, chai lọ gì đó đó. Trước khi tôi quay về thì nhớ cất dùm nhé, nếu anh cần thì cứ lấy ra dùng nhưng đừng có làm hư. Quay trở lại tôi còn muốn sử dụng đấy.” Sau khi nói xong vừa vắn thời gian hai phút thì hấn cúp điện thoại, để lại Đặng Thiên Vũ bên đầu dây với vẻ mặt dờ dẩn.

Cái gì? Muốn anh giữ giúp mấy thứ đồ đó thì không nói, tại sao còn bảo anh cần thì cứ lấy ra dùng? Mặc gì anh lại dùng mấy thứ đó chứ!!!

Chưa kể, anh rõ ràng vừa mới nạp thêm năm trăm đồng vào tài khoản của Tấn Tiểu Lỗi, người này thà tiếc tiền điện thoại còn hơn tiếc nói chuyện với anh hả! Có hơi bị quá đáng không vậy?!

Cầu vượt chỗ cửa hàng mới của Đặng Thiên Vũ chính thức bắt đầu thi công. Lúc trước vội vàng xây lên vì lượng người bộ hành trong lễ mừng năm mới quá nhiều, cái cầu cũ không đủ an toàn nên mới làm một cây cầu phân lưu tạm (thuận tiện làm tăng lượng người đến khu thương xá lên). Sau kì nghỉ xuân rồi thì bắt đầu xây dựng lại hoàn chỉnh, vì có cả thang cuốn nên phía trên xây dựng thêm hiên, cho dù trời mưa cũng có thể an tâm đi trên cầu này.

Mặc dù chỉ là một dạng công trình nhỏ nhưng nhờ có cây cầu này mà khu thương xá thoáng cái trở nên sầm uất nhộn nhịp hơn hẳn, làm Đặng Thiên Vũ cũng trở nên bận rộn hơn.

Con người đến thời điểm bận rộn có thể quên đi nhiều thứ, nhưng khi rảnh rỗi lại dễ dàng suy nghĩ lung tung.

Tấn Tiểu Lỗi trở về quê cũng đã gần một tháng, bọn họ gọi điện được hai ba cuộc, bình thường chỉ nhắn tin cho nhau.

Trong tin nhắn anh biết được cha của Tấn Tiểu Lỗi đã mở mắt, vậy nên Tấn Tiểu Lỗi ngày nào cũng ở trong bệnh viện trông nom. Em trai hấn chuẩn bị khai giảng nên đã bị hấn đuổi về trường học, cũng không biết đến khi nào mới được nghỉ để quay về.

Khó có một ngày rảnh rỗi mà vẫn phải còng tay phải qua đêm nay sao? Đặng Thiên Vũ nhìn tay phải của mình, cảm giác mình thật đáng thương. Cứ tưởng tìm được một người bạn trai rồi, mùa đông cũng đã có người ấm chăn, kết quả vừa qua tết âm lịch thì người đã bỏ chạy.

Không lẽ số của anh không thể kiếm được người yêu sao?

Dùng sức nắm chặt tay, anh quyết định tối nay đi ra ngoài kiếm chút gì đó chơi — người không thể chỉ

chôn mình ở một gốc cây mãi được. Chưa kể những người đồng tính như anh, nhu cầu luôn rất lớn, ghen lâu cũng không tốt.

Đặng Thiên Vũ đi vào quán bar, lượn hai vòng, uống vài chai bia với mấy người quen, cảm giác không tìm thấy được ai thuận mắt cả nên đón taxi về nhà. Về đến nhà thì anh cởi hết quần áo, ngâm mình trong bồn tắm. Tay anh nhịn không được mò xuống dưới suy nghĩ mình có nên tự động thủ hay không thì đột nhiên dừng lại.

Không được, anh muốn Tấn Tiểu Lỗi giúp anh giải quyết.

Bởi vì ở trong bệnh viện yêu cầu thêm giường qua đêm phải trả tiền nên Tấn Tiểu Lỗi buổi tối luôn mặc một bộ đồ thật dày rồi ngủ trên ghế ở bên cạnh giường cha. Lúc trước trong phòng có một giường trống thì thỉnh thoảng hắn có thể ngủ một chút, nhưng trong đợt tết thì có một ông cụ trúng gió nhập viện nên bây giờ một chỗ để ngủ hắn cũng không có.

Hắn ban đầu còn tính đi tìm một quán trọ nhỏ gần bệnh viện, nhưng những quán trọ gần bệnh viện rẻ nhất cũng là ba mươi đồng một đêm, nghĩ đến một tháng ngủ phải tốn chín trăm đồng thì Tấn Tiểu Lỗi rất tiếc. Hắn đang tính kiếm một phòng trọ rẻ rẻ nào ở khu vực bệnh viện thuê quách một cái, nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa tìm được.

Tấn Tiểu Lỗi đang ngồi trên ghế ngủ gật thì nhận được điện thoại của Đặng Thiên Vũ, thấy cha đã ngủ nên hắn vội vàng chạy ra ngoài nghe điện.

“Tiểu Lỗi, tôi muốn anh.” Trong điện thoại truyền đến âm thanh khàn khàn của Đặng Thiên Vũ, Tấn Tiểu Lỗi nghe có chút hài lòng.

“Anh đang nói cái gì vậy? Tôi còn đang ở quê mà!” Tấn Tiểu Lỗi nghe thấy yêu cầu của Đặng Thiên Vũ thì lập tức cự tuyệt. Hắn không phải là thần tiên, làm sao có thể làm với một người đang ở xa ngàn dặm chứ.

“Anh biết không, đêm nay tôi đi quán bar vốn muốn tìm một người thư giãn một chút...”

Nghe đến đó Tấn Tiểu Lỗi muốn bốc hỏa, mới hơn nửa tháng không gặp mà người này đã không nhịn được. Thật ra ngay cả hắn cũng sắp nín hết nổi, hai ngày nay mặc dù mệt mỏi nhưng luôn có cảm giác dễ xao động, muốn phát tiết một chút. Nếu bây giờ Đặng Thiên Vũ đang ở bên cạnh thì hắn nhất định không tiếc rẻ ba mươi đồng tiền nhà trọ, lập tức kéo Đặng Thiên Vũ vào cưỡi lên anh.

“... Nhưng mà tôi nghĩ đến anh thì lại cảm giác không có ý nghĩa.” Ngoài âm thanh của Đặng Thiên Vũ còn có thể nghe được tiếng nước, điều này khiến cho Tấn Tiểu Lỗi liên tưởng ra hình ảnh kia, phía dưới có xung động muốn đứng lên.

“Chúng ta phone *** đi.”

“Phone ***?” Tấn Tiểu Lỗi phát giọng: “Làm như thế nào?”

“Trước tìm một chỗ không có ai, chúng ta làm trong điện thoại...”

“A? Như vậy phải tốn bao nhiêu tiền phí điện thoại chứ?” Điều đầu tiên Tấn Tiểu Lỗi nghĩ đến là vấn đề này.

Thời đại này Internet rất phổ biến, dù ở thành phố nhỏ nhưng muốn tìm cũng có vài ba quán net, giá cũng rất rẻ. Chơi nguyên đêm giá khoảng mười đồng, còn rẻ hơn mấy nhà trọ bên cạnh nên có một số người hay đi vào quán net chơi game, chơi chán thì ngủ trên ghế luôn.

Tấn Tiểu Lỗi từ bệnh viện ra đến cũng đã là mười một giờ đêm. Hắn nhớ gần bệnh viện này có một quán net nên đi về hướng đó. Trên đường thấy có quán hoành thánh ven đường, nghĩ tý nữa có khả năng phải làm chút vận động nên ngồi xuống mua ba đồng hoành thánh ngồi ăn, ầm ập cả người rồi mới tiến vào tiệm net.

Thành phố nhỏ này không nhiều thanh niên lắm, hơn nữa vừa mới qua Tết xong nên rất nhiều người trẻ đã đi ra thành phố lớn làm việc, bây giờ trong quán net chỉ có một con mèo nhỏ và hai ba người. Tấn Tiểu Lỗi mua một suất đêm tám đồng, chơi kể từ bây giờ đến tám giờ sáng, còn rẻ hơn nhà nghỉ rất nhiều.

Tấn Tiểu Lỗi tìm chỗ ngồi ở trong góc ngồi xuống, bên trái và phía sau là tường, mấy máy xung quanh đều không có người.

Lúc trước hắn từng đưa id QQ cho Đặng Thiên Vũ nên vừa login thì đã thấy anh add từ bao giờ.

Tấn Tiểu Lỗi vừa đồng ý kết bạn với anh thì lập tức nhận được lời mời hội thoại từ Đặng Thiên Vũ, kết nối xong thì hắn lập tức thấy được người đã hơn nửa tháng không gặp kia. Không có hắn ở bên thì nhìn người này vẫn có vẻ rất thoải mái, hình như mới tắm rửa xong, tóc vẫn còn ướt.

Đặng Thiên Vũ nằm trên giường của mình, mặc áo ngủ nhưng không gài nút, lười biếng nhìn chiếc laptop để trên giường. Khi thấy hình dáng của Tấn Tiểu Lỗi xuất hiện trên màn hình thì anh cười ra tiếng.

Xem ra người này gần nhất không quá thoải mái, người gầy hơn trước, râu ria xồm xoàm, trên người khoác một chiếc áo quân đội dày bưng kín mít. Nghe nói miền bắc bây giờ đang có tuyết rơi, Tấn Tiểu Lỗi mặc nhiều như vậy không biết lạnh đến cỡ nào.

Người này cũng thật tình, lúc này anh rủ phone *** thì bị từ chối, bảo đi ra quán net chat QQ.

Ở trong quán net dùng QQ làm... Anh thì không sao cả vì dù gì cũng ở nhà, nhưng Tấn Tiểu Lỗi ở trong quán net có thể cứng lên được không?

“Tên khốn khiếp anh, có như thế mà đã không chịu nổi cô đơn rồi sao? Tôi mới đi có vài ngày, không ngờ anh đã chạy đi quán bar kiếm đàn ông?” Tấn Tiểu Lỗi đeo tai nghe của quán net vào, thấp giọng mắng Đặng Thiên Vũ. Nếu không phải đây là quán net công cộng thì hẳn đã gầm lên luôn rồi. Nhìn dáng vẻ bây giờ của Đặng Thiên Vũ, nửa kín nửa hở như vậy ai biết anh có làm ai ở trong quán rượu rồi hay không, làm đã rồi mới quay trở về tìm hắn.

“Không phải đã không tìm nữa sao? Nếu tìm được thì tôi còn hơi sức đâu mà đùa *** phone với anh chứ?” Đặng Thiên Vũ nhìn thấy Tấn Tiểu Lỗi liền cảm thấy dục vọng mình vừa mới đè xuống lại nổi lên. Rõ ràng là một người đàn ông lôi thôi lếch thếch như vậy, tại sao vừa nhìn thấy đã muốn làm hắn rồi? Sức mạnh của tình yêu sao?

“Vây... giờ phải làm gì?” Tấn Tiểu Lỗi bị Đặng Thiên Vũ trong màn hình câu dẫn có chút cứng rắn. Hắn cũng muốn chơi thử kiểu này nhưng lại sợ bị người trong quán net nghe thấy âm thanh.

“Sợ bị người nghe thấy hả? Vây anh đừng lên tiếng, làm theo tôi nói là được rồi.” Đặng Thiên Vũ cười rất xảo trá.

“Nào, đầu tiên đem tay đặt ở trong quần, chuẩn bị sẵn sàng nhé.” Đặng Thiên Vũ vừa nhìn, vừa đem máy tính đẩy ra xa, vén chăn lên lộ ra quần ngủ. Anh dùng tay sờ sờ quần rồi lấy vật đã trở nên cứng rắn ra, nhẹ nhàng vuốt.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy động tác của anh thì nuốt nước miếng một cái, không tự chủ được bắt đầu làm theo.

41. Chương 41: Điện Thoại Đàm Tình

Tấn Tiểu Lỗi rút tay trái trong túi áo khoác của mình ra, đưa tay thò vào trong quần. Tay phải của hắn thu nhỏ màn hình của Đặng Thiên Vũ xuống, mở ra trình duyệt web, tùy tiện bật một trang nào đó ra giả bộ xem tin tức.

Trong tai truyền đến âm thanh lười biếng của Đặng Thiên Vũ: “Đặt tay vào nơi đó chưa? Sau đó nhắm mắt lại cảm giác theo tôi.”

“Cảm giác được không? Tay của tôi đang sờ bì của anh, nắm cả hai viên trong lòng bàn tay mà nhẹ nhàng xoa.” Tấn Tiểu Lỗi nhắm mắt lại, tưởng tượng tay của Đặng Thiên Vũ đang vuốt hắn. Hắn biết Đặng Thiên Vũ bây giờ có thể thấy hình dáng của hắn nhưng hắn không dám nhìn hình ảnh của Đặng Thiên Vũ lúc này, chỉ có thể nhắm mắt lại tưởng tượng Đặng Thiên Vũ hiện tại hắn là nằm ở trên giường, dạng chân ra đối diện với camera.

“Lòng bàn tay của tôi từ dưới vuốt ve đi lên, đến khi đụng đến đỉnh đầu chim nhỏ của anh thì nhẹ nhàng đùa nghịch phần đầu... Ừ, tôi có thể cảm giác được anh bắt đầu cứng rắn, đưa tay sờ của tôi nữa, tôi cũng cứng rồi... Nhìn này, tôi đã đem cậu nhỏ này lấy ra khỏi quần...” Nghe đến đó, Tấn Tiểu Lỗi nhin không được nhìn quanh quất bốn phía, phát hiện không ai chú ý đến hắn mới vội vàng bật cửa sổ webcam lên,

Đặng Thiên Vũ thật sự đã lấy vật kia ra khỏi quần hoàn toàn, đang nhẹ nhàng mơn trớn.

Đáng tiếc hắn bây giờ đang trong quán nét, dù không có ai hắn cũng không dám lấy vật kia ra, chỉ có thể lén lút làm dưới áo khoác ngoài.

“Anh đang nhìn tôi phải không, thế nào? Có muốn liếm một chút?” Đặng Thiên Vũ nhìn trên màn hình thấy được động tác của Tần Tiểu Lỗi, khóe miệng nhếch lên một chút, một tay vuốt phía dưới, tay kia lại mò lên ***g ngực của mình.

Động tác này làm Tần Tiểu Lỗi cứng rắn chịu không nổi. Hắn chưa bao giờ có cảm giác Đặng Thiên Vũ yêu nghiệt như vậy, nếu bây giờ anh ở trước mặt hắn thì cho dù đang ở trong quán net thì hắn cũng phải nhào qua làm ngay tại đương trường.

“Thiên Vũ... Tôi muốn làm anh.” Tần Tiểu Lỗi liếm liếm đôi môi có chút khô ráo của mình, dùng âm thanh thật nhỏ nói với tai nghe.

“Làm tôi?” Đặng Thiên Vũ sững sốt một chút, còn muốn nói không được nhưng nghĩ lại dù sao cũng chỉ là tưởng tượng, để Tần Tiểu Lỗi làm một hồi anh cũng không tổn thất gì nên liền cười nói: “Được, chỉ cần anh lập tức xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi để anh làm.”

“Khốn khiếp, anh cố tình hả?” Tần Tiểu Lỗi biết Đặng Thiên Vũ đang đùa giỡn mình, tức giận cúi đầu mắng một câu.

“Tôi nói thật mà!” Đặng Thiên Vũ xoay người, hướng móng về phía camera, còn ác ý lấy tay tách ra một chút.

Nhìn thấy cặp móng trắng bóc của Đặng Thiên Vũ bên trong màn hình, còn thêm động tác kia nữa làm Tần Tiểu Lỗi thật sự muốn đem vật kia của mình đâm vào, làm tên khốn kia đến nở hoa.

Kết quả...

“A, Tiểu Lỗi, anh sao vậy?” Đặng Thiên Vũ đùa một cái xong quay người lại mới phát hiện, Tần Tiểu Lỗi trong màn hình... chảy máu mũi....

Cũng may trong túi của Tần Tiểu Lỗi có không ít giấy, vì đề phòng lúc cần thì lấy ra chùi gì đó, không ngờ bên dưới thì chưa kịp có động tĩnh gì thì ở trên đã đi ra.

Khi nhìn thấy động tác của Đặng Thiên Vũ thì hắn cảm giác bụng dưới căng thẳng như lúc mới vừa ngủ dậy muốn bắn ra vậy, không ngờ máu mũi lại phun ra trước. Hắn vội vàng rút tay ra khỏi quần, lấy giấy lau máu mũi.

“Ngửa đầu ra phía sau, dùng giấy vệ sinh nhét vào lỗ mũi, đừng nhúc nhích.” Đặng Thiên Vũ trong tai hướng dẫn cho Tấn Tiểu Lỗi, chỉ hận bây giờ không thể lấy giấy ở trên tủ đầu giường mang qua đưa Tấn Tiểu Lỗi nhét vào trong mũi.

“Đờ mờ tên khốn anh, mắc gì phải yêu nghiệt như vậy?”

Tấn Tiểu Lỗi thật vất vả ngừng máu mũi, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện dự vọng của hắn đã mềm xuống từ khi nào, trong màn hình vật kia của Đặng Thiên Vũ cũng đã nằm úp sấp lại.

“Không phải chỉ muốn khiêu khích anh một chút thôi sao, ai ngờ có chút kích thích vậy anh cũng không chịu nổi. Lúc trước anh có thật là đã làm người ta rồi không?” Đặng Thiên Vũ lúc này cũng lo lắng Tấn Tiểu Lỗi chảy máu mũi nên không đoán hoài gì tới dự vọng nữa, đến khi nhận ra thì cả hai bọn họ đều đã hết hứng thú.

“Dĩ nhiên là có, tới tận mấy người kia!” Tấn Tiểu Lỗi nghe thấy Đặng Thiên Vũ hoài nghi bản lĩnh của mình thì không khỏi căm tức.

“Vậy sao vừa này lại chảy máu mũi chứ? Mông của tôi quấy rầy vậy sao?” Đặng Thiên Vũ dùng chân đạp trên người, kéo bàn máy tính trên giường đến gần, bắt đầu nghiêm túc muốn trò chuyện với Tấn Tiểu Lỗi, cố gắng không làm gì kích thích hắn nữa để mất công ty chảy máu mũi tiếp thì không còn giấy dùng.

“Trước kia làm với mấy người đó đều trong đêm tối, làm sao mà thấy rõ chứ.” Tấn Tiểu Lỗi hơi đỏ mặt. Hắn cũng phải thừa nhận lúc này mình mất mặt thật.

“Cũng chẳng sao, lần đầu tiên của tôi còn chưa đi vào đã bắn ra ngoài, hiệp thứ hai thì vừa mới đi vào bị kẹp kêu oang oang.” Đặng Thiên Vũ cũng nói về tai nạn bất đắc dĩ trước của anh, giờ nghĩ lại mình hồi trước cũng dần chả kém ai.

“Anh mà cũng có tình trạng vậy sao? Lúc đó bao nhiêu tuổi?” Tấn Tiểu Lỗi nhận ra trước kia hắn chưa bao giờ tán gẫu với Đặng Thiên Vũ như thế này, bây giờ đã nói chuyện thì không nhận được hỏi hai câu.

“Dĩ nhiên là có chứ. Khi đó tôi mới mười bảy tuổi, là một newbie mà. Cũng may có một đàn anh dày dặn kinh nghiệm hướng dẫn nên tôi mới có được kỹ thuật như ngày nay.” Đặng Thiên Vũ nói một hồi lại không nhận được bắt đầu kiêu ngạo.

“Vậy nên bây giờ anh mới không thể rời xa đàn ông được? Chỉ cần ở bên cạnh không có ai là phải chạy ra ngoài tìm người?” Nhìn thấy Đặng Thiên Vũ như vậy, lại nghĩ đến lúc này anh đi quán bar tìm người thì Tấn Tiểu Lỗi không kìm được có chút ghen tị.

“Nếu không muốn tôi ra ngoài thì nhanh nhanh trở về ép khô tôi đi, tôi cam đoan sẽ không ra ngoài nữa.” Đặng Thiên Vũ nghe thấy ngữ khí khó chịu của Tấn Tiểu Lỗi thì rất vui vẻ, tặng cho Tấn Tiểu Lỗi một cái hôn gió qua màn hình.

“Nếu anh muốn đi ra ngoài làm loạn thì tôi sẽ không cần anh nữa. Anh nghĩ ai cũng giống như anh sao!”
Tấn Tiểu Lỗi giờ ngón giữa với anh.

“Tôi cứ ra ngoài làm làm đây, xem anh có bỏ được không?” Đặng Thiên Vũ lại bắt đầu ngạo kiều.

Sắc mặt Tấn Tiểu Lỗi tối sầm, hắn offline.

Nhìn màn hình tối om, Đặng Thiên Vũ thật sự muốn đi ra ngoài ngay lập tức kiếm một người đàn ông làm rồi chụp hình gửi MMS cho Tấn Tiểu Lỗi sốc chơi.

Tấn Tiểu Lỗi đóng QQ xong thì định lên mạng tìm cách chăm sóc người sống thực vật mới có ý thức lại, không ngờ bên cạnh truyền đến một âm thanh.

“Này ông bạn, lúc này anh vừa mới chat *** hả? Thật hăng hái nha. Cua ở đâu được nàng hot như vậy thế?”

Âm thanh này làm Tấn Tiểu Lỗi giật cả mình, lúc này hắn rõ ràng nhìn xung quanh không có ai, sao bây giờ lại có người nói vậy?

Lúc này có một tên nhóc ngồi dậy từ hàng ghế đợi phía trước, gật đầu chào Tấn Tiểu Lỗi. Hắn giờ mới phát hiện từ này đến giờ người kia nằm ngủ trên hành ghế đó.

Chạy mồ hôi, cũng may hắn chảy máu mũi nên không làm tiếp, nếu làm thật thì thật sự rất nan kham.

“Anh bạn sao không nói chuyện? Chia sẻ một chút kinh nghiệm đi, tôi cũng muốn có thể chat *** thử một lần. Gái *** đăng cũng được. Có thể làm anh chảy máu mũi thì chắc đáng người phải cực hot phải không? E Cup hả?” Đối phương thấy hắn không phản ứng thì thao thao bất tuyệt hỏi.

Tấn Tiểu Lỗi giờ mới nhận ra người này chỉ nghe thấy lời hắn nói rồi tự tưởng tượng. Cũng may đối phương là một người không biết chân tướng, nếu không hắn cũng không biết phải xử lý thế nào.

“A, là tôi ở trong WC của quán net nhìn thấy id QQ viết sau cánh cửa...” Tấn Tiểu Lỗi nhìn đối phương ra vẻ không có được đáp án nhất định không buông tha thì bịa đại một lý do nào đó.

Người này tin thật, vội vàng chạy đến WC của quán net xem thử, một lát sau trở về quả thật mang theo vài cái id QQ.

Tấn Tiểu Lỗi nhìn tên nhóc kia hăng hái xin kết bạn với mấy cái id này thì không khỏi chảy mồ hôi. Hắn suy nghĩ không biết có nên rời khỏi quán net về bệnh viện ngủ hay không. Bây giờ đã hơn một giờ sáng, quay về bệnh viện cũng hơi khó, không bằng cứ ở đây lướt web, mệt quá thì cứ ngủ một chút.

Nhưng nếu tên nhóc kia không tìm được người, lại quay qua hỏi id hần vừa trò chuyện thì hần phải làm sao?

Đáng ghét, đều do Đặng Thiên Vũ làm hại, phone *** này nọ quả là không ổn tý nào!

Không đúng, nếu hần không tiếc chút tiền điện thoại, cứ kiếm một góc nào đó làm vụ này thì không chừng đã sớm thoải mái rồi.

Cùng lắm lần sau cứ thử phone *** cho nhanh, dù sao cũng như Đặng Thiên Vũ nói, chỉ có năm trăm đồng tiền điện thoại thôi mà, tương đương một lần của bọn họ, cần gì phải giúp Đặng Thiên Vũ tiết kiệm chút tiền này, cùng lắm là khi nào quay về để cho người này làm hai đợt là được.

Từ lúc tình trạng của cha đỡ hơn thì tiền Tấn Tiểu Lỗi phải chi càng lúc càng nhiều. Hần vốn phải đi kiếm việc từ lâu nhưng bác sĩ yêu cầu phải có người thân bên cạnh thì sẽ tốt hơn, nếu có người ở bên nói chuyện liên tục thì khả năng khôi phục ý thức của bệnh nhân sẽ mạnh hơn.

Bởi vậy nên Tấn Tiểu Lỗi không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể ở bên cạnh cha.

Vì duy trì cuộc sống, mỗi ngày hần chăm sóc cha đến buổi trưa, buổi chiều thì ra ngoài kiếm việc làm rồi đi mượn một nửa tầng hầm ngầm gần đó để ở.

Cứ như vậy hần lại sợ Đặng Thiên Vũ chịu không nổi tịch mịch mà đi ra ngoài kiếm người, còn chủ động gọi điện thoại cho Đặng Thiên Vũ, cũng không quan tâm đây là điện thoại đường dài nữa. Gọi điện qua lại thường xuyên thì rốt cuộc bọn họ cũng hẹn được một buổi tối, Tấn Tiểu Lỗi chờ anh gọi điện qua.

Lúc này, Tấn Tiểu Lỗi bắt đầu suy nghĩ.

Bây giờ hần đang dùng mạng điện thoại của thành phố Thương Hải, qua bên này trở thành ngoại mạng nên đến nghe điện thoại cũng tốn tiền. Nếu đổi một dãy số khác thì không phải sẽ không bị trừ tiền nữa sao? Thế nhưng thuê bao của mạng Thương Hải vẫn còn tiền, nếu đổi cũng quá lãng phí? Thôi cứ giữ vậy, sau này quay lại còn có thể tiếp tục dùng.

Hần nhìn chiếc di động trong tay mình tính toán một chút.

Hiện tại hần đang thiếu tiền, chiếc điện thoại này cũng không phải quá cũ, không bằng thừa dịp này đem bán rồi đi mua một cái điện thoại hai sim hai sóng về, không phải một công đôi việc sao?

Mặc dù rất tiếc mấy tấm hình của Đặng Thiên Vũ trong điện thoại nhưng lại nghĩ hần đi lao động tạm thời thế này xài một chiếc Iphone thì quá lãng phí, mấy cái đồ nhái vẫn hợp hơn. Tranh thủ Iphone 5 mới ra có mấy tháng, 4S bây giờ vẫn còn đang ở giá tốt mà bán đi mới được.

Nghĩ là làm. Tấn Tiểu Lỗi xóa hết những dữ liệu cá nhân của mình trong điện thoại đi, gỡ dấu nguy trang đăng sau logo ra rồi đi đến chợ điện thoại di động bán.

Mặc dù bây giờ đang lưu hành 5 nhưng máy này là 4S 64G, bán lại cũng được gần ba nghìn đồng. Tấn Tiểu Lỗi hỏi giá của máy mới xong mới biết Đặng Thiên Vũ không lừa hắn, cái điện thoại second hand này mà bán lại cũng được nhiều tiền như vậy.

Sau khi mua một chiếc điện thoại hàng nhái hai sim hai sóng thì Tấn Tiểu Lỗi đi mua thêm một cái sim địa phương rồi gửi số mới qua cho Đặng Thiên Vũ.

“Rốt cuộc cũng yên tâm nhận điện thoại của tôi rồi chứ?” Đặng Thiên Vũ trong khoảng thời gian này bị Tấn Tiểu Lỗi làm bức muốn chết. Mỗi lần gọi điện thoại đều bị canh thời gian cúp máy, bảo Tấn Tiểu Lỗi lên mạng nói chuyện thì nói kiểu gì hắn cũng không chịu đi. Hiện tại hắn đã thay sim địa phương, anh rốt cuộc cũng không cần lo lắng việc bị cúp điện thoại đột ngột nữa.

Tấn Tiểu Lỗi nằm trên giường, dưới lưng chỉ là một tấm ván gỗ thô sập, chần mền trên người cũng có chút mỏng, hơn nữa một nửa phòng là âm xuống hầm nên buổi tối ngủ rất lạnh. Cũng may bây giờ đã là đầu tháng ba nên khí trời cũng sẽ sớm ấm lên, trước mắt phải cần rằng chịu đựng thôi. Khi xưa hắn cũng từng sống như thế này, lúc đó hắn hoàn toàn không suy nghĩ gì nhiều nhưng bây giờ hắn thật nhớ đồng chần nệm mà Đặng Thiên Vũ mua cho mình trong phòng trọ cũ.

“Uhm, Thiên Vũ, có chút chuyện muốn nói với anh...” Nhận được điện thoại của Đặng Thiên Vũ thì không hiểu sao Tấn Tiểu Lỗi cảm giác ấm dần lên, lắng nghe âm thanh của Đặng Thiên Vũ truyền đến bên tai khiến hắn cảm giác như anh đang ngủ cạnh mình.

“Làm sao vậy?”

“Tôi bán cái di động anh đưa cho tôi rồi.” Tấn Tiểu Lỗi nghĩ phải nói rõ ràng cho Đặng Thiên Vũ biết chuyện hắn bán chiếc điện thoại này.

“Sao thế, thiếu tiền sao? Đưa số tài khoản đây tôi gửi tiền qua cho!” Đặng Thiên Vũ là một người bán di động, làm sao anh có thể đau lòng về việc đổi di động được chứ. Khi nghe Tấn Tiểu Lỗi nói bán chiếc điện thoại thì anh chỉ nghĩ ngay đến việc hắn thiếu tiền.

“Không thiếu tiền!” Chuyện Tấn Tiểu Lỗi không muốn nói với Đặng Thiên Vũ nhất chính là vấn đề tiền bạc, cho nên nói không thiếu tiền xong hắn có chút chột dạ thêm một câu: “Điện thoại kia không thể xài hai sim được.”

“A, anh muốn bán thì bán, tôi giờ cũng đã đổi điện thoại mới, đợi khi nào anh về tôi đưa cái cũ cho anh.” Đặng Thiên Vũ chẳng bao giờ suy nghĩ nhiều về mấy chuyện vặt vãnh này. Bây giờ Tấn Tiểu Lỗi không cúp điện thoại đột ngột nữa có nghĩa là bọn họ có thể nói phone ***, anh đã nhịn quá lâu rồi.

“Điện thoại mới có tai nghe không? Có thì đeo tai nghe vào đi.” Đặng Thiên Vũ lấy tai phone bluetooth

của chiếc điện thoại mới ra đeo vào rồi nói với Tấn Tiểu Lỗi.

“Sao vậy?” Tấn Tiểu Lỗi mặc dù không hiểu nhưng vẫn xoay người làm theo.

“Vì lát nữa anh sẽ không có tay để giữ điện thoại đâu.”

42. Chương 42: Điện Thoại Đàm Ái

“Cảm nhận được không? Tôi hôn anh, đầu lưỡi đưa vào khoang miệng dây dưa cùng một chỗ...” Đặng Thiên Vũ vừa nói vừa dùng miệng tạo ra âm thanh giống như bọn họ thật sự đang hôn.

Nhưng Tấn Tiểu Lỗi lại không có cảm giác đó, nghe Đặng Thiên Vũ nói thì hắn chỉ đơn giản bắt đầu nghĩ nếu ở cùng một chỗ hôn Đặng Thiên Vũ thì còn có thể nói chuyện được sao? Hơn nữa... tay hắn đang cởi quần, Đặng Thiên Vũ đòi hôn để làm gì? Hắn còn tưởng Đặng Thiên Vũ sẽ trực tiếp nói: “Tay của tôi mò xuống hạ thân của anh” cơ.

“Miệng của tôi hôn từ môi anh xuống đến cằm. Bây giờ anh để râu phải không? Sẽ rất rất một chút.” Lắng nghe tiếng nói trong điện thoại, Tấn Tiểu Lỗi theo bản năng sờ cằm của mình một chút. Uhm, quả thật râu mọc hơi dài, sờ có chút rất rất.

“Nói tôi nghe, anh đang mặc đồ gì vậy?” Đặng Thiên Vũ chuẩn bị bắt đầu cởi quần áo của Tấn Tiểu Lỗi, nhưng chợt nhận ra mình không nhìn thấy được nên không thể tưởng tượng ra Tấn Tiểu Lỗi mặc cái gì. Bình thường như anh thì sẽ mặc đồ ngủ, nhưng với Tấn Tiểu Lỗi mà nói thì... xác suất mặc đồ ngủ cực kỳ thấp.

“Áo quần giữ ấm mùa đông. Ở đây lạnh lắm, buổi tối ngủ không thể cởi đồ ra được. Áo khoác rần rì ban ngày mặc tôi cũng phải phủ lên chăn cho ấm đây.” Tấn Tiểu Lỗi nói theo tình hình thực tế, sau đó bổ sung một câu: “Anh thì sao?”

“Bên này không lạnh lắm, trong phòng tôi còn có lò sưởi nên tôi không mặc gì cả.” Đặng Thiên Vũ thấy Tấn Tiểu Lỗi quan tâm đến mình nên lại yêu nghiệt một phen.

Không mặc gì cả? Ngay cả quần lót cũng không mặc, trần truồng nằm trên giường? Một bên giữ máy điện thoại nói chuyện với hắn một bên sờ sờ ở dưới?

Chỉ cần nghĩ đến cảnh này thì hạ thân của Tấn Tiểu Lỗi căng thẳng, vật đã lâu không được phát tiết rất nhanh dựng đứng lên. Hắn lấy tay sờ cậu nhỏ cần được an ủi của mình, nói với Đặng Thiên Vũ: “Nhanh sờ phía dưới của tôi đi.”

“Sao vậy? Mới hôn anh một cái đã cứng rắn rồi à.”

“Khốn khiếp, nhờ ơn ai chứ!! Đạo này tôi không có thời gian để giải tỏa, cứ nhịn liên tục vậy mà anh còn câu dẫn tôi.” Tấn Tiểu Lỗi vừa nói vừa bắt đầu tự thăm. Chỉ cần nghĩ đến thân thể trần truồng của Đặng Thiên Vũ, lắng tai nghe tiếng nói của anh thì hẳn nhịn không được phải tự mình động thủ.

Đặng Thiên Vũ vốn muốn điều tình kiều từ miệng hôn tới ngực, rồi xuống rốn, cuối cùng mới đến vật nhỏ kia, kết quả Tấn Tiểu Lỗi bây giờ đã đi thẳng vào vấn đề, chẳng lẽ anh lại bắt Tấn Tiểu Lỗi phải ngừng lại làm theo trình tự của mình sao?

“Đệt, anh đừng có tự xử như thế chứ, chờ tôi nữa!” Đặng Thiên Vũ cầm lấy vật kia của mình, cũng bắt đầu hành động.

“Chờ kiểu gì?”

“Anh sục của tôi, tôi sục của anh.”

“Vãi, cách điện thoại vậy làm kiểu gì?”

“Câm miệng, nghe tôi nói này.” Đối với kiểu người không biết ý tứ như Tấn Tiểu Lỗi, Đặng Thiên Vũ không thể làm gì khác ngoài việc rống lên một câu.

Tấn Tiểu Lỗi vốn chỉ lo cho sự thoải mái của bản thân, mấy vấn đề lằng nhằng như này hẳn không thể hiểu được. Hắn cảm giác nếu còn hỏi lại nữa Đặng Thiên Vũ nhất định sẽ tức giận cúp điện thoại. Nếu thế thật thì hẳn phải một mình tự xử, vậy cũng quá chán đi.

“Được rồi, được rồi. Tôi không nói nữa, anh tiếp tục đi.”

“Cảm thấy không? Tay của tôi sờ lên chim nhỏ của anh, ở trên đầu nhẹ nhàng đùa giỡn một chút... Ừ, tôi có thể cảm giác được anh bắt đầu cứng lên...”

Không đợi Đặng Thiên Vũ nói xong, Tấn Tiểu Lỗi nhịn không được chen ngang: “Tôi đã cứng từ lâu rồi, với lại, mấy câu này giống y lần trước trong quán net anh nói, đổi cách nói có được không? Ví dụ như giúp tôi liếm bi này nọ chẳng hạn?”

Đặng Thiên Vũ tức giận đến muốn ném di động: “Tấn Tiểu Lỗi tên khốn khiếp anh, không nói được gì nên hồn thì thôi, không thể im lặng nghe theo lời tôi làm sao? Cứ như vậy phone *** cái khỉ gì được!!!”

“Không nói, không nói, thật sự sẽ không nói nữa.” Nghe thấy Đặng Thiên Vũ sừng sộ, Tấn Tiểu Lỗi vội vàng dõ dánh, đề phòng anh thật sự muốn cúp điện thoại.

“Ngực phải của anh rất mẫn cảm, tôi mới mút hai cái thì điểm nhỏ này đã cứng lên... Rồi tôi chuyển đến bên trái, đầu lưỡi của tôi vẽ vòng trên đầu ti của anh, bị liếm rất dễ chịu phải không...”

Nhắm mắt lại lắng nghe âm thanh của Đặng Thiên Vũ ở bên tai, Tấn Tiểu Lỗi một tay ở bên dưới vuốt ve, tay kia theo bản năng sờ lên ***g ngực của mình xoa đầu nhũ, tưởng tượng đến cảnh lúc trước bọn họ làm Đặng Thiên Vũ liếm ngực của mình. Cảm giác tê dại từ ngực truyền tới không thua gì khoái cảm dưới hạ thân mang lại.

“Thiên Vũ, tôi muốn làm anh, để tôi làm đi.” Đồ vật trong tay Tấn Tiểu Lỗi cứng rắn có chút đau đớn, hắn mặc dù vẫn làm theo lời nói của Đặng Thiên Vũ, khoái cảm có cũng không ít nhưng làm thế nào cũng không bắn ra được. Hắn bây giờ không có khả năng để cho Đặng Thiên Vũ làm mình được, vì nếu vậy hắn phải tìm vật gì đó đâm vào phía sau của mình. Trong căn phòng nửa tầng hầm này, ngoại trừ một cái giường và mấy đồ vật dụng hằng ngày cũng chẳng còn thứ gì khác. Nơi này vốn là nhà kho được chủ nhà sửa rồi cho thuê lại, muốn đi WC phải ra nhà vệ sinh công cộng, muốn tắm phải đến nhà tắm công cộng. So với phòng trọ trước đây của hắn còn thảm hơn. Nếu lát nữa hắn không cẩn thận quá hưng phấn, tự mình đến thì chút nữa làm xong thế nào cũng phải đến nhà tắm công cộng tắm rửa.

“Lần trước cho anh làm anh không làm, bây giờ không còn cơ hội đâu.” Đặng Thiên Vũ cũng tự thối đến tay mỗi nhừ mà không bắn được, nhảy xuống giường đi tìm âm đạo giả lấy từ chỗ Tấn Tiểu Lỗi ra.

“Vậy tôi làm sao bây giờ? Cứ như vậy không bắn được.” Tấn Tiểu Lỗi bắt đầu dùng khổ nhục kế: “Để cho tôi làm một lần đi, dù sao cũng chỉ một lần, cũng không phải đi vào thật sự. Chẳng lẽ ngay cả nghĩ tôi anh cũng không cho tôi nghĩ hả?”

Mấy món đồ chơi anh cho Tấn Tiểu Lỗi bây giờ đều đã cảm về lại, sau khi lau rửa sạch sẽ thì bỏ vào trong một ngăn kéo riêng, đợi Tấn Tiểu Lỗi quay về thì lấy ra chơi thử.

Lúc mở ngăn kéo lấy âm đạo giả ra thì bởi vì những lời này của Tấn Tiểu Lỗi, anh bỗng đưa tay sờ lướt qua cây X giả.

Không phải chứ? Chẳng lẽ trong lòng mình cần vật thật này sao?

Nghĩ đến tý nữa nghe Tấn Tiểu Lỗi nói trong điện thoại, dùng cây X giả này đâm vào bên trong của mình Đặng Thiên Vũ đã cảm thấy đây quả thực là ác mộng. Lần đầu tiên của anh làm sao có thể dùng cây X giả được, thế nào đi chăng nữa cũng phải đợi Tấn Tiểu Lỗi về làm mới được.

Chờ một chút, anh đang nghĩ gì thế? Anh là 1 mà, là 1 đó!!!!

Tại sao Tấn Tiểu Lỗi vừa nói muốn làm anh thì anh lại nghĩ đến vấn đề hiến dâng bản thân cho ai ngay vậy.

“Đặng Thiên Vũ, tôi muốn làm anh!” Tấn Tiểu Lỗi ở trong điện thoại mài mòn thần kinh của anh.

Vốn lấy âm đạo giả xong thì Đặng Thiên Vũ đã mang bao đàn hoàng cho cậu nhỏ của mình, định bắt đầu làm thì bị Tấn Tiểu Lỗi nói đến mức anh có chút mềm xuống.

“Không được.”

“Chúng ta đều là đàn ông. Tại sao anh làm tôi được mà tôi lại không?” Tấn Tiểu Lỗi càng nghĩ càng cảm thấy mình rất thua thiệt. Ngay từ đầu để cho Đặng Thiên Vũ làm vì hấn thiếu tiền của đối phương, hơn nữa Đặng Thiên Vũ còn rất đẹp trai nên dù có bị đâm cũng không tổn thất gì. Nhưng bây giờ hấn đã trả nợ xong cho anh, thỉnh thoảng đổi chỗ cũng có vấn đề gì đâu? Mặc dù hấn khá thích cảm giác bị người làm nhưng không có nghĩa là hấn không muốn làm Đặng Thiên Vũ. Trước kia hấn cũng thử Đặng Thiên Vũ nên biết điểm nhạy cảm của anh ở đâu. Tấn Tiểu Lỗi cảm thấy mình yêu cầu làm Đặng Thiên Vũ qua điện thoại cũng không phải là chuyện gì quá phận.

“Tôi là 1.” Đặng Thiên Vũ nói ra lý do mà ngay cả anh cũng cảm thấy không đủ thuyết phục.

“Tôi trước đây cũng là 1 không phải sao? Cũng cho anh làm đấy thôi?”

“Nhưng trước đây anh đã bảo nếu phía sau của anh không xảy ra vấn đề gì thì đều để tôi lên, còn nói sẽ đợi đến khi chính bản thân tôi tự nguyện để anh làm.” Đặng Thiên Vũ cảm thấy dục vọng vừa mới cứng rắn đến phát đau của mình đã mềm xuống hoàn toàn.

“Bây giờ tôi đâu phải thật sự muốn làm anh, chỉ là tưởng tượng trong điện thoại một chút cũng không được sao?” Tấn Tiểu Lỗi cũng cảm giác phần dưới của mình đang mềm dần: “Anh không muốn thì thôi, tôi cúp máy đây.”

Nói xong hấn thật sự cúp máy.

“Đáng ghét, ngay cả tưởng tượng cũng không cho. Nếu lát nữa hấn không gọi lại thì đợi đến mấy ngày nữa rảnh rồi, anh đây đi công viên tìm người làm một lần!” Tấn Tiểu Lỗi vừa lầm bầm, vừa bất đắc dĩ rút tay ra khỏi quần. Mềm oặt thế này còn làm gì nữa, đi ngủ.

Sau khi Tấn Tiểu Lỗi cúp điện thoại thì Đặng Thiên Vũ kéo tai nghe xuống vớt qua một bên, nhảy xuống giường đi vào nhà tắm định tắm rửa cho mình bình tâm lại một chút. Nhưng khi xả nước được một nửa thì anh vẫn không nhịn được quay về phòng ngủ lấy điện thoại, muốn gọi cho Tấn Tiểu Lỗi.

Làm sao bây giờ? Gọi qua thì bị lên, không gọi sẽ bị quăng, gọi hay không gọi đây?

Quên đi, dù sao chỉ là phone ***, cũng không phải thật sự làm, sợ cái gì? Đặng Thiên Vũ tự thuyết phục mình rồi gọi điện qua.

“Được rồi, tôi để anh làm.” Anh gần như là nghiền răng nghiền lợi nói câu này.

Tấn Tiểu Lỗi mặc dù không lên tiếng nhưng cũng đã cười toe toét, xem ra trong lòng Đặng Thiên Vũ hấn cũng có chút địa vị.

“Thiên Vũ, làm theo động tác lần trước anh cho tôi nhìn trên webcam được không? Tôi muốn ở phía sau làm anh.” Tấn Tiểu Lỗi nghe được sự đồng ý của Đặng Thiên Vũ liền lập tức nói ra yêu cầu của mình, khiến cho anh hóa đá ở bên kia đầu dây.

Làm sao bây giờ? Phải bày ra sao? Lần trước anh biết Tấn Tiểu Lỗi không thể làm mình nên mới đùa dai một phen, bây giờ lại như tự gài chính mình.

“Đừng căng thẳng như vậy. Bình thường anh làm tôi, động tác nào anh yêu cầu tôi đều chiều theo mà.” Vì đang gọi điện thoại, không nhìn thấy được hình dáng bây giờ của Đặng Thiên Vũ nên Tấn Tiểu Lỗi nhắm mắt lại, nhớ đến hình ảnh lần trước mình thấy được thì phía dưới lập tức cứng rắn lên.

“Được rồi, nằm sấp đưa mông về phía phải không, tôi làm rồi.” Đặng Thiên Vũ vốn có chút rối rắm nhưng suy nghĩ kỹ lại, bọn họ bây giờ chỉ là gọi điện thoại, cũng không có webcam nên dù anh làm hay không Tấn Tiểu Lỗi cũng không biết. Nghĩ đến đây thì anh nghĩ ra được một biện pháp, Tấn Tiểu Lỗi muốn làm anh thì để hắn làm, dù sao cũng chỉ là phone ***. Tấn Tiểu Lỗi muốn làm anh thì anh cứ coi mình đang nghe kể chuyện là được. Nghĩ thông suốt thì anh trên miệng phối hợp với Tấn Tiểu Lỗi. Đương nhiên, muốn anh thật sự nằm ở trên giường mân mê mông mình này nọ thì đừng có mơ.

“Thật sự nằm úp sấp chứ? Không lừa tôi đấy chứ?” Tấn Tiểu Lỗi hỏi.

“Đương nhiên, tôi đang nằm úp sấp mà!” Đặng Thiên Vũ vô cùng chắc chắn trả lời.

“Tốt, vậy tách hai cánh mông ra.”

Nghe được câu này trong điện thoại, Đặng Thiên Vũ giật giật khóe môi, quả thật chỉ muốn cúp điện thoại.

“Tôi cúi xuống hôn lên lưng của anh, từ gáy bắt đầu, hôn dọc theo xương cột sống đi xuống...” Tấn Tiểu Lỗi cũng không quan tâm Đặng Thiên Vũ có thật sự nằm hay không, hắn chỉ nhắm mắt lại tưởng tượng, sau đó nói lại hình ảnh tưởng tượng của mình cho Đặng Thiên Vũ nghe mà thôi.

Đặng Thiên Vũ thật sự nằm trên giường, nhưng anh không ngờ lưng ở dưới nệm lại có cảm giác hơi ngứa, khiến anh nhìn không được vận vẹo vài cái.

“Tôi dùng răng nhẹ nhàng cắn lên chỗ xương đuôi của anh. Tôi nhớ nơi này là vị trí mẫn cảm của anh, phải không?” Tấn Tiểu Lỗi tưởng tượng hắn một bên cắn xương đuôi của Đặng Thiên Vũ, một bên đưa tay xuống vuốt ve vật kia của anh, cảm giác kia không biết có bao nhiêu dễ chịu.

Đặng Thiên Vũ nghe thấy Tấn Tiểu Lỗi cắn xương đuôi của mình thì cảm giác nơi đó có chút tê dại. Không biết từ lúc này Tấn Tiểu Lỗi phát hiện ra vị trí mẫn cảm nhất của anh chính là chỗ xương đuôi. Lúc trước mỗi lần anh không muốn làm lắm thì Tấn Tiểu Lỗi chỉ cần xoa ấn vài cái ở chỗ đó là anh sẽ không tự chủ được mà cứng lên. Lần này còn ghê hơn, anh chỉ nghe Tấn Tiểu Lỗi cắn chỗ đó của mình mà cứng rắn.

“Tôi từ xương đuôi đi xuống phía dưới nhìn thấy mông của anh. Cái mông của anh thật rất hấp dẫn, trắng bóc mà cảm giác lại rất mềm. Biết không? Lần trước nhìn thấy động tác này của anh thì tôi vẫn luôn muốn làm anh. Tại sao lúc trước tôi không phát hiện ra cái mông của anh hấp dẫn như vậy chứ? Này Đặng Thiên Vũ, anh có nghe không? Đang nghe thì trả lời một tiếng.” Tấn Tiểu Lỗi nói, cảm giác bên kia không có chút tiếng động nào thì còn tưởng Đặng Thiên Vũ đã ném tai nghe điện thoại qua một bên.

Không ngờ trong điện thoại thật sự truyền ra một âm thanh: “Ừ...”

43. Chương 43: Điện Thoại Thở Lộ

“Khốn khiếp, mắc mớ gì anh rên liêu nhân như vậy chứ!!!” Tấn Tiểu Lỗi mắng to trong điện thoại. Hắn vừa vì một tiếng “ừ” của Đặng Thiên Vũ mà kích động bắn ra. Âm thanh kia không phải tiếng nói chuyện bình thường mà thanh âm khi động tình mà vô ý thức phát ra, điều này làm cho hắn lập tức nghĩ đến khuôn mặt lúc động tình của Đặng Thiên Vũ, vì vậy nên...

Đặng Thiên Vũ còn nhắm mắt nghe Tấn Tiểu Lỗi nói chuyện, vừa nói vừa cầm âm đạo giả làm việc, nghe Tấn Tiểu Lỗi nói làm anh cảm giác như mình thật sự bị người làm, chỗ xương đuôi hơi ngứa một chút nên vô ý thức chà lưng lên ra giường. Khi anh nghe được Tấn Tiểu Lỗi muốn anh trả lời một tiếng thì liền theo bản năng ừ một tiếng, kết quả anh lại bị Tấn Tiểu Lỗi mắng.

Anh không hiểu được hỏi Tấn Tiểu Lỗi: “Sao vậy?”

“Tôi bắn rồi.”

Đặng Thiên Vũ sửng sốt một chút mới phản ứng được Tấn Tiểu Lỗi vừa nói cái gì, anh nhin không được bật cười: “Không phải chứ? Nhanh như vậy đã bắn?”

“Mẹ, không phải do ghen quá lâu sao!” Tấn Tiểu Lỗi vừa mắng vừa tìm khăn giấy. Lúc này bắn bất ngờ nên dính toàn bộ vào quần của hắn. Nếu cứ để như vậy thì tối nay hắn không thể ngủ được. Đáng tiếc kiểm khắp giường một hồi mới nhận ra chỗ này hắn không có gì cả, đành phải lấy một cái áo dơ lau tạm.

“Lại đến chứ? Tôi chỉ vừa mới cứng này?” Đặng Thiên Vũ cầm âm đạo giả luật động, mỉm cười nói. Chỉ cần nghĩ đến hình dáng lúc này của Tấn Tiểu Lỗi thì anh lại càng muốn khiêu khích người này một chút.

“Mới bắn ra làm sao có thể cứng lại ngay lập tức được!” Tấn Tiểu Lỗi mắng Đặng Thiên Vũ, người này nhất định là cố ý.

“Dù sao cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi, anh không cứng được nhưng vẫn có thể tưởng tượng mà?” Đặng Thiên Vũ lắng nghe âm thanh của Tấn Tiểu Lỗi lại không nhin được yêu nghiệt một phen, vừa tự thẳm cho mình vừa cúi đầu rên rỉ.

Tấn Tiểu Lỗi tức đến suýt nữa thì cúp điện thoại, nhưng nghĩ lại thì hấn rống vào điện thoại: “Bây giờ tôi không lên nổi, gửi qua đây một tấm hình *** của anh để tôi hứng lên mau!”

Đặng Thiên Vũ cười ha hả, kết quả Tấn Tiểu Lỗi thật sự cúp điện thoại.

Khỏa thân sao? Nghĩ đến Tấn Tiểu Lỗi nhìn hình của mình thủ *** thì Đặng Thiên Vũ thật sự có ý định chụp một tấm gửi qua. Có điều suy nghĩ đến việc chụp thế nào lại là một vấn đề, nằm ở trên giường cũng được nhưng lại quá phiền tình, vạn nhất để người khác nhìn thấy thì xong đời. Phải nằm úp chụp cả mông để cho Tấn Tiểu Lỗi tưởng tượng đang làm anh để bắn thì càng... tởm da gà.

Nghĩ đến những tấm hình tự sướng anh từng thấy thì hình chụp trong phòng tắm có vẻ khả quan nhất. Để ngừa tý nữa gọi điện thoại bị nước vào, Đặng Thiên Vũ tìm tai nghe bluetooth đeo lại lên tai, chạy đến phòng tắm đứng đối diện cái gương chụp ảnh.

Rốt cuộc là dùng điện thoại chắn giữa khuôn mặt để chụp *** đẹp hay trực tiếp chụp toàn thân từ trên xuống dưới mới đẹp đây? Hay là chụp nghiêng ngực? Hoặc là giả bộ ngồi trên bồn cầu vừa làm vừa chụp?

Đặng Thiên Vũ bắt chước những tấm ảnh trên mạng chụp thử, che mặt thì anh cảm thấy quá lãng phí khuôn mặt đẹp trai của mình. Chụp hình trong gương thì bị bồn rửa tay che mất ở dưới, chụp từ trên xuống để lấy toàn thân thì phân thân quá nhỏ chân quá ngắn, từ dưới chụp lên thì lại lớn đến muốn chọc thủng trần nhà, anh lại sợ Tấn Tiểu Lỗi cười mình làm màu.

Làm một động tác xong anh bắt đầu thấy lạnh, phía dưới cũng muốn mềm dần. Đặng Thiên Vũ rung mình một cái, xả thêm nước nóng vào phần nước đã lạnh trong bồn tắm. Anh gỡ tai nghe bluetooth và điện thoại đặt trên bồn rửa tay rồi đứng dưới vòi sen tắm rửa.

Đưa tay sờ đến cậu nhỏ hết trời lên rồi xep xuống nguyên buổi tối, cảm thấy quả là hành hạ nhau. Tấn Tiểu Lỗi tên kia còn bắn được một lần, anh thì cả một lần còn không được.

Một bên thăm du một bên nghĩ đến những lời Tấn Tiểu Lỗi nói với anh ở trên giường... Lúc này Tấn Tiểu Lỗi nói cắn xương đuôi của anh xong sẽ xuống phía dưới... Tay còn lại của anh theo bản năng mò ra sau, vuốt vị trí xương cụt của mình, sau đó lần xuống...

Đệt, sao đương không anh lại sờ cửa sau của mình chứ, phải rửa tay ngay. Xung động quả nhiên là ma quỷ.

Tấn Tiểu Lỗi lau sạch thứ dính trong quần của mình rồi đem chiếc áo dơ đó để qua một bên, đợi Đặng Thiên Vũ gửi hình qua rồi sau khi tự xử còn có cái để mà dùng.

Ày, thành phố nhỏ thật là bất lợi, phòng trọ không có WC, trên đường không có khăn giấy miễn phí, tổ dân phố cũng không tặng bao cao su cho.

Không có Đặng Thiên Vũ ở bên, muốn tự xử cũng phiền phức, càng khỏi nói đến khi đẳng sau ngứa thì

không biết phải làm thế nào đây.

Nơi này dưa leo, cà tím này nọ đúng là có thật nhưng không có bao, dùng xong cũng phiền toái. Ném thì lãng phí mà ăn thì quá ghê.

Hắn đi vào nhà tắm công cộng xem thì toàn là người già và con nít, gần như không tìm được ai trẻ tuổi. Mấy năm nay thanh niên ở thị trấn, thành phố nhỏ đều đi vào những khu thành thị lớn để tìm việc. Nếu không phải chuyện của cha thì bây giờ hắn đang đi giao hàng trong mấy thành phố khu vực Thương Hải rồi.

Đợi chờ mòn mỏi vẫn không thấy Đặng Thiên Vũ gửi hình qua. Tấn Tiểu Lỗi trán hiện gân xanh gửi qua một tin nhắn: “Nếu anh không gửi hình qua đây thì tôi sẽ đi nhà tắm công cộng ngắm trai!”

“Chỗ anh có nhà tắm công cộng?” Đặng Thiên Vũ vừa tắm xong thì thấy tin nhắn này, sợ đến độ vội vàng hồi âm. Theo như anh biết thì có rất nhiều nơi nhà tắm công cộng là chỗ hội tụ của đồng tính, lẽ Tấn Tiểu Lỗi thật sự đi mấy chỗ đó...

“Dĩ nhiên là có! Không những đi nhà tắm công cộng mà tôi còn sẽ vào nhà vệ sinh công cộng!”

Nhìn thấy mấy tin nhắn này thì Đặng Thiên Vũ vội vàng gửi qua tấm hình anh cảm thấy được nhất qua.

“Muốn nhìn thì nhìn tôi này, không được xem người khác!”

Khi Tấn Tiểu Lỗi nhìn thấy MMS kia thì hắn hít sâu một hơi rồi ấn mở.

Mặc dù trong đầu hắn đã xuất hiện rất nhiều suy nghĩ nhưng hắn cảm giác hình *** chụp cũng phải đặc biệt lắm, nhiều nhất là chụp gương mặt, hờ vai hờ lưng này nọ thôi, kết quả nhìn thấy hình của Đặng Thiên Vũ gửi qua thì hắn cảm thấy mình quá ngây thơ rồi.

Trong hình Đặng Thiên Vũ nằm trong bồn tắm tự chụp nên có thể nhìn thấy mặt và nửa người trên của anh, mặc dù phía dưới ngực đều ngâm trong nước không nhìn thấy rõ nhưng lại càng tạo cơ hội cho trí tưởng tượng của Tấn Tiểu Lỗi bay cao bay xa. Hơn nữa... còn có thể mơ hồ thấy vật kia ở trong nước... khiến cho hắn cảm thấy nước miếng muốn trào ra khỏi miệng.

Muốn liếm quá, làm sao bây giờ?

“Khốn kiếp tôi cứng rồi”

Nhìn tin nhắn không hề có dấu câu, Đặng Thiên Vũ cười không biết bao nhiêu là vui vẻ. Anh ngâm trong bồn tắm, mang tai nghe bluetooth rồi gọi cho Tấn Tiểu Lỗi, chuông mới vừa vang lên thì hắn đã tiếp ngay.

“Khốn khiếp, hình *** kiểu gì vậy, trọng điểm hoàn toàn không lộ thì khóa cái gì?”

“Nhưng không phải anh đã cứng rồi đó sao?” Đặng Thiên Vũ nghe thấy Tấn Tiểu Lỗi nói xong thì bật cười, không phải cười to cũng không phải cười trộm, mà là loại trêu chọc đầy ẩn ý.

“Sao anh có thể chụp yêu nghiệt như vậy, báo hại tôi chỉ muốn nhào qua làm anh.” Nghe thấy tiếng cười kia của Đặng Thiên Vũ, Tấn Tiểu Lỗi cảm giác trong thân thể có vật gì đó bị câu lên, ngứa ngứa trong lòng.

“Muốn thế nào làm tôi?” Đặng Thiên Vũ nhắm mắt lại, tưởng tượng Tấn Tiểu Lỗi đang đứng ở bên cạnh mình, bước vào bồn tắm lớn.

“Tôi muốn nhảy vào rong bồn tắm, cắn miệng của anh một cái, sau đó cắn xuống ngực, cắn đến khi nào ngực anh sưng lên mới thôi.” Tấn Tiểu Lỗi vừa tưởng tượng hình ảnh kia, vừa cầm lấy chính mình bắt đầu tự thăm.

“Nhanh lên một chút, tôi chờ anh đến cười này.” Đặng Thiên Vũ vừa nghĩ đến việc Tấn Tiểu Lỗi bỏ nhào lên người anh mà cắn thì lập tức liên tưởng ngay đến chuyện mộng của hắn nhất định sẽ ngồi trên hông anh, vật kia của anh sẽ cọ cọ trên cái mộng tròn kia...

“Chết tiệt. Sao đồ vật của anh màu sắc lại đẹp như vậy? Không phải đã nói làm nhiều sẽ biến thành đen sao? Tại sao của anh vẫn trắng thế này?” Tấn Tiểu Lỗi vừa nghĩ đến vật như ẩn như hiện dưới nước trong ảnh chụp thì nhện không được nuốt nước miếng. Vật kia bình thường luôn trắng bóc, lúc sung huyết lên sẽ biến thành màu hồng nhìn rất đẹp mắt.

“Có muốn liếm một chút không? Tôi vẫn thích anh dùng cái miệng ở dưới đến ăn hơn.” Đặng Thiên Vũ nhìn vật kia của mình, trước đây anh chỉ cảm thấy màu sắc của nó quá trắng, không được đàn ông lắm nhưng hiện tại xem ra cũng không đến nỗi nào. Chỉ cần Tấn Tiểu Lỗi thì trắng một chút cũng có sao?

“Khốn khiếp, đợi tôi trở về nhất định phải đem anh làm không xuống nổi giường.” Tiếng thở của Tấn Tiểu Lỗi nặng nhọc hơn, chỉ cần nhìn tấm ảnh của Đặng Thiên Vũ trong điện thoại thì hắn cảm giác được phía dưới bụng căng thẳng, như thể tùy thời đều có thể bộc phát.

“Vậy anh sớm trở về đi, tôi chờ anh trở về cười tôi đây.” Đặng Thiên Vũ lắng tai nghe tiếng thở của Tấn Tiểu Lỗi, anh cảm giác tay mình bắt đầu run rẩy vì hưng phấn khi nghĩ đến cặp mộng của Tấn Tiểu Lỗi vênh lên rồi từ từ tiếp nhận vật kia của mình

Hai người bọn họ bây giờ đều quên nói chuyện, chuyên tâm vào hình ảnh tưởng tượng trong đầu mình rồi thủ ***.

Tấn Tiểu Lỗi ban đầu muốn mình chen vào giữa hai chân Đặng Thiên Vũ rồi làm anh, nhưng càng xem tấm hình kia thì hắn lại càng muốn ngậm vào vật kia của Đặng Thiên Vũ, sau đó áp anh xuống dưới rồi ngồi cười lên. Bọn họ lúc trước cũng từng làm trong nhà tắm, lúc ấy hắn cười trên hông của Đặng Thiên Vũ rồi tự mình động, nhìn anh dưới thân bị nước nóng làm đỏ mặt thì hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Thật ra cảm giác bị tiến vào cũng không tệ, huống chi hần còn cảm thấy rất thoải mái nên có thể nhận được khoái cảm từ trước lẫn sau. Nhất là khi người tiến vào cơ thể hần là Đặng Thiên Vũ. Kỳ thực hần thật sự thích loại cảm giác đó, đương nhiên điều kiện tiên quyết phải là hần ở trên cầm quyền chủ động.

Không được, cứ xử ở mặt trước không như vậy không giải quyết được vấn đề! Tần Tiểu Lỗi theo bản năng đưa tay về phía sau bắt đầu nhẹ nhàng xoa ấn.

Đặng Thiên Vũ dựa theo trí nhớ lúc trước mà tưởng tượng Tần Tiểu Lỗi cười lên người mình lắc mông. Vật kia của anh chôn trong cơ thể của Tần Tiểu Lỗi không ngừng đâm vào, một tay cầm cậu nhỏ của hần giúp hần sục....

“Tiểu Lỗi, giỏi quá... Xoay hông một chút...” Đặng Thiên Vũ vô ý thức thấp giọng ngâm lên, tay nhanh chóng luật động, vòng eo cũng không tự chủ mà đánh lên, làm nước trong bồn tắm tràn ra khắp nơi.

Tần Tiểu Lỗi một bên phục vụ hạ thân của mình, một bên vô ý thức đưa một ngón tay vào bên trong, tìm vị trí mẫn cảm trong cơ thể của mình. Hần ở trên giường nhỏ giẫy dụa khiến cái giường kèn kẹt kêu.

“A...” Hai người bọn họ cùng lắng nghe tiếng thở của đối phương mà bạo phát ra.

Tần Tiểu Lỗi vẫn như lúc này bắn trong quần còn Đặng Thiên Vũ đến khi phản ứng kịp thì đã thấy trong nước toàn là những vật thể không rõ.

“Tiểu Lỗi, anh có sao không?” Đến khi anh bắt chuyện lại thì Tần Tiểu Lỗi mới phát giác ra lúc này hần là muốn bị Đặng Thiên Vũ làm chứ không phải làm Đặng Thiên Vũ.

Sao lại thế này? Không phải nói là làm Đặng Thiên Vũ sao? Tại sao lại thành muốn bị làm? Không lẽ bị làm quá lâu nên quên mất cảm giác làm người khác như thế nào? Chờ một chút... Ngón tay của hần còn đang ở trong, nhét vào từ lúc nào vậy... Tần Tiểu Lỗi đột nhiên cảm giác sợ hãi trước hành vi của bản thân.

“Làm sao bây giờ... Đặng Thiên Vũ, tôi cảm giác như mình không thể rời xa anh nổi...” Tần Tiểu Lỗi lấy ngón tay ra thì cảm giác vô cùng trống rỗng, từ khi nào mà hần trở thành như thế này?

“Thật sao?” Ánh mắt Đặng Thiên Vũ sáng lên. Trước giờ anh đều cảm giác Tần Tiểu Lỗi không nhiệt tình lắm trong chuyện của hai người. Mặc dù anh đã thổ lộ với Tần Tiểu Lỗi nhưng Tần Tiểu Lỗi không có hứa hẹn gì cụ thể với anh cả, khiến anh không khỏi lo được lo mất.

“Ừ, thật hy vọng anh ở bên trong tôi...” Sau khi nói xong Tần Tiểu Lỗi mới phản ứng được, hần vừa nói gì vậy? Sao giống như không vừa lòng làm nũng vậy?

“Tiểu Lỗi, quê anh ở chỗ nào? Tôi đến chỗ anh!” Nghe Tần Tiểu Lỗi nói khiến cho Đặng Thiên Vũ hưng phấn nhảy ra khỏi bồn tắm, nghĩ ngay đến việc đi tìm Tần Tiểu Lỗi.

“Không được đến!” Tần Tiểu Lỗi rống lớn một tiếng trong điện thoại.

“Tại sao?”

“Tôi sợ mình sẽ nhịn không được mang anh về nhà.” Tần Tiểu Lỗi nói xong câu này liền cúp điện thoại.

Đặng Thiên Vũ mất cả nửa ngày mới phản ứng được, không nhịn được đứng trong nhà tắm mỉm cười ngu ngốc. Tần Tiểu Lỗi là ám chỉ nếu anh đến chỗ hắn thì sẽ có khả năng đi diện kiến gia đình phải không? Quả thật là rất rất rất đáng yêu!!

44. Chương 44: Điện Thoại Giao Hẹn

“Alo Tiểu Lỗi, hôm nay thế nào?” Lại là một cuộc điện thoại buổi tối. Đặng Thiên Vũ mang tai nghe bluetooth vừa nói chuyện vừa nấu ăn trong nhà bếp. Đạo này anh thích ăn cơm ở nhà, thỉnh thoảng làm thử mấy món mới, đợi mai mốt Tần Tiểu Lỗi quay về có thể khoe khoang trước mặt hắn một chút.

“Ừ, cha tôi đang trong giai đoạn bình phục. Khi trời mát tôi có thể đẩy ông ra ngoại đạo một chút, có thể hai ba tháng nữa tôi sẽ quay về.” Giọng nói của Tần Tiểu Lỗi cũng rất vui vẻ. Gần đây hắn cũng khá bận rộn, nhưng chỉ cần thấy tình hình cha càng lúc càng tốt hơn, buổi tối còn có thể nói chuyện với Đặng Thiên Vũ qua điện thoại thì hắn đã thấy cả người thư thái, đến ngày hôm sau lại có động lực đi làm kiếm tiền.

Đừng coi thường thành phố nhỏ chỉ có bốn tuyến đường chính của Tần Tiểu Lỗi, mấy năm gần đây kinh tế nơi này phát triển khá tốt, trong trung tâm đã có cao ốc mọc lên, giá phòng một mét vuông cũng lên đến hai, ba ngàn đồng. Mấy ngày nay có một khu đô thị mới xây xong, đang tuyển dụng nhân viên lắp đặt thiết bị. Mặc dù Tần Tiểu Lỗi không có kỹ thuật lắp đặt gì nhưng nhờ quen biết nên xin được ở chỗ đó một chân vận chuyển vật liệu xây dựng. Tuy ngày nào cũng làm rất mệt mỏi nhưng thu nhập cũng kha khá.

Căn phòng nửa tầng hầm không có nhà WC không chỉ khiến cho Đặng Thiên Vũ phát điên mà đến cả Tần Tiểu Lỗi cũng chịu không nổi. Mỗi lần làm xong cả người đều dính dấp rất khó chịu, đi nhà tắm công cộng cũng rất bất tiện. Thế nên sau một thời gian Đặng Thiên Vũ thuyết phục, hắn đi thuê một căn phòng độc thân có nhà vệ sinh riêng ở một nơi xa bệnh viện hơn chút xíu. Mặc dù phòng khá nhỏ nhưng có cả bếp và WC, lúc rảnh rỗi có thể tự mình nấu ăn, cũng có thể nấu ít canh cho cha, như thế cũng được rồi.

Muốn hỏi Tần Tiểu Lỗi chưa thỏa mãn cái gì, thì chính là hắn đang ở cách xa Đặng Thiên Vũ quá.

Có điều tách ra một chút cũng tốt, quá thân mật nhiều khi rất dễ nhàm chán, bây giờ thử thách nhau một chút cũng không sao.

Sau khi tết âm lịch trôi qua một vài tháng thì chiếc cầu vượt đối diện cửa hàng mới của Đặng Thiên Vũ chính thức khánh thành. Mới thông hành được mấy ngày thì trời mưa liên tục, chiếc cầu cũ bên kia không có mái hiên nên người lưu hành trên cầu mới tăng lên đột biến, giúp cho thương xá khá vắng vẻ trở nên tấp

nộp hơn hẳn.

Cửa hàng điện thoại di động ngay cầu buôn bán cực kì thịnh vượng, mỗi ngày nhìn doanh số bán hàng thì Đặng Thiên Vũ cười toét toét, sáng khoái nói với nhân viên cửa hàng cuối tháng sẽ tăng tiền thưởng.

Không phải lo lắng cho cửa tiệm này nữa thì Đặng Thiên Vũ lập tức phải tay cho quản lý.

Từ ngày Tấn Tiểu Lỗi rời đi cũng đã gần hai tháng, trong khoảng thời gian này bọn họ gần như buổi tối nào cũng phải gọi cho nhau. Đôi khi cũng sẽ làm phone ***, nhưng đôi khi chỉ đơn thuần là tán gẫu với nhau.

Anh biết cha của Tấn Tiểu Lỗi đang khôi phục dần, tình hình rất khả quan. Tấn Tiểu Lỗi mỗi ngày sáng sớm thì đi tìm việc làm, chiếc xe ở đây đã bán cho một người đồng hương, cả nhà trọ cũng trả lại.

Anh ban đầu thật sự lo lắng Tấn Tiểu Lỗi sẽ không quay trở lại nữa, cho đến một ngày Tấn Tiểu Lỗi nói với anh, hai người làm một giao ước.

Tấn Tiểu Lỗi nói tháng bảy em trai hắn sẽ nghỉ hè về quê, đến lúc đó có người ở nhà với cha, hắn có thể quay trở lại.

Cho nên mấy tháng này bọn họ chỉ có thể liên lạc với nhau qua điện thoại.

Sau đó, bọn họ làm một giao hẹn.

Trong mấy tháng này, không được làm với người khác.

Lúc cần có thể phone ***, cũng có thể tự xử nhưng không được phát sinh quan hệ với người khác.

Nếu là trước khi gặp Tấn Tiểu Lỗi thì có lẽ Đặng Thiên Vũ sẽ không làm được chuyện này bởi vì anh là loại người rất sợ cô đơn. Mỗi khi cô đơn anh lại chạy đi kiếm người thuận mắt nào đó để làm tình một đêm. Nhưng bây giờ anh cảm thấy cũng không đến nỗi quá khó, dù sao trước khi có giao hẹn này, anh có đi bar hai ba lần nhưng cũng không có suy nghĩ muốn tìm tình một đêm.

Mấy người bạn trước kia rủ anh làm một chút đều bị cự tuyệt ngay, nói là vì anh đã có bạn trai. Chuyện này làm người trong quán bar cười đến đau bụng, không ngờ loại chuyện thủ thân này cũng sẽ xuất hiện trên người Đặng Thiên Vũ, thật sự khiến người ta không tin được.

Đặng Thiên Vũ một bên mỉm cười đùa giỡn với đám bạn, một bên trong lòng thề đợi đến khi Tấn Tiểu Lỗi quay về anh nhất định phải đem người đến đây show ân ái, nhất định phải làm mù mắt đám khốn kiếp này mới thôi. Đương nhiên, Tấn Tiểu Lỗi chưa trở về thì anh cũng không buồn đến đây nữa.

So với bản thân thì anh càng lo lắng cho Tấn Tiểu Lỗi hơn. Dù sao lúc cần thì anh còn có dụng cụ để sử dụng, còn Tấn Tiểu Lỗi khi đi không mang theo thứ gì cả, lúc cấp thiết quá có khi nào sẽ mua dưa leo hay cà tím gì đó dùng thế không? Dùng mấy thứ này chưa nói, lỡ đâu Tấn Tiểu Lỗi quen với kích cỡ đó rồi đến lúc quay về không thích ứng với anh nữa thì làm sao bây giờ? Dù sao mấy thứ kia đều thô dài hơn của anh.

Khi nói ra lo lắng của mình cho Tấn Tiểu Lỗi biết thì anh lập tức bị mắng té tát: “Anh suy nghĩ cái gì có ích tỳ được không?! Mắc mớ gì lại nghĩ tôi đi dùng dưa leo hả?”

“Lúc chúng ta vừa quen không bao lâu, không phải anh đã muốn chia sẻ kinh nghiệm dùng dưa leo thế nào với tôi sao? Còn nói cho tôi biết sau khi dùng xong phải xử lý như thế nào nữa.”

Nghe thấy Đặng Thiên Vũ nói như vậy, Tấn Tiểu Lỗi liền nhớ tới lúc trước mình ngông ngênh thế nào, hẳn cư nhiên cảm thấy đỏ mặt.

“Tôi bây giờ chỉ muốn ăn dưa leo không tiêm thuốc của anh thôi, những loại dưa leo khác không có nhu cầu.” Tấn Tiểu Lỗi thề trong điện thoại với Đặng Thiên Vũ.

Nghe thấy câu này thì trái dưa leo kia của Đặng Thiên Vũ lập tức dựng thẳng, muốn chờ Tấn Tiểu Lỗi đến ăn.

Kể từ khi giao ước với Tấn Tiểu Lỗi đến nay, Đặng Thiên Vũ cũng không đi quán bar nữa mà ở nhà luyện tập nấu ăn.

Luyện tập nấu ăn ấy hả, tất nhiên là làm xong rồi phải ăn.

Cho đến một buổi sáng đẹp trời nào đó, Đặng Thiên Vũ như thường lệ ngủ dậy xong thì vào nhà tắm làm vệ sinh, trần truồng chuẩn bị về phòng mặc quần áo thì đột nhiên phát hiện trong gương anh có một cái bụng nho nhỏ.

AAAAA!!!! Đây là cái gì? Đặng Thiên Vũ lấy tay nắm bụng, bóp lên tăng thịt nho nhỏ, thần thú trong nội tâm gầm rú chạy như điên.

Anh vốn là dạng trời sinh ra nắng bao nhiêu cũng không đen, cho dù trước kia anh đã cố gắng vận động thật nhiều nhưng cuối cùng cũng chỉ là hình dạng thư sinh trắng bóc. Bây giờ nếu còn có bụng nữa... Đặng Thiên Vũ vừa tưởng tượng ra một số hình ảnh thì nhẹn không được muốn hét lên.

Không được, anh phải giảm béo!!!

Chờ một chút, anh là đàn ông mà giảm béo cái khỉ gì, phải là đi tập thể hình chứ nhỉ?

Vừa nghĩ thì nhớ đến bắp vai, cơ ngực, cơ bụng, cánh mông, bắp đùi của Tấn Tiểu Lỗi khiến anh chảy nước

miệng...

Đặng Thiên Vũ quyết định, trước khi Tấn Tiểu Lỗi quay về phải cố gắng tập thể hình để có cơ bắp.

“Cái gì? Anh muốn tập thể hình? Vậy thì tốt, cơ bụng tám múi hả... hahahaha, cố gắng nhé...” Tấn Tiểu Lỗi nghe chuyện Đặng Thiên Vũ đi tập thể hình thì không khỏi cười lớn. Từ khi quen biết Đặng Thiên Vũ đến giờ, ngoại trừ ở trên giường thì hắn chưa từng thấy Đặng Thiên Vũ còn biết vận động gì khác.

“Đi tập thể hình một chút cũng tốt, có thể luyện lực eo, sau này chúng ta có thể làm một số động tác kích thích hơn.” Nghe thấy Tấn Tiểu Lỗi cười mình, Đặng Thiên Vũ lại bắt đầu hiếu thắng: “Tôi muốn đứng làm.”

“Đứng làm? Không phải chúng ta từng làm rồi sao?” Tấn Tiểu Lỗi không hiểu lắm, rõ ràng bọn họ đã từng đứng làm rồi.

“Ý tôi là chân anh quấn lên lưng của tôi, tôi ôm anh làm ấy.”

“Cái này hả... có vẻ khó...” Tấn Tiểu Lỗi nghĩ đến hình ảnh kia thì theo bản năng nghĩ kết quả cuối cùng chỉ có cảnh Đặng Thiên Vũ và hắn cùng nhau ngã xuống mà thôi.

“Tôi nhất định có thể làm được!” Cuộc điện thoại này hiếm khi lại do Đặng Thiên Vũ chấm dứt trước.

“Tập thể hình? Rảnh rồi sinh nông nổi!” Tấn Tiểu Lỗi chỉ có thể dành một lời bình cho việc tập thể hình của Đặng Thiên Vũ. Vóc người của hắn cường tráng rắn chắc vậy cùng là do lao động chân tay mà ra. Cũng như bây giờ, nói là vận chuyển vật liệu xây dựng nhưng có khi cũng sẽ giúp đỡ hàng, chuyện này đòi hỏi sức lực nhiều hơn gấp mấy lần so với việc tập thể hình của Đặng Thiên Vũ.

Hmm... Hắn sờ sờ bắp tay của mình, cảm giác hình như đã to hơn so với trước.

Nghĩ đến chuyện Đặng Thiên Vũ nói muốn ôm hắn làm... Tấn Tiểu Lỗi nghĩ có lẽ hắn ôm Đặng Thiên Vũ có vẻ khả thi hơn.

Đặng Thiên Vũ vốn chỉ hứng thú nhất thời, không ngờ bị Tấn Tiểu Lỗi giểu cợt xong thì anh thật sự đam mê đi tập thể hình.

Phải luyện lực cánh tay — để ôm Tấn Tiểu Lỗi đi khắp nơi.

Phải luyện lực thắt lưng — để làm Tấn Tiểu Lỗi cho đến khi hắn cầu xin tha thứ.

Phải luyện thể lực — để khiến cho Tấn Tiểu Lỗi không còn sức cười dè mình.

Vì vậy nhờ Tấn Tiểu Lỗi làm chất kích thích mà Đặng Thiên Vũ hóa cuồng. Anh mỗi ngày đều tập làm món ăn mới, rồi sau đó chạy đến phòng thể hình tập luyện. Bao nhiêu tinh lực thể lực của anh đều dồn hết vào hai chuyện này nên không còn hơi sức đâu nghĩ đến chuyện đi quán bar nữa.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua. Mỗi ngày anh soi gương thì lại sờ sờ cơ thể mình, sau đó cười khúc khích, nghĩ đến khi Tấn Tiểu Lỗi trở về thì phải khoe khoang một phen.

Tháng bảy cuối cùng cũng đã tới, Tấn Sâm Lâm vừa được nghỉ lập tức mua vé xe trở về quê.

Cha cậu đang được anh hai đẩy dạo ngoài sân phơi hần, thấy cậu trở về cư nhiên có thể chào hỏi thăm cậu. Mặc dù chỉ đưa tay lên được một chút, phát âm tên cậu cũng không rõ nhưng đối với một người nửa năm trước còn đang sống thực vật thì tình hình này đã tốt hơn rất nhiều.

Nhà của bọn họ ở ngoại ô thành phố, có hai căn phòng và một khu vườn nhỏ. Hàng xóm xung quanh mấy năm gần đây đều đã xây lại nhà mới, nhà của bọn họ là thê thảm nhất. Mấy năm nay tiền Tấn Tiểu Lỗi kiếm được đều tập trung cho việc chữa chạy cho cha và tiền học của cậu nên căn nhà giờ chỉ có bốn bức tường, suýt chút nữa ngay cả miếng đất này cũng đem bán đi, nhưng vì lo cho tương lai cậu muốn cưới vợ mà không có nhà nên vẫn cố gắng giữ lại.

“Anh, em đã về.” Tấn Sâm Lâm nhìn thấy anh hai mấy tháng nay vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc cha thì có cảm giác lệ nóng doanh tròn, nhào qua ôm cổ Tấn Tiểu Lỗi.

Ôm xong lại quay qua ôm cha ngồi trên xe lăn: “Cha, con đã về.”

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, hai anh em họ đầu tiên để cho cha ngủ rồi mới thay phiên nhau đi tắm rửa một cái, sau đó cùng nhau nằm ở chiếc phản trong sân hóng mát.

“Anh, thời gian nghỉ hè này em sẽ chăm sóc cha cẩn thận, anh có thể thoải mái một chút.” Tấn Sâm Lâm nằm bên cạnh Tấn Tiểu Lỗi, hai anh em giống như lúc bé ngắm bầu trời đầy sao.

“Thoải mái sao nổi. Em xem nhà của chúng ta tồi tàn đến cỡ nào rồi. Nhà người ta đều xây hai tầng mà nhà chúng ta chỉ là một căn cấp bốn. Bây giờ cha có thể mang về nhà chăm sóc, anh sẽ xem có thể cố gắng gom thêm ít tiền sửa nhà trước để cha ở thoải mái hơn được không.” Tấn Tiểu Lỗi cũng nhìn sao. Sao ở đây so với trong thành phố nhiều hơn gấp vạn lần. Trong thành phố có thể nhìn đến ánh trăng đã coi như là không tệ, mấy thứ như sao trời thì đếm trên đầu ngón tay, không như nơi này của bọn họ, buổi tối mùa hè có thể thấy cả ngân hà.

Thật muốn mang Đặng Thiên Vũ đến đây ngắm dải ngân hà...

“Đúng rồi, anh, người kia của anh thế nào? Mấy tháng gần đây anh toàn ở quê, không phải đã chia tay rồi chứ?” Tấn Sâm Lâm mặc dù đầu gỗ nhưng không ngờ còn nhớ đến chuyện này khiến cho Tấn Tiểu Lỗi có chút khó khăn.

Có nên nói cho em trai biết chuyện của Đặng Thiên Vũ không đây?

“Không có chia tay. Chẳng những không chia tay mà bọn anh còn thân mật hơn trước.” Đặng Thiên Vũ nghĩ đến những cuộc điện thoại không dứt mấy tháng nay thì vui vẻ hẳn. Mặc dù hai người bọn họ không thể gặp mặt nhưng tối nào cũng tranh thủ trò chuyện một chút. Không gọi cũng sẽ nhắn tin hoặc gửi ảnh gì đó. Đa số điện thoại gọi hỏi thăm tình hình của nhau là chính nhưng lúc cấp thiết bọn họ vẫn sẽ làm phone ***.

Tấn Tiểu Lỗi thành công đẩy ngã Đặng Thiên Vũ trong điện thoại thì sau đó Đặng Thiên Vũ có nói anh cảm giác như bị xâm phạm thật. Tấn Tiểu Lỗi bảo rằng đợi đến khi quay về sẽ thật sự xâm phạm hẳn thì Đặng Thiên Vũ cười nói khi nào hẳn trở về thì sẽ để hẳn làm.

Cái này không phải chứng tỏ Đặng Thiên Vũ cả thể xác lẫn tâm hồn đều tiếp nhận rồi hẳn sao?

“Anh, quan hệ của hai người tốt như vậy, nếu cô ấy không chê nhà chúng ta nghèo thì sao không cưới người ta luôn? Em muốn có một chị dâu.” Nhìn thấy vẻ mặt si mê của anh trai mình, Tấn Sâm Lâm ngồi dậy, nói với Tấn Tiểu Lỗi một cách nghiêm túc.

“Người ta dĩ nhiên không chê anh, nhưng anh không thể cưới người ta được.” Tấn Tiểu Lỗi quyết định ngả bài với em trai hẳn. Dù sao hẳn muốn cùng với Đặng Thiên Vũ thì sớm muộn gì đều phải qua cửa ải này. Đặng Thiên Vũ đã nói chuyện với người nhà về hẳn từ sớm nhưng hẳn vẫn không dám nói với gia đình mình, thật sự có lỗi với anh.

“Không thể cưới? Tại sao?”

“Bởi vì đối phương không phải là con gái.” Tấn Tiểu Lỗi đầu tiên là nói với Tấn Sâm Lâm một cách rất uyển chuyển, hy vọng cậu có thể nghe hiểu ngay.

Nhưng Tấn Sâm Lâm không hổ với biệt danh của mình, cậu sững sốt một chút rồi nghi ngờ hỏi: “Không phải con gái? Cô ấy kết hôn rồi?”

Tấn Tiểu Lỗi hiểu đầu gối của thằng em trai mình hết thuốc cứu, đành phải nói thẳng ra: “Đối tượng của anh là nam.”

“Nam...” Mất một lúc lâu Tấn Sâm Lâm mới phản ứng kịp: “Anh, anh đồng tính luyện ái?”

Đều đã đến nước này, Tấn Tiểu Lỗi cũng thừa nhận: “Đúng vậy, anh là đồng tính luyện ái.”

“Đối phương có tiền không?” Tấn Sâm Lâm thấy anh trai cậu là đồng tính nghe rất vô lý. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể nghĩ đến việc anh cậu vì thiếu tiền nên mới ở chung với người kia. Vì vậy trong đầu của cậu liền nghĩ ngay đến việc anh trai mình bị một đại gia có tiền bao nuôi.

“Ừ... Cũng có chút tiền.” Không biết Tấn Sâm Lâm nghĩ gì nên Tấn Tiểu Lỗi tưởng rằng em trai hắn chỉ đang hỏi điều kiện kinh tế của Đặng Thiên Vũ bèn thành thật nói.

“Có ảnh của đối phương không?” Tấn Sâm Lâm nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng hỏi ra vấn đề này.

“Có.” Tấn Tiểu Lỗi mở điện thoại di động muốn đưa hình Đặng Thiên Vũ cho em trai nhìn. Thế nhưng... tấm này không được, cười quá yêu nghiệt. Tấm này không ổn, hở hang quá. Cái này cũng không được, khoe hết hàng ra rồi. Tìm nửa ngày thì hắn nhận ra hình ảnh Đặng Thiên Vũ gửi cho hắn không có tấm nào có thể cho người khác nhìn.

Tấn Sâm Lâm nhìn anh trai lục lọi hình ảnh, trong lòng lạnh toát. Xong rồi, anh hai tuyệt đối là bị một thằng bụng bia bao nuôi.

Nếu Tấn Tiểu Lỗi biết Tấn Sâm Lâm nghĩ gì thì chắc chắn sẽ muốn bóp chết tư tưởng của cậu ngay tức khắc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-truong-chinh-la-phanh-gap>